Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

DIALOGI
LVCIANI
SELECTIORES, SV-
perorum, Marinorum, & Infe-
rorum. Quibus additi sunt

Prometheus, siue Caucasius.
Menippus, seu Necyomantia.
Timon, uel Misanthropos.

Præterea alij uenustiores istorum in
locum substituti: qui Christianis
auribus sunt indigni.

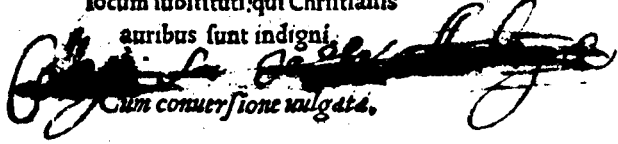

Cum conuersione uulgata.

Adiecta sunt Σχόλια ἑρμηνικὰ *Valentini Erythræi: & argumenta Dialogorum, Latinis uersibus tractata: cum quarundam fabularum μυθολογία Ioannis Sambuci Tirnauiensis Pannonij: & Michaelis Toxitæ Rhoeti.*

ARGENTINAE.

Per Paulum & Philippum
Cephalæos Fratres.

1557.

BIBLIOTHECA
REGIA
MONACENSIS

VALENTINVS ERYTHRAEVS, Ioanni Christophoro Surgando studioso bonarum artium adolescenti: S. D.

Aut prodesse volunt, aut delectare Poëtae:
Aut simul & iucunda, & idonea dicere vitae.

SVnt quidem hi fines, vt verè scribit Horatius, omnium Poëtarum: sed sunt [illegible]m aliorum Scriptorum: ut Oratorum, atq; Historicorum: qui non solum docere Lectorem, verum etiam delectare volunt. Sed vt Poëtæ iucunda magis, quàm seria dicunt: ita qui hos imitantur, etsi prosunt: tamen voluptate magis afficiunt animos legentium. Quorum è numero hic Lucianus est, scriptor purus, lepidus, & verè Atticus, Cuius inter cæteros libros nulli mihi videntur esse puerili educationi aptiores, quàm hi selecti Dialogi. Non tam propter rerum variarum doctri-

nam: quàm propter orationis, linguæq; Græcæ puritatem, & elegantiam. Non enim solum habent expositionem fabularum, quæ sunt apud Homerum, Euripidem, Aeschilum, Sophoclem, & epicos Poëtas fusius explicatæ: sed etiam permultas continent ὑποθέσεις & tanquam ὑπομνήματα, hoc est, præcepta moralia. Quod cum ex alijs Dialogis, tum ex Menippo, & Timone licet animaduertere. Atque hæc est nonnulla horum librorum vtilitas: sed est alia etiam maior: quæ non rerum, sed orationis est; atque linguæ. Primum enim sermo purus est, & quotidianæ consuetudinis. Itaq; vtiliter cum præceptis Grammaticis coniungitur. Deinde illæ dicendi formæ cum puritate in illis extant, atque eminent, quas Hermogenes ἰδέας λόγου, καὶ χαρακτῆρας, id est, simplicitatem, atq; suauitatem nominat: quibus figuris morata potissimum conficitur oratio. Quanquam multa etiam σεμνὰ, λαμπρὰ, σφοδρὰ, τραχέα, καὶ βαρέα, in illis proferuntur. Sed quoniam

ubiq;

vbiq; fermè sales, lepores, & ioci excellunt: plurimum in ipsis constat esse iucunditatis. Postremò si imitandi rationem spectes: reperies infinita exempla eius generis; quod παράφρασιν Rhetores appellant: qua ex oratione astricta numeris, fit soluta, ac pedestris: ex continua, interrogationibus & responsionibus interrupta, κατὰ μετάχρησιν: ex breui denique, copiosa, κατὰ μετάφρασιν: & contrà ex dilatata, efficitur κατ' ἐπιτομὴν contracta dicendi forma. Et quoniam Lucianus in foro, vt ex Suida videre est, causas egit: credibile est in hoc se genere etiam ob eam causam diligentius exercuisse. Quod si homines Græci, quibus ea lingua vernacula fuit, tantam in illa re operæ posuerunt: quanto maiore studio in scribendi consuetudine versari nos oportet: ad eiusdem linguæ facultatem comparandam? Cum igitur hi Dialogi non modò propter rerum multarum liberalem cognitionem, & propter orationis puritatem, atque leporem prosint,

sint: sed etiam delectent: digni profectò sunt: qui in Scholis retineantur. Atq; vtinam tam purè, atque eleganter in Latina lingua extarent scripti Dialogi: sic enim multi in colloquijs conscribendis magno suo labore potuissent supersedere. Quæ cũ ita sint, Ioan. Christophore, commendo eos tibi libros: hortorq; te: vt illos cũ Demosthenis orationibus Olynthiacis, Philippicisq;, quas audis, diligenter coniungas: quò facilius ad exoptatum studiorum tuorũ finem peruenias: expectationiq; patris tui Theobaldi Surgandi, Iureconsulti clarissimi, & Andreæ Stathmij, viri optimi, meiq; amãtissimi, spei non solum satisfacias, verum etiam, vt te facturum esse confido, omni ratione vincas. Vale. Argentinæ. Tertio Idus Martij.

1556.

IOAN. SAMBVCVS, OPTIMAE SPEI puero, Timotheo Apiano, Clariſſ. Mathematici Petri Apiani filio. S. D.

CRedo ego me quorundam reprehenſionem ſubiturum Timothee: quod iſtos qualescunq; verſiculos his Luciani Dialogis in vſum ſtudioſorũ linguæ græcæ delectis, adiecerim. quia tamen quibuſdam, & eis non inerudi-tis, probari illos video: nõ laboro, quẽ-admodum Zoili criminando, ſuum de paſcant liuorem. Fateor equidem pleniorem, elaboratámq; magis explicationem hos dialogos requirere: quòd magna in eis & rerum & verborum eſt copia, ὅλα γὰρ συντυχῶν μύθων: tamen quoniã tenuius ingenium agnoſco, minuſque ſubactum numeroſa lectione, quàm vt huic rei ſufficere poſsit: alijs negocium permittto. Omnino enim iuſta expoſitio, fabularumq; ex omnibus annota-

tio, nisi à polyhistore aliquo addi non potest. Ego παράσχα hæc pueris, velut aliud agens, composui: quibus breuiter, ac strictim dialogorum argumentum, atque etiam quorundam μυθοπλοκίαν complexus sum: quod mihi nemo, ut spero bonus, vitio ponet. Liberū est enim in istiusmodi fabulis, opinionibus, & coniecturis ludere. Non moueor, quod nasutis, qui ex inuidia laborant, displicēt: verum quod rudioribus, & verò etiam tinctis solidiori doctrina probantur: id ipsum maximopere lætor. Etenim placere in vulgus, per mihi rarū videtur: καὶ παντελῶς λοιδορεῖν οὐδὲ μᾶλλον, ἢ ἐπαινεῖν: sed tamen ἀκριβῶς λίαν γε θαμὰ ψυχρόν, vt Pindarus habet. Tibi autem, mi Apianej hosce dialogos commendo, faciles, & mire elegantes: atq; rerū varietate refertos, tuæq; ætati aptissimos, καὶ ἐπιτηδείους. Siquidem ita percepisti Grammatica præcepta; vt his cognoscendis ea adhibere sine mora possis. Meam vero satis indiligentem operā: non tamen omnino infrugiferam, tibi mitto: tuóque nomini

mini dedico: vt intelligas, tibi me ex animo benè cupere: quod non obscure coram sum testatus: dum te ad optimarum artium studia cohortatus sum. Habes parentem clarissimum virum, summum Mathematicum, & apud Imperatorem Carolum, aliosq; summos magistratus gratiosissimum: quem vt ob oculos tibi poneres, crebrò admonui. Habes itē duos fratres studiosissimos, & optimos adolescentes: Philippum, & Theodorum: hunc iam in Gallia; illū in Italia, meos intimos fratres: quorum te velim quotq; studium inexhaustum propemodum imitari. Ac quoniā mihi iam à primo necessitudinis tempore, summo fuit studio, illis prodesse, vt ipse nosti: tua etiam studia optarim, si modo possem, promouere. Neque enim tu mihi nūc minus, quàm reliqui fratres semper fuerunt, charus esse debes. Tu igitur mi Timothee, perge, vt cœpisti: quò spei parentum ac fratrum, quā de te cōmouisti, satisfacias. Est tibi ingeniū ad res percipiendas promptis-

firmum: memoria vero, quantum vix in alio quoquam animaduerti: quib. tibi aditum ad res magnas esse munitum, scire debes. Iam etiam præceptores satis literati nõ desunt: quibus quotidie tuam das operam. Parentum quoq; in suppeditandis rebus necessarijs animũ iam pridem ipse perspexisti. Itaq; nihil obstat, quo minus persequi studia, eximiumq; virum te olim præstare facile queas. Verũ de his satis: siquidem ipse iam ἐπιδίδως καιρῷ, vt Isocrates de Alexandro scribit, καὶ δεῖν ἐλάττω μετέχειν, ὡς ἐν τῷ πρεσβυτέρῳ γενόμενος, ἐπαινεῖν δεῖν, δυνατοὺς προΐεσθαι τῇ φρονήσει τῶν ἄλλων: ὅσον περ ὁ πατήρ σου τῶν ἀπάντων. Quod reliquum est, Vale. & me φιλεῖν, vt facis. Argentorati. Idibus Augusti: Anno 1550.

ARGV-

ARGVMENTVM IN Dialogos Deorum.

Dialogi, qui sequuntur, tam superorũ, quàm inferorum Deorũ, quasi quandam syluam ac summã continent omniũ ferè fabularũ, quę partim apud Homerum & cæteros Epicos poetas, partim à Tragicis, Aeschylo, Euripide, Sophocle, & reliquis ttactantur. Sunt aũt vti breuiores, ita argutiores quoq;, siue res, siue verba, & compositionem spectes. Adeoq; germanã illam Atticæ eloquentiæ festiuitatem & gratiam exprimunt. Videtur autẽ Lucianus non hoc tantum agere voluisse, vt Deorum gentilium, & Homericorum vanitatẽ argueret, atq; irrideret. (Quis enim veterũ, saltem mediocriter sapientũ, atq; doctorũ unquã fuit, qui huiuscemodi nugis vllam fidẽ adhiberet: aut numen nostris & humanis affectionibus obnoxium esse crederet?) Verũ illud quoq;, vt (quod in Prometheo ipse de se dicit) Heroicam illam Dialogi personam, & Tragicã grauitatem, Comico risu temperaret.

peraret. Et quia in omni genere scriptorum versatum esse oportet eum, qui veram, ac solidam eloquentiæ, atque doctrinæ laudem assequi cupit, quemadmodum ipsemet in Lexiphane præcipit: existimo equidem etiam exempli, & exercitationis causa ad hunc modū in hoc genere illū sese exercuisse. Nam vt hic Tragicorum & Homericorum fabulas, ita infrà Comicorum quoque argumenta retractat, & ad Dialogorū festiuitatem reuocat. Interim tamen etiam seria obiter monet ac docet, vt in Cupidine, ubi tacitè illud indicat, quod Cicero pro Cælio multis verbis commemorat: Studiosos, puta, & literarū amantes nullis externis, ac prauis cupiditatibus alligari, ac vinci. Quod idem & Theocritus de Musis apertè dicit.

Nam quos aspiciūnt illæ (inquit) exhilarantq; videndo,
Nulla venenosæ lædunt hos pocula Circes.

LIBER PRIMVS.

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

DEORVM DIALOGI.

ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ, ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

Promethei, & Iouis.

ARGVMENTVM. argumentum.

Iupiter iratus furto, fraudiq; Promethei,
Vinctum Caucaseis liberat inde iugis,
Significat curas hepar, cœlestis at ignis,
Nostrum animum, quoniã cœlitus ille datur.

VIdetur hoc primo (ermone Lucianus, id quod & in sequentibus facit, Deorũ gentilium uanitatẽ, & ineptam de illis persuasionẽ hominum reprehendere, atque irridere uoluisse. Ac sumpsit duorum præcedentium colloquiorum occasionem ex fabula Promethei, quem Poetæ fingunt, eò quòd Iouem in distributione carnium decepisset, deinde & homines formasset, postremo autem è cælo ignem surreptum terris intulisset, à Ioue Caucaso alligatum, aquilamq; immissam, quæ epar illius carpendo attereret. Est autem ἀξιωματικὸς, καὶ ἐπιτιμητικὸς, ἢ μυκτηρικὸς. Nam & supplicium, quod iam diu pertulerat Prometheus, à Ioue deprecatur, & dehortatur eundem, ne cum Thebide. seu Nerine aliquid commercij habeat.

Προμηθεύς.

Ψεύ με ἔξω τοῦ δεσμωτηρίου πρὸ τῶν ἡμερῶν. Ζεύς. λύσω σε φθονῶν, ὃν ἐχθρὸν ἔχω καρτοῦντα πέτρᾳ ἔχοντα, καὶ τὸ κάθισμα ὅλον ὑπὸ κεφαλῆς ἐπικείμενον, ὑπὸ τὰς μασχάλας χοπᾶν μὴ μόνον κέρδαλα τὸ ἧπαρ, ἀλλὰ καὶ τὸν ὀφθαλμὸν ἐξορύττοντα, οὐθ' ὧν τοιοῦτο ἡμῖν ἔοικε δυθρώπους ἐπλασε, καὶ τὸ πῦρ ἔκλεψας, καὶ γυναῖκας ἐδημιούργησας. ἄκλῳ γὰρ ἐμὲ ἐξηπάτησας ἐν τῇ διανομῇ τῶν κρεῶν, ὀστᾶ μιλτώσῃ κατακαλύμματι μοι παρεθεὶς· μὴ νῦν ἐμὲ ἐᾷς τῶν μοχθηρῶν σεαυτῷ φυλάττων, ἢ χρὴ λέγειν; Προ. ἀκήκοα ἱκανῶς ἤδη τῶν δικῶν ἱκτίνεια, τοσοῦδε χρόνου δεδικασμένων ἡρουκαίνιος, ἢ κάκιστε ὀρνίων κατεσθίμενον ἀετὸν πέφαν δεδύπατο; Ζ. οὐ δικαίως πάσχεις· ἐμοῦ μέλον τοῦτο ὧν σε δεῖ παθεῖν. Π. καὶ μὴν ἐκ ἀμοιβῆς με λύσεις ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ σοὶ μισθὸν πάνυ δυσκολον. Ζ. καὶ τίς φίλη μοι ὦ Προμηθεῦ; Προ. καὶ πολὺ ἔξω ἢ ἀγνοεῖς, ἄνθις ἐνθα ὁ κρεμασθεὶς ἔσῃ, ὦδ' ἀσφαλέστερον δεσμᾶν, ἵν' ἥκιστα ἀλίσκωμαι. Ζ. ἀπὸ πρότερον, ὃν ἐκ μισθὸν ἀποτίσεις δυσκολον ἡμῖν ὄντα. Π. ἦν ἄπορ ἔρ' ὅ, τι βεβούλησεῦν, ἀξιόπιστος ἔσομαί σοι καὶ περὶ τῆς ἀπολύσεως

Prometheus.

Olue me Iupi. gratia enim iam passus sum. IV. Soluã tenuis, quem oportebat grauiores pedicas habere, & Caucasum tocũ super caput incumbere, & sedecim vulturibus non solum corrodi hepar, sed & oculis carere etiõsis. Eo quod talia nobis animalia homines videlicet effinxeris, & ignem furtim furripuisti, & mulieres fabricatus es. Nam quibus me ipsum decepisti, in distributione carnium, offa pinguedine obducta mihi apponens, & meliorem partum tibijpsi seruans, quid attinet dicere? Pro. Igitur sufficienter iam poenam exõlui, tantum temporis Caucaso affixus, pessimam auium perditam aquilam nutriens hepate? IV. Ne minimum quidem hoc eorum, quæ te oporteat pati. Pro. Atqui non sine mercede solues Iupiter, sed tibi, significabo valde necessarium. Iu. Blandiendõ decipis me Promethee. Pro. Et quid plus habebo? Non enim ignoras rursus, vbi Caucasus est, neque indigebis vinculis, si quomodo vestutas agens deprehẽdar. Iup. Dic prius, quam nam mercedem persolues necessariam nobis existentem? Prom. Si dixero ad quem locum vadis nunc, fide dignus ero tibi & de recu-

reliquis vaticinans? IV. Quomodo ierim non? Pro. Ad Thetin, rem habiturus cum ipsa. Iu. Hoc quidem nosti. Quid igitur posteà videris enim verũ quiddam dicere. Pro. Nihil o Iupiter rei habeas cũ Nerine hac: si enim ipsa grauida redderetur ex te, fœtus filmilia faciet tibi, qualia & tu fecisti Saturno. Iu. Hoc ais, expulsurũ me regno? Pr. Vtinam ne fiat, o Iupiter. Veruntamẽ tale aliquid consuetudo ipsius minatur. Iup. Valeat igitur Thetis, te vero Vulcanus ob hæc soluat.

πάρ. μοιχεύσομαι. Ζ. πῶς γὰρ οὐκ Ρρ. παρὰ τὸν θέλοντα, σωτῆρα μὲν αὐτῆς. Ζ. τί μὴν ἐγνωκὼς τί δ' ἂν τὸ ἐπὶ τούτῳ; οὐκέτι γὰρ ἀληθὲς ἔφης Ρρ. μηδέν· ἢ ἴσθι κεκινδυνεύκοτι τῇ νηρηίδι. μὴ γὰρ αὐτὴ κυοφορήσῃ ὡς σύ, τὸ τυχθὲν ἴσα ἐργάσεταί σε. οἷα καὶ σὺ ἔφασκες τὸν πρότερον. Ζ. ἦτο φῄς, ἐκπεσεῖσθαί με τῆς ἀρχῆς Π. μὴ γένοιτο ὦ Ζεῦ. πλὴν τοῦτό γε ἡ μίξις αὐτῆς ἀπειλεῖ. Ζ. χαιρέτω τοιγαροῦν ἡ θέτις, σὺ δὲ ὁ Ἥφαιστος ἐπὶ τούτοις λυσάτω.

ΣΧΟΛΙΑ

Λυσόν μοι. *Prima pars dialogi* εὐαγωνιστική· *qua deprecatur pœnam Prometheus. Propositio continet* δίκης. ἢ Ζεῦ.) *persona eius, quem placere conatur* προσφωνήσει. Δικαὶ γάρ.) αἰτιολογία ἀπὸ τοῦ δικαίου, *ratio à iusto, & à sua persona. Ac est querela cum* ἀξιόσει παθητικῇ τῆς δίκης, *cum exaggeratione.* Ζ. Λύσω.) Ἀπόκρισις *responsio per recusationem Iouis. Eius propositio* ἀφανὴς *habet* ἀγωνιστικήν, *iram præ se ferentẽ irrisionem.* ὅμως ἐχθῶ.) αἰτιολογία δι' ἀπαριθμήσεως. *Ratio per enumerationem grauiorum pœnarũ, quibus Prometheum Iupiter dignum esse confirmat.* Αἰθὴρ.) κατασκευὴ *rationis comprobatio à causis efficientibus & à iusto per enumerationem, amplificatione quẽ criminum,* καὶ ἐναρίθμησις τῶν ἁμαρτημάτων τοῦ προμηθέως ἐγκλημάτων. Α μὴν γάρ.) *Abrumpit exaggerationem præteritione, quæ* παράλειψις *dicitur.*

Γ. Ουκοῦν.) *Hic Prometheus suæ rationi subiicit* προσκατασκευὴν, ἢ ἔκθεσιν, *qua cõpensando obiectis criminibus grauiora opponit supplicia. Ostendit enim se iam pridem satis dignas suis scelebribus pœnas suscepisse.* Ζ. Οὐ δῆτα.) *Responsio continet infirmationem obiectionis per inficiationem, & extenuationem suppliciorum.* Γ. Καὶ μὴν.) *Hactenus primum caput deprecationis à iusto* τὸ πρῶτον τῆς συγγνώμης κεφάλαιον, τὸ δίκαιον: *sequitur alterum ab utili,* ἀπὸ τοῦ συμφέροντος, ἢ χρησίμου. *Est & pollicitatio remunerationis* ὑπόσχεσις τοῦ ἀνταμείψασθαι ἢ μισθὸν μετὰ κομιδῆς. Ζ. Κατάφησίν.) *Interfatio per* ἐρώτησιν, ἢ ἀγανάκτησιν. *Est & ὑποφορὰ obiectio Tu promittendo meuis decipere.* Γ. Καὶ ἡ.) ἀνάντησις, ἢ λύσις *refutatio obiectionis per negationem, & interrogationem.* Οὐ γὰρ.) αἰτιολογία καθ' ὑπόθεσιν, *ratio cum conditione, est & συγχώρησις permissio.* Γ. Εἶ δὲ ἄπο.) ἡ προσοχὴ, ἢ ἀποδοκιμασία, *iubet enim, uel postulat magis, id, quod ipse promisit sibi prius exponi* προπαρασκευὴ *præmunitio ante responsionem ad conciliandam sibi fidem.* Ζ. Πῶς γάρ.) *Promissio cum asseueratione.* Γ. παρὰ τὼ.) *Narratiuncula* ἐνδεικτικὴ, καὶ προρρητικὴ καὶ μάντις μα, *rei præsentis, & futuræ. Est enim* πραττομένων καὶ προχθησομένου λογισμὸς ἔκθεσις. Ζ. Τουτὶ.) ὁμολογία, καὶ ἐπιβεβαίωσις, *concessio cum subiuncta rogatione.* Δοκεῖς.) αἰτιολογία *ratio.* Γ. Μισῶ.) Συμβουλὴ μίμνητικὴ, *dat enim Ioui consilium, quo sibi is caueat. Propositio* τῆς προτροπῆς *est* ἀποφατικὴ *negatione conformata.* Δῶρα πρὸς ὀργὴν μεθ' ὑπόθεσιν.) ἀποτροπὴ ἀπὸ τοῦ ἐκφοβεῖν βλαβερῶν καθ' ὑπόθεσιν, *ratio ab incommodo impendenti*

denti per conditionem. Ζ. τοῦτο.) *Interrogatio ad ἐκθεσιν, facta exponendi gratia.* Π. μὴ.) *Ἐυχὴ, καὶ ἀποτροπιασμὸς mali ominis deprecatio ἠθικὴ, ad reconciliandum iratum Iouem.* Πλὼ.) *Correctio, & confirmatio rationis.* Ζ. χαίρετε.) *Conclusio dialogi cum consensione, & remuneratione.*

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ, ΚΑΥΚΑΣΟΣ.

Prometheus, siue Caucasus.

1 *In hoc dialogo qui eiusdẽ cum superiore argumẽti est, Lucianus fingit reũ interea dũ rupibus affigitur, causam dicere, & apud Mercurium & Vulcanum, de criminibus obiectis se purgare. Primum de distributione carniũ per extenuationẽ, dicẽdo iocum fuisse cõuiualem non fraudem, neq; tantum supplicium mereri, ex aduerso priora sua merita referendo. Secundo loco de plastice, ubi bifariam respondet, & super eo an homines in uniuersum, finxisse dijs damnosum fuerit, & super modo & forma, ostendens non modo nihil in cõmodi fictionẽ hominis attulisse Dijs: uerũ etiam utilẽ & propè necessariam fuisse. Deinde & hac forma, ita ut deos referrẽt facie, & rationis participes essent, necesse fuisse creari. Vltimo de furto ignis respondet, neq; celesti igni quicq; ademptũ esse: & ad officiũ deorũ pertinere, ut homines iuuẽt, præsertim cùm ea re ipsi neq; opus habeãt, neq; utantur: homines autẽ sacrificando indigeant, & ad ipsorũ deorũ ministeriũ adhibeant. Occasio apologiæ sumitur ex eo, quòd cum Prometheus sui misereri Mercurium iuberet, ille contrà merito eum pati hæc dixerat.*

MERCVRIVS.

EN tibi Caucasum o Vulcane, cui miser hic Titan figendus est. Itaque circumspiciamus, ἢcubi locus pateat in præcipiti, nudatus niue, cui firmius infigantur vincula, & vnde suspẽsus ipse magis promineat & fiat conspicuus. Vulca. Circumspectandum profecto Mercuri nobis est, ne humili loco, ac prope terram affixus, plasmatis sui (nempe hominũ) experiatur auxilia, aut rursus in sublimi propendens, ijs qui in montis radice versantur, minime appareat. Quamobrẽ nisi aliter tibi visum fuerit, hic in montis medio, supra conuallem, passis hinc atque illinc e regione manibus, cruci affigatur. ME. Recte dicis, prærupta enim hic vndique sunt saxa, & nemini accessa, quippe propendentia parumper in præceps, tanta proinde angustia, vt nullum penitus recipiant vestigium, quum vix summis hic insistas pedibus, Deniq; quã maxime opportuna, in quib. furca fiat. Ne igitur cunctẽris Promethee, sed ascende, & prębe te monti affigendum. PRO. At vos altem, o Mercuri & Vulcane, miserescite mei, qui citra vllam prorsus noxã calamitatẽ istã incidi. Me. Miserescite ais, Promethee? Tanq̃ parum sit tibi Caucaso alligari,

ΕΡΜΗΣ.

Μὴν Κάυκασός ὅ Ἥφαιστος οὗτος, ὦ ἑτοίμη ἀθλίου τιτᾶνος τούτου προσηλῶσαι. σκοπῶμεν οὖν ὅπου μὴ ἐπιπόδιον, ἢ καὶ τὴν χιόνα ὀρεινὸς ἔχῃ, ἐς βιβαιότερον κατασταθῆναι τὰ σώματα, μὴ οὕτως ἄπαντα πρόβλητος ἦν κρεμάμενος. Ἥφαιστος ἀλλ' οὐ σκοπῶμεν ἔρμαι. οὔτε γὰρ τὸ πεδίον μὴ προσγελοῖον ἐσταυρῶσθαι χρὴ δι' ἐμοῦ ἐπιτεθέναι αὐτῷ τὰ πλάσματα ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι, οὔτε μὲν τὸ ἄκρον, ἀφανὴς γὰρ ἂν εἴη τοῖς κάτω, ἀλλ' ἐ ὀρθῇ, κατὰ μέσον ἵστασθαι τοῦ ὑπὲρ τῆς φάραγγος ὄρους σταυρῶσαι, ἐκπεπταμένοις τὰ χεῖρε ἀπὸ τούτου πρὸς ἑκάτερον. Ερ. οὐ λέγεις, ἀπότομοί τε αἱ πέτραι, μὴ ἀπροσβάτως, ποσσὶ χώραν ἀδήλως διανοικῆσαι, μὴ ὅλῳ τῷ ποδὶ σεσῆ τινὸς ἐπιβάσεως, δὲ ἀκροποδητί τοῦ μόλις ἐφάπτεσθαι. καὶ ὅλως ἐπικινδυνότατος ὁ σταυρὸς ἂν γένοιτο. μὴ φίλοι γὰρ ὦ Προμηθεῦ. ἀλλὰ διάβαινε, καὶ πάρεχε σεαυτὸν καταπαγησόμενον πρὸς τὸ ὄρος. Προ. ἀλλ' ὑμᾶς γοῦν ὦ Ἥφαιστε, καὶ Ερμῆ, κατελεήσατε μου παρὰ τὴν ἀξίαν δυσχεροῦντα. Ερ. οὐτ' ἔφη ὦ Προμηθεῦ τὸ κατελεήσαι, διότι τὸν ἐναντίον σταυρὸν

σκληρὰ δίνα αὐτίκα μάλα παρα-
κούσεται τοῦ ἐπιτάγματος, ἢ οὐχ
ἕνεκα ἐμοῦ ὁ δοκεῖ ὁ Κρονίδης,
καὶ ἄλλως ἔφη χωρὶς σοῦ πρόσω
τὰ λοιπὰ ἰέναι; ἀλλ' ὄρνιχα τὴν Νίκην.
σὺ δὲ ὦ Ἥφαιστε, κατάκλεισον, καὶ πρό-
σθεν, καὶ τὴν σφῦραν ἐρρωμένως κα-
τάφερε· δεῖ γὰρ τὴν ὑπόδρασιν κατε-
λήφθαι τὰ μάλα καὶ αὐτόθι. τὸ δὲ ἔχε-
σθαι τῆς πίστεως ὁ Ἥφαιστος ἀπόδο-
σθω τὸ ἔπαθλον, ὃς πάντα ἔχων αὐτὸς
καλὸς καὶ ἁρμονίαν πλεκτὴν, Βρί-
ων Κρόνε, καὶ Ἔφιππε, καὶ σὺ γῆ μῆτερ,
ὅπως πίσσωσθε ὑπὸ κακοδαίμων, οὐδὲ
ἅλυσιν ἀργασμένος. Ἐρ. ἀλλὰ δεινὸν
ἀργάσασθαι ὦ Προμηθεῦ, δεῖ πρῶτα μὲν
τὴν νομὴν τῶν κριῶν ἐχαλκεύθαι, οὗ
τοι ἀδίκως ἐπιτίσω, καὶ ἀπατηλὴν,
ἐπεὶ σὺν ἐμοὶ μὲν τὰ κάλλιστα ὑπεξελέ-
σθαι, τὸν Δία δὲ παρακρούσασθαι,
ὅτε καλύψας ἀργίλῳ δημῷ; μίμημα
Ἡσιόδου νὴ Δία οὗτος ἐπόντος,
ἔπειτα δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἀνόητους
εἶναι, πανουργότατα ἅπαν. καὶ μάλι-
στα τὸ γυναῖκα, ἐπὶ πᾶσι δὲ
τὸ πιθώτατον κτῆμα τῶν θεῶν τὸ
πῦρ κλέψαι, καὶ τοῦτο ἔχουσι τοῖς ἀν-
θρώποις. τοσαῦτα δεινὰ ἀργασμέ-
νου φῶς μηδὲν ἀδικοῦντος ἀπολεῖ; Ἥ.
ποιεῖ ὦ Ἔρμῆ καὶ σὺ κατὰ τὸν τοι
κτὸν ἀνάλωμα ἀλλαξόμενος, ὅτι τὰ τοιαῦτα

ligari, nisi nos quoq; am-
bos Iupiter eidem pœnæ
mox destiner, veluti man-
dato suo imorigeros? Sed
tu porrige dextrã. Vulca-
ne tu reclude & affige, mal
leo potenter immisso. Pre
be lævam, quo & illa rite
implicetur. Bene actũ, iam
nunc deuotaturæ tibi aqui
la iecur depascet, ne quip-
piam tibi vnquã desit pre
mij, pro opere illo tuo, tã
pulchro, tũ ingenioso. Pr.
O Saturne, o Iapete, & tu
Tellus parens, infelix ego
quibus afficior pœnis: qui
nec facinus vnquã graue
admiserim. Me. Nullũ fa-
cinus ais Prometheẽ? qui
primo quidem distribuen
darũ carnium obiens mu-
nus, mirum q̃ vafre egeris
atq; improbe, optimã enĩ
partẽ tibi subducens, Iouĩ
ossibus candido adipe ve
latis, imposuisti. Hesiodi
ipsius mihi iam in mentẽ
venit, qui me hercle de hac
re verba facit. Deinde &
homines effinxisti, animã
tis genus, quo nõ est aliud
verius magis ac callidũ
vt quidẽ maxime omniũ
mulieres. Super omnia aũt
ignẽ thesaurũ deorũ multo
omniũ præstantissimũ fur-
tim surripuisti, hominibus
eiusce vsum tradẽs. At vẽ
ro quũ tanta admiseris fla-
gitia, mirã q̃modo dicẽs
auses te quasi insontẽ, & ne
mini prorsus iniuriũ vinc
tis implicari. Pro. Videris
quoq; & tu mihi Mercuri,
iuxta poetam incusare in-
nocuũ, quando talia mihi

obijcis, quæ ego iure optimo me fecisse contenderim, ob quę quidē ijs Prytaneo publice alendū me, si pro merito mecum ageretur, censuissem. Verum si vacat tibi audire ex me defensionē minime iniucundā, ego detortā in me culpam facili conatu diluere curauero, simul atq; perspicuū fuerit oratione mea q̄ inique aduersum me Iuppiter pronunciauerit. Tu vero quandoquidem tam eloquio polles q̄ iuris scientia, Iouis partes tuearis, Depiq; effingas vt lubet, q̄ me haud iniuria propeportas Caspias Caucaso isti affligendum iudicarit, quo miserrimum Scythis omnibus fiam spectaculū. Me. Inanem insumis operam Promethee, si prouocare velis a Iouis in te lata sententia. tentare enim istuc prius existimo inutile. Verum quando alioqui cātisper mihi hic manendū est, dum ex arduo aduolet aquila, quæ epatis tui curā gerat, occasionem nimirū hæc nobis mora ministrabit te auscultandi declamātem, qui præter astum quo cunctos mortales superas, Rhetoricen quoq; probe calles. Pro. Primum igitur Mercuri tu velim dicas, q̄bus de rebus mecum pater tuus expostulet, quas, dein exaggerare tibi licebit, & longe grauissimas facere. Caueto autem inprimis, ne præter mōssum tibi aliquid excidat. Cæterum tu Vulcane censor esto, ac de causa cognoscas velim. Vul. Ità me amet Iupiter, p̄ iudice accusator tibi futurus sum, eo q̄ cōpilato igni getidē mihi officinā reddideris.

πρόφρων, ἢ ὅς ἐγω γε τῆς ἐμῆ πρωτανείᾳ σπήσωμαι, ἐ τὰ δίκαια ἰγίγνεσθω, ἐ μισάμην ἂν ἐμαυτόν. ἐγὼν σχολόσοι, ὑμῖν ἂν θέλοιμι διαλεχθῆναι πρότερον ὅτου τῶν ἐγκλημάτων, ὧν λέγεις ἔχειν με ἐγκαλοῦντα πρὸς ἐμὲ ὁ Ζεύς. σὺ δὲ, σωμύλος γε εἶ, καὶ λιγυηκός, ἀπολόγησαι ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς δικαίως τὸν Ἔλληνα ἔθεσε, ἐνταῦθα ἐμὲ πλησίον τῶν Καυκασίων τούτων πυλῶν ἐ τῶν Κασπίων. εἰ κλύοι θέλεμε πᾶσι Σκύθαις. Ερ. ἴσως μὲν ὦ Προμηθεῦ τὴν ὑφιναν ἀγωνίᾳ, καὶ ἐς οὐδὲν δέον, ὅμως δ' ἔχει λόγε. καὶ ἄλλως πρὸ ἐμοῦ ἀναγκαῖον, ἐς τε αὖ ὁ ἀετὸς κατασπᾷ ἐπὶ μακρὸν μῆκος σε τὸ ἧπαρ. τὴν δὲ τοῦ μέσου δὴ ταύτην σχολὴν καλῶς ἂν ἔχοι, ἐς ἀκροάσιν κατα χρήσασθαι σοφιστικὴν, ὅτῳ σὺ πανυργότατος ἐν τοῖς λόγοις. Ερ. πρότερον δ' ἔγε ὦ Ἑρμῆ λέγε. καὶ ὅπως μὲ ὦ δέησόμενος μὴ ὑπόστε τι ἐκκόμψῃς πάνυ δικαίου. σὺ δὲ ὦ Ἥφαιστε ἐπισκόπει ποιῆσαι ἐγω γε. Ηφ. μὰ Δί' ἀλλὰ κατήγορος αὐτὶ ἐπισκοπῶ ἵδι μὲ ἔχων, ὃς τὸ πῦρ ὑφελόμενος, ψυχορράγμοισι τὴν κάμινον ἀπολέλοιπας.

προφέρεσθαι, ἢ ὅς ἐγω γε τῆς ἐμῆ πρωτανείᾳ σπήσωμαι, ἐ τὰ δίκαια ἰγίγνεσθω, ἐ μισάμην ἂν ἐμαυτόν. ἐγὼν σχολόσοι, ὑμῖν ἂν θέλοιμι διαλεχθῆναι πρότερον ὅτου τῶν ἐγκλημάτων, ὧν λέγεις ἔχειν με ἐγκαλοῦντα πρὸς ἐμὲ ὁ Ζεύς. σὺ δὲ, σωμύλος γε εἶ, καὶ λιγυηκός, ἀπολόγησαι ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς δικαίως τὸν Ἔλληνα ἔθεσε, ἐνταῦθα ἐμὲ πλησίον τῶν Καυκασίων τούτων πυλῶν ἐ τῶν Κασπίων. εἰ κλύοι θέλεμε πᾶσι Σκύθαις. Ερ. ἴσως μὲν ὦ Προμηθεῦ τὴν ὑφιναν ἀγωνίᾳ, καὶ ἐς οὐδὲν δέον, ὅμως δ' ἔχει λόγε. καὶ ἄλλως πρὸ ἐμοῦ ἀναγκαῖον, ἐς τε αὖ ὁ ἀετὸς κατασπᾷ ἐπὶ μακρὸν μῆκος σε τὸ ἧπαρ. τὴν δὲ τοῦ μέσου δὴ ταύτην σχολὴν καλῶς ἂν ἔχοι, ἐς ἀκροάσιν κατα χρήσασθαι σοφιστικὴν, ὅτῳ σὺ πανυργότατος ἐν τοῖς λόγοις. Ερ. πρότερον δ' ἔγε ὦ Ἑρμῆ λέγε. καὶ ὅπως μὲ ὦ δέησόμενος μὴ ὑπόστε τι ἐκκόμψῃς πάνυ δικαίου. σὺ δὲ ὦ Ἥφαιστε ἐπισκόπει ποιῆσαι ἐγω γε. Ηφ. μὰ Δί' ἀλλὰ κατήγορος αὐτὶ ἐπισκοπῶ ἵδι μὲ ἔχων, ὃς τὸ πῦρ ὑφελόμενος, ψυχορράγμοισι τὴν κάμινον ἀπολέλοιπας.

Pro.

Προ. οὐκοῦν διελόμενοι τὴν κατηγορίαν, σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς δὸς σύνδρει, ὁ Ἑρμῆς δὲ καὶ τὴν σύνθεσιν ποιείσθω, καὶ τὴν χρησιμοίαν αὐξιάσεται. ἄμφω δὲ τυχὸν τα, καὶ ἀπὸν λαγοὶ ἐοίκατε ἔσεσθαι. Ηφα. ὁ Ἑρμῆς καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ ἱερεῖ, ἐγὼ γὰρ οὐ πρὸς λόγοις τοῖς δικανικοῖς ἐμὶ· ἀλλ' ἀμφὶ τὴν κάμινον ἔχω τασυλλὰ, ὁδὶ, ῥήτωρ ἐσὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα ἂν παρρήγορα μιμεῖται τυπτα αὐτῷ. Προμη. ἐγὼ μὲν ἔκ ἂν ποτε ᾤμην κὴ περὶ τῆς κλοπῆς τὸν Ἑρμῆν ἐθελήσαι ἂν ἐπᾶν, ὅτι ἐνεδρίζειν μοι τὰ τοιαῦτα δ μετέχνῳ ὄντι. πλὴν ἀλλ' ἐ κὴ τοιοῦτον ὦ Μαίας παῖ ὑφίσκεσθαι, κυρὸς ὄντα πειράσεται τῶν κτημάτων. Ερ. πάνυ γοῦν ὦ Προμηθεῦ μὲ χρὴ δικολογεῖν, κὴ ἱκανὴν ἔν γε παφασκευὴν, ἐπὶ τὰ βία πεπραγμένα. ἐγὼ δὲ ἀπόχρημόνα τὰ κεφάλαια ἐπᾶν τῶν ἀδικημάτων, ὅπ ἐπεπραπόνει βία μοιράσασα τὰ κρέα, σὺν ἐμοὶ μὲν τὰ κάλλιστα ἐφύλαττες, ἐξαπάτησας δὲ τὸν βασιλέα. καὶ τοὺς μὲν θεοὺς ἐπλάσας εὐδαίμονας, καὶ τὸ πῦρ κλέψας παρ' ἡμῶν, ἐκόμισας παρ' αὐτούς, καὶ μοι δοκεῖς ὦ Ζεῦ, μὴ συνίεναι ἐπὶ τοῖς τηλικούτοις, πάνυ φιλοθρώπου ὄντος Διὸς

Pro. Partiri igitur vos cõuenit actionẽ, vt tu quæ ad furtũ pertinent, in vnũ congeras: at Mercurius quæ hominũ formationi conueniunt, carniumq; distributioni, impugnare cõnetur. Nihil aũt video ẏd vos remoret, quũ ambo ſtis egregij artifices, & ad compoſite dicendũ impẽdio inſtructi. Vul. Mercurius meã obibit puincia, cui hæc non obiter curæ ſunt, vtpote Rhetori. nam ego haud quaq; in iudicialibus diſſertationibus verſor, ſed magis circa focum ibique nonnihil eſt quod meę poſſunt vires, quo pacto oratorẽ agam nõ video. Pro. Nihil eſt quod Mercurius de furto dicturũ ſuſpicer. Quomodo enim furti me ſuggillauerit cuius ipſe auctor eſt? Vnde neceſsitudo quędam mihi cum Mercurio intercedit, propter idẽ artificiũ, atq; ſæpius expetit o Maię ſoboles, ſi me culpę cuiuſpiã arguere velis, vt modo ꝓponas accuſationẽ. Mer. Si mihi propoſitũ ſit malefacta tua inſectari, longa profecto oratiõe opus habebit, & apparatu aliq; nec eẽ quaſi cõpendio quodãmodo recenſere crimina ſatis eſt. Quo pacto videlicet commiſſo tibi diſtribuendarũ carniũ officio, regem meliori parte fraudaueris atq; illam pro te ſeruaris. Quodq; homines, q̃s eſſe minime decebat, effinxeris. Deniq; ꝙ ignẽ q̃q; a nobis ſuſtuleris, ad illos eum profectẽs. Qua in re abuſus es profecto vir optime, Iouis be-

benignitate, acuisus es mi hi ci parũ intellexisse. At vero si hæc inficiaberis te admisisse flagitia, ongios se tecũ vtemur sermone, quo simul & dicta tua reflectamus, & vt veritas q̃ maxime fiat perspicua, laboremus. Cæterũ si ea cõ cesseris, quę de carnifi dimissione diximus, hominibus recens formatis, atq; abiecto igni, abunde tã mihi in hac accusatione satisfactũ erit. Quid. n. plurib. opus: quãdo aliter dicere tã plane sit nugari. Pro. Si quidẽ isthuc ait sit nugari potius hæc videri mus. Nunc vero quoniã absoluta tibi est aduersum me, vt ais accusatio, Ego præpotẽs Mercurij hęc obiecta faciles amoliri tẽtauero: Et primo quidẽ audi obsecro quę dicã de carnibus: Cœlũ te stor, si me non iouis loco nũc pudet, vt reuereamq̃ ille sit pusillanimus et queru lus, non tã aliã ob causã q̃ quia minutula quædam ossa in portione, quæ sibi forte obtigerat, offendit, & iuuius rei gratia, me tanto nũc tẽpore a cũctis prodeo habitũ, palis huc affligendũ misit: Immemor sane quib. eũ iuuerim beneficijs, ne p̃ saris probe perpẽdẽs cuius momẽti sit tã tæ indignationis origo atque materia. Nã quis nõ videt puerilẽ hãc esse irã, vt excandescas, & iniquo ferens animo, qa maiorem partem nõ acceperis? Verũ quãto foret equius Mercuri, consimilẽ huiusce modi fraudiũ deinceps ne recordari quidem? Et dimissa ira

πυθρομένου. ἐμοὶ μὲν οὖν ἔξαρκεῖ καὶ μόνα ἀργαδα αὐτὰ, λύσει καὶ ὁ πλίγχανε, μὴ φθονῶν ὕσα μακρὰν ἀποτέθεται· μὴ περᾶσθαι δὲ ὑπ' ἐμοῦ τῆς ἀληθείας. ἃ δ' ἐγὼ τοιαύτην πεποίηκα τὴν νομὴν τῶν κρεῶν, καὶ τὰ πρὸ τῆς διαιρέσεως πεπραγμένα, μὴ τὸ πῦρ κινδυνεύσαν, ἱκανῶς κατηγορηταί μοι, καὶ μακρόθεν ἂν ἄλλοθι καὶ ἄλλοθεν λήρου γε ἄλλου τοῦτο τοιοῦτον. Πρὸ ἐμοῦ καὶ ταῦτα λήρου ἐστὶ, ἃ ἀρνεῖται, ὀφόμεθα μικρὸν ὕστερον, ἐγὼ δὲ καὶ ὑπόνοιαν ἔχειν φημὶ τὰ κατηγορημένα, πράξαντα μὲν ἂν δίκαια τῷ, σχολάσαντι τὰ ἐγκλήματα μὴ πρῶτον μὲν ἄκυρα τὰ πρὸς τῶν κρεῶν, κατὰ τὸν ὄρκον, καὶ νῦν λέγων ταῦτα, οὐκ ὑποσημαίνων τὸν Διὸς ἐπ' οὖν μικρολόγου καὶ ἀνυψίμοιρός ἐστιν ὡς δίκαιον μικρὸν ὀστοῦν ἐντὸς μοιρίδιον ὕειον, οὐδὲ σκελοπιδιοσόμου πίμπλη πανδαισίας δοῦναι θεὸν, μήτε συμμαχίας μνημονεύσαντα, μήτε αὐτὸ τὸ ὀργῆς τὸ κεφάλαιον ὅ τι ἦν ἐννοήσαντα, καὶ ὧν μεμαρτύρηται τοιοῦτον ὀργίζεσθαι καὶ ἀνανεκτᾶν, ἃ μὴ τὸ μέζον αὐτὸ λήψονται. καὶ τοιτάς γε ἀπύτας ἐμοῦ Ἑρμῆ τὰς πιαύτας συμποδίκας οὐ φῂς, οὐ χρὴ εἶμαι ἀπομνημονεύοντα.

ἀλλ' ἃ καὶ τῶν ἁμάρτη-
μάτων μεταξὺ δύο
χωμάζοντα, παιδιὰν ἡγεῖσθαι, καὶ
φύσιν ἐν ἡδονῇ συμποσίῳ καταλιπόντα
πλὴν ὀργῆς. ἐκ δὲ τοῦ αὐθαίρετον ταμιεύ-
σθαι τὸ μῖσος, καὶ μνησικακίαν, καὶ
κωλύειν ἵνα μνήμῃ διαφυλάττωμεν,
ἄπαγε. οὔτε θεοῖς πρέπον, οὔτε ἄλ-
λως βασιλικόν. ἢν γὰρ ἀφέλῃ τις τὴν
συμποσίων τὰς κομψείας τούτας,
ἀπάτην, καὶ σκώμματα, καὶ τὸ σύν-
λεπτον, καὶ ἐπιγελᾶν, καὶ καταλιπό-
ρροον ἐκ μέθης, καὶ κόρον, καὶ σπανὶ
σκυβαλικὰ καὶ ἀτόρπητα πράγματα, καὶ
ἄκοσμα συμποσίῳ πρέποντα. ὅσα γὰρ
δεῖ μνημονεύειν ἐκ τῶν ὑστεραίων ἐπὶ
ῥᾴμῃ τὸν Δία, ἵνα ὅπως καὶ τηλι-
κοῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγαλακτήσῃ, καὶ
παιδαγωγὸν ἡγήσαιτο πεπονθέναι, ἢ
σχῆμά τις κρίσις, παιδίσκαι ἵνα
ἔπαιξι, παρόμοιον ἢ σχήμασιν
τοῦ Ἕλληνος ὁ ἀιρούμενος. τίθε
δὲ ὦ Ἑρμῆ τὸ χαλεπώτερον μὴ
σὺν ἐλάττῳ μέρει ἀποκνήσαι
ἵνα ἐκ Διὸς, τῶν δ' ἄλλων θρᾴδειν.
τί γὰρ σχὼν τοῦτο ἔχρην, τὸν τῶν λόγου
τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἐκταμεῖν θαι,
καὶ ἅρμα, καὶ σταυρὸν, καὶ Κάμ-
βυσιν ὅλον ἐκπολᾶν, καὶ ἀετὸν κα-
τακόπτειν, καὶ τὸ ὕπαρ ἐκκόπ-
τειν; ὅρα γὰρ μὴ πολλὴν ταῦτα κατ-
αγορῇ τῆς ἀγαλακτήσεως αὐτῶν μικρο-

ψυχίαν,

sympolij delictũ veluti hu-
ſium æſtimare atq; iocum.
Quippe quum in craſti-
num continere odium, &
meminiſſe iniuriæ veteris
haud quaquam reges de-
ceat, ne dicam deos. Sed
agedum tollamus e con-
uiuijs lepores illos & ſa-
les, riſum & ſubdolas ca-
ptiones, Quid, oro, præ-
ter temulentiam, edacita-
tẽ, & ſileptiũ fiet reliquiæ
Quæ quũ triſtia admodũ
ſint, & parũ iucunda, de
centius exulare credide-
rim huiuſcemodi a conui-
uio. Nam louem in poſte-
rum diem recordaturum,
quis oro, putaret huiuſce
diſtributionis carnium? in
qua nil præter iocum no-
ſtrates ac luſum. Vt ne inte
rim dicam, q̃ moleſte nõ
nihil eſſet laturus, tanquã
his rebus leuiculis potue-
rit offendi. Nũ enim aliud
explorare volebam in ea
diuiſione, quã in delectu
partium, meliorẽ num Iu-
piter ab alijs dignoſceret.
Sed age Mercuri, vt tibi
iam aliqd cõcedamus, mi
norẽ portionẽ ei tradidi-
mus in partitione: adde
quod fœdã, quod horren
dã atq; moleſtam, & ſi lu
bet finge me omnino por
tionẽ ſuſtuliſſe, Quid tum?
Nunquid ideo decebat vt
cœlum (ceu prouerbio di
citur) terræ miſceretur, uin
cula excogitarẽtur, & cru
ces totus q̃ Caucaſus, aqꝫ
le de hĩc demitterent, quę
epar dilaniarent? Fallor ſi
hæc nõ ſunt aperta puſilla

nimitatis indicia, animicq; ignobilis & propensi in iram. Nam quum hęc agit ob pauculas carnes, quid oro fecisset, si bos integer illi fuisset ademptus? Videre iam licet homines in pari negocio, longe modestius affectos, qui quū dijs immortalibus natura sint inferiores, acrius illos ex candescere par erat quam deos. Atqui nemo hactenus fuit, qui coquum cruci adiudicarit, eā ob caussam, quod carnes elixans immissum iusculo digitū vilius sit circūlambere, aut ex veru nō nihil tostarum carnium vellens vorarit. Magis enim veniā illis impertiunt, nisi vehementer fuerint irati: tunc enim incutiunt coquo pugnum, aut verberant genas: verū qui in crucem vllum sustulerit, inuenias neminem. Et hæc de carnib. vilis sane defensio, sed unde multo vilior plane ac turpior in Iouem redundet accusatio. Tempus nūc monet, vt de plasmate & hominibus a me formatis, differatur. Quain re geminā constat sitam esse accusationē. Nec satis compertū habeo Mercuri, cuius iā cūlpæ me primo reum agas: Num illius, quod homines haud quaq; procreari debuerint, qui moderentur: sed conducibilius foret terram ipsam, vnde sunt progeniti, prorsus esse ociosam: An vero, quod formari quidem homines haud fuerit absurdum, sed longe aliter, & ferme ad aliam figurā ac formam, quam

ψυχίαν, καὶ ἀγένητον ἅπαν γνῶμεν, καὶ πρὸς ὀργὴν εὐχόλως ἔχοντα, ἢ πᾶν τοὐναντίον ἤπιον, ὅλλ\βὸν ἀπολλύναι, ἐφ' ἁρπαγῇ ὀλίγων κρεῶν τοιαῦτα ἐργάζεται; καί τοι πόσα εἰ ἄνθρωποι συγγνωμονίσειαν ἁμάκοντα πρὸς τὰ τοιαῦτα, ἅνω ἐκεῖσε ἂν κλῦτε ἐς ὀργὴν ὀξυτόροις ἔοικεν ἢ θεῷν; ἀλλ' ἔμοιγε ἱκανὸν ὑκ ἔστιν ὅσον ἐφ' μαρτύρῳ σαυτῷ ἂν χρήσαιτο, ἐπὶ τὰ κρέα ἴδοι, καθεὶς τὸν δάκτυλον τῷ ζωμῷ περιλικμήσατο. ἢ ὀπομένειν ἀπορραίσας τῶν κρεῶν κατεμπρόθησεν, ἀλλὰ συγγνώμην ἀπονέμουσιν αὐτοῖς. ἐὰν δὲ καὶ ἐπάνω ὀργισθεῖεν, ἢ κεφαλὴν χρυσῆν ἐνέτριψαν ἢ καὶ κατὰ κόρρης ἐπάταξαν, ἀνεσκολοπίσθη δὲ οὐδεὶς παρ' αὐτοῖς τῶν τηλικούτων ἕνεκα. καὶ πρὸ μὲν τῶν κρεῶν, τοσαῦτα. ἁμαρτὰ μὲν κἀμοὶ ἀπολογεῖσθαι, σολὺ δ' ἁμαρτίαν κατηγορῆσαι ἐκείνῳ. περὶ δὲ τῆς πλάσεως, μὴ ὅτι τοὺς ἀνθρώπους ἐποίησα, καιρὸς ἤδη λέγειν. Ἔστω δὲ ὦ Ερμῆ δίκην ἔχων τὴν κατηγορίαν, ὑκ οἶδα καθ' ὁ πρότερον αὐλαβήσομαι. πότερα, ὡς οὐδὲ ὅλως ἐχρῆν τοὺς ἀνθρώπους γεγονέναι, ἀλλ' ἄμεινον ἦν ἀριμάν αὐτὸν γῆν ἅλλως ὄντας ἀνθρώπους ἢ ὡς πεπλάσθαι μ' ἐχρῆν, ἄλλον δὲ τινα μὴ μὲν ἕξον σκαμματίσθαι τὸν

πρέπον; ἐγὼ δ' ὅμως ὑπὲρ ἀμφοῖν ἐρῶ. καὶ πρῶτόν γε ὡς ἔθελήμα τοῖς θεοῖς ἀπὸ τοῦτου βλάβη γεγένηται, τῶν ἀνθρώπων ἐς τὸν βίον παραχθέντων, ἐπεράθμια δ' ἀκινδυνεῖν, ἐπεὶ τὰ δὲ ὡς καὶ συμφορήσοντα καὶ ἀμείνω ταῦτα αὐτοῖς παρακομιεῖ, ἐὰν ὀρύσσωσι καὶ ἀπάνθρωπον συνίσασιν τὴν γῆν μένειν. ἢν τοίνυν πάλαι, ῥᾴδιον γὰρ οὕτω δ' ἄλλην ἂν γένοιτο ἢ πλάσασα ἐγὼ μετὰ θυμοῦ σώσασα, καὶ διαστρίσασα τὰ πρὸς ἥλιον ἀνθρώπους, ἢ θέλον μόνον καὶ τὸ ἐπουράνιον γένος, ἢ γῆ δὲ, ἄγριά ὄντα καὶ ἄμορφον, ὕλας ἅπασα, καὶ παῦτας ἀνημέρους λάσιος. οὔτε δὲ δωμοὶ θεῶν ἦ νεῶν, πόθεν δ' ἀγάλματα, ἢ ξόανον, ἢ τὶ ἄλλο τοιοῦτο, ὅτε πολλὰ νῦν ἅπαντα χόθι φάνητε μετὰ πάσης ἐπιμελείας πεμφθησόμενα; ἐγὼ δ' ἀεὶ γὰρ ἢ προβουλεύω ἐσ τὸ κοινὸν, καὶ σκοπῶ ὅπως αὐξηθήσεται μὴ τὰ τῶν θεῶν. ἐπιδώσει δὲ καὶ τἄλλα πάντα ἐς κόσμον, καὶ κάλλος, ἐννοήσας ὡς ἄμεινον ἢ ὀλίγον ὄφελος πλῆθος λαβόντα, ἵνα συσκάσθαι, καὶ ἀναπλάσαι τὰς μορφὰς μὴ ὑμῖν αὐτοῖς προσοικότα. καὶ γὰρ ἐνδέχεται ὧμιλον θεῶν, μὴ ὄντων ἐννοήσαι τοῦ αὐτοῦ καὶ πρὸς ὃ ἔμελλον ἢ ἐξέστασις γενομένη, δυσαριμονίστερον ἀποφάνειν αὐτό. θαυμάζω μὴν τοι αὐτὰ

quam ego illos fabricarim. Ego ad vtrunq; facile respondeam, simulatq; ostendere tentauero, quod non modo nulla penitus iactura maloue deorum homines in vitam sint adducti: verum etiam, quod in rem eorum isthuc potissimum cedat, magis si (vt iam olim fuit) tellus deserta, & hominibus, qui eam colerent, destituta maneret. Sic enim nullo negocio palā fiet, num ego deliquerim, in hac formæ humanæ renouatione, quam solam constat diuinam esse, & plane cœlestem. Quum itaq; tellus inculta, rudi ac hirta sylua horrescerer, ac squalleret situ, adeo vt neq; vspiam gentium videres aras deorum, templum, statuam, si mulachrum, aut aliud huiusce modi, quamadmodū summa diligentia iam vndiq; apparent hęc elaborata, non sine eximia deorū veneratione. Ego quū alioqui propensus sum ad prouidendum in commuui, ne quid desit, quod ad incrementum rei diuinæ, decus, ac venustatem pertineat, tacitus mecum reputaui, nec quicquam posse fieri melius, quam si pusillum luti acciperem, & inde animantia effingerē nobis dijs, forma non admodum absimilia. Quippe vel id erat vnicum, in quo mihi natura diuina deficere videbatur, quod nul-

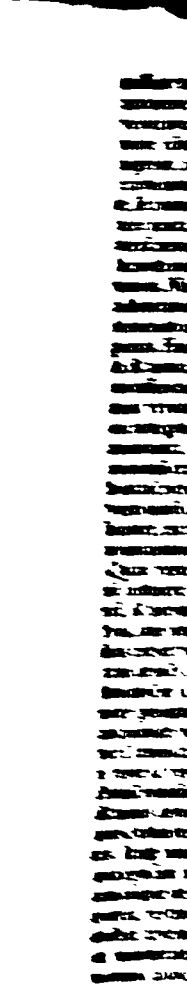

ἔσω, ἄφαρ χθόνιος ἦν· ἄλλο, πρὸ
σοῦ ἐπιστήσετον, καὶ τὸ ζωτικὸν ἀν-
δρυφόνον· καὶ δὴ καὶ τὸν τοῦ
ἐκεῖ λιμόν, γαῖαν ὅλα φυρᾶς, καὶ
ἐξαναλίσκεις, ἀνάπλεως τῶν ἀνθρώ-
πων, καὶ τὸ Ἅιδου παρακαλίσας
σωμάτων· καὶ τὸ ἔργον, ταῦτ'
ἐστὶ τὰ μεγάλα ἐγὼ τῆς θεοῦ εἰδίνου
σι· ἢ ἡμιόνους ὄρφνης πυλίσιν, ἢ ἐκ
πόλεως ἄλλας πυρίνους, ἢ ἀπὸ τίνος ἀκίν-
ητον ἀφεῖναι ἄγγελον. ἢ σὺ ἐστὶ
ἐκ τοῦ ἀέρος, ἔτ' ἐμοὶ θεοί ἐστι οἱ θεοὶ
δεῖ τι ἢ τοῦ μὴ ἔδε τινὰ γε
γονέναι· ἀπὸ γὰρ καὶ ἀχρονικτὶ ὁ
Ζεὺς ἔκανε ἐκατόμπυλον τὸν θεῶν
τε καὶ τῶν ἀθρόπων γενέσιον, ἐ μὲ
ἔφα τινὰ ἄλλα, μὴ μὴ σοὶ τοι ἀπὸ
σοῦ τε αὐτὸν ἐκολάσασι, καὶ τὸ
ὅμα ἐξαναλίσκει πρὸς τοὺς θεούς,
ἔκανε τε χθόνιος, ἀλλ' ἐκ μὲν δὴ
τοῦ αὐτοῦ ἀδικεῖ πρὸς ἐμοῦ ἔδεμαι, ἢ
τῶν ἐμῶν ἔργων, ἄλλα. ἢ σὺ ἀλλ' ἐσ
τε καὶ ὦ τὸ μαρέσκετον, κἀγὼ σιω-
πάσομαι, καὶ ἄκουε ἐθέμα πεπνυ-
μένα πρὸς ἐμοῦ. ἐκ δὲ χρήσιμα τοῦ-
τε γὰρ ἐκείνοις τοῖς θεοῖς, οὗτος ἂν
μισοῖτο, ἐ ἐκολάζοιτο τὸν γὰρ ἀνάγκη
ἐκ χθονὸς, ἢ ἀπολλῦσθαι, ἀλλὰ πᾶ

ἔσω, ἄφαρ χθόνιος ἦν· ἄλλο, πρὸ
σοῦ ἐπιστήσετον, καὶ τὸ ζωτικὸν ἀν-
δρυφόνον· καὶ δὴ καὶ τὸν τοῦ
ἐκεῖ λιμόν, γαῖαν ὅλα φυρᾶς, καὶ
ἐξαναλίσκεις, ἀνάπλεως τῶν ἀνθρώ-
πων, καὶ τὸ Ἅιδου παρακαλίσας
σωμάτων· καὶ τὸ ἔργον, ταῦτ'
ἐστὶ τὰ μεγάλα ἐγὼ τῆς θεοῦ εἰδίνου
σι· ἢ ἡμιόνους ὄρφνης πυλίσιν, ἢ ἐκ
πόλεως ἄλλας πυρίνους, ἢ ἀπὸ τίνος ἀκίν-
ητον ἀφεῖναι ἄγγελον. ἢ σὺ ἐστὶ
ἐκ τοῦ ἀέρος, ἔτ' ἐμοὶ θεοί ἐστι οἱ θεοὶ
δεῖ τι ἢ τοῦ μὴ ἔδε τινὰ γε
γονέναι· ἀπὸ γὰρ καὶ ἀχρονικτὶ ὁ
Ζεὺς ἔκανε ἐκατόμπυλον τὸν θεῶν
τε καὶ τῶν ἀθρόπων γενέσιον, ἐ μὲ
ἔφα τινὰ ἄλλα, μὴ μὴ σοὶ τοι ἀπὸ
σοῦ τε αὐτὸν ἐκολάσασι, καὶ τὸ
ὅμα ἐξαναλίσκει πρὸς τοὺς θεούς,
ἔκανε τε χθόνιος, ἀλλ' ἐκ μὲν δὴ
τοῦ αὐτοῦ ἀδικεῖ πρὸς ἐμοῦ ἔδεμαι, ἢ
τῶν ἐμῶν ἔργων, ἄλλα. ἢ σὺ ἀλλ' ἐσ
τε καὶ ὦ τὸ μαρέσκετον, κἀγὼ σιω-
πάσομαι, καὶ ἄκουε ἐθέμα πεπνυ-
μένα πρὸς ἐμοῦ. ἐκ δὲ χρήσιμα τοῦ-
τε γὰρ ἐκείνοις τοῖς θεοῖς, οὗτος ἂν
μισοῖτο, ἐ ἐκολάζοιτο τὸν γὰρ ἀνάγκη
ἐκ χθονὸς, ἢ ἀπολλῦσθαι, ἀλλὰ πᾶ

damnū acceperint. Quin tu Mercuri. [illegible] vehementer velim mecum his damnis fim [illegible] quibus hinc ipsis accedat utilitas [illegible] quæ nunc [illegible] ac squalore obducta erat

ἵστ᾽, ἢ γλαφυρίας, ἢ φυτοῖς ἡμέροις
σχοινοβατήσαντι, ἢ τὴν θάλατταν
πλευμένῃ, καὶ τὰς νήσους καπνοῦν-
μένας, ἢ πανταχοῦ δὲ βύσσους, καὶ
θυσίας, καὶ ναοὺς, καὶ πανηγύρεις.
μετὰ δὲ Διὸς πᾶσα μὲν ἀγυιὰ
πᾶσα δὲ ἀνθρώπων ἀγορά· ἢ γὰρ
ἂν μόνῳ τοῦδε μόνῳ κτῆμα τοῦτο
ἁπλασάμην, ἁπλοϊκώτατον, ἢ χρή-
σεως. νῦν δὲ ἐκ τοσούτου φίρων, τίθε-
σαι ὑμῖν αὐτοῖς. μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν
καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σοῦ δὲ ὦ Ἑρμῆ
πάνυ ἰδίᾳ ἀπαντάχου ἐστί. Προμη-
θεὺς γὰρ οὐδαμοῦ ὁρᾷς ὅπως τάμαυ
τὸν μόνα σκήπῃ, τὰ κοινὰ δὲ κατα
προδήσωμεν, ἢ ἐλάττω τοιοῦτοι τίθε
σαί μοι. Ἑρμῆ γελοῖόν σοι ἐνίκησεν ἄ
ν τι βοῦς ἀγαθὸς, ἀμάρτυρον ἢ κτῆ
μα, ἢ πόλεμος, ὁμοδίαιτος ὢν ἡμῖν, ἢ
ἐπαινέσεται δικαίως ἂν ἢ τόρ-
μιον ἑστῶτα ἴσως ἔχοιτ᾽. πρὸς δὴ τ
ἄλλ᾽ ἔρη, ὅτι μὴ γιγνομένων τῶν οὐ
ἀνθρώπων, ἀμάρτυρον συνίσασι τὸ
καλλος ἐκείνων τῶν ὅλων ἢ πλοῦτον
ὅτι πλατύσεται ἐμίλλαμεν, οὔτε
ὅτι ἄλλοτε ἐς θαυμασθησόμενον, οὔτε
ὑμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον. ἀδύ γὰρ
ἂν ἔχοιμι πρὸς ὅ, τι ἔλαττον παρα-
θῶμαι αὐτόν, οὐδ᾽ ἂν συνίοιμι ἡλί-

vrbib. agriculturis & mi-
nioribus plātis exornatā,
mare nauigatū, insulas ha-
bitatas, vndiq; aras ac de-
lubra, sacrificia & festiuita-
tes, adeo vt iam pars nul-
ubi & fora, denique quo-
cūq; te verteris, prorsus om-
nia Iouis plena sint. Quod
si ego rei primatē intenus
solū mihi hoies rem adeo
precīarā essem, pro-
fecto quantū ex fructu cō
ijcere licet, qui ad me inde
rediret, vos dij immortā-
les opib. & dignitate mi
hi quidē conferendi essē-
tis. Verūm ego in cōmune deo-
rū vtilitati consulēs, ac cō
modi proprij negligentior
in rem veltram hominē
potissimū produxi. Nam
li, quę ad Reip. attinent,
ego attenuare molior, ce-
res meas promouea, ve-
lim mihi cōmonstres tem
plū Promethei, quemad-
modū Iouis & Apollinis
nusq̄ non videas. denique
& tibi Mercuri quędā de
lubra sunt sacra. Cęterum
istuc interea tecū expend-
das velim, num tibi bonē
aliquid appareat, hinc om-
ni penitus teste, & nū ol-
lectare quear habentē pos-
sessio, aut opus quod ne-
mo videat, nemo laudet,
nemo admiretur? Quod
ideo dixerim, quia nisi es-
rent homines, tam futurū
erat, vt omnis cunctarū re-
rum decor esset sine teste,
& opes nostrę ne a nobis
quidem ipsis haberentur in pręcio, quum nemo alius sit qui harū ad-
miratione capteretur. Adde, quod nemo ex nobis sel citatem suā sic
intellecturus, si nō liceret se conferre cū illis, qui respectu quo dā sunt
inferio-

inferiores, quippe bonorū nostrorū experteſ. Nā quis vnquā rē quandā ceu magnam æſtimarit, ſi non cū exigua illā dimetiatur? Verum enimuero, quum optimo iure honorē a uobis pro rebus bene geſtis in rep. ſperare debuerim, in crucē a vobis leuatus, mercedē capio mei tā ſalutaris cōſilij. Sed ais: flagitioſi quidā ſunt inter homines, puta mœchi, bellatores, ſororū mariti, & parentū acerrimi hoſtes: tanquā apud deos non æque liceat reperire hanc ſceleratum multitudinem, & huius reigratia in cœlum cupiam reijcias, ac terrā vnde dij fuerunt prognati. Nec vero eſt, quod dicas hominū formationē dijs immortalib. faceſſere negotiū, & augere curā, alioqui otioſis. Sic enim eandē ob cauſam paſtor qui gregem curandū ſuſcepit, in pluuia eā nō cōtinebit, quādo operoſum ſibi iſtud videbitur, quū alioq; cura illa propter coniunctā exercitationē, non ad modū appareat eſſe iniucūda. Sed adime obſecro dijs omnem ſollicitudinē, vt iā nihil ſit cui prouideant, quid iā aliud agant, q̄ quod torpeant otio, nec ſat imbibant, & ventrē diſtendāt ambroſia? Cęterū male me habet, ꝙ inuehēdo in opus a nobis elaboratū, fœminas potiſsimū reprehenderitis quas tamen impendio adamatis,

καὶ οὐδαμοῦ ὑμῶν, οὐχ ὁρῶντες ἀπὸ μοίρους τῶν ὑμετέρων πνάς. οὕτω γὰρ δὴ καὶ ἐμοὶ δοκεῖ ἂν μέγα, ἐὰν ὃ μικρῷ παραμυθοῖο ὑμᾶς δι, ὑμᾶς δ' ὃ πολυτόμαθ ἕνεκα δέον, οὐκ ἀνορώσκετέ με, καὶ τούτην μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδιδόασι τὸ βουλεύμαθος. ἀλλὰ κακοῦργοί ἐστιν φησὶν ἐν αὐτοῖς, καὶ μοιχεύουσι, καὶ πολεμοῦσι, καὶ ἀδελφὰς γαμοῦσι, καὶ πατράσιν ἐπιβουλεύουσι. παρ' ὑμῖν γὰρ οὐχὶ πολλὴ βύτων ἀφθονία; καὶ οὐ δήπουθ ὅλῳ βοῦ ἀπάσαντ' ἂν τὸν ἐν θρανὸν, καὶ τὴν γῆν, ὅτι ὑμᾶς συνεῖναι, ἐπεὶ καὶ βοῦ ἴσως φάτις ἂν, ὅτι ἀνάγκη πολλὰ ὑμᾶς ἔχειν πράγματα ἐπιμελουμένοις αὐτῶν. ὑκέτι δ' ἀγε βοῦ καὶ ὁ νομεὺς ἀχθέσθαι, ἐπεὶ πολὺ ἔχειν τὴν ἀγέλην, διότι οὐκ γκαῖον αὐτὸ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς, καὶ εἰ βύτορ γε ὄρ-ειδιος βοῦς, καὶ ὑδὲ ἄλλος, καὶ ὃ φρονῆς οὐκ ἀτόλμητος ἐς χρεὰ ἵνα σ' ἐστρεβόν. τί γὰρ ἂν ἐς πρᾶγ' ὁμῶν, οὐκ ἔχοντος ὧν προνοεῖν μᾶν ἄν, καὶ ε γέκταρ ἐπίνομεν, καὶ τῆς ἀμβροσίας ἐπιφορούμεθα, οὐ δ' ἐν ποιοῦντες; ὃ δ' ἐ μάλιστα με πτίγ-ει βοῦτ' ἐστίν. οἱ μεμφόμενοι τὴν ὀθρεα ποιοῦσαν, καὶ μάλιστα τὰς γ-ωῶκας, ὁμοῦ ὁρᾶτε αὐτῶν, καὶ οὐ διαλέ-

πτετ-

ἅπαντα καὶ οὗτοι, ἄρα μὴ ταῦροι, ἀρα δι-σάτυροι, καὶ κύκνοι γενόμενοι. καὶ θεοὺς ἐξ αὐτῶν ποιῆσαι ἀξιοῦντα, ἀλλ' ἐχθὲς ἴσας φύσας ἀνακτυπλάσαι δύο ἀνθρώπων ἀλλοκότους ἵνα γένωνται, ἀλλὰ μὴ ὑμῖν τοιούτοις καὶ τὰ ἄλλα παράδειγμα ὑβρεως ἄμεινον προεστήσαμεν, ἢ πάντως καλὸν ἀπεφήναμεν, ἢ ἀσύνθετον καὶ θεοπρεπὲς ἦν, καὶ ἄχρειον ἀποβαίνειν ἔδει: καὶ πῶς ἂν ἢ θεοῖς ἤνεγκεν ἢ τοῖς ἄλλοις ὑμᾶς ἀπεικάσαμεν, οὐχὶ θεοῦδει γενόμενοι; ἀλλ' ὑμῖν ἔτι μὲν ὑμῖν τὰς ἐκατόμβας προσάγουσιν, ὡς ἐκεῖνοι καὶ ἐπὶ τὴν Ὠκεανὸν ἐλθόντες δοιοὶ μετ' ἀμύμονα Αἰθιοπῆα. ἐν δὲ τῷ πομπῇ ὑμῖν ἢ τῷ θυσίᾳ οὐδὲν διαφερόμεθα. πρὶν μὲν ἢ τῶν αἰφάτων, καὶ πάντα ἐκατὰ ὕδατι ἢ ἐν πυρὶ μίξαι, καὶ τὴν ἐπανάληψιν ταύτην κλονεῖν. καὶ πρὸς θεῶν τοῦτο ἀπόκενσαι, μὴ δῆτα ἐκφύσησιν ὅτι ὑμῖν ἐκ πυρὸς ἀπολολέκαμεν, ἐξ οὗ καὶ παρ' αὐτοῦ ἀνθρώπου ἐσπουδάσθη ἕκαστα, αὐτὰ γὰρ εἶναι φύσει δοῦναι τῷ κτίσαντι, οὐδὲν τελεσθὲν γίγνεται, ἢ καὶ τὰ ἄλλα αὐτῷ μεταλάβοι. οὐ γὰρ ἀποθνήσκουσα

tis, & modo tauri, modo satyri, & cygni effecti, ad illas vos dimittitis, vt ne interim dicam, quod in cœlum admissas, diuinitatis consortes redditis? Atqui non erat, ais, absurdum vt fierent homines, si modò ad nostram hanc formam similitudine quapiam non accederent. Ego si exemplar aliud nouissem, quod formæ præcelleret, ad illius instar homines effigiassem, nisi beluinum magis deceret esse & prorsus agreste istud animantium genus: sed si hoc dixeritis, non video quomodo vos diuino honore afficerent, aut accumulatent sacrificijs. quæ quam grata sint vobis, cõijcere licet ex eo maxime, quod non grauamini vel vltra oceanum summa celeritate proficisci, post inculpatos Aethiopas, si quando senseritis vobis afferri ab illis hecatõbas: verum me, qui honorum huiusce modi ac sacrificiorũ autor sum atq; origo, nescio quò iure in cruce fixeritis. Hęc fuit quę de hominũ plasmate fat fuerit commẽmorasse. Ad ignem trãsleatus direptum (si placet) fœdam nimirum & inexpiabilem rapinam. Per Deos autẽ imprimis te orauerim, ne cũcteris, sed mox mihi respondeas, num quid ex igne diij quippiam perdiderint, ex quo ille fuit apud homines? quod quidem vix vnquam dixeris: quando sic natura comparatum est, vt ignis nihilo fiat minor si quis etiam cum alio cõmunicet: deniq; non

extinguitur ideo, quia alius inde flammam transtulerit. Itaq; euidentissimum hinc colligo argumentū inuidiæ, q̄ quum citra vllam iacturam, igne carere potueritis, ab eius tamē vsu arcere in animū induxeritis eos q̄ hoc potissimum egere videntur. Quo cōtra oportebat deos omnes esse bonos, bonarū rerum largitores, & ab inuidia longe abesse. Sed qd si omnem prorsus ignē suffuratus, detulissem in terrā, adeo vt nihil vobis fecissem reliqui, quanā oro iniuria vos affecissē? quib. ignis haud quaquā potest esse vsui, quū neq; coquere vobis necessium sit, neq; frigidare ambrosiam. Ad hæc non egetis artificioso lumine: verum hominibus quū ad alia ne cessario ignis habēdus est, tum maxime ad sacrificia, quo videlicet in biuio nidorē vobis parent, thura incendant, & pecudū coxas adoleant in aris: verū quū (vt video) ingentem vobis lętitiā pariat fumus ille, nihil proinde tam gratum, quod in epulū vicem vos reficiat, quam vbi nidor simul cum fumo volutatus ad cœlum vsq; permeat. Itaq; parū appolite profecto, & nimiū absurde videmini vaporem huiusce modi nunc incusare. Miror autē cur soli potestatem facitis lucendi hominibus, neq; illi vitio vertitis, quod in administrādo deorū bonorum prodigus sit, atq; intemperans, quum ignis ille sit multo q̄ hic noster

ποσβέννυται ἐγκαυσαμένου πυός. φθόνῳ δὴ ἄντικρυς ἔοικεν, ἀφ' ὧν μηδὲν ὑμᾶς ἠδικηκὼς, οὕτω καλύειν μεταδιδόναι οἷς δεομένοις. καὶ οἱ θεοὺς γὰρ ὄντας, ἀγαθοὺς χρὴ εἶναι, καὶ δοτῆρας ἐάων. καὶ ἐξῆν φθόνου πάσης ἐστάναι. ὥστοιγε ἐ καὶ ἔ πᾶν βοῦς πῦρ ὑφειλόμην κατακαύσας ἂν τὴν γῆν, μηδ' ὅλως πάντα καταλιπὼν, οὐμίγα ὑμᾶς ἠδίκουν. οὐδὲ γὰρ ὑμᾶς λίθω αὐτὸ, μήτε ῥιγοῦντες, μήτε ἴφοντες τὴν ἀμβροσίαν, μήτε φῶς ἐπιζητοῦντες δόμμοι. σὲ δὲ ἀνθρώποι καὶ ἐς τἄλλα μὴν ἀναγκαίως χρῶνται τῷ πυρὶ, μάλιστα δ' ἐς τὰς θυσίας, ὅπως ἔχοιεν κνισσῆν ἀλγηδόν, καὶ τὸ λιβανωτοῦ θυμιᾶν, καὶ τὰ μηρία κάειν ἐπὶ τῶν βωμῶν, ὁρῶ δὲ ὑμᾶς μάλιστα χαίροντας τῷ καπνῷ καὶ τὴν οὐρανίαν ταύτην ἡδύσμην οἰομένους, ὅ ποτ' ἂν ἐν οὐρανὸν ἡ κνίσσα ἀγείνηται ἑλίσσουσα μὲν περὶ καπνῷ, ἐναστιάτατα δίνην ἡ μίμησις ἂν γένοιτο αὖτη τῇ ἐμετοῤῥοίᾳ ἐπιθυμίᾳ. θαυμάζω δ' ὅπως οὐχὶ καὶ ἐν ἡλίου κυκλάδι κατακλάμπων αὐγὰς, καὶ οἱ πῦρ τὸ ἐν τοῦτο θεοτόρον, μὴ πυρωθὲν ἱερὸν, οὐ κακόνοον αὐτὰ δὴ, ὡς ἀγαθὸν ὄντα ὑμῖν

ἄμεινον ἔκτιμα. ἴφπερ. σφὼ γ ὦ Ερ
μῆ, καὶ Ηφαιστ, ἔ π μὴ καλῶς ἀρῆ
θαι δοκῶ, διδρυφάτε, καὶ διελέγ
χετε. ὑὰγ ὦ ἄνθις ἀποδιηγήσομαι.
Ερ. οὐ ῥᾴδιον ὦ Προμηθεῦ πρὸς σὲ
τὸ γενέσθαι σοφιστὴν ἀμελλᾴθαι
πλὴν ἀλλὰ ὥρησο, διότι μὴ καὶ ὁ
Ζεὺς ταῦτα ἐπήκροάσεται. ὦ γὰρ
οἶδ ἐξ ὧν καὶ ἄκων μύπτει ἂν ἐπὶ
σοι θ τὰ ἐγκλήματα ἐξαρέθη ες, οὕτ
τα δ ἀνθ ὧν αὐτὸ κατηγόρησας, ἀπο
δημίαν δικάζ. ἐκδοκῶ γ. θαυ
μάζω, πῶς μάντης ὤν, οὐ προσήνω
σκὸν οὕτω κολασθησόμενον. Προ.
ἐπισάμην ὦ Ερμῆ καὶ ταῦτα μὴν,
καὶ ὅτι ἀποδυθήσομαι ἄνθις δίδυ
μ ὕδη πως ἐκ Θηβῶν ἀφίξεται σὸς
φίλος οὐκ ἀπὸ μακρᾶς κα[ο]ξύσας
ὧν φησ ἐπιτήσεσθαί μοι δι ἀετόν.
Ερ. ἆρα γ. γενοῖο ὦ Προμηθεῦ ταῦ
τα. καὶ ἐπεύχομαί σοι λελυμένον, καὶ
κοινῇ σὺν ἡμῖν θεοχρύσωρον, οὐ μέν
τοι καὶ κρατοῦντα τάχα. Προ. θάῤῥ,
ἔστι καὶ συνδιαχύσομαι ὑμῖν, καὶ ὁ
Ζεὺς λύσει με, οὐκ αὖτὸ μικρᾶς οὐδὲ
μανίας. Ερ. τίνος τούτων μὴ γὰρ
ἐκπεσῇς ἐπὶ. Προ. οἶδα ὦ Ερμῆ
τὴν Ὀϊτην· ἀλλ οὐ χρὴ λίγαρ.
φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπόῤῥη
τον, ὡς μισὸς εἶμι, καὶ λύτρα μοι σύν
τι τῆς κατακλίσεως. Ερ. ἀλλὰ φυλατ[τ]έ

ὅ τι ῥᾷ

noster diminior, et eandē magis. Dixi. Vestrū erit Mercuri ac Vulcane, ea quæ perperā a me proposita sunt, ad rectitudinem perducere, & rationibus quib. potestis nostra hæc impugnare: dehinc rursus ad respondendū accingemur. Mer. Haud facile est Promethee cū tā generoso oratore certare: verum vehementer ex re tua fuit ꝙ hęc abs te non audiuit Iupiter. Id enim certe scio sedecim vulturibus negotiū dedisset, ꝙ posthac visceribus tuis pascerentur, adeo grauiter ipsum crimi natus es, aliud ferme agēs nā defensionē pro te dicere instituebas. Mirū autē profecto quum vates sis, quomodo præsagire nequieris, has te modo datu rū pœnas. Pro. Præsciui hæc Mercuri, nec me pretēsit, ꝙ rursus liberabor. Et nunc Thebanus quidā veniet tibi amicus qui eminus iaculetur aquilam, quā supe rne polliceris de uolaturā. Mer. Vtinā hęc eueniāt, solutū te a vinculis videro, nobis conuiuā additū, at non carnes pertientē. Pro. Bono sis animo, epulabor vobiscū, & Iupiter me liberabit, non exiguæ felicitatis gratiā. Mer. Ne, oro, graueris dicere, quæ sit illa felicitas. Pr. Nostin Mercuri Thetin? Sed qd verbis opus? præstat em cælare arcanū: q̄ me maneat præmiū post solutā pœnā. Mer. Quan

doquidem id præstat, te cũ recondas licebit. Quinnos Vulcane abimus. iam enim non longe abest aquila. at tu Titan præstolare tantisper, dum tibi Thebanus (vt ais) sagittarius contingat, qui te ab alitis huius laniatu quietum reddat, ac liberum.

ὦ πτάν, ἀτὰρ ἄμεινον, ἡμᾶς δὲ ἀπίωμεν· ὦ Ἥφαιστε· οὐ γὰρ οὔθ' ἥδιον πλησίον ὁ ἀετὸς ὑπόμενε σὲν χαρτερῶν, εἰ μὴ δή γε ἥδιον (εἰ ἐν Θηβαῖον ὄρνιν ὀξύτην ἐπιφανῆναι, ὃς πάυσαιτό σε ἀκατιώμενον ὑπὸ τοῦ ὄρνιθος.

ΣΧΟΛΙΑ.

Ὁ μὲν Κάυκασος.) *Dialogi principium ductum à loco.* Οὗτος.) τὸ διδακτικὸν *demonstratio.* τόπου. ᾧ ἢ ἀθλιος,) *A destinatis.* ἐκ τῆς χρήσεως, ὃ τελικῶν αἰτίων. Βουλευσώμεθα.) Συμβουλὴ *deliberatio de loci opportunitate.* ὡς βέβ.) τὰ αἴτια τελικὰ. Ἡφαιστόδωκεν.) ὁμολογία, *vel assensus ad hoc consilium.* οὐτε γὰρ.) ἀποδοσις *ratio à causis etiam finalibus.* Ἀλλ' ἐ δοκεῖ.) *Conclusio huius consultationis, & sui consilij propositio.* Ερ. τοῦ λέγεις.) *Approbatio consilij Vulcani* κατ' ἐπίκρισιν. Ἀπόκριναι.) *Ratio à loci cõmoditate.* σὺ τοῦ προφήτου, ὅτι πόσου μὲν καιρότατος & μὴ μέλλω.) ἀποτροπὴ *ad Prometheum, iuxta propositum, id est, per iussionem. Est & παρασκευὴ præparatio ad sequentem orationem, & ad ipsam actionem, & affixionem Promethei: unde dramatis petitur occasio.* Προ. Ἀλλ' ἡμεῖς.) *Sequitur oratio* ἀξιωματικὴ, καὶ συγγνωμονικὴ *deprecatoria per statum venialẽ. Eius propositio* κατάστασις *habet compellationem* προσφώνησιν, ὃ προσῳδύρεται. *Mercurij, & Vulcani* παθητικῶς, *ad misericordiã cõmouendam, & rogationem, id est, veniæ obsecrationẽ.* παρὰ τὸν ἄξιον.) *Ratio à iusto. Miseremur enim eius, qui præter meritũ in calamitatẽ aliquã incidit.* Ερ. τοῦτ' ἔφης.) *Recusationis propositio*

positio κατ' ἐρώτησιν, *quæ uim negationis* τῆς ἀρνήσεως *habet* αὐτίτυ,) *Ratio ex officio* μετατακτικὸν ἀπ' ἄλλου ὄν) *A contrario euentu: & metu eiusdē pœnæ.* Ἀλλ' ὄργε.) πρόσταξις *iussiones duæ: &* παράστασις πράγματος, *rei ob oculos quasi constitutio.* ἵν' ἴχνα.) ἀπόθεσις λόγου χάριν συμβατικόν. καὶ ἐπήσυτον.) *Intētat minas* σαρκαστικῶς. αὐτίτης.) *A causa supplicij, est accusatio & primum crimen* τῆς πλάσεως. Ρ. ὦ Κρόνε.) χλευασία πρὸς μόρον. *Est enim hic* ἐκφώνησις *dolentis, & deplorantis suam miseriam Promethei.* ἀδύνατον.) *Ratio ab indignitate rei: &* κατάστασις *defensionis per inficiationē: quòd scelus dignū tātis pœnis nō admiserit.* Ε. ἀδύνατον.) *Inficiationis infirmatio per asseuerationem: imò grauia facinora perpetrasti. quæ accusationis* τῆς κατηγορίας, καὶ τῆς κατάστασις *propositio est.* ὃς πρῶτα μέν.) *Diuisio, uel partitio pro confirmatione:* αὐτὶ τῆς κατασ. διαίρεσις προκαταστατική *quæ continet trium accusationis capitum enumerationem,* προέκθεσιν κατ' ἀφήγησιν. μεμνημαι.) *Primi criminis de Ioue in distributione carnium decepto confirmatio* ἀπόχρη. *Nam utitur Hesiodi testimonio.* Ἐπεσται.) *Alterum crimen* περὶ τοῦ τὸ ἀνθρώπου πλάσμα, *quòd homines animantis genus uersutissimum, & callidissimum effinxerit.* Ἐπὶ τοῖσδε.) *Tertium* ἔγκλημα, *quod ignem Deorū præstantissimum thesaurum furtim surripuerit.* Τοιοῦτος δὲ.) *Conclusio accusationis* ἐνθυμηματική. Προ. τόπος.) αὐτοεγκώμιον, *se innocentem* ἀνάξιον *accusari, e iisdem Hesiodi testimonio dicit. Non negat autē se hæc, quæ sibi obiecta sunt, fecisse: sed* αὐτιλήψει *defendit: iure enim optimo se hæc feciſſe fidenter*

obijcis, quæ ego iure optimo me feciſſe contenderim, ob quę quidē ijs Prytaneo publice alendū me, ſi pro merito mecum ageretur, cenſuiſſem. Verum ſi vacat tibi audire ex me defenſionē minime iniucundā, ego detortā in me culpam facili conatu diluere curauero, ſimul atq; perſpicuū fuerit oratione mea q̄ inique aduerſum me Iupiter pronunciauerit. Tu vero quandoquidem tam eloquio polles q̄ iuris ſcientia, Iouis partes tuearis, Deniq; effingas vt lubet, q̄ me haud iniuria prope portas Caſpias Caucaſo iſti affigendum iudicarit, quo miſerrimum Scythis omnibus fiam ſpectaculū, Me. Inanem inſumis operam Promethee, ſi prouocare velis a Iouis in te lata ſententia. tentare enim iſthuc prius exiſtimo inutile. Verum quando alioqui tātiſper mihi hic manendū eſt, dum ex arduo aduolet aquila, quæ epatis tui curā gerat, occaſionem nimirū hæc nobis mora miniſtrabit te auſcultandi declamātem, qui præter aſtum quo cunctos mortales ſuperas, Rhetoricen quoq; probe calles. Pro. Primum igitur Mercurii tu velim dicas, q̄bus de rebus mecum pater tuus expoſtulet, quas, dein exaggerare tibi licebit, & longe grauiſſimas facere. Caueto autem inprimis, ne præter miſſum tibi aliquid excidat. Cæterum tu Vulcane cenſor eſto, ac de cauſſa cognoſcas velim. Vul. Ità me amet Iupiter, p iudice accuſator tibi futurus ſum, eo q̄ cōpilato igni geticō mihi officiū reddideris. Pro.

προφέρῃ, ἐφ' ὅις ἐγω γε τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως, ἐ τὰ δίκαια ἐγίγνετο, ἐ μισθόν μοι ἂν ὑμεῖς τόν γε ἀγαθὸν σοι, ὑμῖν ἂν δικαίως ἐπιτιθέναι μην ὅπερ τῶν ἐγκλημάτων, ὡς δίξαμι κἄγω τὰ ἐγκλήματα πρὸς ἐμὲ ἂν Δία, σὺ δ' ἐμοὶ σωμύλος γε εἶ, καὶ λιπαριακός, ἀπολόγησαι ὑπὲρ αὐτῆς, ὡς δικαίως τὸν φῶς ἔθος, ἀνάκειται μὲ πλησίον τῶν Καυκασίων τούτων πυλῶν ὃ τε Καυκάσεος, οἷ κλεινὸν θέαμα πᾶσι Σκύθαις. Ερ. ἐκ τοῦ μὲν ὦ Προμηθεῦ τὴν ὀφρὺν ἀγανεῖ, καὶ ἐς οὐδὲν δέος, ὅμως δ' ὑμῖν λέγε. ἐγ ἄλλως προμένειν ἀναγκαῖον, ἕως τε ἂν ὁ ἀετὸς κατασπᾷ ἐπιμελησόμενός σε τῶ ἧπατος. τὴν ἐν τῷ μέσῳ δ' ταύτην σχολὴν καλῶς ἂν ἔχοι, ἐς ἀκρόασιν κατακχύσαι σοφιστικήν, ὅν σὺ παρορᾷ τε ἐν τοῖς λόγοις. Ηφ. πρότερον δ' ἦν ὦ Ερμῆ λέγε. ἐγ ὅπως μέ σε δέοντα κατηγορήσῃς, μὴ ἢ κατυφθῇς τι δικαίων ἓ πάσῃ, σὲ δ' ἐμὲ Ηφαιστε δεήσει ποιεῖσθαι ἐγωγε. Ηφ. μὰ Δί' ἀλλὰ κατήγορον αὐτὶ δικαστοῦ ἴδι μοι ἔχων, ὃς τὸ πῦρ ὑφιλόμβρ, ψυχορανμοι τὴν κάμινον ἀπολέσθαι.

Προ. οὐκοῦν βουλόμενοί τὴν κατηγορίαν, σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς δίκην σύνδρα, ὁ Ἑρμῆς δὲ καὶ τὴν οὐσίαν διανεμοῦσι, καὶ τὴν κριτομίαν αὐτὰ διάσονται. ἄμφω δὲ τυχόντα, καὶ ἂν πᾶν λαγοὶ τοίκατ' ἐστίν. Ηφα. ὁ Ἑρμῆς καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐρεῖ, ἐγὼ γὰρ οὐ πρὸς λόγους τοῖς δικανικοῖς ἁμιλλᾶσθαι ἀμφὶ τῷ κάμινον ἔχω τατωλλὰ, δῆλον, ῥήτωρ ἐστὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα ἐν παρόδῳ μεμελέτηται αὐτῷ. Προμ. ἐγὼ μὲν ἔκ ἂν ποτε ὤμην κατηγορεῖν τῆς κλοπῆς τὸν Ἑρμῆν ἐθέλησαι ἂν εἰπεῖν, δῆλον ὅτι αἰδεῖται μοι τοιοῦτος ὢν μετέχειν ὕλης, πλὴν ἀλλ' ἐπεὶ κατηγορεῖ, καιρὸς δοῦναι τὴν κατηγορίαν. Ερ. πάνυ γοῦν ὦ Προμηθεῦ μακρὰν διὰ λόγων, κατηγορῶ γὰρ ὅτι παρασκευῆς, ἐπὶ τὰ βία πραγμένα, ἔχει δὲ ἀπόχρημόνα τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τῶν ἀδικημάτων, ὅπως ἐπίστανται Βία μοιράσαι τὰ κρέα, σὺν ὅλῳ μὲν τὰ κάλλιστα ἐφυλάττεις, ἐξαπάτησας δὲ τὸν Ζεῦλέα, καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀπέπλασας οὐδὲν δίκαιον, καὶ τὸ πῦρ κλέψας παρ' ἡμῶν, ἐκόμισας παρ' αὐτούς, καὶ μετὰ δικῆς ὦ Ζεῦλεῦ, μὴ συγγίνεσθαι τοῖς τηλικούτοις, πάνυ φιλανθρώπου ἔ Διὸς

Pro. Partiri igitur vos cõueniet actionẽ, vt tu quæ ad furtũ pertinent, in vnũ congeras: at Mercurius quæ hominũ formationi conueniunt, carniumq; distributioni, impugnare cõnetur. Nihil aũt video quã vos remoreť, quũ ambo ſtis egregij artifices, & ad compoſite dicendũ impẽdio inſtructi. Vul. Mercurius meã obibit puinciã, cui hæc non obiter curæ ſunt, vtpote Rhetori. nam ego haud quaq; in iudicialibus diſſertationibus verſor, ſed magis circa focum ibique nonnihil eſt quod meę poſſuntvires, quo pacto oratorẽ agam nõ video. Pro. Nihil eſt quod Mercuriũ de furto dicturũ ſuſpicer. Quomodo enim furti me ſuggillauerit cuius ipſe autor eſt? Vnde neceſsitudo quędam mihi cum Mercurio intercedit, propter idẽ artificiũ, atq; ſępus expetit o Maię ſoboles, ſi me culpę cuiuſpiã arguere velis, vt modo ꝓponas accuſationẽ. Mer. Si mihi propoſitũ ſit malefacta tua inſectari, longa profecto oratiõe opus fuerit, & apparatu aliq;, neq; eſt quaſi cõpendio quodã recenſere crimina ſatis eſt. Quo pacto videlicet commiſſo tibi diſtribuendarũ carniũ officio, regem meliori parte fraudaueris atq; illam pro te ſeruaris. Quodq; homines, q̃s eſſe minime decebat, effinxeris. Deniq; ꝙ ignẽ q̃m a nobis ſuſtuleris, ad illos eum proferẽs. Qua in re abuſus es profecto vir optime, Iouis be-

benignitate, acrius es mihi ea parū intellexisse. At vero si hæc inficiaberis te admisisse fugitiua, ongior re recū vtemur sermone, quo simul & dicta tua refellamus, & vt veritas q̄ maxime fiat perspicua, laborem⁹ Cæterū si ea cō cesseris, quę de carnib⁹ dimissione diximus, hominibus recens formatis, atq; adhuc igni, abunde iā mihi in hac accusatione satisfactū erit. Quid. n. plurib. opus? quādo aliter dicere iā plane sit nugari. Pro. Si quidē istiusmodi an sit nugari postmodū videbimus. Nunc vero quoniā absoluta tibi est aduersum me, vt ais accusatio, Ego præpotēs Mercuri hęc obiecta facile amoliri tētauero: Et primo q̄dē audi obsecro quę dicā de carnibus: Coelū testor, si me non iouis loco nūc pudet, vt reuereāscamq̄ ille sit pusillanimus et quirulus, non tā aliā ob causā q̄ quia minutula quædam extra in portione, quæ sibi sorte obtigerat, offendit, & iniuis reigratia. me tanto nūc tēpore a cūctis pro deo habitū, patis huc affigendū milit: Immemor sane quid. eū iuuerim beneficijs, neq; satis probe perpēdēs cuius momēti sit tā tæ indignationis origo atque materia. Nā quis nō videt puerilē hāc esse irā, vt excandescas, & iniquo ferens animo, qa maiorem partem nō acceperis? Verū quāto foret equius Mercuri, cohibuisse immoderatā fraudiū deinceps ne recordari quidem? Et dimissa ira

πεπεφαμένον. ἐὰ μὲν γὰρ ἐξαρνῇ σὺ μὲ ἐργαλεῖα οὐτὰ, λίαν σοι καὶ ἀκλινῶς ἔχειν, μὴ φήσιν ἵνα μακρὰν ἀποτείνωμεν λόγον· μὴ παρέλθωμεν ὡς ἔνι μάλιστα ἐμφανίζοντες τὴν ἀλήθειαν· ἐὰ δ' ὁμολογῇς τοιαύτην πεποιῆσθαι τὴν νομὴν τῶν κρεῶν, καὶ τὰ περὶ τὰς ἀπορρώγας κατηργάσθαι, μὴ τὸ πῦρ κινδυνεύειν. ἱκανῶς κατηγορηταί μοι, καὶ μακρὸν ἔτι ἂν δέοι με λέγειν καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Pro. ἐὰ μὲν καὶ ταῦτα λῆρός ἐστι καὶ ἄρνησις, ἀφόμεθα μακρὸν ἔτι λόγον, ἐγὼ δὲ καὶ ἐπιπόνως ἱκανὰ φήσειν τὰ κατηγορημένα, πεφάνθαι μὲν ἂν δίκαιος τυγχάνω, σχολάσαι δὲ τὰς ἐγκλήσεις μὴ πρῶτον μὲν ἄκουσον τὰ περὶ τῶν κρεῶν, κατοιμώζειν τὸν ἔτι νῦν λέγω ταῦτα, οὐκ ὀνόμαι ὑπὲρ τοῦ Διὸς· ἐὰ οὕτω μικρολόγος καὶ ἀνυψίμοιρός ἐστι ὡς ὀνίστασθαι μικρὸν ὀστοῦν ἐν τῇ μοιρίδι αὐτοῦ, οὐδὲ σκληπιαδισάμην πίμπλη παλαιᾶς βοὸς θυμόν, μήτε συμμαχίας μνησθεὶς, μήτε αὐτὸ τὸ ὀργῆς τὸ κιφάλαιον ὅ ἐστιν ἐννοήσαντα, καὶ ὧν μεμαρακίσθαι τοιοῦτον ὀργίζεσθαι, καὶ ἀχαλινάστως, ἐὰ μὴ τὸ μᾶλλον αὐτὸν λήψεται· καὶ τοιάδε γε ἀπιτᾶς ἐμὲ Ἑρμῆ τὸν πιαύτας συμπολιτεύεσθαι· οὐ φῶς, οὐ χρὴ οἶμαι ἀποτιμᾶσθαι.

ἐκ δὲ καὶ ἡ ἁμάρτη μιταξὺ σῦκα χυμίνου, παιδιὰν ἡγεῖσθαι, καὶ φύτον ἐν τῷ συμποσίῳ καταλιπεῖν πλὴν ὀργήν, εἰς δὲ τὸ αὔριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος, καὶ μνησικακεῖν, καὶ ἴολόν τινα μυθμὸν διαφυλάττειν, ἅπαγε. οὔτε θεοῖς πρέπον, οὔτε ἄλλως βασιλικόν. ἦν γὰρ ἀφιλῇ τις ἐν συμποσίοις τὰς κωμῳδίας ταύτας, ἀπάτιν, καὶ σκώμματα, καὶ τὸ σίλλαίνειν, καὶ ἐπιγελᾶν, καὶ καταλιπόρροον εἶναι μέθη, καὶ κόρος, καὶ σαπή, σκυβαλὰ καὶ ἀτόρνητα πράγματα, καὶ ἧκιστα συμποσίῳ πρέποντα. ὅτι γὰρ δεῖ μνημονεύειν ἐν τῶν ὑετραίων ἐν ἡμῖν τὸν Δία, ἵνα ὅπου καὶ τηλικοῦτα ἐν αὐτοῖς ἀγαναχτέσθω, καὶ πάνδεινα ὑγόσθαι πεισθείνα, ἐ σβεσίμαν τὶν κρία, παιδίσκα ἵνα ἔπαιξι, πορόμβω δ σβεννύσντα τὸ βίλιον ὁ ἀιρούμβω, τίθε δὲ ὦ Ἑρμῆ τὸ χαλεπώτερον μὴ πλὴν ἐλάτ῾ω μοῖραν ἀποτιμῆσαι ἵνα τοῦ Διὶ, τὼν δ᾽ ἄλλων ὑφηγέσθαι. τί γὰρ σβὲ τοῦτο ἰχρῆν, τὸ τῶ λόγου τῆι γῆι τὸν οὐρανὸν σύμμιγνύσθαι, καὶ ὄμβρι, καὶ σταρεύι, καὶ Κάμπῳ ὅλην ἐπινοῆν, καὶ αὐτὸν καταπίμπαν, καὶ τὸ ὕπαρ ἐκκόπτειν; ὅρα γὰ μὴ πολλὴν ταῦτα κατηγορῆ τῆ ἀγαναχτήσιος σοῦ μικροψυχίαν,

symposij deliciũ veluti hu sum æstimare atq; iocum. Quippe quum in crastinum continere odium, & meminisse iniuriæ veteris haud quaquam reges deceat, ne dicam deos. Sed agedum tollamus e conuiuijs lepores illos & sales, risum & subdolas captiones, Quid, oro, præter temulentiam, edacitatẽ, & sileptiũ fiet reliquiũ Quæ quũ tristia admodũ sint, & parũ iucunda, de centius excusare crediderim huiusce modi a conuiuio. Nam louem in posterum diem recordaturum, quis oro, putaret huiusce distributionis carnium? in qua nil præter iocum notares ac lusum. Vt ne interim dicam, ꝙ moleste nõ nihil esset laturus, tanquã his rebus leuiculis potuerit offendi. Nil enim aliud explorare volebam in ea diuisione, quã in delectu partium, meliorẽ num Iupiter ab alijs dignosceret. Sed age Mercuri, vt tibi iam aliqd cõcedamus, mi norẽ portionẽ ei tradidisse mus in partitione: adderquod fœdã, quod horrendã atq; molestam, & si lubet finge me omnino portionẽ fustuliſſe. Quid tum? Nunquid ideo decebat vt cœlum (ceu prouerbio dicitur) terræ misceretur, uincula excogitarẽtur, & cruces totusq; Caucasus, aggẽ de hĩc demitterent, quę epar dilaniarent? Fallor si hæc nõ sunt aperta puſilla

nimitatis indicia, animicq; ignobilis & propensi in iram. Nam quum hęc agit ob pauculas carnes, quid oro feciſſet, ſi bos integer illi fuiſſet ademptus? Videre iam licet homines in pari negocio, longe modeſtius affectos, qui quū dijs immortalibus natura ſint inferiores, acrius illos ex candeſcere par erat quam deos. Atqui nemo hactenus fuit, qui coquum crucі adiudicarit, eā ob cauſſam, quod carnes elixans immiſſum iuſculo digitū vilius ſit circūlambere, aut ex veru nō nihil toſtarum carnium vellens vorarit. Magis enim veniā illis impertiunt, niſi vehementer fuerint irati: tunc enim incutiunt coquo pugnum, aut verberant genas: verū qui in crucem vllum fuſtu ferit, inuenias neminem. Et hæc de carnib. vilis ſane defenſio, ſed unde multo vilior plane ac turpior in Iouem redundet accuſatio. Tempus nūc monet, vt de plaſmate & homini bus a me formatis, diſſeratur. Quain re geminā conſtat ſitam eſſe accuſationē. Neq; ſatis compertū habeo Mercuri, cuius iſ cul pæ me primo reum agas: Num illius, quod homines haud quaq; procreari debuerint, qui moueren tur: ſed conducibilius foret terram ipſam, vnde ſunt progeniti, prorſus eſſe ociosam: An vero, quod formari quidem homines haud fuerit abſurdum, ſed longe aliter, & ferme ad aliam figurā ac formam, quam

ψυχίου, καὶ ἀγίνωθεν ἂν γνῶμεν, καὶ πρὸς ὀργὴν εὐχερῶς, ὃ τί ἂν τοιοῦτον ἦν ὃ ὅλβιον ἀπολίσθοι, ἐ χρεῶν ὀλίγων ἕνεκα τοιαῦτα ἐργάζεται; καὶ τοι πόσῳ εἰ ἄνθρωποι σύνηθες μᾶλλον ἦν πρὸς τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἐκὸς ἦν καὶ τὰς ὀργὰς ὀξυτέρους εἶναι τῶν θεῶν; ἀλλ' ἅμως ἐκείνων ὀκ ἔστιν ὅστις ἂν μαχέρᾳ σαυρᾶ ἂν ὑμβάλοιτο, ἐ τὰ κρέα ἕψαν, καθοὶς τὸν δάκτυλον τῷ ζωμῷ περιλικμήσατο. ἢ ὁπόταν ἀπαυτομόλους τῶν κρεῶν κατιδρὸχθίσωσι, ἀλλὰ συγγνώμην ἀπονέμουσιν αὐτοῖς. ἐ δὲ καὶ ἐπάνω ὀργισθεῖεν, ἢ κύβδιν λοιδορήσαν ἢ καὶ κατὰ κόρρης ἐπάταξαν, ἀπεσκληπίδη δὲ οὐδεὶς παρ' αὐτοῖς τῶν τηλικούτων ἕνεκα. καὶ πολλὰ μὲν τῶν κρεῶν, τοσαῦτα. ἀλλὰ μὴν κἄμοί ἀπολογεῖσθαι, ὡς ὀλίγα ἀλλὰ κατηγορεῖν ἱκανά. περὶ δὲ τῆς πλαστικῆς, καὶ ὅτι τοὺς ἀνθρώπους ἐποίησα, καιρὸς ἤδη λέγειν. Ἔτε δὲ ὦ Ἑρμῆ δίκην ἔχω τὴν κατηγορίαν, ἐκ οἷ δὲ καθ' ὁ πρότερον ἀλλαξάμενος. πότερα, ὡς ἀνδρὶ ὅλως ἐχθὲς τοὺς ἀνθρώπους γεγονέναι, ἀλλ' ἄμεινον ἦν ἀπιμεῖν αὐτοὺς γῆν ἄλλως ὄντας ἀνθρώπους, ἢ ὡς πεπλάσθαι μὲ ἐχρῆν, ἄλλον δὲ τινα καὶ μὴ Ἕλληνα δημιουργεῖσθαι τὸν

πρόπαν; ἐγὼ δὲ ὅμως ὑπὲρ ἀμφοῖν ἐρῶ. καὶ πρῶτόν γε ὡς ἡδυμία τοῖς θεοῖς ἀπὸ τοῦ πυ βλάβη γιγίνηται, τῶν ἀνθρώπων ἐσ τὸν βίον παρακ θέντων, περάσμασι δ' ἀκινήτοις, ἔπειτα δὲ ὡς καὶ συμφορόντα καὶ ἄμεπο ταῦτα αὐτοῖς παραπολύ, εἰ ἐρήμην καὶ ἀπάνθρωπον συνέβαινε τὴν γῆν μένειν. εἰ τοίνυν πάλαι, ῥᾷον γὰρ οὕτω ἦλθεν ἂν γένοιτο ἢ πδίκημα ἐγὼ μετὸ κοσμήσας, καὶ κατορίσας τὰ πρὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἐθέλον μόνον καὶ τὸ ἐπουράνιον γίνεσθαι, ἐγὼ δὲ, ἄγρι ὁπ. σχῆμα καὶ ἄμορφον, ὅλαις ἅπασι, καὶ πάντας ἀνημέροις λάσι. οὔτε δὲ δωμοὶ θεῶν ἦ νεώς. πόθεν δὲ ἄγαλμα, ἢ ξόανον, ἢ τὶ ἄλλο τοιοῦτο, ἅπερ πολλὰ νῦν ἅπαντα χόθι φαίνεται μετὰ πάσης ἐπιμελείας πεμόμενα; ἐγὼ δὲ, ἀεὶ γὰρ ἂ προβουλεύω ἐσ τὸ κρεῖττον, καὶ σκοπῶ ὅπως ἐξηθήσεται μὴν τὰ τῶν θεῶν. ἐπιδώσει δὲ καὶ τἆλλα πάντα ἐς κόσμον, καὶ κάλλος, ἐννοῶ ὡς ἄμεινον ἂν ὀλίγον ὄχλον πλεῦν λαβόντα, ἵνα συσκάσθαι, καὶ ἀναπλάσαι, τὰς μορφὰς μὴν ἡμῖν αὐτοῖς προσοικότα. καὶ γὰρ ἐνδέχ ἂ ὧμιν ἔχ θεὸ, μὴ ὄντ ἐνοσ που αὖ ἔχ καὶ πρὸς ὀ τιμᾶσθ ἢ ἐξέτασις γινομένη, δύσκαιμονέστερον ἀποφάναι αὐτό. θνητὸν μὴν τοι αὖ ἅπαν

quam ego illos fabricarim. Ego ad vtrunq; facile respondeam, simulatq; ostendere tetrauero, quod non modo nulla penitus iactura maloue deorum hominesin vitam sunt adducti: verum etiam, quod in rem eorum isthuc potissimum cedat, magis q si(vt iam olim fuit) tellus deserta, & hominibus, qui eam colerent, destituta maneret. Sic enim nullo negocio palā fiet, nunc ego deliquerim, in hac formæ humanæ renouatione, quam solam constat diuinam esse, & plane cœlestem. Quum itaq; tellus inculta, rudi ac hirta syluæ horresceret, ac squalleret situ, adeo vt neq; vspiam gentium videres aras deorum, templum, statuam, si mulachrum, aut aliud huiusce modi, quamadmodū summa diligentia iam vndiq; apparent hęc elaborata, non sine eximia deorū veneratione. Ego quū alioqui propensus sim ad prouidendum in communi, ne quid desit, quod ad incrementum rei diuinæ, decus, ac venustatem pertineat, tacitus mecum reputaui, nec quicquam posse fieri melius, quam si pusillum luti acciperem, & inde animantia effingerē nobis dijs, forma non ad modum absimilia. Quippe vel id erat vnicum, in quo mihi natura diuina deficere videbatur, quod nul-

nullius collatione felicior appareret atq; perfectior, veluti modo li eam cũ homine cõferas, prudentia, ingenio, ac rerũ optimarũ captu intellectuue præstante, sed mortali tamen. Cæterũ iuxta Poetæ dictum terrã aquæ cõmiscens exliquida molliq; effinxi homines. Mineruam interea adhortatus vt in opere absoluendo mihi ferret suppetias. Hæc sunt magna illa & ardua, quib. nos deos offendimus, totiusque mali vtvides, hęc fuma est ex luto pfecta nobis sunt animantia, & q̃d ante hac immotũ erat, nos ad mobilitatẽ perduximus. Iam vero mirũ quã indignetur Iupiter, ex tali terrestrium animantiũ formatione. Quasi vero deinceps deorũ sustinere cogatur penuriã, & procreatis hominibus, iam futurũ sit, vt dijs suis orbes: verũ quis vnq̃ tam demẽs extiterit, vt solitudinẽ in Iouis curia propter generatos homines aliquando verisimiliter futurã formidare queat? Ni si forte id veretur, ne defectionẽ moliãtur homines, & armis deos lacessant, id quod olim fecerunt Gigãtes. Itaq; neminem fugit, qua ego sim modestia, vt iam inique de me quispiã queratur, vel operib. mea industria absolutis, q̃ inde

ἔιναι, οὐμὴν χαλεπώτατον δ' ἀλλὰ, καὶ συνετώτατον, καὶ τὸ ζωτικὸν θ' ἁπαλώτερον. καὶ δὴ κατὰ τὸν παλαιὸν λόγον, λαβὼν ὕδωρ φύρας, καὶ σμικρὰ μαλάξας, ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρώπους. καὶ τὴν Ἀθηνᾶν παρεκάλεσα συνεμβαλλέσθαι μοι τῷ ἔργῳ. ταῦτ' ἴσθ' ἃ μεγάλα ἐγὼ τοῖς θεοῖς ἠδίκηκα. καὶ τὸ ἡμίεμα ὄρᾳς πηλίνον, ἐξ οὗ πηλοῦ ἅπαντα πεποίηκα, καὶ τὸ τοῖς ἀκίνητον ἐσ κίνησιν ἄγαγον, καὶ ἐς ἔοικε τὸ ἀπ' ἐκείνου, ἤτοι θεοί ἐσμεν οἱ θεοί διότι καὶ ἐπὶ γῆς θνητὰ ἅπαντα γεγίνηται. οὕτω γὰρ καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Ζεὺς ἄσμενος τῶν θεῶν ἐκ τῆς τῶν ἀνθρώπων γενέσεως, εἰ μὴ ἄρα τοῦτο δείσει, μὴ καὶ οὗτοι ἀποστάσιν ἐπ' αὐτὸν βουλεύσασι, καὶ πόλεμον ἐξενέγκασι πρὸς τοὺς θεούς, ἅπαντες οἱ γίγαντες. ἀλλ' ὅ μὲν δὴ ἦν ἠδίκηκα πρὸς ἐμοῦ ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῶν ἐμῶν ἔργων. δίκαιον. εἰ σὺ δίξόν τι καὶ ἐν τῷ μικροτάτῳ, κἀγὼ σιωπήσομαι, καὶ δίκαια ἕωμαι πεπονθέναι πρὸς ὑμῶν. ἢ δ' ὃς χρήσιμα ταῦτα γενέσθαι τοῖς θεοῖς, οὕτως ἂν μάθοις, ἐπιβλέψας τὴν γῆν ἀνίζ αὖ χμηράν, καὶ ἀκαλλῆ οὖσαν, ἀλλὰ πό

dijs immortales offensi sint, ac damnũ acceperint. Quin tu Mercuri minimũ aliq̃d pfer, & ego cõticuero veluti merito has daturus sim pœnas. Atq; in prõptu est cognoscere, quãta hinc dijs accedat vtilitas. Si contẽpleris terrã, quę prius informi situ ac squalore obducta erat

ἀτοπ, μὴ γεωργίας, μὴ φυτοῖς ἡμέροις
ἐζευγκὼς ἀμπελῶνι, μὴ τὴν θάλατ-
σαν πλωτὸν ἴσην, καὶ τὰς νήσους κα-
τοικουμένας, ἃ πανταχοῦ δὲ βύσους, καὶ
θυσίας, καὶ ναοὺς, καὶ πανηγύρεις.
μεστὴ δὲ Διὸς πᾶσα μὲν ἀγυιὰ
πᾶσι δὲ ἀνθρώποις ἀγορά· μὴ γὰρ
ἂ μὲν ἐμαυτοῦ μόνου κτῆμα τοῦτο
ἐπλασάμην, ἐπλουτίκλων ἂν, ὃ χρέ-
σεως. νῦν δὲ ἐς ἅπαντ φέρον, τίθε-
ται ὑμῖν αὐτοῖς. μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν
καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σοῦ δὲ ὦ Ἑρμῆ
πάντων ἴσ, προμη-
θεως γὰρ οὐδαμῶς ὁρᾷς ὅπως τὰμαυ
τῶ μόνα σκεπῶ, τὰ κοινὰ δὲ κατα
προδίδωμι, μὴ ἐλάττω σοιῶ τίθε
δέ μοι ὦ Ἑρμῆ κρυπτόδικ ἐπικούρ ἄ
τι σοι δοκῇ ἀγαθὸν ἁμάρτυρον ἢ κτῆ
μα ἢ σοίημα, ὅμηδεὶς ὄψεται, μὴ γὰ
ἐπαινέσεται ὁμοίως ὑδὲ μὴ τόρ-
μιον ἔσεσθαι δοκῇ ἔχοντι. πρὸς δὴ τ
δῶρ ἔφην, ὅτ μὴ γνωμίνου τῶν δὲ
ἀνθρώπων, ἁμάρτυρον συνίδεσι τὸ
καλὸν ἐν τῶν ὅλων μὴ πλῆθος
πνα πλῆτ ἔσαν ἐμέλλομεν, οὐ
ὅτ ἄλλοι τοὺς θαυμασθησόμενον, οὔτε
ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον. ὑδὲ γὰρ
ἂν ἔχομεν πρὸς ὅ τ πλατ ον παρα-
θῶμεν αὐτὸν, οὐδ ἂν συνίεμεν ἡλί-

vrbib. agriculturis & mi-
tioribus plātis exornatā,
mare nauigatū, insulas ha
bitatas, vndiq; aras ac de
lubra, sacrificia & festiuita-
tes, adeo vt iam pars ne
vbe & fora, denig; quo-
cūq; reverteris, prorius om
nia Iouis plenu sint. Quod
si ego rei priuatę intentus
solū mihi hoies rem adeo
preclarā effinxissem, pro-
fecto quantū ex fructu cō
icere licet, qui ad me inde
rediret, vos dij immortā-
les opib. & diuone ne mi
hi quidē conferendi fuis-
sent. Verū ego in cōmune deo
rū vtilitati consulēs, ac cō
modi proprij negligentior
in rem vestram homines
pottissimū produxi. Nam
Ili, quę ad Reimp. attinent,
ego attentiore meliorq; re
res meas pronouei, ve-
lim mihi cōmonstres tem
plū Promethei, quemad-
modū Iouis & Apollinis
nusq; non videas. denig;
& tibi Mercurii quidā de
lubra sunt sacra. Cęterum
isthuc interea tecū expen-
das velim, num tibi bonā
aliquid appareat, hinc om
ni penitus teste, & nū ol-
lectare quear habentē pos
sessio, aut opus quod ne
mo videat, nemo laudet,
nemo admiretur? Quod
ideo dixerim, quia nihi tie
rent homines, tam futurū
erat, vt omnis cunctarū re
rum decor esset sine teste,
& opes nostrę ne a nobis
quidem ipsis haberentur in pre-
cio, quum nemo alius sit qui harū ad-
miratione capteretur. Adde, quod nemo ex nobis sel citatem suā sic
intellecturus, si nō liceret se conferre cū illis, qui respectu quod sunt
inferio-

inferiores, quippe bonorũ noſtrorũ expertes. Nã quis vnquã rẽ quandã ceu magnam æſtimarit, ſi non cũ exigua illã dimetiatur? Verum enimuero, quum optimo iure honorẽ a uobis pro rebus bene geſtis in rep. ſperare debuerim, in crucẽ a vobis leuatus, mercedẽ capio mei tã ſalutaris cõſilij. Sed ais: flagitioſi quidã ſunt inter homines, puta mœchi, bellatores, ſororũ mariti, & parentũ acerrimi hoſtes: tanquã apud deos non ęque liceat reperire hanc ſcelerum multitudinem, & huius rei gratia in cœlum culpam reijcias, ac terrã vnde dij fuerunt prognati. Nec vero eſt quod dicas hominũ formationẽ dijs immortalib. faceſſere negociũ, & augere curã, alioqui ocioſis. Sic enim eandẽ ob cauſam paſtor qui gregem curandũ ſuſceperit, in pluuia eã nõ cõtinebit, quãdo operoſum ſibi iſtud videbitur, quũ alioq̃ cura illa propter coniunctã exercitationẽ, non admodũ appareat eſſe iniucũda. Sed adime obſecro dijs omnem ſollicitudinẽ, vt iã nihil ſit cui prouideant, quid iã aliud agant, ꝙ quod torpeant ocio, nectar imbibant, & ventrẽ diſtendãt ambroſia? Cęterũ male me habet, ꝙ inuehẽdo in opus a nobis elaboratũ, fœminas potiſſimũ reprehenderitis quas tamen impendio adamatis,

καὶ δυσδαιμονοῦμεν, οὐχ ὁρῶντες ἀντιμοίρους τῶν ἡμετέρων τινάς. οὕτω γὰρ δὴ καὶ τὸ μέγα δειχθείη ἂν μέγα, εἰ τῷ μικρῷ παραμετροῖτο. ὑμεῖς δέ, τιμᾶν ἐπὶ τῷ πολιτεύματι τούτῳ δέον, ἀνεσταυρώκατέ με, καὶ ταύτην μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδώκατε τοῦ βουλεύματος. ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φὴς εἰσὶν ἐν αὐτοῖς, καὶ μοιχεύουσι, καὶ πολεμοῦσι, καὶ ἀδελφὰς γαμοῦσι, καὶ πατράσιν ἐπιβουλεύουσι. παρ' ἡμῖν γὰρ οὐχὶ πολλὴ τούτων ἀφθονία; καὶ οὐ δήπου διὰ τοῦτο αἰτιάσαιτ' ἄν τις τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν γῆν, ὅτι ἡμᾶς συνεστήσαντο. ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἴσως φαίης ἄν, ὅτι ἀνάγκη πολλὰ ἡμᾶς ἔχειν πράγματα ἐπιμελουμένους αὐτῶν. οὐκοῦν διά γε τοῦτο καὶ ὁ νομεὺς ἀχθέσθω, ἐπὶ τῷ ἔχειν τὴν ἀγέλην, διότι ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς, καὶ εἰ τοῦτό γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ φροντὶς οὐκ ἀτερπὴς ἔχουσά τινα διατριβήν. τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν, οὐκ ἔχοντες ὧν προνοούμεθ' ἄν, καὶ τὸ νέκταρ ἐπίνομεν, καὶ τῆς ἀμβροσίας ἐνεφορούμεθα, οὐδὲν ποιοῦντες; ὃ δὲ μάλιστά με πνίγει, τοῦτ' ἐστίν, οἱ μεμφόμενοι τὴν ἀνθρωποποιΐαν, καὶ μάλιστα τὰς γυναῖκας, ὅμως ἐρᾶτε αὐτῶν, καὶ οὐ διαλείπετε

πατε καὶ σὺ τε, ἄρα μὴν πυῤῥοι, ἀλλὰ δὲ σάτυροι, καὶ κύκνοι γενόμενοι. καὶ θοιτε ἐξ αὐτῶν ποιῆσαι ἀξιοῦντες, ἀλλ' ἐχεῖν ἴσως φόβος ὑπὲρ πλάσθαι δὲ ὑπὲρ ἀνθρώπους ἄλλοσε ἵνα μὴ γένωμαι, ἀλλὰ μὴ ὑμῖν τοιαύτας καὶ τὰ ἄλλα παράδειγμα δοῦναι ἄμεινον προεισάμην, ἢ πάντας πλάττειν ἐπισάμην, ἢ ἀσύνθετον καὶ θεατὴν ἦναι, καὶ ἄχρειον ἀπεργάζεσθαι ἐξ ἅπαντος καὶ πόθεν ἄρα ἢ θεοῖς ἔοικεν ἢ τοῖς ἄλλοις ὑμῖν ὑμᾶς ἀπεικάσαμεν, οὐχὶ θεοῦσθαι γενόμενοι; ἀλλ' ὑμᾶς ὅταν μὲν ὑμῖν τὰς ἐκατόμβας προσάγωσιν, ἐκ δεκάτης καὶ ἐπὶ ἐν Ὠκεανὸν ἐλθεῖν σὺν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας, ἐν ᾗ τῶν πιόντων ὑμῖν καὶ τῶν θυσιῶν ἀπολαυσόντων. περὶ μὲν οὖν τῶν αὐθεντῶν, καὶ ταῦτα ἱκανῶς ἀκηκόατε ἤδη· ἐπὶ δὲ τὴν μίτραν, καὶ τὴν ἐσθῆτα ταύτην κλοκύν. καὶ πρὸς θεῶν τοῦτο ἀποκρίνασθε, μὴ δὴ ὀκνήσητε· ἴσθ' ὅτι ὑμᾶς ἐγὼ πυθόμενος ἀπολαλήσομαι, ἐξ οὗ καὶ παρ' ἐμοῦ θεώσεσθε ἐπίσης ἅπαντες, οὐδὲν γὰρ εἶμαι φύσει διαφέρον τοῦ κτήματος, οὐδὲν τῶν ἐλαττον γίγνεται, εἰ καὶ τις ἄλλος αὐτὸ μεταλάβοι. οὐ γὰρ ἂν

tis, & modo tauri, modò satyri, & cygni effecti, ad illas vos dimittitis, vt ne interim dicam, quod in cœlum admissas, diuinitatis cónsortes redditis: Atqui non erat, ais, absit dum vt fierent homines, si módò ad nostram hanc formam similitudine quapiam non accederent. Ego si exemplar aliud nouissem, quod formam præcelleret, ad illius instar homines effigiassem, nisi beluinum magis deceret esse & prorsus agreste istud antithantis genus: sed si hoc dixeris, non videt quómodo vos diuino honore afficerent, aut accumulatent sacrificijs, quæ quam grata sint vobis, cõijcere licet ex eo maxime, quod non grauamini vel vltra oceanum summa celeritate proficisci, post inculpatos Aethiopas, si quandò senseritis vobis afferri ab illis hecatõbas: Verum me, qui honorum huiusce modi ac sacrificiorũ autor sum atq; origo, nescio quò iure in crucẽ fis stuleritis. Hęc sunt quę de hominũ plasmate fas fuerit commemorasse. Ad ignem trãseamus deceptum (si placet) foedam nimirum & inexpiabilem sapinam. Per Deos autẽ imprimis te orauerim, ne cunctẽris, sed mox mihi respondeas, num quid ex igne diij quippiam perdiderint, ex quo ille fuit apud homines? quod quidem vix vnquam dixeris: quando sic natura comparatum est, vt ignis nihilo fiat minor si quis etiam cum alio cõmunicet: deniq; non extinguitur

extingnitur ideo, quia alius inde flammam transtulerit. Itaq; euidentissimum hinc colligo argumentū inuidiae, q̄ quum citra vllam iacturam, igne carere potueritis, ab eius tamē vsu arcere in animū induxeritis eos q̄ hoc potissimum egere videntur. Quo cōtra oportebat deos omnes esse bonos, bonarū rerum largitores, & ab inuidia longe abesse. Sed qd si omnem prorsus ignē suffuratus, detulissem in terrā, adeo vt nihil vobis fecissem reliqui, quanā oro iniuria vos affecissē? quib. ignis haud quaquā potest esse vsui, quū neq; coquere vobis necessium sit, neq; frigidare ambrosiam. Ad hæc non egetis artificioso lumine: verum hominibus quū ad alia ne cessario ignis habēdus est, tum maxime ad sacrificia, quo videlicet in biuio nidorē vobis parent, thura incendant, & pecudū cōcas adoleant in aris: verū quū (vt video) ingentem vobis lętitiā pariat fumus ille, nihil proinde tam gratum, quod in epulū vicem vos reficiat, quām vbi nidor simul cum fumo volutatus ad cœlum vsq; permeat. Itaq; parū appolite profecto, & nimiū absurde videmini vtporem huiusce modi nunc incusare. Miror autē cur soli potestatem facitis lucendi hominibus, neq; illi vitio vertitis, quod in administrādo deorū bonorum prodigus sit, atq; intemperans, quum ignis ille sit multo q̄ hic noster

προσβίνυται ἐναποσβεννύον πρόσφορον δ' ἀνθρώπους ἐ διοῦδε, ἀφ' ὧν μηδὲν ὑμᾶς ἡδίκηδε, δύτων καλύειν μεταδιδόναι οἷς δομένοις. καὶ δε θεούς γε ὄντας, ἀγαθούς χρὴ εἶν, καὶ δ' ἀπέρασε ἐάων. καὶ ἐξὸ φθόνου ποιεῖς ἑστάναι; ὥσουγε καὶ ἐ πᾶν δοῦδ πῦρ ὑφειλόμην δ' κατακόμιδε δε τὴν γῆν, μηδ' ὅλως τι αὐτου καταλιπὼν, οὐμίγα ὑμᾶς ἠδίκεον. οὐδὲ γὰρ ὑμᾶς δεῖδε αὐτου, μήτε ῥιγοῦντες, μήτε ἔψοντες τὴν ἀμβροσίαν, μήτε φῶδς ἐπιχρῆτο δόμποι. σὲ δὲ ἀνθρώποι καὶ ἐς τὰ ἄλλα μὴ ἀναγκαῖος χρῆται δεῖ πυρὶ, μάλιστα δ' ἐς τὰς θυσίας, ὅπως ἔχοιεν κνισσᾶν ἀφθίτως, καὶ τὸ λιβανωτοῦ θυμιᾶν, καὶ τὰ μηρία κάειν ἐπὶ τῶν βαμῶν, ὁρῶ δ' ὑμᾶς μάλιστα χαίροντας δεῖ καπνῷ καὶ τὴν οὖσαν τοῦτην ἡδίσην οἰομένους, ὅ ποτ' ἂν ἐν οὐρανὸν ἡ χυίσασα γένηται ἰλιγγιῶμένη πρὸ καπνῷ, ἵνα τι ἀσατιάτη δίνην ἡ μέμφις ἂν γένοιδ' αὖτη τῇ ἐμετρότητι ἐπιθυμίᾳ. θαυμάζω δ' ὅπως οὐχὶ καὶ ἐν ἥλιον κεκαλέκατε κατὰ λάμπων αὐδύς, καὶ δε πῦρ τοῦτος ἐστὶ πολὺ θειότερον τε, καὶ πυρωδέστερον, οὗ κακέγον αἰτιᾶδε, ὡς ἀσαθέντα ὑμῶν

ἐμὲ δ' ἔκτιμα. ἴσρπερ. σφὼ γὰρ ὦ Ερμῆ, καὶ Ηφαιστε, ἢ τι μὴ καλῶς ἐρῆθθαι δοκεῖ, διορθώσεται, καὶ διαλέγεται. ὡς ἐγὼ ἄνθις ἀπολογήσομαι. Ερ. οὐ ῥᾴδιον ὦ Προμηθεῦ πρὸς οὕτω γενναῖον σοφιστὴν ἀμιλλᾶσθαι ἁπλῶν ἀλλὰ ὕπνου, δίδου μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ὑπήκουσέσου. οἶδα γὰρ οἷδα ἐξ ὧν ἐκεῖνος γίγνεται ἐξαρθεὶς, οὕτω σοφοὺς οὗτος κατηγόρους, ἀπονευρίζοντας δικάζει. ἐκείνου γε θαυμάζω, πῶς μάντις ὤν, οὐ προεῖνω σκοῦ οὕτω κολασθησόμενος. Προμηθεὺς ἐπεὶ σύμπας ὦ Ερμῆ καὶ ταῦτα μῦθος, καὶ ὅτι ἀπολυθήσομαι ἄνθις δίδε, μὴ ὕδατι πεῖν Θηβαῖον ἀφίξεται σὸν φίλον· οὐκ ἀλλὰ μακρὰν κατ[illegible]οξύσεσθε ὦ φίλε ἐπιπόσεσθαί μοι δοκεῖ. Ερ. ἴσως γὰρ γενοίμ' ὦ Προμηθεῦ ταῦτα. καὶ ἐπιθύμει σε λελαμμένον, καὶ νῦν σὺν ὑμῖν εὐεχούμενον, οὐ μέντοι καὶ χρυσοῦν τάγα. Προ. θαῤῥεῖ, ἔα καὶ συνδιαχύσομαι ὑμῖν, καὶ ὁ Ζεὺς λασεῖ με, οὐκ οὖν μισῶ δίδε μοι ἐδεστάς. Ερ. τίνος τούτων ἕμ' ἕνεκα ἐπῆλθ. Προ. οἶδα ὦ Ερμῆ τὴν Θέτιν ἐ. ἀλλ' οὐ χρὴ λέγειν. φυλάττεσθαι γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπόῤῥητον, ὦν μισθὸς ἴσι, καὶ λύτρα μοι οὗτοι τῆς κατεδέσεως. Ερ. ἀλλὰ φυλάττ[illegible]

ὃ τι πρᾶ

noster diuinior, et eandē magis. Dixi. Vestrū erit Mercuri ac Vulcane, ea quæ perperā a me proposita sunt, ad rectitudinem perducere, & rationibus quib. potestis nostra hæc impugnare: dehinc rursus ad respondendū accingemur. Mer. Haud facile est Promethee cū tā generoso oratore certare: verum vehementer ex re tua fuit q̄ hęc abs te non audiuit Iupiter. Id enim certe scio sedecim vulturibus negotiū dediſſet, q̄ posthac viſceribus tuis pascerentur, adeo grauiter ipsum crimi natus es, aliud ferme agēs nā defensionē pro te dicere institueras. Mirū autē profecto quum vates sis, quomodo præsagire nequieris, has te modo datu rū pœnas. Pro. Præsciui hæc Mercuri, neq; me pręterit, q̄ rursus liberabor. Et nunc Thebanus quidā veniet tibi amicus qui eminus iaculetur aquilam, quā supērne polliceris de uolaturā. Mer. Vtinā hęc eueniāt, solutū te a vinculis videro, nobis conuiuā additū, at non carnes partientē. Pro. Bono sis animo, epulabor vobiscū, & Iupiter me liberabit, non exiguæ felicitatis gratia. Mer. Ne, oro, grauēris dicere, quæ sit illa felicitas. Pr. Nostin Mercuri Thetin? Sed qd verbis opus? præstat eā cælare arcanū: q̄ me maneat præmiū post solutā pœnā. Mer. Quan

doquidem id præſtat, te cũ recondas licebit. Quin nos Vulcane abimus. iam enim non longe abeſt aquila. at tu Titan præſtolare tantiſper, dum tibi Thebanus (vt ais) ſagittarius contingat, qui te ab alitis huius laniatu quietum reddat, ac liberum.

ὦ πατέρ, ἀ τοῦτ' ἄμεινον, ἢ μᾶς δὲ ἀπιώμεν ὦ Ἥφαιστε· μὴ γὰρ οὔσης ἔτι πλησίον ὁ ἀετός, ὑπόμενε κἂν μικρὸν ἐμοῦ. εἰν δ' ἐγγὺς ἤδη ᾖ τὸ θηβαῖον τὸν φὴς ὀξότην ἐπιφανῆναι, ὡς πάνυ σε σώσει μόνον ὑπὸ τὸν ὄρνιν.

ΣΧΟΛΙΑ.

Ὁ μὲν Κάτωθεν.) *Dialogi principium ductum à loco.* Οὗτος.) τὸ διδακτικὸν *demonſtratio.* ἢ τόπου. ἢ ἀθλίου,) *A deſtinatis.* ἐκ τῆς χρείας, ἢ τελικῶν αἰτίων. Βουλευσώμεθα.) Συμβουλὴ *deliberatio de loci opportunitate.* ὡς βέλ.) τὰ ἄπαξ τελικά. Ἡφαιστόβουλος.) ὁμολογία, *uel aſſenſus ad hoc conſilium.* ὄντως γάρ.) ἀπολογία *ratio à cauſis etiam finalibus.* Ἀλλ' ἐδόκει.) *Concluſio huius conſultationis, & ſui conſilij propoſitio.* Ἐρ. τοῦ λόγου.) *Approbatio conſilij Vulcani.* κατ' ἐπίκρισιν. Ἀπόστολοι.) *Ratio à loci cõmoditate.* σῷ τοσούτῳ φίλου, ὅτι τοῦτος μὲν καιρότατος· μὴ μέλλε.) ἀποστροφὴ *ad Prometheum,* κατὰ πρόσωπον, *id eſt, per iuſſionem. Eſt & παρασκευὴ præparatio ad ſequentem orationem, & ad ipſam actionem, & affixionem Promethei: unde dramatis petitur occaſio.* Πρό. Ἀλλ' ὑμᾶς.) *Sequitur oratio* ἀξιωματικὴ, μὴ συγγνωμονικὴ *deprecatoria per ſtatum ueniale. Eius propoſitio* κατάστασις *habet compellationem* προσφώνησιν, ἢ προσόρθωσιν. *Mercurij, & Vulcani* καθικέτιδα, *ad miſericordiã cõmouendam, & ueniæ, id eſt, ueniæ obſecrationẽ.* παρὰ τὸν ἄξιον.) *Ratio à iuſto. Miſeremur enim eius, qui præter meritũ in calamitatẽ aliquã incidit.* Ἐρ. τοῦτ' ἔφυς.) *Recuſationis propoſitio*

positio κατ' ἐρώτησιν, *quæ uim negationis* τῆς ἀρνήσεως *habet* ἀντίτυ,) *Ratio ex officio* μετασκευή. ἢ ἄλλως ὧν) *A contrario euentu: & metu eiusdē pœnæ.* Ἀλλ' ὀργ.) πρόταξις *iussiones duæ:* & παράστασις πράγματος, *rei ob oculos quasi constitutio.* ἵν' ἔχῃ,) ἀπόθεσις λόγου ἀχθομένου συμπαθοῦς. καὶ ἀπιθάνου,) *Intētat minas* σαρκασμὸς. ἀντίτης.) *A causa supplicij, est accusatio & primum crimen* τῆς πλάσεως: Ρ. ὦ Κρόνε,) κατηγορικὴ μοῦσα. *Est enim hic* ἐκφώνησις *dolentis, & deplorantis suam miseriam Promethei.* ὀδύνη δεινὸν.) *Ratio ab indignitate rei: & restitutio defensionis per inficiationē: quòd scelus dignū tātis pœnis nō admiserit.* Ε. ὀδύνη.) *Inficiationis infirmatio per asseuerationem: imò grauia facinora perpetrasti, quæ accusationis* τῆς κατηγορίας, καὶ τῆς ἀπάτησεως *propositio est.* ὃς πρῶτα μέν.) *Diuisio, uel partitio pro confirmatione:* ἀντὶ τῆς κατασκευῆς *quæ continet trium accusationis capitum enumerationem,* προσκόπευσις κατ' ἀφήγησιν. μνήμη.) *Primi criminis de Ioue in distributione carnium decepto confirmatio* ἀπόδειξις. *Nam utitur Hesiodi testimonio.* Ἔπεται.) *Alterum crimen* περὶ τοῦ ἀνθρώπου πλάσεως, *quòd homines animantis genus uersutissimum, & callidissimum effinxerit.* Ἐπὶ τοῦτοις.) *Tertium* ἐγκλημα, *quod ignem Deorū præstantissimum thesaurum furtim surripuerit.* Τοιοῦτα δὲ.) *Conclusio accusationis* ἐνθυμηματικὴ. Προ. τοιοῦτος.) ἀντεγκαλεῖ, *se innocentem & iniquum accusari, e iisdem Hesiodi testimonio dicit. Non negat autē se hæc, quæ sibi obiecta sunt, fecisse: sed ἀντιλήψει defendit: iure enim optimo se hæc fecisse fidenter*

contendit: & pro his non malefactis, sed beneficijs non pœnis, sed præmijs maximis dignum esse, per βλασφ. ἐ γοῦν ἀχόλη.) προπαρασκευὴ ad defensionem ἠθική, καὶ ὑπόθεσιν. Proponit enim, & pollicetur κατασκ., καὶ ὑποχίσε, se crimina obiecta defensurũ: & demonstraturum Iouem iniquè contrà se pronunciasse. Σὺ δέ.) κλάσις ἐ προσώπου, τοῦ Διὸς κοπ. &. Imponit autem Mercurio partes Iouis, quia ipse σαμύλος sit, & δικανικός. Ερ. Εἶλαρ.) Tergiuersatio Mercurij, & dialogi quodammodo principium. ἅμως δ' οὖν.) Correctio cum assensione ὑποθετικῆ ab occasione. Ρρο. πρότερ &.) Renouatio superioris κλασάσεως τῆς μεθόδου, καὶ τ προσώπου. Nam & Mercurio præscribit modũ accusandi: iudicẽ huius in hac causa Vulcanũ cõstituit. ὁ δὲ ὦ Ηφ. μετα στροφὴ κλάσεως, transfert enim orationẽ à persona Mercurij, ad Vulcanum, quem de tota controuersia uult cognoscere. Ηφ. μὰ Δία.) Pro recusatione illusio iocosa, & ridicula, uel territatoria. Minatur enim ei insultãdo: quod ipsius nõ accusator κλὸς γορ &, sed iudex δικασὴς esse uelit. Ὅτι τὸ πῦρ.) Ratio à priuata iniuria. Itaq; priuatam quoq; contra ipsum actionem ostendit se instituturũ. Ρρο. ἀκοῦσον.) πρόσκλησις παρασκευασικὴ ad διάθεσιν τῆς κατηγορίας. Partitur autem actionem totam: & alias partes Vulcano, alias Mercurio imponit. ἄμφω.) ἀπὸ δ' ὠμοπλατοῦ κληκία. Ηφαι. ὁ Ερμῆς.) Vulcanus reijcit partes in Mercurium. Εγὼ γάρ.) Ratio per comparationem: cuius prior pars continet sui extenuationem & Mercurij laudem. Ο δὲ ῥῆτωρ.) ἀντιπόδοσις τῆς συγκρίσεως, ἥ ἐστι παραβολὴ, redditio comparationis

Ρρο.

Προ. ἐγὼ μέν.) πεποίθησις θαρραλέα, fiducia libera.) ἀπολογία ratio per ὑπαντηγορίαν. Interfatio igitur hæc est recriminatoria. Πλὴν ὧν λέ.) Conclusio προσκλητική, ut tandem inchoet accusationem. Μαί. ας.) προφώνησις, compellatio Mercurij. Ερ. πάνυ.) προοίμιον μικρὸν προσοχὰς καὶ τῆς εὐμαθείας ἕνεκα. principium comparatum ad attentionem, & docilitatem. Pars prior igitur est προσκλητική. δοκεῖ.) Ratio, non satis esse capita solum criminum exponere. ἔτι ἀπορραπίστι.) Altera pars κατηγορική, quæ habet διακόσμησιν τῆς διαιρέσεως τῆς κατηγορίας, id est, renouationem capitũ accusationis. Est igitur ἀπαρίθμησις enumeratio τῶν κεφαλαίων τριῶν trium capitum. Οὗτος.) Primum crimen. καὶ τὸν δεσμώτην.) Alterum ἀδίκημα, καὶ τὸ πῦρ.) Crimen tertium, καὶ μοι δοκᾶς.) ἔξαρσις exaggeratio horum criminum. Ὦ βέλτιστε.) ἐπιφωνικῶς. ἐμοὶ μὲν οὖν.) Post diuisionẽ sequitur digestio καθ' ὑπόθεσιν. Εστω ὑπόθεσις τῆς πίστεως. εἰ μὴ ἐργάσαιο.) Vnum membrum cum ὑποδιαιρέσει, si hæc tu scelera admisisse negabis: primum illam tuã inficiationem refellemus τῷ ἐλέγχῳ: deinde pluribus ea confirmabimus, ut res fiat manifesta. ἐὰ δὲ φήσεις.) Alterum membrum à contrario: sin concesseris intentata crimina: non erit opus longiore accusatione. λήψομαι.) ἀπολογία ratio, ἀπὸ τοῦ πολλὰ λέγουσα. ἐστὶ δὲ ὑπόθεσις λόγου. Προ. εἰ μὲν καὶ ταῦτα.) Διαβολὴ ἐξαίρεσις, καὶ παρασκευὴ πρὸς τὸν τῶν ἐγκλημάτων ἀνασκευήν. Reiectio cum præparatione ad criminum obiectorũ refutationem. Est igitur κατάστασις τῆς ἀπολογίας. Καὶ πρῶτον.) Sequitur defensio Promethei tripartita. Primum enim de carnium distributione se

tuetur. Cuius partis hic est propositio τὴν ἀξίωσιν ἢ δέησιν τῆς προσοχῆς, ἢ φιλικῆς, per postulationem attentionis, καὶ τοῦ.) Obtestatione διαμαρτυρίας sibi fidem conciliat: quam sequitur διαβολὴ calumnia: qua Iouem in contemptum conatur adducere: postea subiungit λύσιν τῆς πρώτης ἐγκλήματος primi facinoris κατὰ μίμησιν, nõ enim factum negat, ut in cõiectura: sed extenuat: ad impetrandam ueniam: id quod in statu συγγνωμονικῷ deprecationis solet fieri ἀνασκευὴ δὲ ἀμφοῖν.) ἔξωσις καὶ πάθος ἀπὸ poenae atrocitate. οὕτω θεὸν.) ab indignitate commiseratio, & querela. μόνη τῆς συμμαχίας. παθοποιία, quod praeter meritum tantas poenas det: aliter enim de Ioue se esse meritum. Ἔστι δὲ locus ὀνειδισμοῦ, habens ex probationem. καίτοι τάς γε.) Ostendit extenuando, non esse, aut leue esse iniuriam, Ioui in carnium deteriorum appositione, factam. Itaq; immerito tam grauiter sibi irasci Iouem. Haec ducta sunt ex loco causarum. Ira enim uehementis causa atrox iniuria est: puerilis uerò indignationis leuis offensio. Ergo ἐρωτικῶς dicit Iouem puerilem in morem propter illam carnium distributionem tantopere commoueri. Nunc pusillanimitatis ipsum arguit. Abiecti enim animi est non posse ferre leuissimam quamq; iniuriã. Contra magnanimi, eius obliuisci: praesertim fraudium conuiualium: τὰς γὰρ ἀπάτας συμποτικὰς ἢ χεῖρ ἀπομνημονεύει. καὶ παιδιὰν ἡγεῖσθαι, &c. Pulchra haec est γνώμη ἠθικὴ καὶ παράινεσις, ab honesto sumpta. Ἔσ δὲ.) ὀρθότης hanc habet τὰ δ' μικροψύχου. Non est Deorum, & regum meminisse iniuriarum ueterum. ἔν γοῦν ἀρχῇ τῶν.)

Occu-

Occupatio per συγχώρησιν conceßionem. τὸ κατ᾽ ἀλήθειαν ἔθος.) Compenſatio: qua ſublatis è conuiuijs leporibus, & iocis, oſtendit nihil reliqui eſſe præter temulentiam, uoracitatẽ, & iniucundum ſilentiũ. ἔτι ἐγὼ.) Hactenus θετικὴ pars, & maior propoſitio: ſequitur pars ὑποθετικὴ, & minor, & expoſitio ſuperiorum ad commonitionem. Προμήθεις.) ὁ λογισμὸς conſilium ſui facti, τίθεται δ᾽, ὦ Ερμῆ.) συγχώρησις ἐκ περιουσίας conceßio ex abundanti: à maiori ad minus, τί δῶν.) Altera pars, inficiatio poſt conditionem. τὸ ἄλογον.) προεπιπλήττει τῇ ὑπόθεσει. καὶ δικαίως.) ἐρωτᾷ, καὶ ἐπιμονὴ ἀνάκτησις δίκης, poſt μάθοις ἐγκλήματα. ὅρα γάρ.) Concluſio calumniæ. ἤ τι ἄρα ἐποίησεν.) A minori contentio. καὶ τοι πόσῳ οἱ ἄνθρωποι,) ἄνεσις per aliã comparationem: quæ odioſa eſt: confert enim homines cum dijs. ἀλλ᾽ ὅμως.) Expoſitio huius contentionis. καὶ περὶ μέν,) Επίλογος partis primæ, σαῦ διατριβῆς. Περὶ δὲ τῆς πλαγίας) μετάβασις ad alterius criminis obiecti refutationẽ, factiq; ſui defenſionẽ. Eſtq; κατάστασις propoſitio. Τοῦτο δέ, ὦ Ερμῆ.) Διαίρεσις diuiſio huius partis & πρότασις τῆς ἀνακυκλήσεως. Δικαίως.) τὸ κατ᾽ ἄθροισιν ὁρισμένον. πότερα.) Enumeratio per dubitationem. Ἀεὶ γὰρ ἔστιν ὑποφορὰ δικαίου. ὃς ὀυδείς.) Pars prima: κατ᾽ ὑπόστασιν, quod homines procreari in uniuerſum non debuerint. ὃς πολλάδαι.) Pars altera κατ᾽ ἀντιπαράστασιν, etſi debuerint: tamen non hac ſpecie, atq; figura decebat ipſos conformari. Εγὼ δ᾽ ὅμως,) ἡ ἀντιπρότασις, καθ᾽ ὑπόθεσιν, propoſitio ſua, uiam reo ad reſponſionem muniens. καὶ πρῶτον.) Propoſitioni generali, ac infinitæ ſubijcit διαίρεσιν partitionẽ. Erit

Igitur ἀποδοχὴ διμοιρίας. Primum humanum genus debuisse procreari: non solum quòd nullum inde ad deos damnum peruenire potuerit: sed etiam quòd longe utilius ijs ipsis fuerit, si crearentur: quam si tellus deserta, atq; inculta ab his iaceret. πρῶτον γε.) *Primum membrum.* Επίτα δὲ.) *Alterũ,* ὃν τρόπον.) *Clausula huius diuisionis* ἀπὸ τῆς διαιρέσεως: *& prima* τῆς οἰκειοδοξίας *pars, se nullam dijs immortalibus in fingendo homines iniuriam fecisse. Propositio est* ἀντιλαμβανικὴ: *constans absoluta constitutione qualitatis.* ὑγιῆ.) *Confirmatio* κατασκευαστικὴ, ἀγροίωτι.) *ἡ προφασις,* ἢ ἀφορμὴ, *occasio: commendat autem sẽ Prometheus à prouidentia: Argumentaturq; à finali causa: homines se finxisse: ut non solum terra non esset inanis: sed uerò etiam illi dijs aras, templa, statuas, & cætera generis eiusdem, quibus colerentur ab illis facerent.* Οἷα πολλὰ.) *Ab effectu* τελικῶν αἰτίων. Ἐγὼ δὲ.) Τὸ αἴτιον κινητικὸν. *causa impellens Prometheum ad fabricandos homines,* ἡ ἐπὶ τὸ κοινὸν προβούλευσις, *unde nomen ipse sortitus est.* ἐνθυμηθεὶς.) λογισμὸς *consilium Promethei,* καὶ γὰρ ἐνέθυ. τὸ αἴτιον τοῦ λογισμοῦ, καὶ τοῦ πραχθέντος, *consilij, & facti causa.* καὶ δὴ κατὰ.) ὡυτό τὸ πραχθὲν, *ipsum factũ a modo, per concessionem.* Τῶν ἐνε.) *Conclusiuncula narrationis, per extenuationem,* κατ' ἐπιδιόρθωσιν βραχέων, *in qua sunt* τὰ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους. Οὕτω γὰρ.) *Amplificatio* παράυξησις *huius partis* λυτικὴ, ἢ ἐφοδικὴ. Ἀλλ' ὅτι μὲν δὴ.) *Conclusio primi argumẽti.* ἣ σὺ δ' ἄξιόν τι. ἀπόθεσις λόγου, *nata ex causæ fiducia cũ* ἀποστάσεως τοῦ ἐλέγχου, *& permissione.* ἄτι δὲ χρήσιμα.) *Propositio est secundi argumenti primæ refutationis*

tionis, à contrario, ἐκ τ ἐναντίου. Hactenus enim probauit τῷ πλασικῷ nihil incommodi dijs immortalibus attuliſſe: quæ pars fuit ἀποφατική, nunc demonſtrat magnam inde ipſis acceßiſſe utilitatem: quò fit, ut argumentatio inſequens κατηφατικὴ ſit. Eſtq; hic eius propoſitio, ἀπὸ τ χρησίμ. ἃ ἀποβλέ-ψας.) Ratio propoſitionis à conſequentibus, & effectis, κατὰ σύγκρισιν per comparationem temporũ diuerſorum, & per occupationem ἀντικαταλλακτικῶς. ἐκ τ ἐτι. prima pars occupationis ἡ ἄφεσις. Ἀλλὰ πόλεσι) Pars altera ἡ θέσις, qua paucis plura opponit. Καὶ γὰρ ἃ μὴν.) Expolitio κατὰ τὸ πλασόν, per fictionem: in qua eſt comparatio minoris cum maiore: ubi priuatas, cum publicis: ſuas cum Deorum rationibus componit. Ἐννοήσατε.) Aliud argumentum à cauſa finali. Quod idcirco homines finxerit: ut eſſent: qui cæterarũ rerũ à dijs cõditarũ eſſent teſtes: qui eas uideant, laudent, & admirentur. Id quod magnam dijs afferre poſſit uoluptatem. Καὶ πλοῦτον.) A ſimili. ἆρ' οὐ χρὴ ἄν.) Ratio ἐκ τ ἐναντίου ἐκβαίνοντ, eſtq; amplificatio inuerſionis: qua oſtendit ſe de dijs optime meritum eſſe. διὰ ταῦτα σωτῆρας.) Ἐκθεσις τῆς αἰτιολογίας, rationis expoſitio. Οὕτω γὰρ.) Ἐπιφώνημα, καὶ γνώμη, acclamatio cum generali ſententia. ὑμᾶς μὲν.) Ἀξίωσις παθητικὴ, qua deorum incuſat animos ingratos exaggeratio autem ſumpta eſt ἀπὸ τ ἀναξίου ab indignitate rei, indignum enim eſt, bene meritum pro præmijs pœnas ſuſcipere. Ἀλλὰ κακοῦργοι.) Occupationis obiectio. πρὸς ἡμῖν γὰρ.) Diluit διαφορὰν αὐτὸ ἐγωγῆ compenſando, & regerendo. Ac oſtendit παραλογισμὸν eſſe: non enim ſi aliqui homines ſint tales:

les: necesse est omnes esse: neq; ideo culpa in terram & cœlum reijcienda: quod quidam in his sint mali. Ἐπὶ καὶ τοῦτο.) Alia obiectio, ad quam per ἀντιπερίοδον inuersionem, à simili respondet. Τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν,) Probatio καὶ ὑπόθεσιν ἀπὸ τῆς ἐκβάσεως ab euentu per conditionem, si nihil agant dij: si nulla curæ tangantur: si nulla sit apud illos prouidentia. εἰ δὲ μὴ λίαν τε) Aliud caput accusationis secundæ, de formatis mulieribus, ad hoc paucis respondet κατ' ἀντιπαβολὴν per recriminationem, & mutuum conuitium. Ἀλλ' ἐχέτω ἕτερος.) Altera pars huius capitis. Prior habuit ὑπόθεσιν: non fuisse in uniuersum procreandos: hæc sit κατ' ἀντιπαράσκευην: & tametsi formari debuerint: tamen alia figura, atq; specie fabricari eos debuisse. Hactenus ostendit non damnosum, sed utile, ac iucundum fuisse dijs humanum genus: nunc de forma respondet: quòd hac ipsa specie præditum esse conueniat: ut deos referant facie: & rationis sint participes. Ἀλλ' ἐχέτω ἕτερος.) Obiectio. καὶ τί ἄλλο.) λύσις refutatio: quòd non alia forma conuenientior hominibus, neq; dijs utilior fuerit. καὶ πῶς ἄν.) A consequenti contrario καθ' ὑπόθεσιν, cum amplificatione: qua sacrificia ostendit dijs gratissima esse. τὸν δὲ τ.) Conclusio παθητικὴ quærelam habens rei indignæ. Deos Prometheo pro tantis honoribus, dignam mercedem persoluere: nempe crucem. καὶ ταῦτα ἱκετεύσ.) Transitio ad tertiũ accusationis caput de igni è cœlo sublato. καὶ πλὴν.) ῥᾳθυμία ἀφανικὴ κατ' ἐξυθενισμόν. Καὶ πρὸς θεῶν.) Post κατάσκευην subiungit διασκευὴν: respondet enim nũc de furto ignis. Propositio est per inficiationẽ. Deos

ex

ex igne nihil perdidisse, nihil igitur esse sublatum. πρὸς θεῶν.) Ἀπόστασις obtestatio, cum percunctatione ἀποστρέφουσα δὲ τὴν ἀρνήσεως. αὕτη γάρ.) τὸ ἐπιχείρημα ratio ab ignis natura. Οὐ γὰρ ἀποβήσεται.) Approbatio rationis. φέρε δή.) πόρισμα consecutio τοῦ δὲ διαλελυκὼς καὶ τοῖς θεοῖς.) ἔνδοξος à contrario ab officio deorum, quorum est non inuidere bona mortalibus, sed eosdem omnibus in rebus adiuuare. ὅπου γε καὶ πᾶν.) Concessio exabundanti. Si omnem ignem uobis abstulissem: tamen uos nulla affecissem iniuria, cum uobis opus eo minime sit. δέον γάρ.) Ratio conditionis ab ignis usu. Οἱ δ' ἄνθρωποι.) ὑπαπόδοσις: hominibus autem cum ad alia necessarium esse ignem: tum maximè ad sacrificandum diis. Ergo sublatus ignis diis immortalibus non fraudi, sed honori est, quocirca non pœna, sed præmium potius mihi erat dandũ. ὀρθῶς δέ.) Amplificat suũ factũ quod præmio dignum, per inuersionem suprà ostendit. Sumpta sunt hæc ab utili, & iucundo, ex consequentib. ἐνσπουδάτα.) Clausula à repugnantib. θαυμάζω) Αὔξησις à simili κατὰ θαυμασμὸν per admirationem. ἄρτι.) Ἐπίλογος & προσκτικὴ καὶ ἀπόπειρα τῆς ἐγχειρήσεως: iube tenim Mercuriũ, & Vulcanũ quærere argumẽta, si qua possint: quibus sua firmamenta impugnẽt, quæ conclusio causæ fiduciam ostendit, præsertim cum addat pollicitationem rationum aduersariarum confutationis, ac sui defensionem. ὃν φάσιον.) Responsio Mercurij recusationem continet: & contemptionem Promethei difficili: deinde territationem ἐκλάνθανε γε.) Ἐρώτησις θαυμαστικὴ, καὶ ἀρνητικὴ. Πρὸς ἀπιστοῦμεν.) ἀπόφασις per assseuerationem, καὶ ὄλλη πι.)

Probatio

Probatio responsionis per μάστευμα, ὃ πρόφημα. Ερ. ἀ χρὴ γίνοιτο.) διὰ χόρ. ἀ μὴν τοι.) διήγησις. Προ. διάφορα.) Alia pars ἐκ μαστεύματος ἀπὸ εἰκότος. οὐκ ἀντὶ μικρῶν.) μὰ αἴτιον ἀφέσεως. Ερ. Τίνων τοίνυν;) Ερώτησις κατ' ἀξίωσιν. Accisitatio cũ petitione Προ. διάφορα.) Εκθεσις καθ' ὑποστάσιν, quæ habet rationẽ, cum causa finali. Ερ. ἀλλά.) Assensus ad illã reticẽtiã. ἡμᾶς δέ.) ἀποσφῦ, discessus personarum in conclusione dialogi μετ' ἀφανείας.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

Iouis & Mercurij.

Ouid. 1. Metam

Hic dialogus est Εξηγητικὸς, καὶ προτρεπτικός. *Continet enim expositionem fabulæ de μεταμορφώσει, id est, transformatione Ius filiæ regis Inachi in iuuencã & mandata Iouis quæ dat Mercurio seruanda.*

Inachidem narrat formam traxisse iuuencæ
Iupiter ob Zelum coniugis, arte noua,
Vt quoq; custodẽ dederit Polyommaton Argũ,
Quem priuat uita postea Mercurius.

Ἡ μὲν τοῦ Ἰνάχου παῖς δῆλη καλὴ ἔδοξε ὦ Ἑρμῆ· Ερ. ναὶ, καὶ ἐγὼ λέγω. Ζ. ἦν δὲ ἐπὶ παῖς ἱκανὴ ἰδεῖν, ἀλλὰ δάμαλις. Ερμῆς, πρᾶσιν τινα τῷ πόρῳ δ' ἐπηλλάχθη· Ζ. μάστευσον σὺ καὶ ἡ Ἥρα μετέβαλον αὐτὼ, ἀλλὰ καὶ καινόν ἄλλο ἐφεῦρε ἐπιμηχάνεται τῇ κακοδαίμονι βουκόλον ὑπὸ στενόν μετέ-

Llam Inachi puellã pulchrã nosti Mercuri. Me. Etiam, Iocularis. Iup. Nõ amplius puella illa est, sed iuuẽca. M. Mõstrosum hoc. Quomodo mutata est? Iu. Zelotypia mota Iuno, trãsformauit ipsam. Sed & nouũ aliud quoddã malum insuper excogitauit. Infelici illi bubulcũ quendã multioculum, Argum nomine, custodem addidit, qui iuuen-

μετὴν Ἀργον τεθνομα ἐπίσπασον, ὅτι νόμε τὼν δάμαλιν, ἄϋπνος ὤν. Ερ. τί δῆτα ἡμᾶς χρὴ ποιῆσαι; Ζ. καταπλάσσειν, ἢ τὼν βέμβοκα, ἐκεῖ δ' ἐπου ὁ Αργος βυκολεῖ, ἐκεῖνον μὲν ἀπόκτειναι νόμος· τὼν δὲ Ἰὼ ἄγειν τὸ πελάγος ἐς τὼν Αἴγυπτον ἀπαγαγόντα, ἵδρυσαι θεόν. καὶ τὸ λοιπὸν ἴσα θεὸς τοῖς ἐκεῖ, καὶ τὸν Νεῖλον εὐαγέτω, καὶ τοὺς εὐπλοῦντας ἐπευφημείτω, καὶ σωζέτω τοὺς πλέοντας.

iuuencam pascit, insomnis ac peruigil ipse existes. Mer. Quid igitur nos oportet facere? Iupit. Deuolans in Nemeam syluam, illic alicubi Argus pascit, illum quidem interficito. Ipsam vero Io per pelagus in Aegyptū abducens, Isim facito, & de cetero pro Deo ab incolis habeatur, Nilumq; attollat, & ventos immittat, & præterea nauigantes seruet.

ΣΧΟΛΙΑ.

τὼν ἔ(σαχυ.) *Prima pars* ἐξηγητικὴ, *&* Ερώτησις *interrogatio ad* προσωπογραφίαν *descriptionem personæ Ius a patre, ab ætate, a forma, & a prodigioso casu.* Ερ. ναὶ. ἀπόκρισις *per asseuerationem.* τὼν Ἰὼ.) *A nomine, ibi fuit igitur* ὑγγ: *hic est* σωτομία. Ζ. δυκ ἔτι.) διήγησις ἔ πράγματ *narratio rei monstrosæ, id est,* ἔ τερασίε πράγματ. Ερμ. τεράστιον.) θεώμασις *ad miratio.* ἴσθ' τρόπε δ' ἐ.) ἔ τρόπε, καὶ αἰτία διάσκεψις, *inuestigatio modi, siue causæ.* Ζ. Σκοτινόν.) *Expositio personæ agentis,* ἔ προσώπε πράξαντ, *& causæ impulsiuæ.* ἀλλὰ καὶ.) προκατάσκευη *ad aliam partem narrationculæ.* βουκολῶν.) ἀφύγησις τε πραχθέντ, κατ' ἔκφρασιν ἔ προσώπου, *exponit enim factū Iunonis cum personæ Argi descriptione.* Ερ. Τί δῶν.) Ερώτησις *de suo officio, &* παρασκευὴ *ad alteram dialogi partē, nempe mandatoriam.* Ζ. καταπλάσσων.) *Per enarrationē ostēdit: quæ imperata facere debeat.* τὼν δ' ἐ Ἰὼ.) *Alia mandata, & secūda ius trāsformatio.* καὶ τὸ λοιπὸν.) *abactib, descriptio Isidis.*

ΔΙΟΛΟΓΟΣ

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΗΦΑΙΣΤΟΥ

Apollinis & Vulcani.

Επισκωπτικὸς, καὶ ὑπομνηστικός.

Furto quàm promptus fuerit Cyllenius infans,
Exponit Phœbo claudus ubiq; faber.
Sic natum memorant, etiam natura manebit
Illi qui tali sydere prodit homo.

Ωραιος ὦ Απολλον τὸ τῆς Μαίας βρέφος τὸ ἄρτι χθὲς, ὡς καλὸν τέκνον, καὶ προσγελᾷ πᾶσι, καὶ δηλονότι ὥδη μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον: Απολ. ἐκείνου φῶ βρέφος ὦ Ηφαιστε, μὴ μέγα ἀγαθὸν, ὅ τι ἐπιτήδειον πρόβυλον ἐστὶν, ὅσον ἐν τῇ πανουργίᾳ; Ηφαι. καὶ πῶς ἀδικήσει οὗτος ἀφ' ἡμέρας ὤν; Απολ. ὁρᾷς τὸν Ποσειδῶνα, ὃς τὸν τρίαινον ἔκλεψεν, ἢ τὸν Αρη, καὶ τοῦτον γὰρ ἐξέλεγχος ἔλαθεν τὸν κύκλῳ τὸ ξίφος: ἵνα μὴ ἐμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφανίλιξε τὸν τύπον, καὶ τῶν βελῶν. Ηφαι. τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὃ μόγις ἐκπέπτωκεν ἐκ τῆς σπαργάνου; Απολ. ἴσθι ὦ Ηφαιστε, ὅτι προσίλθη μόνον. Ηφαι. καὶ μάλα προσῆλθεν ὥδη. Απολ. τί δ' ἄν, πάντα ἔχει τὰ ἐργαλεῖα, καὶ δῆτα ἀπόλλυσιν αὐτῶν; Ηφαι. πάντα τὰ ὦ

Idiſtin Apollo Mai iæ infantulũ illum, nuper genitum, vt formoſus eſt, & arridet omnib, & iã quoq; tale qd dã præ ſe fert, quaſi in magnũ aliquod bonũ euaſurus ſit. Ap. Illiũne ego infantẽ dicã, o Vulcane, aut in magnũ aliq̃d bonũ euaſurũ: qui ipſo Iapeto antiquior eſt, quantũ ad fraudulentiã. Vul. Et quem adeo iniuria afficere potuerit, iã primũ in lucem æditus? Ap. Interroga Neptunũ, cuius tridẽtem ſuſtulerit, aut Martẽ, nam & huius ſubtraxit clã euagina gladium, vt interim de me ipſo nõ dicã, quẽ & arcu ſpoliauit & ſagittis. V. Hęccine infantulus & modo natus ille, q uix dũ modo uebat in cunis inter inuolucra? Ap. Scies Vulcane ſi modo ad te aliquando venerit. Vu. Atq; venit iã pridẽ. Ap. Quid igit, habes ne omne fabrile inſtrumentum nec dum quicq̃ illius

illius tibi amissum est? V. Omne Apollo. Ap. Atta men inspice diligenter. V. Per Iouem, forcipē nō vi deo. Ap. Sed videbis illū alicubi inter inuolucra in cunis infantis. Vul. Adeo ne adūcas manus hēt, per inde ac si in ipso ventre iā tum meditatus esset furari di rationē? Ap. An nō au diſti ipsum loquentē q̄q̄ iam arguta ac volubilia quædā. Atq̄ hic etiā mi nistrare nobis iuſt. Heri aūt vocato ad se Cupidine, statim illū palęstra su peranit, nescio quo pacto pedes illi subtrahēs. Dein de cū a ceteris laudaretur, interea Veneri surripuit cingulū, cum illa amplexa ta ipsum fuisset ob victori am, loue aūt ridēte, scep trū illius sustulit, et nisi gra uius fuisset, & plus ignis habuisset, ipsū q̄q̄ fulmen subtraxisset. Vu. Celerem atq̄ agilē quēdā puerū mi hi narras: Apo. Quinimo & Musicū præterea. Vul. Vnde nā huius rei cōiecturā facis? Apol. Testudine mortua alicubi inuēta, instrumentū ex ea cōpactū dedit. Brachijs eīn adaptatis, & iugo sup inducto, deinde calamis (chordarū ansulis videlicet) ifixis, fē doq̄ infra, et quasi quodā dorso subiecto, atq̄ inde septē chordis suspēsis et in tētis, incūdē adeo qddam modulaī, et cōcinnū, vt ego q̄q̄ illi iā inuideā, q̄ iā olim p̄fonādo citharā me exerceo. ceterū ipsa Maia illud

τα ὦ Ἀπολλον. Απο. ὅμοι ἐπίσκυφα ἀκριβῶς. Ηφ. ἢ Δία τὼ πυρράχρων ἔχ ὁρῶ. Απολ. ἀλλ' ὅμ' οὖν τὼ τοῦν ἐν σπαργάνοις ἔ βρέφους. Ηφα. οὕτως ὀξύχειρ εἶ, καθαπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελετήσας τὼ κλεπτικώ. Απο. ὃ γὰρ ἔκλεψε οὗτος καὶ λαλοῦντ' ἤδη σαμύλα ἐπιπροχα. ὃ δ' ἐκ καὶ διακονεῖ ἡμῖν ἐθέλω. χθὲς δ' προσκαλεσάμην ποτ' ἔρωτα, κατεπάλαισεν δίθυς, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφέλκων τὸ πόδ'. εἶτε μεταξὺ ἐπαινοῦμεν, τῆς Αφροδίτης μὴν τὸν κεστὸν ἐκλεψε, προσπιξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ. τοῦ Διὸς δ' ἐγκλωστ' τὸ σκῆπτρον. ἐ δ' μὴ βαρύτερ' ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ τοὐλὺ τὸ πῦρ ἔλκε, κἄκλεπτεν ἂν ὑφείλιθ. Ηφα. χαλκόν τινα τὸν παῖδα φῄς. Απο. ἢ μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μικρόν. Ηφα. ὦ τῶ τεκμαίρεσθαι ἔλεγες; Απο. χελώνην τιν' εὑρὼν ἐν ῥῷ, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς σκευάσας. πήχας γὰρ ἐναρμόσας καὶ ζυγώσας, ἐπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ μεγάδιον ὑποθείς, καὶ ἐντείνας χορδὰς, μελῳδεῖ πάνυ γλαφυρὸν ὦ Ηφαιστ, καὶ ἐναρμόνιον, ὡς κἀμὲ αὐτὸν θέλειν πτέρνα κυθαρίζειν ἀσκοῦντα. ἔλιγε δ' ἡ Μαῖα,

d ὡς ἔδοξε

ὡς ἔδει μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐ-
ρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ πορισμίας ἔχει τὸ
δεῖν κατὰ, κλίνων ἡ κακοδουλη-
λασίᾳ. ὑπόπλοος δ' εἰ, καὶ ῥᾴδιον
ἐνὰ πεισθῆναι θαυμασίων τῶν δύ-
ναμιν, ἢ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατάγει τοὺς
νεκρούς. Ηφα. ἐγὼ ἐκείνου ἥδιστα
οὐ τῷ πάγκοπον εἶναι. Απο. ὅτι γὰρ
ῥᾳθύμως ἀπέδωκε τὸ ἔργον μισθὸν, τῶν
πυράγρων. Ηφα. ἴσχε ὑπόμνησας.
ὅτι βαδίσιμα ἀπολωλόμεθα οὐ-
τῶν, ἄπου ὡς φῄς, εὑρεθήσεται τοῖς
σπαργάνοις.

illud quoq; dicebat quod
nec in cœlo noctu mane
ret sed præ nimio agendi
studio ad inferos vsq; de-
scenderet, furaturus scilicet
etiã ide aliqd. Atqui aũ
quoq; est, ac virgã quãdã
apparauit, mirificã pote-
statẽ ac uim habẽtem, quã
animas euocat, & educit
mortuos. Vu. Ego illã de
di ipsi, vt esset quasi iudi-
crũ. Ap. Próinde & mer-
cedẽ istã tibi retulit, forci-
pẽ videlicet. Vul. Recte sa
ne admonuisti, quare ibo
vt illũ recipiam, ſicubi, vt
ais, inter inuolucra in cu-
nis inueniri poterit.

ΣΧΟΛΙΑ.

Ηφ. Εφρατες.) Επαινῶ *laus & descriptio Mercurij à matre, ætate, forma, & actu.* καὶ ὑπόνοια) *coniectura de futuro tempore.* Απόλ. Εκεῖνος.) *dissolutio & inficiatio duarum rerum.* ὁ τοῦ.) *Ratio συγκριτικὴ καθ' ὑπόβολὴν. Infans nõ est: nã est Iapeto antiquior.* ὅσον ἐν τῇ.) *Declarat quod dixit: & est refutatio coniecturæ. Si enim adhuc infans Mercurius, πανοῦργος est: ergo μή τι ὑπόνοια, ὡς μέγα ἀγαθὸς ἀποβησόμενος.* Ηφ. καὶ τίνα ἄν.) *ἀπόκρισις τῶν ἐλλιχνῶν.*

Descriptio naturæ Mercurialis.

Est descriptio personæ ψυχικὴ, à natura, & moribus. Primum est fur, κλέπτης ἐστὶ ὁ Ερμῆς. Απόλ. Ερώτα) *Probatio à testibus, & signis, uel factis, est enim enumeratio hic furtorum.* Ηφ. τὸ νεογνὸν.) *θαύμασις admiratio loco negationis* τί οὖν, πάντα.) *Ab ipsius Vulcani testimonio.* Ηφ. Νὴ Δία,) ὄρκος. Ηφ. οὕτως ὁ ξύλινος.) *ἐκφώνησις θαυμαστικὴ exclamatio per admiratio*

cionem. Ἀπὸλ. ἐγὼ ἔκλυσα.) *Secunda pars προσωποποιΐας Mercurij: ὅτι δύσαμίλ, καὶ λάλ, Schwetzen/ Liegen vnd stehlen/ auch hencken seind nit weit von einander.* Ὁ δὲ καὶ.) *Tertia pars ὅτι πολυπράγμων, quòd curiosulus.* Χθὲς δὲ προσκλησάμ.) *Quarta, ὅτι παλαιστικὸς, κατ' ἀφήγησιν, quòd palæstræ sit deditus.* Τῆς Ἀφροδίτης.) *Redit ad furta quorum ubique quærit occasiones.* ἃ δὴ μὴ.) τὸ Ἑ μὴ πραχθὲντ' αἴτιον, *causa furti non admissi,* τὸ ἀδύνατον. Η. γαργὸν.) *Clausula θαυμαστικὴ.* Α. ἄμουσον.) *Transitio ad quintam partem descriptionis Mercurij.* ὅτι μουσικὸς. Ηφαι. ἴσως τοῦτο.) *Ἔντασις προκατασκευαστικὴ.* Ἀπαγελῶν.) ἐφήγησιν τέκμαρτ', *à signo enim probat Musicũ etiã esse Mercuriũ. Exponit enim quomodo cytherã confecerit.* Ἐκφρασις *hæc cõtinet primũ causas: efficientem, formã, materiã, & finem, deinde affectum.* Ἐλεγ.) *Transit ad furta nocturna, incipitq; à confessione, atq; testimonio Maiæ ipsius Mercurij matre.* ὑπόκρ'.) *Alia descriptio à corpore, & actu: & pars sexta, ὅτι ψυχαγωγικὸς, καὶ νεκροπομπός, de virgula Mercurij, qua non solum animas euocat, sed etiam educit mortuos:* Ηφαι. ἐγὼ.) *Concessio secundi membri.* Ἀπο. Τοιγαροῦν.) ἐπορκία, καὶ ὑπόμνησις, *& dialogi terminus.*

Luciani

ΗΦΑΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΔΙΟΣ

Vulcani, & Iouis.

Διηγητικός, *De Minerua nata ex cerebro Iouis, Vulcanus findit iussus Caput Altitonantis. Quo in latuit menses Pallas amica decem. Artes proueniunt alti de se de parentis: Nsciatur è cerebro quis pe Minerua Dei.*

ΙΜΕΔΟΝ Ζοῦ δεῖ σοι πελέκεως ἥκω γὰρ ὡς ἐκλελυσόμενος, ἔχων ἅν πελεκῶν ὀξύτατον, ἐκ καὶ λίθου δίοι μιᾷ πληγῇ διατεμᾶν. Ζ. ἴσχε ὦ Ἥφαιστε ἀλλὰ δίκαι μετὰ τοῦ κεφαλοῦ ἐς δύο, κατωγκώμενος. Ἥφαι. πεφᾷς μου ἐ μέμηνας; πρόσεχε δ' ὅμως τάλαινα, ὅπως θέλεις Ζὶ γενέσθαι Ζ διαρθρώσαι μοι ἐ χρησίμως. ἐ δ' ἀπειθήσας, οὐ νῦν πρῶτον ὀργιζόμενον περάσῃ με, ἀλλὰ χρὴ καθικνεῖσθαι παντὶ τῷ θυμῷ, μὴ δ' ἐ μέλλειν. ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τῶν ὠδίνων, ἅι μου ἂν ἐγκέφαλον διασπείρουσιν Ἥφαι. ὅρα ὦ Ζοῦ, μὴ κακὸν ἡ σοφίσωμαι μῶν, ὀξὺς γὰρ ὁ πέλεκύς ἐστι, καὶ ἐκ ἀναμοτί, ἐδ' ἐ κατὰ τοῦ Εἰλειθύιαν μαιώσεται σε, Ζεῦ, κατένεγκε μόνον ὦ Ἥφαιστε θαῤῥῶν. οἶδα γὰρ ἐγὼ ἐ συμφέρον Ἥφαιστος. ἄκων μῶν, καθίσω δ' ἐ. τί γὰρ χρὴ σοφίαν, σὺ κελεύοντος τί τοσοῦτον

Vid me oportet facere, Iupiter: venio enim ita vt iussisti, securim habens acutissimam, etiam si lapides opus sit vno ictu dissecare. Iup. Recte sane Vulcane. Sed iam impacta illa, diuide mihi caput in duas partes. Vulc. Tentas me, nū insaniā? Impera igitur vere, qd vis tibi fieri. Iupiter. Diuidi mihi caluariā volo, si vero nō obedieris mihi, me expieris nō nūc primum irascentem. Verumtamen ferire oportet audacter, & præsenti animo nec cunctari, Pereo enim præ doloribus qui mihi cerebrum inuertunt. Vu. Vide Iupiter ne quid mali faciamus. Acuta enī securis est, & nō absq; sanguine, nec; etiā ad Lucinæ morem, tibi obstetricabitur. Iup. Incute modo Vulcane audacter. Ego eñ noui, qd sit cōducibile. Vul. Inuitus quidē, sed tamē feriā. Quid eñ agat aliqs te iubēte? qd hoc? pu ella armata? Magnū o Iupiter,

piter, malũ habuisti i capite. Merito igitur iracũdus fuisti tãtã intra cerebri pãniculũ, virginẽ viuã nutriens, idq; armatã: nimirũ castra, nõ caput habuisti, nõ aduertẽs. Hęc vero etiã saltat, & cũ armis tripudiat, clypeũ cõcutit, ac hastã vibrat, & quasi q̃dã furore cõcitatur. Et q̃d maximũ est, formosa admodũ, ac maturis nubilis annis, breui adeo iã facta est ceruleos quidẽ oculos habẽs, sed tamẽ & huic gratiã addit galea. Quare o Iupiter, obstetricãdi præmiũ hoc mihi refer, despõ de mihi illã. Iu. Impossibile peris Vulcane, ppetuo enim virgo manere vult. Ego certe, quantũ in me est, nihil repugno. Vulc. Hoc volebã. Reliquũ q̃d est, ipse curabo. Ac iam si mul rapiã ipsam. Iup. Si tibi facile adeo hoc, facias licet. Veruntamen illud scio quod amas ea, quæ tibi contingere nequeũt.

ἔνοπλον· μεγα ὦ Ζεῦ κακὸν ἔχθος ἐν τῇ κεφαλῇ, ἀκότως γοῦν ὀξύθυμος & ὅλως, τηλικαύτην ὑπὸ τὴν μίτραν παρθένον ζωογονῶν, καὶ τῶν τε ἐνοπλίων. ἴσως φρατόπολον, ἢ καὶ φαλλὸν ἐλελήθεις ἔχων. ἀλλ' ἐκπήδᾳ καὶ πυρρίχιζε, καὶ τὰν ἀσπίδα περάσας, καὶ δόρυ πάλλε, καὶ ἐνθουσίᾳ. καὶ ἅμα μείγνυσο, καλὴ πάνυ καὶ ἀκμάζουσα γεγένηται ἤδη ἐν βράχει. γλαυκῶπις μέν, ἀλλὰ κεκαμένη καὶ τὸ ὄμμα κόρυς. ὅτι ὦ Ζεῦ μάσπερά μοι ἀπόδος, ἐγγυήσας μοι αὐτάν. Ζ. ἀδύνατα αἰτεῖς ὦ Ἥφαιστε, παρθένον γὰρ ἀνδρὶ μένειν, ἐγὼ δὲ γοῦν τὰ γε ἐμοί, ἀλλὰ σὺ λέγε. Ἡφ. τοῦτ' ἐβουλόμην, ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά. καὶ ἤδη σωφρονίσω αὐτήν. Ζ. ἔθιζε δίκαιον οὕτω, ποιῶν πολλὰ εἰδότα, οὐκ ἀδωνάτων ὀρέγεσθαι.

ΣΧΟΛΙΑ.

Ἡφ. τὸ μ.) Ἐρώτησις ἠθική, *qua se iussis ipsius Iouis parere significat.* ἔκω.) *Ratio quod non tantum ueniat uocatus, sed etiam instructus sit acutiss. seuri ex eius mandato.* ἢ καὶ.) ἔκπληξις ὑποβολική. Ζ. Εὖγε.) *Collaudatio* ἀλλὰ.) *Iussio.* Ἡφ. πάρεσ μοῦ.) *Recusatio cum iussione.* Ζ. Διαρρθ.) *Repetit mandatum.* ἢ δι.) ἀπειλή, *minatur enim ei nisi faciat.* ἀλλὰ χρή.) *Hortatio ad θάρσος.* ἀπόλλυμαι. αἰτιολογία ἐκ τῆς

γλωσικὴ, καὶ ὀδυρτικὴ, querula. Ηφ. ὄρα.) Dehortatio per κατάπληξιν ἀπὸ τῶν κακῶν, territationem à periculoso. ὀδύ. κατ.) Comparatiuncula, uel dissimilitudo. Ζ. κατάνυγον.) Hortatio. διάλ.) Ratio. Ηφαι. ἄκων μὲν.) Assensus ad istam iussionem. κατ' ὀντιπαγωγὴν, ἢ σωμβολικὴν. Τί γάρ.) αἰτιολογία θετικὴ, καὶ ἠθικὴ, Ioui in rebus omnibus, quas mandat. τί τοῦτο.) Post factum sequitur ἐκφώνησις θαυμαστικὴ, exclamatio per admirationem. μέγα.) ἐνθύμημα ἀξιωτικὸν τῶν μεγάλων καὶ καλῶν. ἢ διὰ παθῶν.) ἔκφρασις καὶ προσωποποιΐα descriptio Palladis, à sexu, habitu, actibus, & forma. ὅσα δ' ἔχει.) Αἴτησις τῶν μισθῶν, petitio mercedis, & præmij. Ζ. ἀδύνατα.) Recusatio ἀπὸ τῶν ἀδυνάτων. παρθένος.) Ratio. Ἐγὼ γοῦν.) Excusatio sui. Ηφ. τοῦτ' ἀποκρίσεως ostendit se Iouis uoluntate contentum esse. Ζ. ἀλλ' εἰ) Concludit concessione, per correctionem.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

Neptuni & Mercurij.

Διογονικὸς, de Baccho ex femore Iouis nato.

Excisum quondam Semeles de uentre puellum,
Ac femori insitum, Iupiter edit ouans.
In Semeles utero es conceptus, sed Ioue natus:
Hinc etiam nomen Bacche bimatris habes:

Σὺν δ' Ἑρμῆ νῷν ἦστον χλόην
Ε ὦ Διΐ; Ερ. ὀδυμῶς ὦ Πόσειδον. Ποσειδ. ἄμουσος προσάγγελος αὐτῷ. Ερ. μὴ ἐνόχλει, φημί.

L Icet ne Mercuri conuenire Iouem nunc? Me. Nequaquã Neptune. N. Attamẽ intro renũcia de me ipsi. Me. Ne molestus sis inq. Importunum enim hoc. Quare

φημί. ἄπαιρον γάρ. ὅτι μὲν οὖν οὐδὲ ἰδεῖν αὐτὸν ἐν τῷ παρόντι, μαλακῶς γάρ ἔχει αὐτός. Πο. πόθεν δ' Ερμῆ; ἆρα νὴ γάρ τῦφός μέ. Ερ. ἀλλ' ὑγιαίνομαι ἄνθρωπε, θυμὸν ἔχω. Πο. ἀλλ' ἦ χρὴ πρὸς ἐμὲ θέον γελᾶσαι Ερ. τί τοκεῦ ἀρτίως, ὦ Ποσειδον. Πο. ἅπαγε, τί τοκεῦ ἐκεῖνος, ἐκ τίνος ἥκων ἐλελήθει ἡμᾶς ἀπόγονος ὤν; ἀλλ' ἦ δι' ἐπισφάλειαν αὖθις ἡ γαμετὴρ ὀγκᾶται. Ερ. εὖ λέγεις, οὐ γάρ ἐκείνη ἔχει ἐμβρυον. Πο. οἶδα ἐκ τῆς κιφαλλίνης ἐπιτικεῦ αὐθις, ὥσπερ τὸν Αθηνᾶν. ἑκάστη γάρ τῶν κιφαλλίων ἔχει. Ερ. ὄκ. ἀλλ' ἐν τῷ μηρῷ ἐκείνη ἐκ τῆς Σεμέλης βρίφος. Πο. εὖγε. ὁ γενναῖος, ὡς ὅλος ἡμῖν κυοφορεῖ καὶ πανταχόθι τὸ σῶμα. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ἦν; Ερ. θηβαία, τῶν Κάδμου θυγατέρων μία. τούτῳ συνελθὼν ἐγκύμονα ἐποίησεν. Πο. εἶτα ἐπιτικεῦ ὁ Ερμῆ αὐτ' ἐκείνης Ερ. κομιδῇ γε, ἐπεὶ παρέδοξεν εἶναι σοι δοκῶ. τῶν μὲν γάρ Σεμέλῃ ὑπελθοῦσα ἡ Ηρα, οἶδα δὲ ὡς ζηλότυπός ἐστι πέρα, αὐτῆσαι παρὰ τοῦ Διός, φυτὰ βροτοῦν καὶ ἀφροπῶν ὄκαμε παρ' αὐτήν. ὡς δ' ἐπείσθη, καὶ ἔκαιε ἔχων καὶ τὸν κεραυνὸν, αὐτοφλέγη ἐφόρησε, καὶ ἡ Σεμέλη μὲν διαφθείρεται

Quare nō poteris ipsum videre in præsentia, ipse enim infirmus aliquantulū est. Ne. Vnde hoc Mercuri? Graue enim istud narras. M. Pudet dicere, tale quidpiam est. Ne. At nihil eo tibi opus est apud me, patruus vtriq; cū tibi sim. M. Peperit paulo ante, Neptune. Ne. Apage. An peperit ille? Ex quo? Itaq; latuit ille nos Hermaphroditus existēs? At neq; vterus eius tumorē aliquem præ se tulit. Me. Recte dicis. Neq; etiā ille partū intra se habebat. Ne. Noui, rursum ex capite peperit scilicet, quem admodū & Minerua, habet enim ille caput ꝗddā puerperū. M. Neq; illud, sed in femore gestauit partū, illud videlicet ex Semele receptū. N. Euge generosus, vt ille totus nobis, & ex omni parte corporis impregnādo idoneus atq; fœcūdus est. Sed quænam Semele ista est? M. Thebana mulier, ex filiabus Cadmi vna. Huic cōgressus pregnantem eam reliquit. Ne. Deinde vero ipse pro illa peperit? M. Atq; admodū. Etiam si tibi alienū ac mirū videatur: Nam Semelem dolis aggressa Iuno (nosti aut, vt Zelotypa est) persuadet illi, vt petat a Ioue, ꝙ cum fulmine ac fulgure ad se veniat. Quæ cum verbis huius inducta crediderisset, venisseq; Iupiter fulmen secum portans, conflagrauit tectum, ipsaq; Semele ex ig-

ne perijt. Meaũt iubet Iuppiter, vt incisa illius aluo, partũ ad se afferã, imperfectũ illũ quidẽ adhuc, & intra septimũ mensem cõceptũ. Quod vbi fecissem ille diuecto fœmore suo, intro illũ recipit, vt ibi perficeretur. Atq; ita tum tertio, postquam factũ illud est, mense, denuo illũ peperit, & nũc ex dolorib. aliquantulũ langudus est, Nep. Vbi igitur infans ille iam est? Me. In Nyssam hinc ablatum, tradidi illũ nymphis enutriendũ, Dionysium cognominatum. Ne. Ergo vtrunq; Dionysij huius & pater & mater ille est. Mer. Ita videtur. Abeo igitur, vt illi aquam ad vulnus afferam ac cætera ea, quæ ex more atq; consueto fieri solent, quasi puerperæ procurem.

φθείρεται ὑπὸ τῦ πυρός. ἐμὶ δ' ἐκ λοῦσα ἀνατμόνται τὼν γαστρὸς τῦ γωναικὸς, ἀνανωμίσαι ἀτελὲς ἔτι ὡῷ δ' ἐμβρυον ἐπαμάωσα τὸν μηρὸν ἐνθέσα, ἐνταῦθα ἐνέθηκα τὸ ἔμβρυον. καὶ ἐπειδὴ ἐτέκετο, ἐκέλευ τὸν ἕτερον μηρὸν, ἐντίθησιν, ὡς ἀποτελεσθέν ἐνταῦθα, καὶ νῦν τρίτῳ ἤδη μηνὶ ἐξέτικεν οὖσ', καὶ μαλακῶς ἀπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει. Ερμ. νῦν ἤδη πῦ τὸ βρέφος ἐστίν; Ερ. ἐς τὰς Νύσσαν ἀπενεγκόμενος, παρέδωκα τοῖς νύμφαις ἀνατρέφειν, Διόνυσον ἐπονομάσαντα. Ερμ. ἀμφότερα τὺ Διονύσου τοῦ καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ ὅδε; ἔοικεν. Ερ. ἔοικεν. ἤδη ἤδωρ ἀνέχει πρὸς τὸ τραῦμα οἴσων, καὶ τἄλλα ποιήσων, ὅσ' ἂν νομίζηται ἄνωθεν λυχεῖ.

ΣΧΟΛΙΑ.

Γ. Εστν.) *Occasio dialogi* παρ' ὑπόθεσιν. Ερ. οὐδαμῶς.) *Negatio.* Γ. ὅμως.) Ἀξίωσις Ερ. μὰ νὺ χλα.) ἀποτροπὴ παρ' ἀπαγόρευσιν. ἄκυρον.) *Ratio* ἀπὸ τῦ ἀκύρου. δεσ.) *Conclusio.* μαλακῶς.) *Ratio à causa impediente.* Γάμων ὦ.) Διάσκεψις αἰτίας, *inuestigatio causæ.* Ερ. οὐκ ἀγνοῶ.) ἡδικὴ *tergiuersatio, à causa καθολικῆ.* Γ. ἀλλ') *Responsio qua dicit non debere apud se uerecundari.* θεόν.) *Ratio* Ερ. τί τοκον.) Ἀφήγησις ἁπλῆ πράγματος, *rei expositio generalis.* Γ. Ἀπαγ.) *Abominatio* θαυμαστικὴ *rei monstrosæ & absurdæ.* Εκτης.) Ερώτησις ἁπλῆ. πόσσμα. ἀλλ' ὑδέ.) *Assignatio.*

gno, Ερ. οὐ λέγεις.) ἀπόκρισις ἀποφατικὴ. Ex tuis. Assimili. ἀπόμοιος. τοκάδι.) Ratio. Αλλ' ἐν ὠδῇ μικρᾷ.) Ἀπόκρισις κατάφατικὴ, modi & personæ. Pos σύγε.) ἐπὶ φάσκοντα θαύμασον ἴχνος. ἀλλὰ.) Ερώτησις περὶ τὸ προσώπου: eiusq; descriptio προσωποχαφία, a sexu, nomine, patria, & euentu. Π. ἔστα ἔτι χαν.) Alia interrogatio καθ' ὑποβολὴν, qua interrumpit narrationem. Est autem ἐρώτησις θαυμαστικὴ διὰ τὴν παραδοξολογίαν. Ερ. κῷ μάλα.) Assentratio. τὴν μῦν.) τὸ καθ' ὑποστροφὴν ἐξ ἐπεμβολῆς, reditus ad narrationem ἀφήγησιν post διὰ βάσιν. τὴν μῦν γὰρ Σιμίλλω.) τὸ πρόσωπον πάσχον. ὑπόνοιαν Α.) τὸ πραχθὲν, factum, cum modo. ἡ Ηρα.) τὸ πρᾶξαι πρόσωπον. διὰ.) ἐπεμβολὴ τῆς αἰτίας ἐρωτικῆς, interpositio causæ impulsiuæ. πάθ.) Redit καθ' ὑποστροφὴν ad narrationē, ἐπὶ τὴν ἀφήγησιν. πάθ.) τὸ πραχθὲν factum, & effectus orationis Iunonis. Αττάσαι.) ὑπ' αὐτάσιος πόρρωθεν, breuis petitionis illius complexio. ὡς δ'.) τὰ ἐκβάντα euentus. Εμὲ δ' ἐκλύω.) facta consequentia, τὰ ἀκολουθοῦντα πραχθέντα πράγματα. Αναστρέψαντα.) ὁ πλεονασμὸς ad φαινομένην ὀργότητα: quæ magnũ in dialogis usum habet. καὶ ἐπιδὴ.) Idem τὸ ἐπὶ πλέον facit ἐκ τῆς πόρρωθεν παλαιᾶς. ἐντίθησιν.) Factum Iouis, cum causa finali, quæ λογισμὸς τοῦ πραχθέντος fuit. καὶ νῦν.) A tempore. καὶ μαλακῶς.) τὸ ἐκβάν. Ποσ. νῦν οὖν.) Ερώτησις νέα, noua rogatio de puero Baccho. Ερ. Εσ Νύσσαν.) Ἀπόκρισις responsio διηγητικὴ, & προσωποχαφικὴ. Ποσ. ἡκοῦν.) Conclusiuncula ἐπιφωνηματικὴ per interrogationem θαυμαστικὴν ἐν ὠδῇ τρισίῳ πράγματι. Ερ. ἔοικεν.) Conclusio dialogica, & dramatica cum assensione, & præparatione ad insequentia: qua παρασκευὴ, καὶ προοικονομία

abrumpuntur dialogi, atq; scenæ, & aditus ad alias res præparatur.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ

Veneris & Lunæ.

Μυθικὸν: *quod Luna deperiat Endymionem & ὀνυρτικόν.*

Cynthia perpulchri capitur forma Endymionis,
Quem solita è media uisere spe uia est.
Post etiam quæritur Cytherea mater Amoris,
De gnati factis, nequitiaq; graui.

Ταῦτα, ὦ Σελήνη, φασὶ τὰ παιδία σε, ὁπόταν ἄρα κατὰ τὴν Καρίαν γένῃ, ἱσταμένην μὲν σε ἐξ οὐρανοῦ, ἀφορῶσαν ἐς τὸν Ἐνδυμίωνα καθεύδοντα, ὀπιθότονον ἔτι κυνηγέτην ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ καταβαίνειν ἐπ' αὐτὸν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ; Σε. ὁρᾶτε δὲ Ἀφροδίτη σὸν ἤδη, ὅς μοι ξύνοικον ἔστιος. Αφρ. ἔα, ἐκεῖνον ὑβριστὴς εἶναι. ἐμὲ γοῦν αὐτὸν τὴν μητέρα οὐκ ἐνέβαλεν, ἀρτι μὲν ἐς τὴν Ἰδην κατάγων, Ἀγχίσου ἕνεκα τοῦ Ἰλίου, ἄρτι δ' ἐς τὸν Λίβανον, ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον, ὃ καὶ τῷ Περσεφάττῃ ἐπόθησαν ποιῆσαι, ἐξ ἡμισείας ἀφελόμενοι μου τὸν ἐρώμενον. ἔτι τε πολλάκις ἤδη πέπλησε,

Vidhæc, o Luna, facere te aiunt, quoties ad Cariam peruenis, vt curarum fistas, ac desuper aspectes Endymionē dormientem sub dio tanquā venatorem aliquem, interdum autem etiam descendas ad ipsum ex media via? Lu. Interrogato Venus filium tuum, qui mihi harum rerum autor est. Ven. Sine. Contumeliosus ille est. Me quippe matrem ipsius, quibus modis affecit? nunc quidem in Idam adigens Anchisæ causa Troiani, nunc autem in Libanum ad Assyrium illum adolescentem, quem & Proserpinæ desiderabilem fecit, & me ex dimidia parte, amoribus meis priuauit. Quare iam

lem sæpe illi interminata sum, ni desinat talia facere fracturâ esse me ipsius & arcus & pharetram, amputaturam autem etiã alas. Iampridẽ vero & plagas ipsi in nates incussi sandalo, sed ille, nescio quo pacto, tum quidem statim metuens ac supplicãs, paulo post obliuiscitur omnium. Verum dic mihi formosus ne Endymion iste est? Nam hoc quidem solatio fuerit malo huic. Lu. Mihi quidem etiã admodum formosus, o Venus, videtur, & maxime quando infrata super rupẽ clam yde dormit, lua tenens sagittas, paulatim e manu prolabentes. Dextra autẽ circa caput sursum versus reflexa, decorem asserit faciei, cui circumfundi cur. Ipse vero solutus somno, anhelas ambrosium illum halitum. Tunc igitur tacite equidem & sine vllo strepitu descendens, ac summis digitis insidens, vt ne expergefactus ille, perturbari possit. Scis igitur, quid tibi post hęc dicturæ fuerim, sed pereo equidem amore.

πέλιξ, ἐὰν μὴ πάσῃ τῇ δικῇ τὰ τοιαῦτα ποιῇς, κλάσειν μὲν αὐτῇ τὰ τόξα καὶ τὰς φαρέτρας, πτερυγιεῖσθαι δὲ καὶ τὰ πόδια, ἥδη δέ ποτε καὶ πληγὰς αὐτῇ ἐπιτεῖναι ἐς τὰς πυγάς· ἀλλ' οὐκ οἶδ', ὅπως ὑπερφοβοῦμαι τινα δεινῶς καὶ ἱκετεύω, μικρὸν ἐπιλιλῆσθαι ἀπάντων. ἀτάρ ἐπίμοι, καλὸς ὁ Ἐνδυμίων ἐστίν; οὐ πάνυ μοῦθεν γὰρ οὕτω τὸ πρῶτον. Ζ. ἔμοιμὲν καὶ πάνυ καλὸς ὦ Ἀφροδίτη δοκεῖ, καὶ μάλιστα ὅταν ἐπιβαλόμενος ἐπὶ τῆς πέτρας τῶν χλαμύδων κατεύδῃ· τῇ λαιᾷ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια, ἧδη ἐκ τῆς χειρὸς ὑποῤῥέοντα. ἡ δεξιὰ δὲ ἠρέμα τῶν κεφαλῶν ἐς τὸ ἄνω ἐπικεκλασμένη ἐπιπρέπει, ὥστε προσώπου πρόκαμμα. ὁ δὲ ὑπὸ τῷ ὕπνῳ λελυμένος, ἀναπίεσε τὸ ἀμβρόσιον ἐκεῖνο ἕλκος, τὸ ἐξαίνων ἐκ ἀφορήτου κατύσας, ἐπ' ἄκρον τῶν δακτύλων βεβηκώς, ὡς ἂν μὴ ἀνεγερόμενος ἐκταραχθείη. οἶδα, τί ἂν ὑμῖν ὀλίγου μοι τὰ μετὰ ταῦτα. πολλὰ ἀπόλλυμαί γε ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

ΣΧΟΛΙΑ.

Τί ταῦτα.) τὸ ἐγκλημα κατ' ἀφήγησιν θαυμαστικὴν criminis expositio cum admiratione. ζῶ ἐρῶτα.) μετάστασις ἀπὸ φαρτικῆς, defensio sui per remotionem. Ἀφ.ῖα,) παρομοιολογία ὀδυρτικὴ ἀπὸ τοῦ μέζονος κατ' ἀπαρίθμησιν, cõfessio querula a maiori per enumerationẽ. ὥσπερ πολλάκις) τὰ καλυ-

querula à maiori, per enumerationem. ὅτι πολλάκις.) τὰς κωλυτικὰς αἰτίας, *causæ prohibentes duæ:* αἱ ἀπειλαὶ, καὶ αἱ πληγαί. ὃ δ' ἐστὶ, οὐκ οἶδα.) *Euentus contrarius.* ἀτὰρ ἀπὸ.) ὑπόνοια ἐστ' ἐρώτησιν. οὐ πάρεμι.) *Ratio.* Ζ. ἐμοὶ.) ἀπόκρισις κατηφατικὴ, ἔκφρασις *Endymionis à qualitate, tempore, actu, & situ. Sunt enim hic* κατηγορίαι *spectandæ* τὸ ποιὸν, τὸ ποτὲ, τὸ ποιῆσαι, τὸ κεῖσθαι, *& iterum* τὸ ποιῆσαι. Τότε τοίνυν.) *A sua persona. exponit enim suos amores.* ὅσ' ἐν μὲ.) λογισμὸς, *& causa finalis.* Τί ἂν εἴην.) ἀποστροφὴ *ad concludit.* πλὴν.) ὁδυρτικὴ ἐκφώνησις.

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Iouis, Aesculapij, & Herculis.

Προστακτικὸς, καὶ ἐλεγκτικὸς. *Nam Aesculapius, & Hercules de priore loco* περὶ τῆς πρωτοκλισίας *contendunt: ijsque Iupiter pacem, ac silentium mandat.*

Non uult inferior factis Asclepius esse
Herculis, at eo qui dedit ossa rogo:
Dirimit hanc litem radiantis Rector Olympi,
Quòd præstent medicæ uiribus usq; manus.

Αὐσταθεῖτ' ὦ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡράκλεις, ἀρίζητος πρὸς ἀλλήλους διατρίβοντε. ἀπρεπῆ

Γ

Esmite o Aesculapi & tu Hercules, cõtendere iter vos iurgijs, perinde vt hoẽs. Indecora enim hæc, & alie-

D

ἄπειπῆ γὰρ ταῦτα, μὴ ἀλλότρια τοσυμποσίου τῶν θεῶν. Ηρα. ἀλλὰ ἐθέλεις ὦ Ζεῦ δυοῖν θάτερον φαρμακίδα προκατακλίνεδά μου; Ασκλη. νὴ Δία, καὶ ἀμείνων γὰρ ἄμι. Ηρακ. κατὰ τί ὦ ἀμβρόντητε; ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς ἐκόρησεν, ἃ μὴ θέμις τοῖς θνητοῖς, νῦν δὲ κατ' ἔλεον αὖθις ἀθανασίας μετέλαφας; Ασκλη. ἐπιλέλησαι γὰρ καὶ σὺ ὦ Ηρακλεῖς ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλεγόμενος, ὅτι μοι ἐνέδιδες τὸ πῦρ; Ηρα. οὕτω ἔστι καὶ ὅμοια βεβίωται ὑμῖν, ὅς Διὸς μὲν υἱός ἄμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα ἐκκαθάραι τὸν βίον, θηρία κατεργαζόμενος, καὶ ἀνθρώπους ὕβρεως ἀμωρούμενος, σὺ δὲ ῥιψοκίνδυνος εἶ, καὶ ἀχάριστος, νοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος ἐπιθήσειν τὴν φαρμάκων, ἐνεφδλεβε δὲ οὐδένα ἐπιδιδασκόμενος. Ασκλη. ἴσθι λίγδης. ὅτι σὺ τὰ ἐγκαύματα ἰασάμην, ὅτε πρώην ἐνέπλησε ὑμίφλικτος ὁ ἀμφοῖν διαφερόμενος ζωὴ σώματι, τῷ χιτῶνι, καὶ μετὰ τοῦτο τοῦ πυρὸς ἐγὼ δέ σε καὶ μηδὲν ἄλλο, οὔτε ἐδούλευσας βασιλεῖ σὺ, οὔτε ἔξαινον ἔρια ἐν Λυδίᾳ, πορφυρίδι ἐνδεδυκὼς, καὶ παράμυθος ὑπὸ Ὀμφάλης χρυσῇ σανδάλῳ, ἀλλ' οὐδὲν μιλαγχλαίνας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα,

liena a continuio deorum. Herc. At vis, o Iupiter me dicamentarium istū prio re loco accumbere, quam me? Aesc. Quid ni, per Iouem melior quoq; enim sum. Her. In quo igitur o attonite, an quod te Iupiter fulmine aliquādo percusserit, eo quod, quæ nefas erat, feceras, nunc aūt ex misericordia iterū immortalitatis particeps factus es? Aesc. Oblitus vero etiam tu es Hercules, quod in Oeta conflagrasti, quandoquidem mihi ignem obijcis? Herc. Nequaquā æqualia atq; similia sunt quæ vterq; in vita egimus: vt qui ipse quidē Iouis filius sim, tantos aūt labores sustinuerim, expurgata vita, deuictis bestijs, & hominibus contumeliosis, vindicta ac pœna affectis. Tu vero tradicum incisor es, & circulator, ægrotantib. fortasis hominib. vtilis medicāmēta adhibēdo, virile aūt nihil quicquā opere præstitisti. Aesc. Recte dicis, quoniā & inustiones tuas curaui, quando paulo ante ascendisti ad nos semiustulatus, corpore vtrinq; corrupto ac perdito, & a tunica, & post illam, etiā a flamma. Ego vero quid si nihil aliud, tamen neq; seruiui, quemadmodum tu, neq; exercui lanificiū in Lydia purpurā indutus, et ab Omphale verberatq; sandalio aurea: neq; vero etiā infanies, occidit liberos

liberos & vxorem. Her. Nisi desinas conuiciari, statim admodum senties, quod nō multum tibi profutura sit immortalitas. Quoniam sublatum hinc, e coelo præcipitem dabo te, vt ne ipse quidem Pęō curauerit te, diminuto, atque effracto tibi cerebro Iup. Desinite, inquam, & ne perturbate nobis conuersationem hanc, aut amb os hinc ablegabo vos e conuiuio. Quanquam etiam æquum est o Hercules, priore loco accumbere Aesculapiū, quippe qui & prior mortuus est.

τέκνα, καὶ τῶν χθιζῶν. Ηρα. ἆ μὴ πάσῃ ἡσιόδου μῦθ ῳ μοι, οὐ γὰρ μάλα ἔστ, ἂν ὀλ ον τοῦτον ἐνέγκῃ ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἁρπάμβροτός σε, ῥίψω ἐπὶ κιφαλλὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε μηδ' τὸν Γαῦσσαν ἰάσασθαί σε, τὸ κρανίον σωτριβέντα. Ζεῦς. παύσασθε, φημί, καὶ μὴ ἐπιταράττετε ἡμῖν τὸν ξυνουσίον, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τὸ συμποσίου. καί σοι ἐγγυῶμαι ὦ Ηρακλῆ πρώτῳ τακλίνεσθαι. σὺ τὸν Ασκληπιὸν, ὅτι καὶ πρότερον ἀπεθανόντα.

ΣΧΟΛΙΑ.

Ζ. Γαῦσσαν.) ἢ ἐντολὴ ἀπὸ τ παραβλήματ & ἀπρεποῦς, ἢ τ ἀτόπου, *iussio ab exemplo, & indecoro.* Ηρακ. Αλλ' ἀθάλ.) *Iurgij propositio per conuitium.* Ασκλ.) ὁ τ αὐτοῦ ἔπαν &. Ηφαι. κατὰ τί ὦ ἰμβροῦ[.]) ἢ ὕβρι, λοιδορίᾳ. Ασκλ. ἐπιλίλ.) ἀντιδιαβολὴ, ἢ ἀντιλοιδορία *mutua crimination, mutuumq; conuitium.* Ηρα. ἀκούσ.) *Propositio comparationis* τῆς ἀντιπαραβολῆς, ὅς Διὸς μῦθ.) *propositio & πρόθεσις, & pars prima: sui commendatio, à genere, & præclarè factis:* σὺ δ'.) ἀντιπρόθεσις *pars contentionis altera cum uituperatione Aesculapij.* ἐνθυμ.) *Concessio, cum remotione.* Εὖ λέγεις.) ἀντιπαρακωμῶ, ἢ ἀντιπροσιωμῶ. Εγὼ δ'.) *Cōpensando intendit Aesculapius Herculi alias contumelias.* Αλλ' ὀνδ'.) *Aliud probrum, & sceleratum Herculis factum.* Ηφαι. ἆ μὴ παύσῃ.) *Est autem comminatio.*

ἔοικε &

ἔοικεν ὦ, ἐπὶ ἀράμβῃ ὦ.) ἀεισμένη ἐκπλήξει. ὅτι μηδὲ) ὥσπερ Ζ. Ῥαδάμανθυ,) ἡ ἐντολή, ἡ πρόσταξις *Iouis lites dirimentis, cum ἐκλέξαι, καὶ τοι,)* ἡ τοῦ Διὸς ἐπιτροπὴ ἐς γαμικά.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΛΗΤΟΥΣ.

Iunonis & Latonæ.

Ὀργίσκος, καὶ αὐτογαμίσκος, ἢ αὐθυβρίσκος.

Irridet prolem Latonæ liuida Iuno,
Et diderit tetrum quum tamen ipsa fabrum.
Fabula naturam ostendit Iunonis acerbæ,
Quæ se supremi iactat ubiq; toro.

Vlchros enimu e Pro Latona & liberos procreasti Ioui. La. Non enim omnes, o Iuno, tales parere possumus, qualis Vulcanus est. Iuno. At hic claudus quidem, vtilis certe tamen est artifex optimus existens, ac cœlū nobis exornauit quoq; Venereq; vxorē ducit, a qua & studiose obseruatur. Contra autē tuorum liberorum, altera quidem virilis vltra modum, & montiuaga est, & postremo in Scythiā quoque profecta, omnes sciunt, qualia comedat, hospites mactando, ac Scythas ipsos imitando, qui humana carne vescuntur. Apollo autē simulat quidem

Ἀλλὰ μὴν γοῦν, ὦ Λητοῖ καὶ
Κ τὰ τέκνα ἔτεκες τὼ Διί.
Λη. ἦ πᾶσα ὦ Ἥρα ἐκείνου
ἔφυς τέκνα λωφάμιθα, οἷ ὦ ὁ Ἥφαι
σός ἐστιν. Ἥρα. ἀλλ' οὔτ' μὴν ὁ χωλὸς, ὅμως χρήσιμός γε ἐστι, τεχνίτης
ὢν ἄριστος ὦ, καὶ κατακεκοσμικεν ἡμῖν τὸν οὐρανὸν, καὶ τῷ Ἀφροδίτῃ
ξυνοικεῖ, καὶ σπουδάζεται πρὸς αὐτῆς.
ὑμῶν δὲ σοὶ παῖδες ἐστὸν, ἡ μὲν αὐτῶν ἀρρενικὴ πόρρω τοῦ μέτρου, καὶ ὄρος ὦ· καὶ
τὸ τελευταῖον, ἐς τὴν Σκυθίαν ἀπελθοῦσα, πάντων ξένων ἐστὶν οἷα ἐδίδαξε ξενοκτονοῦσα, καὶ μιμουμένη τοὺς Σκύθας αὐτοὺς, ἀνθρωποφάγους ὄντας. ὁ
δ' Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάν-

τα

τὰ δ' ἄλλα, μὴ ξέξθειν μὴ κιθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι, μὴ κατασκάπτειν δρυμεῶνα μαντικῆς, τὸν μὲν ἐν Δελφοῖς, τὸν δ' ἐν Κλάρῳ καὶ ἐν Διδύμοις, ἐξαπατᾷ ὃς ἂν χρωμένους αὐτῷ, λαβὼν καὶ ἑπάμφοτερίζοντα πρὸς ἑκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνοι εἶεν τὸ σφάλμα, καὶ πλουτεῖν μὴν ἀπὸ τοῦ θεοῦ. πολλοὶ γὰρ οἱ δώσοντες, καὶ παρέχοντες αὐτὸν καταγελᾶσθαι, πλὴν ἐκ ἀγνοοῦντα γε ὑπὸ τῶν σωτῆρος, τὰ πολλὰ τοιαῦτα μανθάνοντα. αὐτὸς γοῦν ὁ μάντις ἠγνόει, ὅτι φονεύσει μὲν τὸν ὁρώμενον τῷ δίσκῳ· ὃ προεμαντεύσατο δ', ὡς φεύξεται αὐτὸν ἡ δάφνη, μὴ ταῦτα οὕτω καλὸν καὶ κομήτην ὄντα. ὅτι δ' οὐκ ὀρθῶς, καθόλου καλλιτεχνοτόκος τῆς Νιόβης ἐδόξας. Λητ. ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα ἡ ξανθοκόμης καὶ ἡ φιλοδάμαντις, οἷς ὅσα λυπεῖ σε ὁράμενα ἐν θεοῖς, μὴ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπαινῇ ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κιθαρίζῃ ἐν θεοῖς συμποσίῳ θαυμαζόμενος ὑφ' ἁπάντων. Ηφαι. ἐγέλασα ὦ Λητοῖ· ἐκεῖνον θαυμασὸς, ὃν ὁ Μαρσυας, ᾧ τὰ δίκαια εἰ μοῦσα δικάσαι ἤθελεν, ἀπέδαρεν ἄν, αὐτὸς χρησάμενος τῇ μουσικῇ· νῦν δὲ κατάφωνος εἶλεν ἀπόλαυσιν

dem omnia scire sese, & ita culari, & cithara canere, et medicum esse, & vaticinari. Et erectis vaticinandi tabernis hic in Delphis, illic in Claro & Didymis, decipit consulentes se, obliqua, & in vtramq; partē quæstionis propositę inclinantia respondēdo, ne videlicet erroris possit dānari, atq; ita ex hoc quæstū facit, & ditescit. Multi enim amētes sunt, seq; ipsos exhibent prestigijs deludendos. Verum non ignorātur vtiq; a prudentioribus, quod pleraq; falsa ac ficta dicitur, quippe ille ipse vates ignorabat, q̄d interfecturus amasiū suū esset disco, neq; prædixerat ipse sibi, quod fugitura ipsum esset Daphne, id que adeo formosum atq; comatum. Quare non video, qua causa pulchriores liberos te quā Niobē illam, procreasse putaris. Lat. At vero liberi hi, hospitum mactatrix ista videlicet, et mēdax vaticinator ille, scio q̄ pacto mordeāt te dū cōspiciuntur inter deos, et maxime quādo hęc qdē ob pulchritudinē laudantur, ille autē citharā personat in cōuiuio omnib. ipsum admiratione prosequentib. Iu. Nequeo risum continere Latona. Illū ne admirantur? Quē Marsyas, si iuste modo iudicare Musę voluissent, excoriasset merito, vt qui ipse in Musica vicerat, nūc aūt circūuētus mi-

ser

ter ille periit, iniuste sane damnatus. Hęc aũt formosa tua virgo, ita formosa nimirũ est, vt post aquã animaduertit sese cõspectum ab Adrasto fuisse, veritane adolescẽs ille, turpitudinẽ ipsius euulgaret, immiserit illi canes. Vt interi nõ dicã, q̃ nec̃ parturienti. obstetricatura fuisset, si virgo vtiq; & ipsa foret. L. Valde animo elato es Iuno, eo q̃d cũ Ioue cõcubis, & vna cũ eo regnas, & propterea ãbiq; metu cõtumeliosa es. Verumtamen videbo te nõ ita multo post rursum lachrymãtẽ, quando te relicta in terrã descenderit ille, in tauũ aut cygnum conuersus.

λαλεῖν, ἀδίκως ἀλεῖν. ἐ δ' πολὺ σε παρθέν & οὕτω καλὴ ἐσῃ, ὅσε ἐ πολὺ ἔμελεν ὀφθῆσαι ὑπὸ τοῦ Ἀκταίωνος; φοβηθῆσα μὴ ἐ κυνίσκος ἐξαγορεύσῃ τὸ ἁμάρτημα & αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῇ τοὺς κύνας. ἐῶ γὰρ λέγειν, ὅτι οὐδὲ τὰς τικτούσας μαλοῦν. παρθένος γε καὶ αὐτὴ ἦσα. Λη. μέγας ὁ τῆρα φρονεῖς, ὅτι ξύνευνος τοῦ Διὸς, καὶ συμβασιλεύεις αὐτῷ, καὶ διὰ τοῦτο ὑβρίζεις ἀδίκως. πλὴν ἀλλ' ὀλιγομέν σε μετ' ὀλίγον ἄνθρις δακρύουσαν, ἐπότου σε καταλείψει, εἰς τὴν γῆν κατιόν, ταῦρος & κύκνος γενόμενος.

ΣΧΟΛΙΑ.

Καλὰ μέν.) *Abruptum initium, καὶ διαλογικόν: quasi. n. alia præcesserint cõuicia. sic incipit. Est ἡ propositio κατ' ὀνείδισμὸν, per exprobrationem, καὶ ἀφανίαν, καὶ χλεύασμὸν. Λη. δ' πάσα.) Compensatione opponit bona animi, corporis incommodo κατ' ἐπανορθ. τ. χλεύασμ.) Ab arte. καὶ κατασκ.) Ab opere. καὶ τὴν Ἄρκτ.) A fortuna. καὶ συμφορ.) διὰ συμφορᾶ. Οἱ δέ.) Ἀντιπάθεια φυσικὴ κατὰ μέρισμὸν, καὶ προλήψις μαμμαπιδ. ἐ μέν.) Pars una de Diana, quam uix superat à moribus, & factis. Οδ' Ἀπόλλ.) Altera pars de Apolline κατὰ φύσιν. καὶ τοξότ.) Enumeratio. ἡ κατασκ.) Postremi membri expositio.*

ἐ λοξὰ

λεξὰ.) *Apollinis oracula* λεξὰ, καὶ ἐπαμφότερ[ί]ζοντα, ἃ πρὸς ἑκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρίνεται. ὡς ἀκίνδυνον.) *A causa finali*, καὶ πλούτου. τὰ ἐκβάντα. πολλοὶ γὰρ.) ἀποληψία κατ' ἐπίκρισιν. πλὴν ὅτι.) ἡ αὐτὴ κρίσις ψυκτικὴ. αὐτὸς γοῦν.) *Ratio* κατ' ἐκθεσιν. ὅτι δὲ.) *Conclusio per comparationem*. Λιπ. ταῦτα.) *Responsio cum inuestigatione causarum exprobrationis huius: & laus suorum liberorum per* κώμωδίαν. Ηρα. Εγέλασα.) *Irrisio, & inficiatio*. ὃν ὁ Μάρσυας.) *Ratio, eiusq; approbatio*. νῦν δέ.) Πάθος ἀ*rei indignitate*. ἢ δὲ σύ.) *Altera pars de fabula Dianae*. σὺ καταφρονήσας. Εἰ γὰρ.) Παράληψις. Λιπ. μέγας φρονεῖς.) ἀντεγκλημα *mutuum conuitium ei facit*. ὅτε ξένην.) σκώμμα. *Sic ipsa gloriatur Iuno apud Verg. Aeneid. 1.* παρρησιαστολογία.

At ego, quae diuûm incedo regina, Iouisq;
Et soror, & coniunx, &c

πλὴν. *Abrumpit dialogum* ὑβριστικῇ *conclusione*.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.
Iunonis & Iouis.

Eiusdem cum superiore generis. Calumniatur enim Iuno Bacchum, ut uini inuentorem.

Iuno cum Semeles gnatum contemnat Iacchum,
Inuenisse illum noxia quaeq; putat.
At pater hunc laudat contra: sic res quoq; nocere,
Nil per se ducit: solus abusus obest.

Εγὼ

Γὰ μὴν ἀνέχωμαι ἂν ὦ
Ε- Ζεῦ, εἰ μοι θύγατερ ἦν ὑὸς,
θήλυς οὕτω, καὶ διεφθαρ-
μένη ὑπὸ τῆς μίθης, μήτε μὴν ἀν-
αδεδεμένη τὴν κόμην, τὰ πολλὰ
δ' μαινομένας γυναιξὶ σωθεν, ἀφρὸ
τερος ἂν ἴσθι ἐκείνων, ὑπὸ τυμπάνοις
καὶ αὐλοῖς, καὶ κυμβάλοις χορεύων,
καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον ἐοικὼς, ἢ Ζεῦ
παπὶ Ζ. μὴ μὰν ἔτός γε ὁ θη-
λυμίτης, ὁ ἀβρότερος τῶν γυνα-
κῶν, ὑμόγονον δὲ Ηρα τὸν Λυδίαν ἐς
χαρώσαθ, καὶ τὰς καθικνύντας τὸν
Τμῶλον ἔλαβε, μὴ τῆ Θρᾴκας ὕπηγα
γετο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ινδοὺς ἐλάσας τῷ
γυναικηῷ ὄχλῳ στρατιωτικῷ ξὺς τὸ
ἐλέφαντας ἔλαβε, καὶ τῆς χώρας ἐκ-
κράτησεν, καὶ τὸν βασιλέα πρὸς ὀλί-
γον ἀνθεῖλε μαχόμενον, αἰχμάλ-
ωτον ἀπήγαγε. καὶ ταῦτα ἅπαντα
ἔπραξεν, ὀρχούμενος ἅμα καὶ κρο-
τῶν, θυρσίῳ χρώμενος κισσίνοις
ἀνθέων, ὡς φησὶ, καὶ ἐνθαίζων. εἰ δέ
τις ἐπιχάρεισι λοιδορήσαιτο αὐ-
τῷ, ὑβρίσας ἐς τὸν τελετὸν, ἢ τὸν
θεὸν ἐμμωρήσαιτο, ἢ κατεδήσας τοῖς
πλήσασιν, ἢ διαπαιδλῶσι ποιή-
σας ὑπὸ τῆς μητρὸς ζωὸν νεβρόν.
ὁρᾷς ὡς ἀνθρώπεια ταῦτα, καὶ οὐκ ἀν
ἀξία τοῦ πατρός, εἰ δὲ παιδιὰ καὶ
τρυφὴ ἐπέσειεν ἀνθρώπῳ, ἥδιστ' ἂν φθό-
νον,

Quidem erubesce
Ε rẽo Iupiter, si mi-
hi talis esset filius
efforminatus adeo, & per
ditus ebrietate. Mitra
quidem religata coma in-
cedens, vt plurimum au-
tem cum infantis mulieri-
bus consuetudinem ha-
bens, mollior ipsis illis,
ad tympana & tibias &
cymbala choreas agens,
& in summa cuiuis ma-
gis, quam patri tibi simi-
lis. Iup. At vero hic mi-
tratus & mulierosus non
solum, o Iuno, Lydiam
subiugauit, & eos qui ad
Tmolum habitãt, cœpit-
præterea & Thraces sub
se redegit, verumetiam cõ
tra Indos profectus, cum
muliebri isto exercitu, &
elephãtos cœpit, & terra
potitus est, ipsumque re-
gem, qui aliquantulum re
sistere ausus fuerit, cap-
tiuum abduxit. Atque
hęc omnia fecit, saliens pa
riter, & choream ducens,
hastis vtẽdo hederaceis,
ebrius interea, vt ais, atq;
furore correptus. Quod
si vero quispiam illum cõ
uiciari aggressus sit, con-
tumelioſe de sacris illius
loquendo, etiam hunc vl-
ciſci solet, vel palmitibus
ipsum implicando, vel a
matre, perinde vt hin-
nulum, lacerari faciendo.
Vides quam virilia hæc,
& me patre minime indi-
gna. Si vero lusib. quoq;
& delicijs inter hæc indul
get, non est, quod inuſi-

deas, & maxime si quis cogitet, qualis hic sobrius futurus erat, quando etiam ebrius hęc facit. Iu. Tu mihi videris etiam laudare inuentum ipsius, vitę videlicet, & vinum, & hoc cū videas, qualia inebriati ipsi faciant, titubantes, & ad contumeliam prolabentes, & in summa, infanientes præ vino. Itaq; & Icarium illum, cui primo donauit palmitem ipsi comporores perdiderunt cædentes ligonibus. Iup. Nihil hoc dicis. Non enim vinum hæc, neq; ipse Dionysius efficit, sed immoderatus potus, & vltra quā decet & satis est, repleri mero. Cęterū si quis moderate bibat, hilarior ille quidem & suauior fieri solet. Qualia vero Icarius passus est, tale nihil vlli cōpotorū facile fecerit. Sed tu adhuc zelotypia affici videris, ac Semeles remissi, Iuno, Siquidem eas res Dionysij calumniaris, quæ sunt omnium pulcherrimæ.

γ', καὶ μάλιστα ἃ λυπήσαιτό σε, εἰ ἄν νόφων ὕτ' ἦν, ὅσου τἀνθρακα μυθῶν ποιεῖ. Ἥφαι, σύ μοι δοκεῖς ἐπαινεῖν καὶ τὸ εὕρημα αὐτοῦ τοῦ ἀμπέλου, καὶ ἅμα οἶνον, εἰ ταῦτα δρῶν οἷς οἱ μεθύοντες ποιοῦσι σφαλερόμενοι, καὶ πρὸς ὕβριν τρεπόμενοι, καὶ ὅλως μεμισότοδε ὑπὸ τοῦ πόνου. ἐν γοῦν Ἰκαρίῳ, ᾧ πρώτῳ ἔφυσε ἄμπελον, οἱ ξυμπόται αὐτοῦ διέφθαρσαν, πεσόντες τῶν σκίλλων. Ζ. Δοκεῖ γὰρ οὕτως ταῦτα, ὦ Διόνυσε ποιεῖ. ἐγὼ δὲ οὐ τοιοῦτος ἐμπορεύσομαι τὸν οἶνον, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ἡδεῖ, καὶ τὸ πίνειν τὸν καλῶς ἔχοντα ἐμφορεῖσθαι τῆς ἀκράτου. ἂν δ' ἄν ἐμμανῆ πίνῃ, ἱλαρώτερον μὲν, καὶ ἥδιον γίνεσθαι φημι. οἷον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν, οὐδὲν ἂν ὀργίσαιτο ὁ οὐδένα τῶν ξυμποτῶν. ἀλλὰ σὺ ἐπιζηλοτυπεῖν ἔοικας ὦ Ἥρα, καὶ τῇ Σεμέλῃ μέλει μνημονεύειν, ὅτι σοι παρέβαλεν τῷ Διονύσῳ τὰ κάλλιστα.

ΣΧΟΛΙΑ.

Ἐγὼ μὲν οὐ χωμῳδῶ.) *Exprobrationis, & contumeliæ propositio, ἀπὸ τοῦ ὀνειδισμοῦ, καὶ τῆς ὕβρεως προτάσις, τοιοῦτον.*) *Vituperatio Bacchi.* μέτρα.) Ἐκθεσις κατ' ἰκφρασιν τῆς προσώπου, *expositio per descriptionem personæ Bacchi, ab habitu, moribus, & actibus. Est*

ψιλικὸν

ἀντιπ. Ζ. καὶ μάλ.) ἀντεγκλ. *compensatio inuectiuæ ab enumeratione rerum fortiter, & præclarè gestarum.* καὶ τοῦτο.) *Clausula à repugnantibus.* ἀπ. πρ.) *Respondet ad alias intentatas calumnias.* ἀρχ.) *Conclusio.* ἀπ. καὶ πρὸς ἐμ.) *Alia pars.* καὶ μάλιστα.) *Ratio à minori ad maius.* ΗΦ. οὐ μοι.) *Obiectio, uinum non est à te laudandū: quia reddit homines ebrios.* τὸν γοῦν.) *Ab exemplo, & effectu.* Ζ. οὐκοῦν.) λύσις. ἀγαθ.) *Ratio, & ostensio paralogismi secundum non causam, ut causam: ἔστι δὲ ὅτε & ἀνάπαλιν τῆς μέθης ἡ χρῆσις: non enim uinū, & Bacchus hoc efficit: sed immoderatus eius potus, &c.* ὅτι δ'.) Ἀντίθεσις, *& laus uini ab effectu, & usu bono.* ἐμμανεῖς.) *Causa.* ἐλαφ.) *Effecta.* οἷον δή.) *Respondet ad exemplum obiectum.* ἀλλὰ σύ.) *Ἀντιπαθεία, qua concludit.*

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

Veneris & Cupidinis.

Ἐξηγητικὸν.

De puero quærit mater, cur Pallada solam.
Non ledat iaculo, castaliumq; chorum.
Aliger excusat factum: commune Mineruæ,
Nil est cum tædis, ingeniumq; bebetant.

DIALOGVS VENERIS & Cupidinis, ex Luciano uersibus Latinis redditus, à Georgio Sabino.

Propositio. CYpria compellens pharetratũ mater amorẽ
Flebilis audita est talia uerba queri:
Dic age qui fiat dulcissime nate Cupido,
Omnes cum timeant numinis arma tui,
Humanumq; genus, manes Erebiq; profundi,
Sollicitent superos & simul illa deos:
Sola tamen doctis quæ præsidet artibus omne
Effugit imperium casta Minerua tuum?
Iupiter immensi moderator & arbiter orbis,
Ipse tuas sensit captus amore faces:
Sensit & æquoreis Neptunus uictus in undis,
Iunoq; furtiuo sæpe reperta toro.
Vt taceam reliquos, & tu quoq; nate parentem
Iura pudicitiæ me uiolare iubes.
Degeneram solam quo Pallada uincere possis,
Extinctus nullam uim tuus ignis habet?

Cupido. Desine diua parens mirari, & quærere causas,
Hanc mea quod nequeunt tela ferire Deam:
Cumq; potestati sint omnia subdita nostræ,
Sola meas spernat cum tamen illa faces,
Hanc ego perculsus metuo, cum lumine tantum
Aspicit, aut uultu me truculenta notat.
Sed tamen aggressus sumptis quandoq; sagittis,
Cum dea non esset casside tecta: fui,
Cælauiq; meum perplexis artibus ignem,
Ne tacitos posset prodere flamma dolos.

Insidias

Insidias igitur postquam cognouit apertas
Me procul in celerem depulit illa fugam.
Concita tum quoties galeam dea uibrat & hastã,
Pectore cuncta mihi membra pauente tremũt.
Quid galeam metuis? quid acutæ cuspidis hastam? Venus.
Nate tuo uanos excute corde metus.
Marte quid asperius fuit, aut quid durius ipso,
Succubuit regnis trux tamen ille tuis.
Qui prius indomitus tibi tela necemq; parabat,
Nonne dedit uinctas in tua uincla manus?
Mars deus armorum nobis se dedidit ultro, Cupido.
Ipse nec impositum ferre grauatur onus.
At quoties oculis me conspicit improba Pallas,
Quas iracundo non iacit ore minas?
Quam gerit horrendam magna ui cõcutit hastã:
Taliaq; insano dicta furore refert.
Ne mihi tela puer, mihi ne puer arma mineris:
Erras, baudquaquam nos tua turba sumus.
Si tamen accedes, nec me sinis esse quietam,
Nostra tibi sæuas afferet ira manus.
Aut ego te pedibus rapiens ad tartara mittã.
Aut tibi transfiget lancea nostra latus.
Hoc pater ipse deũm cuius sum uertice nata,
Iupiter: hoc Erebi Rex mihi testis erit.
Tales quando refert irato pectore uoces,
E manibus nobis tela faces q; cadunt.
Præterea anguicomæ gestat caput illa Medusæ
Cuius ad aspectum lumina nostra pauent.
Hoc ubi præuendit fugio ceu cerua leonem,
Aut fugit infestum territa dama lupum.
Siccine tu metuis conterritus Ægide diuam? Venus.

Magnanimi curas qui Iouis arma nihil.
At quoq; contemnunt quare tua ſpicula Muſæ?
Imperiumq; fugit turba nouena tuum?
Num galeas uibrant etiam, aut haſtilia torquent
Dira uè prætendunt Gorgonis ora tibi?
Aonides uultu ſint, o Cytherea pudico:
Vnice & illarum numina ſancta colo:
Artibus hæ ſemper, ſtudijs q; tenentur honeſtis,
Iuris in his igitur nil meus ignis habet.
Cantibus inuigilant, ducunt q; per arua choreas:
Luxuria uero deſidiaq; uacant.
Adde quod illarum captus dulcedine uocis
Sæpe uoluptates, gaudia ſæpe fero.
Deniq; caſta manet quare Dictinna, nec ullum
Vulnus habet iaculis ſaucia facta tuis?
In nullo manet illa loco, curſuq; pererrans
Omnia, conatus effugit illa meos.
Nunc iuga montis adit, curuis nunc uallibus errat,
Aut nemorum ſaltus irrequieta tenet.
Nunc ibi ueloces ſequitur per deuia ceruos,
Subdola nunc alibi retia tendit apris:
Suſpenſumq; humeris arcum geſtatq; pharetram,
Armat & illius cuſpidis haſta manum.
Hæc, ſuper Aonio cœtu, caſtisq; deabus,
Arcitenens matri uerba Cupido dedit.
Quisquis at inſani uitare Cupidinis arcum,
Ignibus & uacuum pectus habere cupit,
Numina Pieridum, uenatricemue Dianam,
Aut colat armigeram Pallada: tutus erit,

Ti Sicum

Quid tandē in causa est, Cupido, vt cū reliquos Deos omneis adortus expugnaris, Iouē ipsum, Neptunū, Apollinē, Iunonē, me deniq; matrē, ab vna Minerua tēperes, vtq; aduersus hāc nec vllū habeat incendiū tua fax, & iaculis vacua sit pharetra, tū & ipse arcu careas, neq; iaculari noris: C. Equidē hāc metuo mater, est eñ formidabilis truculentoq; aspectu, ac ferocitate quadā supra modū virili, proinde si quādo tenso arcu petā illā, galeę cristā quatiens, expauefacit me, & tremebundus fio, sic vt arma mihi e manib. excidāt Ve. Atq; Mars, an nō erat hac formidabilior? & hūc tamē superatū exarmasti. Cu. Imo ille cupide me recipit, atq; vltro etiā inuitat, verū Minerua semper adductis supercilijs obseruat. qn aliquando temere ad illā aduolaui, facē propius admouēs, at illa, si qdē ad me accesseris, inquit per parentem Iouē, quouis modo te cōfecero, aut lancea te transfigā, aut pedibus arreptum in tartara dabo pręcipitem, aut ipsa te discerpam Plurima itē id genus comminabatur: Ad hęc acribus obtuetur oculis. Postremo & in pectore faciem quandam gestat horrendam, viperis capillorum vice comatā, hāc nimirum magnopere formido, territat enim me fugioq;

Τί δήποτε ὦ Ἔρως, τοὺς μὲν ἄλλους θεοὺς κατηγωνίσω ἅπαντας, τὸν Ποσειδῶ, τὸν Ἀπόλλω, τὴν Ῥέαν, ἐμὲ τὴν μητέρα, μόνης δὲ ἀπέχῃ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μέν σοι ἡ δᾲς, κενὴ δὲ οἰστῶν ἡ φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ καὶ ἄστοχος; Ἔρως. Δέδια ὦ μῆτερ αὐτήν. φοβερὰ γάρ ἐστι, καὶ χαροπή, καὶ δεινῶς ἀνδρική. ὁπόταν οὖν ἐντεινάμενος τὸ τόξον ἴω ἐπ' αὐτήν, ἐπισείουσα τὸν λόφον, ἐκπλήττει με, καὶ ὑπότρομος γίνομαι, καὶ ἀπορρεῖ μου τὰ τοξεύματα ἐκ τῶν χειρῶν. Ἀφρο. ὁ Ἄρης γὰρ οὐ φοβερώτερος ἦν, καὶ ὅμως ἀφώπλισας αὐτόν, καὶ νενίκηκας. Ἐρ. ἀλλ' ἐκεῖνος ἑκὼν προσίεταί με, καὶ προσκαλεῖται, ἡ ἀθηνᾶ δὲ ὑφορᾶται ἀεί: καί ποτε ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτην, πλησίον ἔχων τὴν λαμπάδα. ἡ δέ, εἴ μοι πρόσει, φησί, νὴ τὸν πατέρα, τῷ δορατίῳ σε διαπείρασα, ἢ τοῦ ποδὸς λαβομένη, καὶ ἐς τὸν τάρταρον ἐμβαλοῦσα, ἢ αὐτὴ διασπασαμένη, διαφθερῶ, πολλὰ τοιαῦτα ἠπείλησε. καὶ ὁρᾷ δὲ δριμύ, καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους ἔχει πρόσωπόν τι φοβερόν, ἐχίδναις κατάκομον, ὅπερ ἐγὼ μάλιστα δέδια. μορμολύττεται γάρ με, καὶ

φεύγω ὅταν ἴδω αὐτό. Αφρο. ἀλλὰ τῶν μὲν ἀθλιῶν δικάσεις οὐ φήσῃς, καὶ τῶν Γοργόνα, καὶ ταῦτα, μὴ φοβηθεὶς τὸν κεραυνὸν τὸν Διός, ἀλλ' οὐ μᾶσσα, σὺ γὰρ τὸ θηρίον, καὶ ἔξω βολῆς ἐστιν; ἢ κἀκείνας λοφυσὶ πιστεύσουσι, καὶ Γοργόνας προφάσονται; Ερ. ἀισθάνομαι οὖν ὧν μῆτερ. σημαίνεις γὰρ ἔοικε, καὶ ἀφ' ὧν φροντίζουσι, καὶ περὶ ᾧ δηλοῖ ἰχνουσι, καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐτοῖς, κηλούμενος ὑπὸ τῆς μέλπης. Αφρο. ἴσα καὶ τάντας, ὦ σιμνέ. τῶν δὲ Αρτεμιν τίνα ἔνικα οὐ προύσκεις: Ερω. τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ καταλαβεῖν αὐτῶν οἷόν τε, φεύγουσαν ἀεὶ ἀπὸ τῶν ὀρῶν, ἔστε καὶ ἴδιόν τινα ἔρωτα ἔσχε ὕστερον. Αφρο. τίνος ὦ τέκνον; Ερ. θήρας καὶ ἐλάφων καὶ νεβρῶν, ἀπ' ἐμοῦ τε διώκουσα, καὶ κατατοξεύουσα, καὶ ὅλως πρὸς ἐμὲ τοιαύτα ἐστίν. ἐπεὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς, καὶ τοι τοξότην ὄντα καὶ αὐτὸν, καὶ ἀκηβόλον. Αφρο. οἶδα ὦ τέκνον, ἀλλὰ ἐκείνου ὑπέξεσται.

fugioq; quoties eam aspicio. Ve. Esto sane. Minerua metuis, vt ais, atq; huius gestamen Gorgona reformidas, idq; cū Iouis ipsius fulmen nō formidaueris. Cæterū Musę quā ob causam abs te non feriuntur, atq; tuis iaculis tuæ agūtur nū & hę cristas quatiunt, aut Gorgonas prætendūt? Cu. Reuereor eas o mater. Graues. n. sunt, & semper aliqa curāt, & cantionib. animū intentū gerūt, quin ipse etiam nō raro illis assisto, carminis suauitate delinitus. Ve. Esto, nec has adoriris, propterea quod sint reuerendæ, at Dianā qua tandem gratia nō vulneras? C. Vt breuiter dicā, hanc ne deprehēdere quidē vsquam sum potis, quippe perpetuo p mōtes fugitantē, ad hæc alterius cuiusdā sui cupidinis illa tenetur cupidine. Ve. Cuius o gnate? C. Venatu ceruarū & hinnulorum, quos infectatur vt capiat, ac iaculo figat. Aq prorsum tota rerū huiusmodi studio teneť, tamen si frātē eius, q nimirū arcu valet & ipse, ferit q̄ eminus. Ve. Teneo gnate, eum sæpenumero fugitra vulnerasti.

ΣΧΟΛΙΑ.

Τί δήποτε.) *Propositio, quæ causa sit, quamobrem cum cæteros omnes Deos Cupido uincat, & capiat*

capiat: à Minerua, & Musis tamen abstineat. Ερως.) Compellatio, cum admiratione: est enim ἡρέτισε τῶν ἀπὸ θαυμασικὴ per comparationem τῶν μῶν.) Distributio. μόνης δὲ ἀπ. .) ἀντιπόδοσις, καὶ ἐπ') ἔκλειψις τοῦ παραλειπομένου. Ερ. δ' δία.) Αφόρμησις τῆς αἰτίας causæ expositio. Cur amor Minerua non uincat, κωλυτικὸν ἄθλον est metus φοβερὰ.) A causa efficiente metus. ὁπόταν.) τὰ ἐκβάντα euentus. Αφ. ὁ Αφις γάρ.) ὑποφορὰ ἐνστατικὴ, καὶ συγκριτικὴ obiectio per comparationem a maiori. ἀφώπλισας) τὸ πρακτέον μᾶλλον. Ερ. Αλλ' ἐκδυ.) Απόκρισις λυτικὴ à causa, hoc est, uoluntate, per comparationem. ἡ Αθηνᾶ δὲ.) ἀντιπόδοσις. καὶ τοτέ.) Vna causa impediens, & arcens Cupidinem, est ὑφόρασις: sequitur altera φοβερὰ minæ αἱ ἀπειλαὶ Palladis. τοιαῦτα.) Conclusi uncula. καὶ ὄρᾳ δὲ.) Enumerat alias causas. φεύγω) Effectus. Αφ. ἀλλὰ τῷ.) Transitionis pars ἐμπαθὴς, καὶ θαυμασικὴ. αἱ δὲ μοῦσαι.) Pars altera καθ' ὑποφοράν: Cur Musas Cupido non feriat. ὃ κἀκεῖνα.) Ratio ἀφαιρετικὴ τῶν φοβερῶν πραγμάτων. Ερ. οὐδ' οὗμαι.) ἡ τῆς ὑποφορᾶς ἀναίρεσις, refutatio obiectionis. Causa κωλυτικὴ est ἡ οὐδ' ὡς. σημαί.) Causæ cur reuereatur Musas. καὶ ἐμέ.) Musarum actiones. Ouid. Res age: tutus eris. Αφ. Ἐὰ καὶ τοῦ.) μετάβασις ad tertiam partem: cur Dianam uenatricem sagittis suis non petat. Ε. τὸ μὲν ὅλον.) Expositio causarum. Επε τὸν γ.:

ἀντίθεσις quòd Apollinem tamen fratrem
Dianæ feriat Cupido. Αφ. οἶδ'
δὲ. Concessione con-
cludit.

ΘΕΩΝ

Luciani

ΘΕΩΝ ΚΡΙΣΙΣ ΖΕΥΣ.

Deorum Iudicium.

ΕΞΗΓΗΤΙΚΟΣ *iudicij Paridis.*

Matris Acidaliæ iuuenis deceptus amore
Non curat reliquas cæcus habere deas,
Pallade quid melius, Iunone potentius ipsa:
Proferimus Cypridos munera præda tamen.

IVDICIVM PARIDIS.

ΕΙΔΟΣ ΛΟΓΟΥ.

Iudicium Deorum.

Priamides iuuenis, quo non formosior alter,
Qui tenuit magni Troia sceptra senis
Pallados & Veneris formæ Iunonis & olim
Arbiter electus, talia uerba tulit

AD IVNONEM.

Quamuis magna potes Iuno, Coniunxq; sororq;
Illius excelsi, qui iuga summa tenet:
Non tamen his moueor, curæ mihi non tua dona,
Haud referes formæ præmia chara tuæ

AD PALLADEM.

Frustra tu certare paras quoq; Pallas amica.

Ingenij

Ingenij quamuis gloria magna tui,
Nam Venus Cytherea placet, calor ossib. ardet,
Munera iudicio nunc feret ipsa meo.

AD VENEREM.

Hoc igitur capias malum, quæ mitia reddis
Corpora, quæq; potes flectere cuncta Venus.
In grauibus mihi sola dabis solatia curis
Qua nihil aethereus charius orbis habet

EXEGESIS.

Est adeo stygijs mens nostra immersa tenebris
Vt non quæ bona sint, quæ mala dispiciat.
Pallade quid melius? Iunone potentius ipsa?
Eligit hic Veneris munera fœda tamen.
Noxia quæq; petunt homines caligine cæci
Iudicioq; perit plurima turba suo.
Ac reputes, quæso, Paridis tu semper amores,
Cautius ut uiuas, Lector amice, Vale.

ρμῆ λαβὲν πόντι τὸ μῆλον,
Ε ἔπειθι ἐς πόλιν φρυγίαν ποτὶ
ρὰ τὸν Πρίαμον παῖδα, τὸν
δευκάλιον. νέμει δ' αὐτὸς ἐν ὄρει
Γαργάρῳ, καὶ λέγει πρὸς αὐτὸν, ὅτι
σὺ ὦ Πάρι, καλὸς ὁ Ζεὺς, ἐκέλευσε
μάλις

Ercuri, accepto
M hoc pomo, abi
in Phrygiam, ad
Priami filiũ pastorẽ armẽ
ti, pascit aũt in Ida monte,
qua parte Gargarũ vocãt.
Ac dic illi Iupiter inquies,
o Pari iubet, postq; & ip
se formosus es, & rerũ a-
matoriarũ doctus, senten-
tiis

Nō videtur. Mi. Quid au tē, Bellicæ ne rei studio a liquo teneā, atq; amās glo rię est, an nihil aliud q̄ bu bulcus est? Me. Verū qui dē nō possim dicere. Cō iecturā aūt facere licet, iu uenis cū sit, etiā has res cō sequi illū cupere, ac velle præcipuū in prælijs esse se. Ve. Videsne nihil ego nūc conqueror, neq; crimini verto tibi, q̄ cū hac seor sim nūc loqueris. Queru lorū enim hoc, non Ve neris. Me. Etiā hęc ferme ea dē interrogauit me, quam obrē graniter ne feras, ne ue putes eo minus cōsecu turā esse te, q̄d huic quoq; simpliciter & absq; dolo respōdi. Verū interea dū sermōes cedimus, iā dudū multū progressi, reliqmus post nos stellas, & prope modū Phrygiā contingi mus. Ego vero etiā Idāvi deo, adeoq; totū Gargarū exacte, etsi non fallor, ipsū q̄q; iudicē vestrū Paridē. Iuno. Vbi aūt is est, neq; em̄ ipsa etiā video il lum. Mer. Hac versum, Iu no, ad siniſtrā respice, nō ad summū mōtē, sed secū dū latus, vbi armrū illud, et armentū vides. Iuno. At nō video armentū. Mer. Quid ais? an nō vides bu culas secundū meū hūc di gitū, ex medijs rupib. pro gredientes, & quendā a sco pulo deorsū currentē, pe dum manu tenentē, & pro hibentē, ne lōgius disper garur armentū? Iu. Video nūc tādē, si modo ille est.

Merc.

μικδν ἴσως αὐτῷ τοῦ ἐπιθυμία, καὶ φιλοδοξότερος ἦν, ἢ ἐς πᾶν βουκολῶδες. Ερ. Μὴ ἀλλὰ οὐκ ἔχω λέγειν. ἀκάθεν δ' ἀεὶ, νῦν ὄντα, καὶ νῦν τὸν ὁρίζοντα τυχὸν, καὶ βούλομαι ἂν αὐτὸν πρῶτον εἶναι κατὰ τὰς μάχας. Αφρο. ὁρᾷς; οὐδ' ἐγὼ μέμφομαι, οὐδὲ προσκαλῶ σε πρὸς ταῦτα ἰδίᾳ λαλεῖν. μεμψιμοίρου γὰρ, καὶ οὐκ Αφροδίτης τὸ τοιοῦτο, Ερ. καὶ αὕτη ἀγαθὸν τὸ αὐτὰ μὲ ὕριπτο, διὸ μὴ χαλεπῶς ἔχε, μηδ' οἷον μοιχευτὴν, εἴ τι καὶ τοιοῦτο κατὰ σὲ ἀκολουθῶ ἀπειρημένον. ἀλλὰ μεταξὺ λόγον ἤδη τινὰ προϊόντος, ἀπειπάσθω μὴν τὰ ἀστέρα, ἐξ οὗ γὰρ κατὰ τὴν φρυγίαν ἐσμὲν. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν ὅλην ὁρῶ καὶ τὸ Γάργαρον ὅλον ἀκριβῶς. ὦ δὲ μὴ ἐξαπατῶμαι, καὶ οὐ τὰ ἡμῶν ἐν διαιτᾷ ἐν Γάργῳ. Ηρα. ὅπου δ' ἐστὶ; ὃ γὸ καὶ μοὶ φαίνῃ. Ερ. ταῦτα ὦ Ηρα, πρὸς τὰ λαιὰ σκόπει, μὴ πρὸς ἄκρῳ τῷ ὄρει. παρὰ δὲ τὴν πλησίον, ὃ τὸ ἄνω τον, καὶ τὴν ἀγέλην ὁρᾷς; Ηρα. ἀλλ' οὐχ ὁρῶ τὴν ἀγέλην. Ερ. τί φῄς, οὐχ ὁρᾷς βοῦς τὰ κατὰ τὴν μὲν οὖσαν δὲ κλιτὺν, ἐκ μέσου δὲ πηδῶν προσβοῶμενα; καὶ ἅμα ἐκ δὲ σκηπάλῳ κατευθύοντα, καλάμῳ φασὶ ἔχοντα, καὶ δύσκολον τὸν μὲν πρόσω σφριγιόντα τῇ ἀγέλῃ.

λίω. Ηρα. ὄρᾶ ναῦν, ἐφ' ἑκάτερα ἐκτεταμένην, Ερ. ἀλλ' ἐκάτερος· ἐπειδὴ ὁ πλησίον τοῦ μέσου ἐπὶ τὴν γῆν, ἀδικεῖ, καὶ ἀναπαύεται βαδίζοντος, ἵνα μὴ σφᾶς παράξωμεν αὐτὴ ἄνωθεν ἐξ ἀφορμῆς παιδιᾶς μόνης. Ηρα. ἓν λέγεις, καὶ οὕτω ποιῶμεν. ἐπεὶ ὁ κατεβάσθημεν Ερα Ζηλοφορωτάτη προῖσσα, καὶ ἡγεμὼν ἡμῖν τῆς ὁδοῦ σύ κ', ὡς ἔοικας, ἐμπόρου ἓν τῆς χορίης, πολλάκις, ὡς λόγος, κατελθοῦσα πρὸς ἀγχίσιν. Αφ. ἔ σφε ὄφρα, ὦ Ηρα, ζόν ὅτι ἔχομαι ὑπὸ σκώμμασιν. Ε. ἀλλ' ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι, καὶ κ' οὐκ ἐνδιατρίψαιμι τῇ ὁδῷ, ὁπότε ὁ Ζεὺς ἔρα τοῦ μειρακίου τοῦ φρυγὸς. καὶ πολλάκις δεῦρο ἦλθον, ὑπ' ἐκείνου καταπεμφθεὶς ὡς ἐπισκοπῶ τὸ παιδίον, καὶ ὁπότε ἔδη ἐν τῷ ἀστρῷ ἦν, συμπαιζόμην αὐτῷ, καὶ σωκοφοροῦμεν τὸν κλόνον, καὶ ἔγκ μέμνημαι, ἀπὸ ταυτησὶ τῆς πέτρας αὐτὸν ἁρπάσαν. ἐμὲν γὰρ τότε ἐπ' ἀγχοῦ συρίσαν πρὸς τὸ ποίμνιον, καταπτάμενος ὁ ὄρνιθον αὐτὸν ὁ Ζεὺς ποιήσας μάλα τοῖς ὄνυξι πριβαλών, καὶ τῷ σώματι τῷ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάρου δικάδι. ἀνέφερε τὸν παῖδα τεταραγμένον, καὶ τὸ πρόσωπον ἀπεστραμμένον ἐς αὐτὸν ἀποβλέποντα. τότε οὖν ἐγὼ τῶν σύριγγα ἔλαβον, ἀπὸ ἐκβλήκει γὰρ αὐτῶν ὑπὸ τοῦ φόβου.

Mer. Ille vero. Sed quia prope iam fumus in terrā ſi videtur, demiſsi, pedib. faciamus iter, ne cōturbe mus illum. ſuperne ex im prouiſo deuolādo. Iu. Re cte dicis, atcpita faciamus Cęterū poſteaq̄ deſcendi mus, tuā iā eſt Venus, vt pręeas, ac viā nobis ducē do cōmonſtres. Tu eñi, vt cōſentaneū eſt, locorū perita es, quippe quæ ſæ pius, vt ferī fama, huc ad Anchiſem deſcēderis. Ve. Nō admodum, Iuno, me tua iſta mouet dicacitas. Mer. Atq; igitur egovos inducā. nā & ipſe frequen ter in Idaverſatus ſū, quā do Iupiter amabat adole ſcentulū iſtū Phrygē, ac ſę pius huc veni, ab illo miſ ſus, vt quid ageret puer, obſeruarem, & cum iam in aquilā conuerſus eſſet vna quoq; cum ipſo ade ram, & vna formoſum il lum ſubleuabā. Et ſi mo do ſatis memini, ab hac ip ſa rupe illum in ſublime abripuit. Nam hic quidē forte tum fiſtula canebat ad puile, Iupiter autem a tergo ipſi deuolans, leni ter admodū vnguibus cu cumieſtis, & ore in tiarā, quam ſuper caput habe bat, impreſſo, in altum ſu ſtulit puerum perturba tum, & ceruice reflexa in ipſum intuentē. Tum igi tur ego fiſtulam ſuſtuli, ab iecerat enim illam præ ti more. At enim arbiter hic prope eſt, quare compel lemus ipſum. Salue bu

hulce Paris. Et tu certe adolescens. Quisenim ipse es, qui huc ad nos adueneris, aut quamnam has ad ducis mulieres? Nō enim eiusmodi apparent, quæ in montibus versari commode queant, formosæ adeo cum sint. Merc. At non mulieres sunt. Iunonem vero o Pari, & Mineruam & Venerē vides & me Mercurium videlicet, Iupiter ad te misit. Sed quid tremis, & expallescis? ne metue, nihil eīi periculi hic. Iubet autē te iudicē esse pulchritudinis ipsarū. Quandoquidē eīn inquit, & formosius ipse es, & doctus rerū amatoriarū, cognitiónē hāc tibi cōmendo, certaminis aūt præmium scies, lecto hoc pomo. Par. Cedo, vt videā, quid sibi etiam velit, Pulchra, inquit, capiat. Quo pacto igitur, o here Mercuri, porro ego, mortalis cum sim ipse ac rusticus, iudex esse tā inopinati spectaculi, & maioris adeo, q̄ pro bubulci captu. Nam huiusmodi causas disceptare, delicatorū atq; vrbanorū magis est. Quod antē ad me attinet vtra capella formosior alterā sit, & iuuenca numa alia aliam superet, fortasis ex arte dijudicare possim Hæ vero & formosę pariter omnes sunt, & nōvi deo, quopacto aliquis ab vna ad aliā transferendo, aspectum auellere queat. Non enim facile absistere

ἀλλὰ γὰρ ὁ Διὸς τὴν οὗτος ἐστὶ πλὴν σίον, ὅς σε προσέπεμψεν αὐτόν· χαῦρε ὦ βουκόλε. Πα. νὴ καὶ σύ γε ὦ ναὶ σίκα. τίς δ' ὢν ὄψει ἀφίξαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας τούτας ἄγεις τὰς γυναῖκας; οὐ γὰρ ἐπιτήδεια ὄρεσι τοιαῦτ', οὔτε γε οὖσα καλά. Ερμ. ἀλλ' οὐ γυναικῶν ἕσθ'. Ηρας δ' ὦ Πάρι, καὶ Αθώνας ἢ Αφροδίτης ὁρᾷς; κἄμε τὸν Ερμῆν ἀπέσταλκεν ὁ Ζεύς. ἀλλὰ τί τρέμεις, καὶ ὠχριᾷς καὶ μὴ δείδιθι. χαλεπὸν γὰρ δέημα κελεύει δέ σε δικαιῶν γενέσθαι τῶν καλλους αὐτῶν. ἐπεὶ δὴ γὰρ, φησί, καλός τε αὐτὸς εἶ, καὶ ὄρθ' ἐρᾷ πικὰ, βέλτιον γνώσιν ἐπιτρέπω, τοῦ δ' ἀγῶνος τὸν ἆθλον εἴσῃ, ὅταν νέμῃ τὸ μῆλον. Αλ. φίλ' ἴσθ', εἰ καὶ βούλεται. πῶς ἄρ' ὑπ' ὦ δείσαντα Ερμῆ δικαιωθείην ἐγὼ θνητὸς αὐτὸς καὶ ὀλιγοχρόνιος ὤν, δικασθεὶς γενέσθαι παρασδέξου θέαν, καὶ μείζονος ἢ κατὰ βουκόλον; τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν τῶν ἀβρῶν μᾶλλον, καὶ ἀσικῶν. τὸ δ' ἐμὸν, αἶγα μὲν ὁ δοτὴρ ἢ καλλίων, καὶ δάμαλις ἄλλης δαμάλεως, τάχ' ἂν δικάσαιμι κατὰ τὼ τέχνω αὐτῷ· πᾶσαί τε ὁμοίως καλαί, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως ἂν τις ἀπὸ τῆς ἑτέρας ἐπὶ τὴν ἑτέραν μεταγάγοι· ὥστε ἀπεικάσαι, ἢ

ὦκεν. ὁ γὰρ ἰδίλε ἀρίστως ἔχει, ἀλλ' ἐνθα ἂν ἀποβλέπῃ τὸ πρῶτον, τούτῳ ἔρχεται, καὶ τὸ πρῶτον ἐπαινῇ κἂν ἐπ' ἄλλῳ μεταβῇ, κἀκεῖνο καλὸν ὁρᾷ, καὶ παραμένῃ, καὶ ὑπὸ τῶν πλησίον παραλαμβάνεται. καὶ ὅλως πορικὴ χυτά μοι τὸ κάλλος αὐτῶν. καὶ ὅλην πορίελφί με, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ αὐτὸς ὅδε ὡς ἄρ' ὅλῳ βλέπειν δύναμαι τῷ σώματι. ὁκῶ δ' ἂν μοι καλῶς δικάσαι, πέσας ἀπὸ τοῦ τὸ μέλον. ἢ δ' οὗ καὶ τόδε, ταύτῃ μὲν ἐν συμβέβηκε τὸν ὅλον ἀδελφὸν καὶ γαμοῦντα, ταύτας δὲ θυγατέρας. πῶς οὖν ὁ χαλεπὴ καὶ οὕτως ἡ κρίσις; Ερ. οὐκ οἶδα. πλὴν ἔχ οἷον τε ἀναδῦναι πρὸς τὸ Διὸς κεκελεῦσθαι. Αλε. ἀν τοῦτό ὦ Ερμῆ πέρσαι αὐτὰς, μὴ χαλεπῶς ἔχειν μοι τὰς δύο ταύτας καμεῖνας, ἀλλὰ μόνον ἐφ' ὀφθαλμῶν ἡγεῖσθαι τῶν ὀξυμαρτίων. Ερ. οὕτω φασὶ τοιοῦσθαι. Ὁρᾶς δὲ ὅδη περφαίνον τὸν κρίσιν. Αλε. περασόμεθα. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι πεῖς ἐκεῖνο ὃ πρῶτον ἐβούλεσθαι βούλομαι, πότερα ἐξαρκέσει σιωπῇ αὐτὰς, ὅσ' ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δίκην πρὸς τὸ ἀκριβὲς ἐξετάσωσιν; Ερ. τοῦτο μὲν ἐν ἂν εἴη τοῦ δικαστοῦ καὶ προστάξαι ὅπῃ καὶ θέλει. Πα. ὅπῃ καὶ θέλει; γυμνὰς re vult sed eam ipsa se primo applicat, ei inhæret, & id præsens est, laudat. In de si ad aliud transierit, etiã illud formosum videt, & immoratur, & semper ab ijs quę propiora sunt, ceu per successionẽ excipitur. Et in summa, circũfusa mihi est pulchritudo ipsarũ, & totũ me cõplexa tenet. Ac doleo quod nõ & ipse, quemadmodũ Argus ille, toto corpore videre possum. Videor aũt mihi, bene tũ iudicasse, si omnibus pomũ hoc reddidero. Nam & rursum illud quoq; accedit, quod hæc quidẽ Iouis soror & coniunx est, ille vero filiq. Quomodo igitur nõ periculosum etiã hoc pacto iudiciũ hoc fuerit? M. Nescio, nisi quod nõ licet de tractare Iouis imperium. Pa. Vnũ igit hoc Mercurii, persuade ipsis, ne fucẽ ferãt mihi duæ illę reliquę, quęcũq; victę fuerint, sed quicqd peccatũ videbit, id solis oculis imputent. M. Ita facturas se aiũt. tẽpus aũt iã tibi est, vt pergas iudiciũ. Pa. Faciemus periculũ. Quid. n. agat quispiã? Cæterũ illud primũ scire volo, vtrũ satis erit spectare ipsas, vt nũc sunt vestitas, an vero etiã exuere sese necesse erit, vt diligẽtius examinati eo possint. Mer. Hoc tuum officium erit videre, vtpote iudicis. Ac, imperes ipsis licet, quomodocũq; eas

voles. P. Quomodocũq; etiã volo? Nudus igit̃ videre volo. Mer. Exuite heus, vos. Tu vero inspice eas. Ego interim auertã me. Ve. Recte o Paris. Atq; prima certe exuam me, vt noris, q̃ nõ solũ lacertos habeã candidos, neq; etiã magnos & augustos oculos præ me ferendo, superbiã. Aequaliter vero tũ tota, & vniformiter pulchra. Pa. Exue & te Venus. Min. Ne prius ipsam exueris, o Paris q̃ cestum a se deposuerit. Incantatrix enim est, ne te præstigijs circũueniat per illum. Et certe quidem oportebat, nec retiã studio se ita exornatã hic adesse, neq; tot coloribus fucatã esse, perinde ac vere mere tricẽ aliquã, sed ipsam formã nudã exhibere spectãdã. Pa. Recte sane admonent illud de cesto, atq; etiã depone illũ. Ve. Cur nõ igitur & tu Minerua, galea deposita, nudum caput spectãdũ exhibes, sed cõcutis conũ, & perterres iudicẽ. An metuisti, ne tibi obijciat & reprehẽdat cœruleũ ustud oculorũ, si dempto terribili isto aspectu? Min. Ecce tibi galea hæc ablata. Ve. Ecce tibi & cestus hic. Iu. Sed exuamur tandem. Pa. O Iupiter mõstrifice, q̃d spectaculũ! quę pulchritudo! quę voluptas! qualis vir go hæc! vt vero regalis illa & venerabilis effulget, adeoq; vere digna Ioue.

Tue/

γυμνάσω ἐγώ. Βούλομαι. Ερ. ἀπόδυτε ὦ αὗται, σὺ δ' ἐπισκόπει ἐγὼ δ' ἀπορραφίσω. Ηρα. καλῶς ὦ Πάριδι πρώτη γε ἀποδύσομαι, ὅπως μὴ θῇς, ὅτι μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλένας λοβὰς, μηδ' ὡς βοῶπις εἰμὶ μέγας φρονῶ. ἐπίσης δ' ἅμι πᾶσα, καὶ ὁμοίως καλή. Πα. ἀπόδυθι καὶ σὺ ὦ ἀφροδίτη. Αθ. μὴ πρότερον αὐτὴν ἀποδύσῃς ὦ Πάρι, πρὶν ἂν ἐν κεστῷ ἀπόθηται. φαρμακὶς γάρ ἐστι, μή σε καταγοητεύσῃ δι' αὐτοῦ. καὶ τοι γε ἐχρῆν μήθ' οὕτω κεκαλλωπισμένην παρεῖναι, μηδὲ ῥοδοῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ οὐκ ἀληθῶς ἐπῳδὴν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ἐπιδεικνύειν. Παρ. εὖ λέγουσι τὸ περὶ τοῦ κεστοῦ, καὶ ἀπόθου. Αφρο. Τί δῆτα οὐχὶ καὶ σὺ ἀθηνᾶ τὴν κόρυν ἀφελοῦσα, φιλῶ γ' κεφαλὴν ἐπίδηκυδες, ἀλλ' ἐπισείεις ἐν λόφοις, καὶ ἐν δεινοῖς φοβεῖς; ἢ δ' ἐς ἀμμε, μὴ θιλίγχηται τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἀνδρὸς τὸ φοβερὸν βλεπόμενος; Αθη. ἰδοὺ θὴ κόρυς αὕτη ἀφῄρηται. Αφρ. ἰδοὺ θὴ κεστός. Ηρα. ἀλλ' ἀποδυσώμεθα. Πα. ὦ Ζεῦ τερπνὸς εἶ τῷ θίασε, ἑκάλλυς, ὡς ἡδονῆς. οἷα μὴν ἡ παρθένος ὡς ἐπαγλικὸν αὖ τὸ μὴ σωφρονεῖν ἀποβλάπτει, μὴ ἀληθῶς ἄξιον τῆς Διὸς, ὡς ἐρᾷ ἡδέως. καὶ

μαφυρίν

ληφυρόν τι μὴ προσγένοιτο ἐμοὶ δίκαι σωτ. ἀλλ' ἤδη μὲν ἄλλος ἔγωγε δοῦναι μοιρίας, ἐθέλω δὲ καὶ ἰδίᾳ πᾶσι κάλλιστα ἐπιδεῖν βούλομαι, ὅς νῦν γε ἀμφίβολός ἐμι, καὶ ἐκ οἵδε, πρὸς ὃ, τι καὶ ἀποβλέψω, πάντῃ τὰς ὄψεις περισπώμενος. Αφρο. οὕτω ποιῶμεν Πα. ἄριστ' ἴσως ἂν εἰ δύο. σὺ δὲ ὦ Ηρα πορίμιον. Ηρα. πορεύομαι. κἀπειδὰν μὲν ἀκριβῶς ἴδῃς, ὄρα Φι καὶ τἄλλα ἤδη σκοπεῖν, ἐπειδὰ Φι τὰ δῶρα τῆς νίκης τῆς ἐμῆς. νῦν γὰρ μὲν ὦ Πάρι δικάσῃς ἅπερ καλῶ ἀπέστω τῆς Ασίας πατρότης. Παρ. οὐκ ἐπὶ δώροις μὲν τὰ ἐμὰ σκοπῶ, πολὺ δ' ἄλλ' ἄριθι, πειρᾴξῃ γάρ, ἄν πόρ ἄμ' ἔχωμι· σὺ δὲ πρόσιθι ἀθλιωτάτῃ. Αθη. παρέσκευά Φι. κἄτα ἴδε μὲ δὴ Πάρι δικάσῃς καλῶ, οὔποτε ἥττονα ἄπει ἐκ μάχης, ἀλλ' αἰεὶ κρείττων. σοὶ λεμνίσκω γάρ σε, μὴ νικηφόρον ἀνδρ' ἀγάθωμαι. Πα. οὐδὲν ἀθλιωτὰ δ' ἐμοὶ πολέμου καὶ μάχης, ἄρρην γάρ, ὃς ὁρᾷς τὰ νῦν ἐπέχει τὴν φρυγίαν τε καὶ λυδίαν, καὶ ἀπολέμητον ἡμῖν ἡ τῶν πατρῴων ἀρχή· θάρρει δὲ, οὐ μαχητικός σοι γάρ, κἂν μὴ ἐπὶ δώροις δικάζωμαι, ἀλλ' ἐνθυθὶ ἔδοξα, μὴ ἐπίθου τὴν κόρυν, ἱκανῶς γὰρ ἔδοκουν τῇ ἀφροδίτῃ πρέπειν καιρός. Αφρο. αὐτὸ Φι ἐγγὺς πλησίον, καὶ σκόπει

Tuet autē suaue quiddā & iucundū, ac blandū & illecebrosum etiā arrisit. Sed iā satis habeo felicitatis huius. Si videt autē, etiam seorsum vnāquamq; inspicere volo, quoniam nūc certe ambiguus sum, neq; satis scio, ad quid etiā me referā, visu in omnes partes distracto. Ve. Ita faciamus. Par. Abscedite igit vos duę. Tu vero Iuno hic mane. Iuno. Maneo. Ac posteaquam me diligenter inspexeris, tempus tibi erit, & cętera iam spectare, nū pulchra victoriæ meæ dona proposita tibi. Nam si me Pari formosiorem esse iudicaueris, vniuersę eris Asię dominus. Par. Non donis nostra hæc geruntur. Sed tamē abi. Ageē enim quicqd æquū visum erit. Tu vero accede Minerua Mi. Adsum tibi. Quod si igit me o Pari, formosam esse iudicio declaraueris, haud vnquā ex pugna victus abibis, bellator ē eā te, ac victoriarū cōpotem efficiam. Pa. Nihil Minerua, opus mihi est bello, & pugnis. Pax eā vt vides in pśentia tenet Phrygiā ac Lydiā, & ab hostibus quietū est patris imperiū. Sed tamē cōfide, neq; eā eo minus feres, tāetsi ob munera nequaq; iudiciū feramus. Sed indue te tandem, & impone galeā, satisenim te inspexi. At nūc Venerē adesse tēpus est. Ve. Eccam meipsum tibi.

Ac contemplare singulatim vnumquodq; diligenter, nihil cursu prꝛeruehẽdo, sed immorãdo singulis etiã membris. Quodũ vero placet, o formose, etiã hꝛec mea dicta accipe. Ego.n. iãdudũ aspiciẽs te inuenẽ adeo & formosum qualẽ nescio, an ullũ aliũ nutriat Phrygia, beatũ q dem te puto ob pulchritudinẽ dixi, reprehendo autẽ, qꝛ non relictis hisce rupibus & saxis, in vrbe alicubi vitam degis, sed corrumpi pulchritudinẽ istam finis in solitudine. Quid enim tu fruaris his montibus? Aut qd proficiũt pulchritudine tua ista boues? Decebat autẽ te iam & vxorem duxisse, nõ tamẽ rusticam aliquã & indigenam qualis plꝛima pars mulieres sunt, sed ex Grꝛecia aliquã, vel Argiuã vel Corinthiã vel Lacœnã, cuiusmodi Helena illa est adolescẽtula & formosa, & nulla parte me ipsa inferior, & qd maximũ est amori qꝛ dedita. Nã illa, si solũ etiã aspiciat te, satis scio relictis omnibus, secꝛ ipsa ceu in deditionem tradita, sequeꝛ, & cohabitabit tecũ. Prorsũ age & tu audisti iã aliquãdo de ipsa. Pa. Nihil etiã o Venus. Nũc aũt iubẽs audiero, oẽ quicqd est de illa te narrantẽ. Ve. Est hꝛec filia qdẽ Ledę, formosę illius, adquã Iupiter e cœlo deuolauit, I cygnũ cõuersus. P. Qualis aũt a Pecku est V. Cãdida qdẽ

σκόπει καὶ ἐν ἀκριβείᾳ, μὴ δὲν παρατρέχων, ἀλλ' ἐνδιατρίβων ἑκάστῳ τῶν μελῶν. ἐδόκει θέλειν δὲ καλὸς, καὶ τάδε μου ἄκουσον. ἐγὼ γὰρ πάλαι ὁρῶσά σε εὐειδῆ ὄντα, καὶ πολὺν δὲ τοῦτον οὐκ οἶδα, ἤ τινα ἕτερον ὑφ' ἡμῶν τρέφει, μακαρίζω μὲν τὴν κάλλους, αὐτὸ μαι δὲ τὸ μὴ ἀστοὶ πόρτα τὸν σκηπίλους, καὶ τοιαῦτα τὰς πέτρας, τοῦτ' ἔστιν ἐᾶν, ἀλλὰ σῴζεσθαι τὸ κάλλος ἐν ὄρεσι. Τί μὲν γὰρ σὺ ἀποπλανᾶσθαι τῶν ὀρῶν; τί δ' ἂν ἀπόναιντο τοῦ σοῦ κάλλους αἱ βόες; ἔφυσαν δὲ ἤδη σοι γαμετήν, καὶ μέν σοι ἀγροικόν τινα, καὶ χαρίεσσαν, οἷα κατὰ τὸν ἴδιον αἰ γυναῖκες, ἀλλὰ ξένα ἐκ τῆς ἑλλάδος, ἢ ἀργεῖαν ἢ ἐκ κορίνθου, ἢ λάκαιναν, οἵα πολλὴ ἡ ἑλένη ἐστὶ, νέα καὶ καλὴ, καὶ κατ' οὐδὲν ἐλάττων ἐμοῦ, καὶ τὸ δὴ μέγιστον, ὁμότροπος. ἐκείνη γὰρ ἐμὲ μόνον θεάσαιτό σε, οἶδ' ἐγὼ, πάντα ἂν προλιποῦσα, καὶ παρασχοῦσα ἑαυτὴν ἑκόντα, ἥδιστα, καὶ συνοικήσεσθαι πάντως δὲ καὶ σὺ ἀκήκοάς που περὶ αὐτῆς. Πα. ἔδοξεν ὦ ἀφροδίτη. νῦν δὲ ὑμῖν ἂν ἀκούσαιμι σου, τὰ πάντα διηνυμένης. Αφρο. αὕτη θυγάτηρ μὲν ἦν λήδας, ἐκείνης δὲ καλῆς, ἣν ἦν ὁ ζεὺς ποτὲ πτὴν, κύκνῳ γαμέσθαι, εἰκὼς δὲ ἦν τῶν ὀρνίθων λευκὸς καὶ μᾶλ

ρῶν, οἱ δὲ ἄκοσε ἐκ κύκνου γεγεννῆσθαι. ἀπαλλὲ δή, ὦ ἐμὲ ὡῷ τραφεῖσα, γυμνὰς τὰ σκέλη, καὶ πλάσιον καὶ, καὶ αὖτω δὴ τὴν πόρπακα ὑδάτος, ὅς τι καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι. τὸν θησέως ἄορον ἐπ' ἀριστερᾶ τῶν. ἔμιλω, ἀλλ' ἐπαθήσῃ δὲ ἀκριμιλῶ κατέση, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν ἀχαιῶν ἐπὶ τῶν μνηστήρων ἀπέντησαν, προικρίθη δὲ μενέλεως ἐκ πελοπιδῶν γένους. ὦ δὲ θέλεις, ἐγὼ σοι καταπράξομαι τὸν γάμον. Πά. πῶς φὴς, τὸν τῆς γυναικὸς; Αφρο. νὶ καὶ σύ, καὶ ἀργοικῶν. ἐγὼ δὲ οἶδα, ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα ἀρᾶν. Πα. πῶς; ἐθέλω γὰρ καὶ αὐτὸς εὐδαίμων. Αφρο. σὺ μὲν ἀποδημήσας ἐπὶ θέσει δὴ τῆς ἑλλάδος, κἀκεῖσον ἀφίξῃ ἐς τὸν λακεδαίμονα, ὄψεσθαί σε ἡ ἑλένη. τὸν δὲ σὺν δὴ, ἐμὸν ἔργον ἔσται τὸ ἔργον, ὅπως ὀφθήσεται σοι, καὶ ἀκουσθήσεται. Παρ. τῦτ' αὐτὸ καὶ ἄπιστον ἔνεστί μοι δοκεῖ, τὸ ἀποδημῆσαι τὸν ἄνδρα, ἐθέλησαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ σωτηκλῦσαι. Αφρο. θάρρει τούτου γ' ἕνεκα, πᾶσι γὰρ μοι ἐστὸν δύο κελεύοντε καὶ ἔρως, δύο θ' ἵπαρα δώσω ἐγὼ μόνη τῆς δόξης γοητεύσασα. καὶ δὴ μὲν ἔρως, ὅλως παρελθὼν ἐς αὐτὸν ἀναγκάσει τὸν γυμνᾶσαι ἐρᾶν, ὁ δ' ἐμὸς ὢν

quale cõsentaneũ est esse e cygno prognatã, tenera aũt, vt quę i ouo enutrita fuerit, nuda plerũq; exercẽs sese, et paleſtricę rei dedita. Adeo igit magnopere abomnib. paſsim expetitur, vt bellũ ipſius causa ſuſceptũ fuerit, cũ Theſeus nondũ nubilẽ illã rapuiſſet. Veruntamẽ poſtq; iam ad florẽ ætatis peruenisſet, optimus quq; Achiuorũ ad petẽdas illius nuptias ſeſe obtulerũt. Ante poſitus aũt reliqs tũ Menelaus fuit, ex genere Pelopidarũ natus. Quod ſi aũt voles, ego tibi cõficiã has nuptias. P. Quid narraſ? eius ne q̃ iã nupſit alteri? V. Iuuenis adhuc es, & ruſticus, Ego vero noui q̃ pacto talia pficere conueniat. Par. Quomodo, cupio enim & ipſe ſcire. Ve. Tu quidem proficiſceris ad perluſtrandã Græciã, atq; vbi Lacedęmona peueneris, videbit te Helena. Poſt illa vero, meũ iã opus erit, efficere, quo illa amore tuj capiatur, tecq; ſe dignetur. Par. Hoc ipſum est iã incredibile mihi videt vt illa relicto cõiuge, cum homine barbaro atq; hoſpite e patria nauigare, in animũ inducat. Ve. Bono animo eſto. Nã huius certe rei gratia, liberos duos habeo pulchros, Amabilẽ tatẽ & Cupidinẽ uidelicet quos tibi tradã, q tibi duces itineris futuri ſint. Ao Cupido quidẽ, totus ſub ingrediẽs illã vi coget amare muliere. Amabilitas

aũt tibi ipſi circũſiſta id q̃d ipſa eſt, deſideratũq; reddet & amabilem. Deinde aũt & ego vna p̃ſens, rogabo Gratias, quo & illę comites ſe præbeãt, atq; ita oẽs ipſam, ad hoc q̃d volumus, impellemus. P. Quomodo fortaſsis hoc procedet, incertũ adhuc, Venus eſt. Veruntamẽ amo iam Helenam, & neſci quo pacto etiã videre ipſam mihi videor, & nauigo recta uerſus Græciã, & in Sparta peregre abſum, & redeo vna cũ vxore, & doleo q̃p nõ omnia hęc iam nunc facio. Ven. Ne prius amaueris Pari, q̃ pronubam me & ſponſæ conciliatricem, iudicio hoc remuneratus fueris. Decet enim & me victoriæ compotem factam ad eſſe vobis, & celebritatẽ peragere nuptiarum pariter & victoriæ. Omnia enim licet tibi hæc & amorem, & formam, & nuptias, pomo iſta mercari. Pa. At metuo, ne me poſt latum iudicium negligas, & contemnas. Ven. Vis igitur, vt iurem tibi? Pa. Ne quaquam, ſed tantũ promitte denuo. Ven. Promitto igitur, Helenam traditurum me eſſe vxorem tibi, & futuram comitem proficiſcenti ad ipſam, deinde & Ilium vẽturã eſſe ad vos, & ipſa adero, & adiuuabo omnia. Par. Etiam Cupidinem & Amabilitatem & Gratias vectum adducesᵉ? Ven. Bonam

οὐ δῆτα· ἀλλὰ μόνος ἐλθὼν, καὶ ἐπὶ τὴν θέαν ἐλθὼν, καὶ ἀπάσας ἰδὼν, καὶ αὐτὸς ἐκ συμπαρόντων, λάβε μισθὸν καὶ τῶν χαρίτων ἀκολουθήσῃ, ἅπαντα τὰ αὐτῶν ἀπαιτήσας. Πα. ὅπως μὴ πάντα χαρήσῃ, ἄλλην δ' ἀφροδίτην. πλὴν ἱερὰ γε ἔδη τῆς Ἑλένης, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως καὶ ὁρᾶν αὐτὴν δοκῶ, καὶ πλέω εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῇ ἀπάρτι ἐπιδημῶ, καὶ ἐπάνοδός μοι ἔχων πλὴν γαμεῖται. καὶ ἔχθομαι ὅτι μὴ πάντα ταῦτα ἤδη ποιῶ. Ἀφρο. μὴ πρότερον θαῤῥεῖν ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸν προμνήστριον, καὶ νυμφαγωγὸν, ἀμείψασθαι τῇ κρίσει. πρέπει γὰρ κἀμοὶ νικηφορουμένῃ συμπαρεῖναι, καὶ ἑορτάζειν ἅμα, καὶ τοὺς γάμους, καὶ τὰ ἐπινίκια. πάντα γὰρ ἔνεστί σοι, τὸν ἔρωτα, τὸ κάλλος, ἐν γάμῳ, τούτου τε μέλλουσα προῖκα δώσειν. Πα. δώσειν, μή μου ἀμελήσῃς μετὰ τὴν κρίσιν. Ἀφρο. βούλει ὄμνυμί σοι; Πα. μηδὲ μόνον, ἀλλ' ὑπόσχου πάλιν. Ἀφρο. ὑπισχνοῦμαι δή σοι τὴν Ἑλένην τε ῥᾳδίως ἕξειν γυναῖκα, καὶ ἀκολουθήσειν γε ἐπ' αὐτὴν, καὶ ἀφίξεσθαι παρ' ὑμᾶς· εἶτα τὴν Ἴλιον, καὶ αὐτὸς παρέσομαι, καὶ συμπράξω τὰ πάντα. Πα. καὶ τὸν ἔρωτα καὶ τὸν ἵμερον καὶ τὰς χάριτας ἕξεις; Ἀφρο.

θάῤῥει-

θάρρει καὶ τὸν πόθον, καὶ τὸν ἔμε-
ρον πρὸς σοῦτοις παραλήψομαι.
Πα. δικῶν ἐπὶ τούτοις δίδωμι τὸ μῆ-
λον, ἐπὶ τούτοις λάμβανε.

num animum habe, quem & Desiderium & Hymenæum præterea comites assumam. Paris. Ob hæc igitur do tibi pomum, ob hæc accipe.

ΣΧΟΛΙΑ.

Ἑρμῆ λαβὼν.) ὁ τοῦ Διὸς προσωπεῖον, à persona, actu, & loco. καὶ λέγει ἄλλα ἐντολὴ mãdatũ aliud ἐπιδικαλόν, à Interpositio causarũ ad demulcẽdũ Paridẽ. ὥρα δὲ ἀποστροφὴ ad deas προσωπικὴ, à tẽpore. Εγὼ δέ.) Occupatio οἰκοῖκη. καὶ ἄγε.) δύχως ἄλλως τε.) Ab effectu contrario. Διὰ ταῦτα. Conclusio ablegationis sui arbitrij. ὁ δὲ κρινάς.) Altera pars comparationis, & προσωποποιία. Αφ. ἐγὼ μὲν.) κύκλος τῆς Ἀφροδίτης. Veneris de præstãti sua forma iactantia, qua probat iudicem. χαῖρε δέ.) Occupatio. Ηρα. ἀνδρ.) Responsione probat & Iuno ipsum iudicem. Ζ. ὦ καὶ σοί.) ἀποστροφὴ Iouis ad Palladem è cerebro natam. Απατ.) προσωπεῖον, καὶ παράκλησις. ἀγωνία. Ερ. πρόιωμεν.) Profectionis initium. ἴδε ἐγὼ.) Descriptio Paridis. Αφρο. οὗτος.) ἐπίκρισις. πότερα δέ.) Veneris callida rogatio. Ε. δοκῶ πως.) Ab conditione, uel fortuna, & προσωποποιία breuis. Εἰ δὲ δέ.) Occupatio. Αθη. παραπροσβολὴ.) Επιτίμησις, ὦ μέμψις. Ερ. ἀλλ' ἐν.) Defensio sui ad προσηγλωμα. Τί δὲ τῶν πολεμ.) Minerua interrogatio, περὶ τῶν πολεμικῶν, καὶ τῆς φιλοδοξίας, De rerum bellicarum studio, & cupiditate gloriæ. Ερ. τὸ μὲν ἀληθὲς.) ὑπὸ ἀπορίας responder. Αφρο. ἔρρε.) Interfatio, uel interpellatio Veneris ἐμπαικτικὴ. Ερ. καὶ σὺ

πη.) *Excusatio, & Λύσις.* Μηδ' ὅλου.) *Occupatio κατ' ἀπόφασιν.* Ἀλλὰ μεταξύ.) *Profectionis continuatio per commonitionem.* Ἐγὼ δέ.) *Ratio.* Ἡρα, ὦ Ζεῦ Λι.) *Ερώτησις πρὸι τὸν Γάνυμ&.* Ερ. σάντ᾽.) *Ἀπόκρισις κατὰ τὸ δοκοῦν.* Ἐκ μέσου.) *A signis describit iudicem.* Ἐπαδὴ δέ.) *Consilium Mercurij.* Ἡρα. ἐν λίγοις.) *Iunonis oratio.* οὐ γάρ.) *Ratio καὶ τὸ σκῶμμα.* Ἀφρ. ὦ σοφόν.) *Veneris responsio καὶ παρρησιαστική.* Ε. ἀλλ᾽ ἴγδ.) *Mercurij pollicitatio.* καὶ γάρ.) *Ratio, & σκῶμμα Mercurij in Iunonem. Interserit autem fabulam de rapto Ganymede.* Ἀλλὰ γάρ.) *Redit ad ipsam rem.* Χαῖρε ὦ.) *Compellationes,* οἱ ἀπαντῶμοί. Τίς δ᾽ ὦρ.) Ἐρώτησις θαυμαστική. Ὦ τίνας.) Δίξις τ᾽ προσώπων. Ερμῆς. ἀλλ᾽ ὄν.) *Responsio per inficiationem, & descriptio brevisculae dearum.* Ἡρα Δι.) *Post negationem, quae est ἀόρις&, sequitur affirmatio.* Δικαιότερα, & ἀφέγγεις. ἀλλὰ τί τρέμεις.) Ἐπιβολὴ *ad confirmandum Paridem trementem.* καλεῖτ᾽ δέ.) *Exponit mandatum Iouis, cum ἀφηγήσει ἀπολογίας, ἐπιτροπῆς, καὶ προλήψεως.* Αλε. φοβοῦδ᾽ ὅλως.) *Petitio* Πῶς ἄν.) *Reiectio iudicij.* θυητὸς.) *Extenuatio sui.* ἀπὸ τ᾽ ἀδυνάτου. Τὰ γὰρ τοιαῦτα.) *Ratio per comparationem.* αὖται δὲ πᾶσαι.) *A difficili,* ὅτι ὃ χρῆσις χαλεπὸν ἦ γὰρ ἐθέλω.) *Ἀπολογία. καὶ ὅλως.) Ἐπιφώνημα. καὶ ἄχθομαι.) Εὐχέ. Δοκῶ δέ.) A tuto, cum ratione.* Ερ. ὠκ ἴδεῖν.) *Concessio, cum correctione.* Αλέ. ἐν τοῦτο.) *Proponit ipsis conditionem.* Ερ. οὗτοι φασὶ.) *Recipiunt conditionem.* Ὅρα δέ σοι.) *Iussio.* Αλέ. παράθωμαι. *Concessio cum interrogatione modi κατὰ διάφορον.* Ερ. τοῦτο μὲν.) *Permissio.* Ρα. ὅτῳ.) *Expositio suae sententiae.* Ερ. ἀπόδυτε.) *Iussio καὶ πάντα γε.) Venus se cõmendas*

μὲ δαι κατὰ πόλιν πολλήν. Αθ. μὴ πρόσθεν.) *Interpellatio Mineruæ* ὑποφητική, καὶ μωυτική· καὶ τοι γε.) *Alterationis* ἀλλοίωσιν. Πα. Εὖ λέγουσι.) ἐπίκρισις, καὶ προσαξιν. Αθ. τί δῶ, ὦ χλιδ.) *Contrapensatio, qua regeritur opponitq; par, siue æquale.* μὴ σοι ἀλλόχωτα.) ἀντικατηγορία. Πα, ὦ Ζεῦ.) θαυμασμὸς καὶ ἐπιμονὴ, καὶ πρώτη κρίσις τῶν παρῶν· ἀλλ' ὅδε μ.) *Clausula.* ἐ λοιπὰ λι.) Δεύτερα ἐξέτασις τῶν ἑκάστων. ὡς νῦν γε.) *Ratio sui consilij.* Αφ. οὗτα. *Assensus ad illud.* Πα. Απιτε.) ἀποδοχὴ προτρεπτικὴ *ad omnes primum, deinde peculiariter ad Iunonem.* ὥρα σοι καὶ.) ὑπόσχεσις καὶ κατασόφισμα, *ad corrumpendũ iudicẽ, pollicitatio Imperij totius Asiæ.* Πα, οὐκ ἐπί.) *Recusatio donorum.* σὺ δ' ἐ πρόσθι.) ἀποδοχὴ κλητική: *uocat enim nunc ad se Mineruam.* κἄγα δὲ με.) ὑπόσχεσις τῆς νίκης, *pollicitatio uictoriæ,* καὶ ὑπόδεσιν. Πα, οὐδ' ἐγ.) *Recusatio ἐρύνω γὰρ.*) *Ratio à contrario.* θάῤῥει δ'.) παραμυθία, ἀνυπόσχεσις, καὶ οὐ πολυήλα, ἀλλ' ἐνδυθι.) *Transitio ad Veneris contemplationem formæ.* καὶ σκόπ.) *Iußio cum permißione.* δ' θέλεις.) φιλική ἀποδοχὴ, κατ' ἀξίωσιν. Εγ. γὰρ.) Επαινος· μακαρίζω.) μακαρισμός. οὐλῶμαι.) *Correctio concessionis,* κατ' ἀπάτην, καὶ ἀποτροπὴν. ἢ μὴν γὰρ.) ἀπολογία *ab iniucundo & inutili.* Επειτα δ'.) *A decoro.* μὴ μὴν.) *Comparatio* κατ' ἄρσιν, καὶ θέσιν. ἢ ἀργόθεν.) *Partitio.* διάπορ.) *Postremi membri* ἔκθεσις κατὰ τύπον. καὶ ἐκεῖνη γὰρ.) *Ratio προῤῥητική.* πάντως δ'.) προκατασκευὴ ῥήτησιν. νῦν δ' ὑπόκ.) ἄξίωσις. Αφρο. αὖτα θυγάτηρ.) διήγησις *narratio, & Helenæ descriptio, atque laus à parentibus, aspectu, uel forma, corporis teneritudine, studio, & casu.* καὶ οὗτα.) *Amplificat eius formam à signis consequentibus*

quentibus. προκαρίθη.) A conditione, quod sit uxor Menelai. Εἰ δ' ἐβούλετο.) ὑπόκρισιν post narrationem. Πα. πῶς φῄς.) ὅτι ἀδύνατον. Αφρο. νὴ & ἔ.) ὅτι οὐκ ἀδύνατον. Πα. πῶς.) ἀξίωσις. Αφρο. σὺ μὲν.) ἀφηγήσεως modi, & consilij. ἐμὸν δὲ.) ὑπόκρισις. Πα. τοῦτ' αὐτὸ.) Repetit τὸ ἔπιον. Αφρ. θάρρει.) Pollicetur suum Venus auxilium. πῶς δὲ γάρ.) Ratio à causis. Τοῦτο σοι.) ὑπόκρισις καὶ ὁ μὲν.) ἐκβασιμώτατα προέρρησε. πλὴν ἐρᾷ γε. ἔδη.) τὸ ἐκβαῖον. Vincitur enim Paris non à gloriæ studio, aut imperandi cupiditate: sed ab amore turpi. καὶ πλέω.) φαντασία. πρὶν ἐμὲ τῶν προμνήστρων.) ἀξίωσις τῆς ἀμφιβίου. πρίαπε τῶν.) A iusto. πάντα γάρ.) ἀπὸ τοῦ χρησίμου. Π. δ' ὅδωσι.) Petit fidem sibi dari, ἀλλ' ὑπόκρου.) Αξίωσις, ὑπόκρυμμα.) Proemissio Helenæ, & suæ opis. Π. δυκαιῶ.) Conclusio iudicij.

ΑΡΕΩΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

Martis & Mercurij.

ἐρωτικὸς, καὶ χλευαστικὸς, irridetur enim Iouis iactantia

Iupiter ostentans uires quibus eminet omnes,
Se cunctos iactat uincere posse deos.
Hoc Mars non credit, certa argumenta refert.
Nemo ergo fortis quin etiam metuat.

Κουσας ὦ Ερμῆ, εἶα ἠπεὶ
Η λησον ὑμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπερ-
ροπικὰ καὶ ἀπίθανα ἐν τοῖς ἐ-
θελήσω φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ οὐρα-
νοῦ σφῶν καθήσω, ὑμᾶς δ' ὃν ἀπο-
κρεμασθῆναι, καταπαῦσαι ἐκέλευσε μη-
μάτων ἀνυήσετε, οὐ γὰρ δὴ καθελ-
κύσετε· ἐὰν δὲ ἐγὼ θελήσαιμι ἀνελ-
κύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν
γῆν ἅμα καὶ τὴν θάλασσαν σωρη-
δὸν, μετεωρίσω· καὶ τἄλλα, ὅσα καὶ
σὺ ἀκήκοας· ἐγὼ δ', ὅτι μὲν καὶ ἐμ
ἀπάντων ἀμείνων καὶ ἰσχυροτέρος
ἐστὶν, οὐκ ἂν ἀρνηθείη, ὑμοῦ δὲ τὴν
τοσαύτην ὑπερφρόνησιν, ὡς μὴ κατα-
δεήσειν αὐτὸν, κἂν ἡ γῆν κἂν
τὴν θάλασσαν προσλάβωμεν, οὐκ ἂν
πεισθείη. Ερ. σύφημι ὦ ἄριστε, οὐ
γὰρ ἀσφαλῶς λέγεις τὰ τοιαῦτα, μὴ
καὶ ἡ κακὴν ἀπολάσωμεν ἡμῶν φλυ-
ρίαν. Αρης. οἶδα γὰρ μὴ πρὸς πάν-
τας ἦν ταῦτα ἀπεῖν, οὐχὶ δὲ πρὸς
μόνον σὲ ὃν ἐχθρωθῆν ἠπιστάμην.
ὅ γὲν μάλιστα γελοῖον ἔδοξέ μοι,
ἀνησυχῆ μεταξὺ ἀκούειν, οὐκ ἂν
δυνάμην σιωπῆσαι πρὸς σε μὴ μὲν
μὰ γὰρ οὐ πρὸ πολλοῦ ὀπότε ὁ Πο-
σειδῶν καὶ ἡ Ηρα, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπανε-
στάτουν, ἐπιβουλεύσασι ξυνδῆ-
σαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παντοῖ κ-
κρεῖν δυνάμει, καὶ ταῦτα, φησὶν ὁ

Vdiftin Mercuri,

A cuiuſmodi nobis minatus ſit Iupiter, q̃ ſupba, quãq; dictu abſurda: Ego, inqt, ſi voluero, cathenã ex æthere demittã, vnde ſivos ſuſpẽ ſi me vi detrahere conemini, luſeritis operã, nũq; eũ me deorſum traheris. Cõtra ego vos, ſi velim, i altũ attrahere, nõvos modo, verumetiã tũ terrã ip ſam, tũ mare pariter ſubuehã in ſublime ſuſtulero. Ad hæc alia pmulta, quæ tu q̃q; audiſti. At ego, ſiq; dẽ cũ viro q̃libet ſingulatim cõſeraſ, ita præſtatiorẽ eũ eſſe, virtibuſq; ſuperiorẽ, haudquaq; negauerim: verũvnũ tã multis pariter in tãtũ antecellere, vt eũ ne põdere qdẽ vincere queamus, etiamſi terrã ac mare nobis adiũxerimus id neutiq; crediderim. M. Bona verba Mars. Neq; n. ſat tutũ eſt iſta loqui, ne qd forte mali nobis cõcilemus petulãtia. Mars. Putasv ero me apd' quẽlibet hęc dicturũ: timo apd' te ſolũ id audeo, quẽ liguę cõtinẽtis eſſe ſciebam. Sed qd mihi maxime ridiculũ videbaſ, tũ cũ hęc minitarẽ audirẽ, haud quã apd' te retticere. Et eũ meminerã cũ nõ ita multo ante Neptunus, Iuno ac Pallas, mota aduerſus eũ ſeditiõe machinarent cõprehẽſum illũ i vincula cõijcere, quãſopere formidarit, vtq; in omnẽ ſpeciẽ ſeſe verterit, ſdeq; cũ tres dũtaxat eſſẽt

dif-

Alij. Quòd ni Thetis misericordia commota, Briareum Centimanum illi auxilium accersiuisset, ipso pariter cum fulmine acto nitru vinctus erat. Hęc reputanti mihi riuere libebat eius magniloquentiã iactantiamq; Mer. Tace, bona verba, neque enim tutum est ista vel tibi dicere, vel audire mihi.

τὰς χεῖρας μὲν γὰρ ἡ Θέτις ἀντιλαβοῦσα, καλέσασα Βριάρεων ἑκατόν χειρῶν ἔντα. καὶ ὁ Διόδοτο αὐτῷ κόρυνθ᾽ ἡμένῳ βρονταῦτα λεγομένῳ, ἐπῄει μοι γελᾶν ἐπὶ τῇ ἀλλιῤῥημοσύνῃ αὐτοῦ. Ερ. σιώπα, δύφημε, καὶ ἀσφαλὲς οὕτω λέγειν; οὔτε ἐμοὶ ἀκοὺειν τὰ ὁμοῖα

ΣΧΟΛΙΑ.

Ηκουσας.) *Propositio* τῆς τοῦ ζητοῦ ἀπορίας. Εγὼ μὲν.) Εκθεσις συγκριτικὴ, καὶ ὑποφορά. Εἰδὲ ἐγώ.) *Subtemptio*. καὶ τὰλλα.) *Clausula*. Εγὼ δέ.) ἀντιφορά κατ᾽ ἀντίφρασιν. Ἄγαγε οὐκ ἄν.) παροιμολογία. ἐμοῦ δέ.) ἀφαίρεσις. Ερ. δύφημε.) ἀντίθεσις *contra* φλυαρίαν. ἀσφαλὲς γάρ.) αἰτιολογία ἀπὸ τοῦ μὴ ἀσφαλοῦς, καὶ κινδυνώδους. Αρκεῖ, οἶσθα.) ἀπόκρισις πρὸς τὴν ἀντίθεσιν. ὁ γοῦν μάλιστα.) *Conclusio*. μίμημα γάρ.) ἔνδειξις *a minori, & contrario* ταῦτα λεγομένῳ.) Επιλογ. Ερ. σιώπα.) ἀντίθεσις *repetita*.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΜΑΙΑΣ.

Mercurij & Maiæ.

Θρηνητικὸς *querulus: Conqueritur enim de miseria, & laboribus suis immensis:* & προτρεπτικὸς *hortatorius, ad obedientiam Iouis præstandam.*

Munus

Munus Atlãtiades queritur, magnosue laborest
Et quæ sint etiam munia tanta probat.
Pareat ut summo, sedes cui lucidus æther,
Hortatur gnatum sedula Maia suum.

Στὶ γὰρ τις ὦ μῆτερ ἐν οὐ-
ρανῷ θεὸς ἀθλιώτερος ἐμοῦ; Μαῖ. μὴ λίαν ὦ Ἑρμῆ δυσθύμητον μηδ' ἐμέ. Ερ. τί μὴ λέγω, ὃς τοσαῦτα πράγματα ἔχω μόνος κἀμνω, καὶ πρὸς τοσαῦτας ὑπηρεσίας σχασώμην; ἔωθεν μὲν γὰρ ἐξαναστάντα, σέρνω τὸ συμπόσιον δεῦρο, καὶ σχερώσαντα τὸν ἐκκλησίαν, εἶτα διατινάξαντα ἕκαστα, παρασίτου δὲ Διὸς, καὶ σχερὶς ραν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' ἀνθρώπων κάτω ἀπενεγκόμενος, καὶ ἐπανελθόντα ἐπὶ κεκνισμένον, παραλύσαντα τῶν ἀμβροσίαν πρὶν ἢ νεώνητον τὸν Τάντον οἰνοχόον ἥκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνέχυσον. τὸ δ' πάντων δὴ χαλεπώτατον, ὅτι μηδὲ νυκτὸς καθεύδω μόνος· ἀλλοτ' ἀλλοῦ δέ με καὶ τοῦτο δεῖ πλανώμενον ὑπηρετεῖν, καὶ νεκροπομπὸν εἶναι, καὶ παρεστάναι τῷ δικαστηρίῳ, ἐμοὶ γὰρ ἱκανά μοι τὰ ἐμὰ ἔργα, ἐν παλαίστραις εἶναι, ἢ ἐν τοῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥήτορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ἐπὶ καὶ νεκρικὰ συμβόλαια πράττειν μεμίσθωμαι, καὶ τοι

St vero, mater, deus quisquã ĩ cœlo me miserior? Ma. Caue ne qd istiusmodi, dixeris Mercuri. M. Quid nõ dicã? qui quidẽ tantũ negociorũ solus sustineã, quib. delassor, in tã multa ministeria distractus? Nã mane, ptinus surgendũ est mihi, statimq; verrẽdũ cœnaculũ, vbi dij cõpotant. Tum vbi curiã in qua cõsultãt, vndiq; strauero, ac singula ita, vt oportet, cõposuero, Ioui necessum est assistere, ac perferẽdis illius mandatis toto die sursum ac deorsum cursitare, & redeuntem insupernouitius iste pocillator ad puluerulentũ, ambrosiam apponere. Porro priusq; uenisset, ego nectar etiam ministrabã. Quodq; est omniũ indignissimũ, soli omniũ ne noctu quidem agere quietẽ licet, verũ id quoq; temporis necesse habeo defunctorum animas ad Plutonẽ deducere, maniũq; gregi me ducẽ præbere, tum autẽ & tribunalibus assistere. Neq; eẽ mihi sufficiebãt scilicet diurna negocia, dum versor in palæstris, dũ in concionibus præconis vicẽ ago, dũ oratores instruo, ni hæc

ni hæc quoq; prouincia ac cedat, vt simul etiã vmbrarum res disponam. Atqui Ledę filij alternis inter ipsos vicibus apud superos atq; inferos agitãt. Mihi necesse est quotidie tum hoc tũ illud pariter agere, deinde duo illi, Alcmena ac Semele miseris, pgnari mulieribus, ocioso in cõui uijs accũbũt, at ego Maia Atlãtide progenitus, illis ministro scilicet. Qui nũc eum recẽs Sidone a Cadmi filia reuersus essem, nã ad hãc me legarat, visum quid ageret puella, neq; respirantem, legauit rursum in Argos inuisurum Danaen. Rursum inde in Bœotiã profectus, inquit obiter Antiopam visito, adeo vt plane iam paritu rum me negarim. Quod si mihi licuisset, lubẽs profecto fecissem, id quod sentij qui in terris duram seruiunt seruitutem. Ma. Missã fac ista gnate, decet enim per omnia morem gerere patri, cum sis iuuenis, ac nunc quo iussus es, Argos contende, deinde in Bœotiam, ne si cessaris, fueris q; lentior, plagas etiam auferas. Nãiracundi sunt qui amant.

τοι τὰ μὲν Σλόβας τέκνε, παρ' ἑκάτερον ἑκάτερ@ ἐν ὑραν῀ῳ καὶ ἐν ἅιδου εἰσίν. ἐμοὶ δ', ὃς ἑκάστῳ ἡμίσεως καὶ ταῦτα κἀξένε τοῖν οἰακοῖν ορ. καὶ ὁ μὲν Αλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱὸς, ἐκ γυναικῶν ἀνοσίων γενόμενοι, δύσχυντοι ἀφροντίδες: ὁ δὲ Μαίας τῆς ατλαντ@ σχετλιώτατα αὐτοῖς. καὶ νῦν ἄρτι ἥκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τὴν κάδμ θυγατρὸς, ἵν' ἦν πέπομφὼς με ὀψόμενον ὅ, τι πράττ@ ἡ παῖς, καὶ δι' ὀλιγηδύσαντα, πέπομφον αὖθις ἐς τὸ ἄργ@ ἐπισκεψόμενον τὴν Δανάην, ἔτ' ἐκ θεν, ἐς Βοιωτίαν φησὶν ἐλθὼν, ἐν παρόδῳ τῶν οὐτίτου ἰδεῖν: καὶ ὅλως, ἀπηχόρευκα ἤδη, εἰ γ῀ν μοι ἐφωα τὸν ὦν, κἄν ὡς ἂν ἠξίωσε πεπράξαμ, ἅσπερ οἱ ἐν γῇ κακῶς δουλεύοντες. Μα. ἴα ταῦτα ὦ τέκνον. χρὴ γὰρ πάντα ὑπηρετεῖν τῷ πατρὶ, πειθόμενον ὄντα. καὶ νῦν, ἅσπερ ἐπέμφθης, σόζε ἐς ἄργος, εἶτα ἐς τὴν Βοιωτίαν, μὴ μὴ πληγὰς ὀκνήσῃς λάβοις. ὀξύχολοι γὰρ οἱ ὀργίλοι.

ΣΧΟΛΙΑ.

Ἰα γὰρ.) ἡ τοῦ ὁδυρμοῦ προτάσις συγκριτική. Ε. τὴ μὲν.) πα ταστικῶς. Εἶθεν.) ὑποστατικῶς κατ' ἀπαρίθμησιν. τρίτη δὲ.)

δι.) *Alterum tempus, & περίφρασιν Ganymedis.* ψυχαγωγίαν.) *Mercurius* ψυχαγωγός, καὶ νεκροπομπός. ἢ παράπεμψις.) Ἐπεξεργασία, καὶ τοι τὰ.) *διττὴ παραβολή.* καὶ ἡ μὲν, ἡ δ' ἑτέρα διττὴ στάσις, ἀπὸ τοῦ ἀνικήτου. ὁ δὲ Μαίας.) ἐπάνοδος. Ἐπαπολοῦθα γὰρ ἐπὶ τοὺς πόνους: & τὸ ἐμβάν, *fastidium magnorum, multorumq; laborum.* Μαί. Εἰ τοιοῦτος.) ἀπορητικὴ, καὶ προτροπὴ ἀπὸ τοῦ περισσοῦ. καὶ νῦν.) πρόσληξις αἰτιολογική. ἐξώκλωσι.) *Ratio* ἐπιφωνηματική, καὶ ὑστική.

ΖΕΥΣ, ΚΑΙ ΗΛΙΟΣ.

Iouis & Solis.

Ἐξηγητικὸς κατηγορητικὸς, καὶ ἀπολογητικός. *Exponitur enim fabula de Phaetonte: quomodo currum Solis perperam duxerit: & punitus sit.*

Toxites.

Iupiter accusat patrem Phaetontis, at ille
Extenuat nati crimina stulta sui.
O utinam non sint hoc multi tempore, currum
Insani uetitum qui Phaetontis agant.

Q Valia fecisti aũ Titanũ pessime, qui quæ in terris sunt, ædidisti oĩa, adolescẽtulo fatuo ac stulto commissa eam, qui alia quidem exercuisse,

Ἆ πανοῦργος ὦ τιτάνων κάκιστε, ἀπωλώλεκας τὰ ἐν τῇ γῇ ἅπαντα, μαραχίῳ ἀνοήτῳ παιδὶ τὸ ἅρμα, ὃς τὰ μὲν

uisit, nimis prope terram curru delatus: alia vero præ frigore corrumpi fecit longius ab ipsis abstracto igne. Et in summa, nihil non conturbauit & cõmiscuit? Ac nisi ego animaduersis ijs quæ gerebãtur, deiurbassem ipsum fulmine, nullæ ne reliquiæ quidem hominum manãssent. Talẽ nobis pulchrũ istum aurigã atq; rectorẽ currus emisisti. Sol. Peccaui, Iupiter, sed ne offensior eo fias, fi credidi puero multa supplicanti. Nam vnde vel sperare potui hoc tantum futurum esse malũ? Iup. An nõ noras, q̃ multa opus habebat dili gentia negocium hoc? & vt, si quis etiã modicũ excidat à via, pereãt protinus omnia? Ignorabas aũ etiã equorũ vehementiã, vt oporteat vi quadã continere frenũ? Si qs eñ permittat illis arrepto eo continuo diuersũ abeũt, quem admodũ videlicet & istũ trãfuerse abripuerũt, nunc quidẽ ad læuã, paulo antẽ post ad dexterã, interdum etiã in contrariũ, eius quẽ cœperãt, cursus, & in summa sursum ac deorsum, q̃cunq; ipsis libitũ fuisset. Ille aũt ignarus nesciebat, q̃ modo vtendũ ipsis esset. Sol. Equidem omnia hæc sciebã, & propterea resistebam quoq; aliquãdiu, neque illi aurigationẽ cõmittere volebã. Postquam autem impẽsius obsecrabat, lachrymãdo quoq; & manus

κατιφλιξε, πρόσγειος ἐνεχθείς. τὸ δ' ὑπὸ χρυσοῦ σχεφθαρῆναι ἐφοβήθης, μᾶλλον αὐτῶν ἀσφαλόμενος τὸ πῦρ. καὶ ὅλως, ὦ Ζεῦ, εἰ μὴ ξυνετάραξε, καὶ ξυέχεε, καὶ ἀμὶξ ἐποίησε, τὸ γοῦν μέγιστον, κατέβαλεν αὐτὸν τοῦ κεραυνοῦ, οὐδὲν λείψανον ἀνθρώπου ἐπιμανὲν ἄν. τοιοῦτον ὑμῖν τὸν καλὸν ἡνίοχον, καὶ διφρηλάτην ἐκπέπομφας. Ἡλι. θαρρῶν ὦ Ζεῦ. ἀλλὰ μὴ χαλέπαινε, ἀ ἐπέδωκα ἐγὼ πολλὰ ἱκετεύοντι. πόθεν γὰρ ἂν ἐγὼ ἔλπισα τηλικοῦτον γενέσθαι κακόν; Ζ. οὐκ ἄδικα ὅστις ἐδέετο ἀκεκλέκει τὸ πρᾶγμα, καὶ ὡς ἀ ἔρχεται πᾶσι ἐκδέχη τῆς ὁδοῦ, οἷ χαται πάντες ἡνιόχοις δὲ καὶ τῶν ἵππων τὴν θυμὸν, ὃς δ' σωίχειν ἀνάγκη τὸν χαλινόν· ἀ γὰρ ἐνδίδοτε, ἀφωτιάζουσιν οὗ θύν, ἅπερ ἀμίχ καὶ τοῦτον ἐξέπεμψαν, ἅρπ μὲν ἐπὶ τὰ λαιά, μετ' ὀλίγον δ', ἐπὶ τὰ δεξιά. καὶ ἐς τὸ ἐναντίον τῷ ἁρμοῦ ἵστατο, καὶ ἄνω, καὶ κάτω ὅλως, ἔνθα ἐβούλοντο αὐτοί. ὁ δ', οὐκ ἔχων ὅ, τι χρέσθαι τοῖς. Ἡλι. ταῦτα μὲν πάντα ἐπισάμην, καὶ σχὲ τοῦτο αὐτάρκως ἐπιπολύ, καὶ οὐκ ἐπίσθιος αὐτῷ ἐλασίμ. ἐπεὶ δ' κατελιπάρησε δάκρυα, καὶ ἡ μήτηρ Κλυμένη μετ' αὐτοῦ, καθεδασάμην ἐπὶ τὸ ἅρμα,

πα, ὑπεθίμην ὅπως μὴ ἐχρῆν βιᾶσθαι αὐτὸν, ἐφ' ὑπόζυγα δὲ ἐς τὸ ἅρμα ἀφίκετο, ὑπολαμβάνων. εἶτα ἐς τὸ κάτωτάτω αἴθεις ἐκινδύνευε, καὶ δὲς, ἐγκρατὴς τῶν ἡνίων, καὶ μὴ ἐφίεσθαι δοὺς θυμῷ τῶν ἵππων, ἄτυφα δὲ καὶ ἐλίκως ὁ κίνδυνος, ἃ μὴ δρᾶν θέλω ἐλαύνοντι. ὁ δὲ, πῶς γὰρ ἦν, ἐπιβὰς τοῦ πυρὸς, καὶ ἐπικύψας ἐς βάθος ἀχανὲς, ἐξεπλάγη, ὃ τὸ ἅρμα κόσι, δι' ἵππου, δὲς ἔδοντος οὐκ ὄντα μὴ τὸν ἐπιβεβηκότα, καταφρονήσαντος τοῦ μαρμαίρου, ἐξεπάτησε τῆς ὁδοῦ, καὶ τὰ ἀνὰ ταῦτα ἐτύθη, ὁ δὲ, τὰς ἡνίας ἀφεὶς, δῖμα ἔλιπε μὴ ἐκπεσεῖν, αὐτὸς ἔχων τῆς ἅρπης. ἀλλὰ ἐκεῖνός τε ἤδη ἔχει παρὰ δίκην, κἄμοὶ ὦ Ζεῦ, ἐκεῖνον τὸ πένθος. Ζ. ἐκεῖνον λέγεις, πάντα πολυπράγμων; νῦν μὲν ἤδη συγγνώμην ἀπονέμω σοι. ἐς δὲ τὸ λοιπὸν, ἤν τι ὅμοιον παρανομήσῃς, ἢ ἐκ παιδὸς ὄζον σαυτὸν λιάδιχον ἐκπέμψας, αὐτὸς ἐς γῆν ὑπόζυγα τὸν Φαέθοντα πυρὸς ἕλκων. ἱκανὸν μὲν, εἰ ἀδελφοὶ θαπτόντων ἐπὶ τῷ ἠλέκτρῳ, ἵνα κοὐ ἔτι σοι ἐκ τῶν δακρύων ἐκρυήσεται, καὶ ἄμαροι γενήσονται ἐπὶ τῷ πάθει. σὺ δὲ, συμπεκάμφθω φ ἅρμα, πατάξας γὰρ, καὶ ὁ ῥυμὸς οὗτος,

ter Clymène vna cum ipso, in currum impositum; submonui, quo pacto ob porteret insistere viæ ipsum, quantum in sublime agitantem, sursum ferri, de inde rursum per declive deorsum vergere, & vti habenas regere, neq; impetū permittere equis deberet. Dixi aūt etiā quantū periculū foret, si nō recta via ageret. At ille, puer ēm erat, cōscenso tanto igne, & vaste ardeo, plumitati superne incūbens, vt consentaneū est, obstupuit. Et qui vero, vt senserit, nō mē esse eā, q cōscendisset, cōtēpto adolescentulo, e via diuerterunt, & hæc tanta mala perpetrarunt. Ille autem dimissis habenis, me tuens, opinor, ne excideret ipse, iugum currus apprehendit ac tenuit. Sed & ille iam pœnas suas dedit: & mihi, Iupiter, satis supplicij, luctus hic est. Iup. Satis aūtem: qui talia ausus fis? At nunc quidem veniam tibi tribuo, de cætero autem si quid simile deliqueris, aut tale aliquem successorem tibi emiseris, statim senties, quanto igne tuo fulmen nostrum plus ignis habeat. Qiare illum quidem, sorores ipsius sepulchro tradant iuxta Eridanum, quo loco eriē decidit, cur ru excussus, electrum ipsū illachrymātes. Deinde & in populos conuertantur præ dolore. Tu vero cōpacto curru, fractus enim temo ipsius est, & altera

rotarum comminuta, aurigare, functis denuo equis. Ac vide vt memineris horum omnium.

αὐτον, καὶ ἀπὸ τῶν προχῶν σωτήριαι, ἐλαυνε, ὑπαγαγὼν τὸς ἵππους, ἀλλὰ μέμνησο ζώντων ἀπάντων.

ΣΧΟΛΙΑ.

δια.) κατηγορία κατὰ πολιοχῆν: *accusat enim Iupiter Solem.* ἀπολώλεκας.) *Enumeratio.* καὶ ὅλως.) *Clausula enumerationis.* καὶ ἐ μὲν.) ἔξηγησις καθ' ὑπόθεσιν. Γελοῖον.) ἐπιφώνημα *post rem expositam.* Ηλι. ἥμαρτον.) *Concessio per deprecationem.* ἦλι.) ἐπέσθαι.) *Praetexit ignorantiam.* πόθεν.) *Ratio.* Ζ, δυκ) *Inficiatio ignorantiae.* καὶ ὃς ἐ.) ἔξηγησις ἀπὸ τῆς ἐκβάντων κακῶν καθ' ὑπόθεσιν. ἠγνόει.) *Altera pars* ἀρνήσεως. ἐ γὰρ.) ἀντιολογία κατὰ τὸ πλασόν. καὶ ἄνω, καὶ κατα.) παρεμπεσὼν, τὰ ἐκβαινόμενα κατὰ *exponit.* ταῦτα μὲν.) *Secunda pars* ἐξομολόγησις. καὶ σὺ τοῦτο.) τὰ πραττόμενα. Επεὶ δ' ἐ.) ἀντεισαγωγὴ ἀπὸ τῆς κινητικῶν αἰτίων, κατ' ἀφύγησιν. ὑπεθέμην.) τὸ πραχθέν. ἔδοσαν δ' ἐ.) *Respondet ad secundam partem, quòd non ignouerit: quia praemonitus fuerit.* δ δ' ἐ.) ἀφόγησις. οἱ δ' ἵπποι.) τὰ ὑπόμνημα. καὶ τὰ θεοὶ.) ἐπιφώνημα. ὁ δ' ἐ τὰς.) τὰ ἐκβάντα. ἀλλὰ ἐκὼν θ'.) *Occupatio.* Ζ. ἐκὼν.) *Inficiatio per extenuationem poenae vel μὴ.* *Errati veniam consequitur.* ἐς δ' ἐ.) Εκπληξις *commina-tio.* ἔδοξα ἐκὼν.) προσα-κτικὴ *pars* ἀλλὰ.) *Cõmonitio ne cõchu dit.*

ΑΠΟΛΛΟΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

Apollinis & Mercurij.

Est q̃ dialogus ἐπιτικὸς, καὶ ἐξηγητικὸς.

Toxites.

Mercurius fratres Helenæ discernit, & alter
Cur cœlo, stygijs luceat alter aquis.
Quodq̃ sit illorum munus, quæ gratia, quorum
Summus diuisa morte refulsit amor.

De Castore & Polluce colloquuntur:

ΑΠΟΛΛΩΝ.

Χαῖρε μοι ἔπαλξιν ὦ Ἑρμῆ, πότερος ἐστὶν ὁ κάστωρ ὁ σὸς ἀδελφὸς ὁ πολυδεύκης; ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν σφᾶς διακρίναιμι ἀμυδρῶς. Ερ. ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν ξυγγενόμενος ἐκεῖνος κάστωρ ἐστίν, ὅτος δὲ, πολυδεύκης. Από. πῶς σφᾶς διαγινώσκεις; ὅμοιοι γὰρ. Ερ ὅτι ὅτος μὲν ὦ ἄπολλον, ἔχει ἐν τῷ προσώπῳ τὰ ἴχνη τῶν τραυμάτων, ἃ ἔλαβε πάρα τῶν ἀντιγονιδῶν πυκτεύων: μάλιστα δὲ πόσα ὑπὸ τοῦ βέβρυκος ἀμύνων ἐτράθη, ὅτε ἰάσονι συνέπλεον. ἀστὸς δὲ

Apollo

Otes ne mihi dicere Mercuri, vter istorũ Castor est, aut vter Pollux? Nam ego quidem non facile discreuero ipsos. Mer. Ille qui heri cõuersatus nobis est, Castor erat. Hic autẽ Pollux est. Ap. Quomodo dignoscis, similes etiã sunt? Mer. Quod hic quidem Apollo, habet in facie vestigia vulnerũ, quæ aliquando ab ijs accepit, quibus cum pugillatu certauit, & maxime, quibus a Bebryce Amycæ filio vulneratus fuit, quando cum Iasone in Colchum nauigabat. Alter autem

nihil tale præ se fert, sed purus est atque integer facie totus. Apollo. Operepretium fecisti, qui discrimina, quibus interno sci queant, docueris me. Nam cætera certe omnia æqualia sunt, oui pars dimidia, & stella superne imminens, & iaculum in manu, & equus vtrique candidus. Quare sæpe equidem appellaui hunc Castorem, qui Pollux erat: & rursus Castorem Pollucis nomine. Sed & illud mihi dic: Cur nõ ambo pariter nobiscũ uersantur, sed ex diuiso nunc quidẽ mortuus, nunc autẽ Deus est alteruter ipsorum. Mer. Fraterno amore hoc faciunt. Nãm cum oporteret alterum ex Ledæ filijs mortem obire, alterum autem immortalem esse, diuiserũt ita inter se ipsi immortalitatem. Apol. Non sane prudenti, Mercuri, diuisione. Si quidẽ nec aspiciẽt sese mutuo, hoc pacto. quod vel, maxime, opinor, desiderabãt. Aut quomodo emẽt cũ alter apud deos, alter apud manes exigitat? Veruntamẽ quẽadmodũ ego uaticinor, Æsculapius medetur, tu palæstricam doces, puerorũ exercitator optimus, Diana aũt obstetricatur, atq; aliorũ suã gẽtẽ artẽ habet, uel dijs, nel hominibus utilẽ: hi uero qd agent nobis: an inertes at que ociosi cõuiuabunt̃ nobiscũ. tam grãdes cũ sint? Mer. Haudquaq. sed inuitum

ὠμ. ἄτορ & δι᾽, οὐδὲν διοῦτον ἐμοφάνω, ἀλλὰ πάμφορός ἐσι, καὶ ἅπαθὲς τὸ πρόσωπον. Από. ὄνησας. διέλεξαι τὰ γνωρίσματα, ἐπὶ πάντα γ. ἄλλα πάντα, ἴσα, τὸ ὠὸν τὸ ἥμισυ ὅμοιον, καὶ ἀστὴρ ὑπεράνω, καὶ ἀκόντιον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἵππος & ἑκάτερος λευκός. ἔστι πολλάκις ἐγὼ τὸν μὲν, προσέπτων κάστορα, πολυδεύκεα ὄντα, τὸν δὲ, ζῶντ τον πολυδεύκεως ὀνόματι. ἀπὸρ ἀπὸ μοι καὶ τόδε, τί δήποτε οὐκ ἄμφω ξυναμφὶ ἡμῖν, ἀλλ᾽ ἐξ ἡμισείας, ἄρτι μὲν, νεκρὸς, ἄρτι δὲ θεὸς ἑκάτερος & ἀδελφὸν. Ερ. ὑπὸ φιλαδελφίας τοῦτό ποιοῦσιν, ἐπεὶ γὰρ ἔδει ἕνα μὲν τεθνάναι τῶν λήδας υἱέων. ἵνα δὲ ἀθάνατον εἶναι, ἐνέμοντο οὕτως αὐτοὶ τοῖς αὐτῶν ἀθανασίαν. Από. οὐ ξυνετὰ ἃ Ερμῆ γὰρ τομίω, εἰγε. οὐδὲ ὄψονται οὕτως ἀλλήλους, ὅπερ ἐπόθουν εἶμεν μάλιστα. πῶς χρὴ μὲν, παρὰ θεοῖς, δὲ δι᾽, παρὰ τοῖς φθίνουσι ἀνεπλίω ἀλλὰ, ζάτερος ἐγὼ μαντεύσομαι, δὲ δι᾽ ἀσκληπιὸς ἰᾶται, σὺ δὲ παλαίστρην διδάσκεις, παιδοτρίβων ἄριστος ὤν, ἡ δι᾽ ἄρτεμις, μαιεύεται, καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστος ἔχει ἃ τέχνην, ἢ θεοῖς, ἢ ἀνθρώποις χρησίμην. ὅδε δι᾽, τί ποιήσουσιν ἡμῖν, ἢ ἀργοὶ οὖσι χάριτα τιλικῆτοι ὄντες; Ερ. ἴσθι μὲν

Nauibus eſt Neptuno vt miniſtret & ſubſeruiãt, & ob equitare ipſos oportet pelagus: & iucundi nautas cẽpeſtate periclitãtes aſpexerint, inſidẽtes nauigio, præſtare incolumes nauigantes. Ap. Bonam, Mercuri, & ſalutarem narras artem.

μᾶς. ἀλλὰ προσίταμαι σοὶ ὑπηρετῆν τῷ Ποσειδῶνι, καὶ ναυτικοῦ μὲν τὸ πέλαγος· καὶ ἂν πνεύσαντας χαμαιζήλους ἴδωμεν, ἐπικαθίσοντας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τοὺς ἐμπλέοντας. Ἀπό. ἀγαθὸν ἔ Ερμῆ, καὶ σωτήριον λέγεις τὴν τέχνην.

ΣΧΟΛΙΑ.

Ἐχθ.) *Exordium.* κατ' ἐρώτησιν. Ἐγκλ.) *Ratio ſuæ ſeiſcitationis.* Ερ. ὁ μὲν.) *Reſponſio* κατὰ σύγκρισιν. Ἀπόλ. πῶς διαγνώ.) *Altera de modo rogatio.* Ομηρ.) *Ratio.* Ερ. ὅτι οὐ Θ'.) Διάκρισις, καὶ διαγνῶσις *Caſtoris, & Pollucis, ex loco differentiarum, ſeu proprietatũ, τ πρὸς ἕτερον, καὶ τ πῶ, ὃ ποτέ, κατὰ προσῶπον.* ἄτερ Θ'.) *Cõparationis redditio.* Από. ὑπῆρξε.) Ἐρχομένῳ. ἰσχ.) *Poſt diſcriminationem oſtendit ſimilitudinem, per deſcriptionem ex loco accidentiũ.* Ἐπ.) τὸ μὲν τοίνυν σύμφορον ποσαχῶς· ἀπὸ ἐπι.) *Secunda interrogatio.* Ερ ὑπὸ φιλαδελφίας.) *Expoſitio cauſæ.* Επι. ἐκ.) Ἐκθεσις, ἢ ἀφήγησις. Από. ἢ ξυντίθ.) ἐπίκρισις, *qua improbat illam νομίζω.* ἴσχ.) *Ratio cũ ſua approbatione.* Πλὴν ἀλλὰ.) *Tertia interrogatio per comparationem.* Ἐπιφ.) Ἐπιμελὴς τὸ μανθάνειν· ὁ δ'.) *Prima pars comparationis* ὑπερβατικὴ τ πλειόνων ὁμοίων, οὗτος δ'.) ἡ ἀντιπόδοσις *per interrogationem.* Ερ. εὐδιάκριτος.) *Reſponſio ab illorum officio.* Απόλ. ἀγαθὸν.) *Concludit* ἐπίκρισις.

SECVNDVS LIBER.

ARGVMENTVM IN Dialogos marinos.

NEque horum Dialogorum diuersa aut alia ratio est, quod ad occasiones & argumenta pertinent, superiorum. Nam & ipsi ex Homericis ac Tragicis fabulis desumpti sunt: & eadem elegantia ac festiuitate nitēt. Nisi quod omnes quod idem tamen & in superioribus propefit, de rebus amatorijs tractant. Vnde illud quoque verisimile est, Lucianum ostēdere voluisse, quod quæcunque sub hac tota mundi machina mouentur & viuunt, inter cæteros affectus, præcipue amori obnoxia sint, ac voluptatem appetant. Illumq; adeo generalem quendam omnium tam deorum, quam hominum domitorem esse. Quod autem Deos maxime ex amore desipere atq; insanire: deinde & voluptati-

ptatibus deditos esse fingit: ex professione sua facere videtur. Fuit enim quã quam omnibus Philosophorum factionibus ex æquo prope infestus, ad Epicuream tamen magis, quam cæteras, inclinatus, qui & voluptatem, finem bonorum asserebant, & Deorum prouidentiam negabant. Id quod cum alibi passim, tum in Demonacte, & in Concilio Deorum animaduertere licet.

ΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ, ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ.

Doridis & Galateæ

Οτι δικαίως, de eo quod Polyphemus nimiũ deformis, & fœtidus, amauerit Galateam, & amatus ab ea.

Deformem ridet Polyphemum, Doris amabat,
Cæca tamen supra quem Galatea modum:
Mutuo sic solitæ sese exagitare puellæ,
Quæq; suum præfert sit licet ille nihil.

Ratio. Alia contemptio, Polyphami.

cho ne reſpõdere quidem illi uotuis ſalanti, quum ſit adeo garrula imo puduiſſet, ſi uiua fuiſſet imitatriſtriculum cantum & ridiculum, Ad hæc geſtabat in uinis ſuppellus iſte delicias ſuas, uelut catulum pilis hirtum, ipſi non diſſimilem. Quis autem nõ in uideat amitum iſtum Galatea? Gal. Quin tu igitur Dori, tuum ipſius amicũ nobis cõmõſtra, qui meõ ſit formoſior, quicq; docti us, ac melius uel uoce canat, uel cithara. Do. Mihi quidẽ nullus eſt amator, neq; me hoc nomine iacto, quaſi ſim uehemẽter amabilis, ueruntamẽ iſtiuſmodi amicũ, qualis eſt Polyphemus, nẽpe totus hircũ olens, tũ crudis victi cãs carnibus, & hoſpites, ſi qui appulerint, deuorans, tibi habeas, eumq; tu mutuum ames.

ἐπιφώνημα ἁρμονικόν. Comparatio.

Conceſſio.

Correctio cum permiſſione.

οὐ γὰρ ἤθελεν, οὔτο λάλος ἦν ἔτι χρυσομύρῳ, ἀλλ' ἡχύησε, εἰ φαίη μιμεῖσθαι πρᾶγμα ᾠδικὸν καὶ κατα γέλαστον. ἐφορᾷ δὲ ὁ ἱππόλας ἐν τοῖς ἀγκάλαις ἀθυρμάτιον, ἄρκτον σκύλακα, καὶ τὸ λάσιον αὐτὸ γὰρ προσοικότα. τίς οὐκ ἂν φθονήσειε σοι ὦ γαλάτεια, τοιούτου ἐρᾶσθαι. Γαλ. οὐκοῦν σὺ Δωρὶς δεῖξον ἡμῖν τὸν σεαυτῆς, καλλίω δηλονότι ὄντα, καὶ ᾠδικώτερον, καὶ κιθαρίζοντα ἄμεινον ἐπισκήπτον. Δω. ἀλλ' ἐρᾶσθαι μὲν οὐδεὶς ἐστί μοι, οὐδὲ σεμνύομαι ἐπ' ἐρᾶσθαι εὐπροσωπότατος δέ τις, οἷος ὁ κύκλωψ ἐστὶ, κινάβρας ἀπὸ ζώης βαστῶν ὁ φάγρος ὠμοφάγος, ὃς φασι, καὶ στοιβόμους τοὺς ἐπιδημοῦντας ἐπὶ ξένοις, εἰ γένοιτο, καὶ σὺ αὐτὸν φίλησον αὐτόν.

ΚΥΚΛΩΨ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

Cyclopis & Neptuni.

ὕδρηκὸς, ὑπηνήκικὸς, καὶ παραμυθητικὸς ὅμοιος

do Vlyſſes Polyphemum excæcauerit.

Cõmemorat Cyclops ſe oculo ut ſpoliârit Vlyſſes
Ismaro porrexit dum cyathum ille mero.
Non potuit durare diu Polypheme, Tyrannis.
Cogeris eo pœnas ſoluere promeritas.

Ω Κύκλωψ

Πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ ξ
Ω καταράτου ξένου, ὃς μεθύ
σας ἐξυτύφλω[illegible], κοιμω
μένῳ ἐπιχρήσας. Πεν. τίς δὲ ὁ
ταῦτα τολμήσας ὦ τλήμων; Κυ
τὸ μὲν πρῶτον Οὖτιν ἑαυτὸν ἐ
λεγε, ἐπεὶ δὲ ἀπέφυγε, καὶ ἔξω ἦν
λυς, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζων ἐφη. Π
οἶδα ὃν λέγεις, τὸν ἰθακήσιον, ἐξ ἰλίου
δ' ἀπέπλει, ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἐπραξεν
οὐδὲ πάνυ σθαρσὴς ὢν ε Κύ. κα
τέλαβον ἐν ᾧδ' ἄντρῳ ἀπὸ δ νομῆς
ἀναστρέψας, πολλούς τινας ἐπιβεβρύ
οντας ἀμελγόντι βῶς τοιμήσιν. ἐπεὶ
δὲ ἐθήκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα, πέτρα ὑ
ἐμοὶ παμμεγέθης, καὶ ε πῦρ ἀνέ
καυσα ἵνα καυσάμην ὃ δ' ἐφόρουν δέν
δρεον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν ἀπαν
αὐτῆσιν αὐτὸς πρώμνοι. ἐγὼ δὲ
συλλαβὼν αὐτῶν ἵνας, δασὺ ἐκπὸ
ἦν, κατέφαγον λῆδα ὄντας. ἐν ταῦθα ε
δ πανουργότατ ἐκέλευ, ἔτι Οὖ
τις ἔτι Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδασί μοι
πίδν φάρμακόν τι ἐγχέας, ὑδὺ μὲν
καὶ ἡσυχον, ἐπιβεβληδότατον δὲ
καὶ παραχαδέστατον. ἅπαντα γὰρ
δοὺς ἐδόκει μοι πεφορτίδαι πίον
π. καὶ τὸ ἀσβόλιον αὐτὸ ἀπεσρίφε
το, καὶ οὐκ ἔτι ὅλος ἐν ἐμοὶ ἦν ὕπ
νος, τέλος δ' ἐς ὕπνον κατακάδω.
ὁ δὲ ἀποξέσας τὸν μοχλὸν, καὶ πυ
ρώσας

O Pater, qualia pas-
sus sum ab execra-
bili isto hospite, q
me inebriatū excæcauit,
somno grauatum aggres-
sus. Nep. Quis vero est,
qui isthęc facere ausus fuit
Polypheme? Cyclops.
Principio quidē seipsum
Neminē vocabat, postq
aūt effugit, atqexextra tela,
vt dicit, fuit, Vlyssem no-
minari se aiebat. Ne. No-
ui, quē dicis Ithacensem,
ex Ilio autem nauigabat.
Sed quo pacto hæc pere-
git, cum alioqui nō ita au-
dax atque animosus sit?
Cyc. Deprehēdi in antro,
e pascuis domū reuersus,
multos quosdam, inflicta-
tes videlicet pecuariis. Po
steaquam autē appositi fo
ribus operculū (saxū autē
quoddā mihi est, perquā
magnū) atqꝫ ignē resuscita
ui, accensa arbore, quā de
monte mecū ferebam, nisi
sunt absconderе sese para
re. Ego vero cōprehensis
ipsorū quibusdam, vt par
erāt, deuoraui, vt qui præ
dones essent. Hic igitur,
versutissimus ille, siue Ne
mo, siue Vlysses fuit, dat
mihi bibere infuso quodā
veneno, dulci illo quidem
& fragranti, cęterū ad insi
dias struendas præsentissi
mo & maxime turbulēto.
Nā statim omniavidebant
mihi, posteaq bibissem,
circumagitari, & antrum
ipsum inuertebat, & pror
sum, apud me amplius ip
se nō erā. Postremo autē
somno correptus iacui. Is
te vero

ἐπρότα
σις narrationis
μεσο
χὴν continēs.
ἐρώτησις
πρὸς τὸ
πρόσθεν
αὖθις
ἀφόρη
σις ad
μετάβα
σιν ad
πρόσωπ.
id est mo
dum.
ἀφόρησις
rei perin
de vt ge
stę, ciusqꝫ
modi oc
casio.
Facta an
teceden
tia Cyclo
pis.
Sociorū
Vlyssis.
Odysseæ
9. Aneī
dos 3.
Ab effe
ctu vini.
τὰ μέσα

Interſatio rarũ ille manat Alph. Inſularis eſt, in Sicilia. Arethuſam ipſum vocãt. Ne. Scio. Non deformẽ ſane, Alphee, Arethuſam amas ſed & liquidus fons ille eſt, & per purum ebullit, & ipſi aquæ etiam calculi gratiã addũt, ſupra quos tota ea velut argẽtea apparet. Alp. Vt vere noſtri quidem hucusque, Nephele, ad illũ igitur abeo nunc. Ne. Sed abi quidẽ, & feliciter vtere amore. Illud aũt mihi dic, vbi tu Arethuſam cõſpicatus es, Arcas ipſe cũ ipſis, fons aũt ille in Syra quis manet? Al. Prius pertẽtem me moraris Neptune curioſe nimis interrogando. Ne. Probe dicis. Abi igitur ad amatũ. Ac emergens iterum e mari, eodẽ alueo cum fonte illo miſcearis, & in vnam aquam redigamini.

ἀποχρῶσιν. Ἀλ. νησιῶτης ἐστὶ σικελικὸς, ἀρεθοῦσαν αὐτὴν καλοῦσιν. Ποσ. οἶδα, οὐκ ἄμορφον ὦ ἀλφεὲ τὴν ἀρέθουσαν, ἀλλὰ διαυγὴς τε ἐστὶ, καὶ ὄζει καθαρῶς ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕδωρ ἐπιπρέπει τοῖς ψηφίσιν, ὥστε ὑπὸ αὐτῶν φαινόμενον ἀργυρᾶν φαίνεσθαι. Ἀλ. ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἤδη ἐπανέρχομαι τὴν ἐπὶ τοῦτο ἐλθών. Νε. ἐκεῖνο δὲ ἀπόκριναι. Ποσ. ἀλλ' ἀγαθὴ τύχη σοι ἐν τῷ ἔρωτι. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, τοῦτον τὸν ἀρέθουσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν ἀρκὰς ὢν, ἡ δὲ ἐνθαλασσία ἐστὶ; Ἀλ. ἐπιτρόπευε γὰρ μοι κατέχων ὦ πόσειδον, περίεργα ὁρῶντα. Ποσ. οὐ λίγδα, χώρει παρὰ τὸν ἀγαπώμενον, καὶ σπεῦσον ἀπὸ τῆς θαλάττης, ξυμπαλαίσας μίγνυσθαι τῇ πηγῇ, καὶ ἓν ὕδωρ γίγνεσθαι.

Laus fontis. Diſceſſus quã- loquentiam. Reprehẽſio curioſi-

θαύματος σιν.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΩΣ.

Menelai & Protbei.

ωθικὸς, quod Proteus cum in uarias formas tum in ignem, &c. conuertatur.

Proteus ſe in uarias gaudet conuertere formas,
In pelagi qui ſe continet uſq; ſpecu.
Fit lignum, fit aqua, & fulua ceruice leæna,
Flammæ etiam formam ſuſcipere eſt ſolitus.

At

Ἀλλὰ θᾶττον μέν σε γενέσθαι.

A ὦ πρωτεῦ, οὐκ ἀπίθανος, ἀνάγκην γε ὄντα: καὶ δεινὸν ἦν ἐπὶ φορητὸν καὶ λιονῆσαι δηὸ τι ἀλλαγέντι, θᾶσσον οὐδὲ τοῦτο ἐξῶ πίστιν δὲ δὴ καὶ πῦρ γενέσθαι δύνασθαι ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάντων θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. Πρω. μὴ θαυμάσῃς ὦ μενέλαε· γίγνομαι γάρ. Με. εἶδον καὶ αὐτός, ἀλλὰ μοι σὺ καὶ (εἰ δύνασαι γάρ πρὸς σὲ) γοητεύσαι τινὰ προσάγων φάσμα, καὶ τὸν ὀφθαλμὸν ἐξαπατᾷ τῶν ὁρώντων, οὕτως οὐδὲν τοιοῦτο γιγνόμενον. Πρω. καὶ τίς ἂν ἀπάτη ἐπὶ σοὶ τοιαύτη ἐναργὴς γένοιτο; οὐκ ἀπαγγέλλουσι τοῖς ὀφθαλμοῖς ἄλλο, ἢ ἃ μὴ τυγχάνοντα ἐμαυτόν· ἐὰν δὲ πίστις, καὶ τὸ πρᾶγμα ψεῦδος εἶναι δοκῇ, φαντασία τὶς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἐστω μόνη, ἐπειδὴ καὶ πῦρ γενόμενον, πρὸς σὲ γενικὸν μοι ὦ γαμβρότατε· χρῆσθαι γὰρ ἐθέλω μόνον, ἢ καὶ τὸ κάλλιστον τοῦτο μοι πρόσεστιν. Με. θὲς ἀσφαλῶς ἐπ' ἐμοὶ ὦ Πρωτεῦ. Πρω. σὺ δέ μοι Μενέλαε λάβε ὑπὸ τοῦτον πάντα ἀπρεπέστατα πώποτε, εἶδ' ὃ πάσχω ἐγὼ ἰχθῦς ὕδωρ ἐδέσθαι. Με. ἀλλὰ τί μοι τοιοῦτον εἶδον, ἢ πάσχω δή, ὑπλοῦς ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ. Πρω. ὅτι

T in aquã conuer-
A ti te Proteu, incre-
dibile adeo nõ est
marinus vtiq; cũ sis: etiam
arborem fieri, tolerabile:
præterea & in leonẽ ali-
quãdo muteris licet, tamẽ
nec hoc supra fidem est.
Quod si aũt & ignẽ fieri
te posse credam, hoc omino mi-
rabile habites, hoc omino mi-
ror, nec adducor, vt cre-
dam. Proteus. Ne mireris
Menelae, fieri ẽm soleo.
Menelaus. Vidi & ipse,
verumtamen videris mihi
(dicetur enim hic apud te)
præstigias quasdã adhibe
re rei, atq; intuentium o-
culos decipere, quum in-
terim ipse nihil tale fias.
Pro. Et quænam adeo de
ceptio in rebus sic mani-
festis fieri queat. An non
apertis oculis videãt in te
multa ipse me transforma
uerim? Quod si vero non
credis, & res hæc tibi fal-
sa videtur, nẽpe apparen-
tia quædã inanis ante ocu
los obseruans, posteaquã
ignis factus fuero, applica
mihi, heus generose tu, ma
num. Nimirum senties, vi
dear ne tantum ignis, an&
vrendi vim habeam. Me-
nelaus. Periculosum est
experimentum hoc Pro-
teu. Proteus. At tu Mene
lae videris mihi nec&
Polypum vidisse vnquam, ne
que etiam quid pisci huic
accidere soleat, scire. Me-
nel. Verum Polypum ip-
sum quidem vidi, quę ve-
ro accidãt illi, libenter ex
te cognouerim. Pro. Cui

ἐμαυτὸν σ

γένεσθαι.

ἀφαλῶς σ

τε. Assentio.

tio. Obse-

ctio.

Refuta-

tio. A testi-

monio. Menelai.

ὑποθέσεως

πρόῤῥη σ

εις. Abscessi

plo similiter

ἀξιοῦτε.

ὑφῄρη

σεται.

ti

κατὰ πλεῖστον. Recusat Iupiter iudicium. Iudicē alium constituit. Deæ ad iudicem abeunt. ἐς μέσον τοῦμα κατὰ πρόχειρ.

res hæc proceſsiſſet. Verū ille, ipſe quidē, inquit, non feram iudiciū de hoc, tam etſi illæ ipſum iudicare velient, ſed in Idam ad Priami filium abite, qui & diſcernere nouit, quæna formoſior ſit, vtpote elegantiæ ſtudioſus & ipſe, & nō facile, talis cum ſit, iudicauerit male. Gal. Quid igitur ad hæc Deæ illæ, Pannope? Pan. Hodie, arbitror, in Idā abeūt. Gal. Et qs veniet paulo poſt, qui nobis renūciet eam, quæ vicerit? Ps, At iā nunc tibi affirmo, qp nulla alia vincet, veniente in certamen Venere, niſi arbiter ipſe omnino cæcutiat.

ὁ δ' αὖτὸς μὲν, ἦ κρινᾶ, φησι, πόρρω ζώτω, καὶ ζῶν ἐκεῖνα αὖτὸν δικάσαι ἄξιον. ἀπίτε δ' ἐς τὰν Ἴδην παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα, ὃς οἶδέ τε σαφῶς γνώναι τὰν καλλίονα φιλόκαλός ὤν, καὶ οὐκ ἂν ἐκὰν κρίναι κακῶς. Γαλ. τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη. Παν. τήμερον, οἶμαι, ἀπίασι πρὸς τὰν Ἴδην. Γα. καὶ τις ἔσται μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν ἢ κρατοῦσαν; Γα. ἔδη σοι φημὶ οὐκ ἄλλαν κρατήσειν τᾶς Ἀφροδίτας ἀγωνιζομένας· ἢν μὴ πάνυ ὁ διαιτητὰς ἀμελήσῃ.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

Neptuni, Delphinum.

Διγηπικὸν, Delphinos amatores eſſe hominum, & ab aliquo iſtorum Arionem eiectum à prædonibus in mare transuectum eſſe.

Mira eſt delphinum uere natura, quod omnes
Sic redamant homines, haudq; perire ſinunt.
Euadit mortem citharæ ſubmerſus Arion:
Muſica nam curas pectora mœſta leuat.

Εὖγε ὦ δελφῖνες, ὅτι ἀεὶ φιλάνθρωποί ἐστε, καὶ πάλαι μὲν τὸ τῆς ἰνοῦς παιδίον ἐπὶ τὸν ἰσθμὸν ἐκομίσατε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν σκιρωνίδων μετὰ τῆς μητρὸς ἐμπεσόν, καὶ νῦν σὺ τὸν κιθαρῳδὸν τουτονὶ τὸν ἐκ μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς ταίναρον αὐτῇ σκευῇ, καὶ κιθάρᾳ, οὐδὲ περιεῖδες κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενον. Δελ. μὴ θαυμάσῃς ὦ πόσειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώπους εὖ ποιοῦμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γενόμενοι. Πο. καὶ μέμφομαί γε τῷ διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς καταναυμαχήσας μετέβαλε, δέον χειρώσασθαι μόνον, ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπηγάγετο. ὅπως γοῦν τὰ κατὰ τὸν ἀρίονα τοῦτον ἐγένετο ὦ δελφίν; Δελ. ὁ περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλουτήσας παρὰ τοῦ τυράννου, ἐπιθύμησε πλεύσας οἴκαδε ἐς τὴν μήθυμναν, ἐπιδείξασθαι τὸν πλοῦτον. καὶ ἐπιβὰς πορθμείου τινὸς κακούργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσὸν καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ αἰγαῖον ἐγένοντο, ἐπιβουλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ, ἠκροώμην γὰρ ἅπαντα, παρανέων τῷ σκάφει, ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκευὴν ἀναλαβόντα

Laudo, recte facitis Delphines, q̃d semper amātes hominū estis. Nam & olim Iunonis filiū in Isthmum portastis, exceptū a Scironijs scopulis, vnde cū matre prçcipitatus fuerat. Et nunc tu Citharœdo isto Methymnensi, cū ipso ornatu & cithara recepto, in Tænarū enatasti, neq; passus es indigne a nautis perire illum. Del. Ne mireris Neptune, si hominibus benefacimus. nam & ipsi ex hominibus pisces facti sumus. Nep. Atq; equidem ob id reprehēdo Bacchū, quod vos nauali prælio superatos ita transformauit, cum deberet captiuos solum in deditionem accipere, quemadmodū & cæteros in potestatem redegit. Sed quo pacto cū Arione hoc, quod accidit, se se habet? Delph. Periander iste, puto, delectabat homine, ac sæpe illū ad se accersebat artis gratia. Ille autē diues iam factus a tyranno, concupiuit, nauigando in patriā, Methymnam videlicet, spectandas ibi diuitias suas exhibere. Ac conscensa ad traijciendum naui, hominū quorūdam sceleratorū, posteaq̃ cognitus est, multū auri secū ferre, vbi ad mediū ferme Aegeū puentū fuit, insidiari illi nautæ cœperūt. Ille vero (nam auscultabā omnia, iuxta nauigiū natando) quoniam iam hoc vobis ita visum est, inquit

Collaudatio a φιλανθρωπίᾳ

Probatio a signis antecedentibus et cō iunctis.

ἀποστροφὴ ad vnū Delphinē, q exportauit Arionem.

ἀπόκρισις ἀνθρωπική, a coniugatis.

μέμψις ab iniusto.

Ab exemplo.

παρασκευὴ ad fabulam de Arione.

Narratio a persona regis Corinthi τὰ πραχθέντα.

Gellius li. 16. ca. 19. ex H.

at me saltem assumpto ornatu, & decantato prius mihi ipsi funebri alio carmine, volentem sinite precipitare meipsum. Concesserunt nautæ. Tum ille assumpsit ornatum, & cecinit omnino lene, & cecidit in mare, tanquã statim omnino moriturus. Ego vero excepto atq; imposito illo enatauí vna cũ ipso in Tenarum. Nept. Laudo studium erga Musicã tuum, dignam enim mercedem retulisti ipsi pro eo quod auscultaras.

Collauda tio & gratitudine.

γαλαβόντα με, καὶ ᾄσοντα θρῆνόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόντα ἐάσατε ῥῖψαι ἐμαυτόν. ἐπήνεσαν οἱ ναῦται. καὶ ἀνάλαβε τὸν σκῦλον, καὶ ἦσε πένθος λυγρόν, καὶ ἔπεσον ὡς ἂν θάλαττον, ὡς οὐκέτι πάντως ἀποθανούμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβών, καὶ ἀνεθέμην αὐτὸν, ἐξενεγκάμην ἔχοντά με τὰ παρόν. Ποσειδ. Ἐπαινῶ τῆς φιλομουσίας. ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀπεδώκασας τῷ ἀκροάσει.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

Neptuni & Nereidum.

περὶ Ἑλλης τοῦ Ἀθαμαντίου, καὶ τοῦ κριοῦ τοῦ χρυσομαλλοῦ, *de Helle ab ariete in mare delapsa.*

Hellem cum uexit, Phrixumq; per helleſpontum,
Olim aries, dorſo decidit illa metu.
Aſt huius frater Colchos eſt uectus aduſq;
Sola ſoror liquit nobile nomen aquæ.

Retũ hoc quidem ἐπὶ τῷ πράγματι ἀτυχοῦσα φύσει, ἀπέθανεν. anguſtũ, in quòd puella delapſa, ſubmerſa eſt, Helleſpõtus ab ipſa vocetur, Cadauer autẽ ipſum, vos Nereides acceptũ in Troadẽ auferte, vt ibi ab incolis ſepeliatur. Ner. Nequaq; Neptune,

Ὁ μὲν σωὸν πατὴρ, ἐν ὕδατι πεσὼν κατέλιχθη, ἀλλ' ἐμοὶ αὐτοῦ ἀπ' αὐτῆς κελεύσαντος τὸν δὲ κριὸν, ὑμᾶς δὲ Νηρηίδες περιπλεύσασα, τῇ Τροιάδι προσήνεγκεν, ὡς ταφὴν ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων

χαρίσαι. Νηρ. μισθὸν δ' Ποσει-δῶν, ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ ἰπνοκύμῃ πολὺν χρόνον, ἐλεύσῃ δ' αὐτὸν, εἰκάσαι ὑπὸ τῶν μυρίων πετρωθέντα. Πο. τοῦτο μὲν οὖ ἀμφιτρίτη ἐθέλοι, δεῖ δ' ἄλλου καλὸν ἐνταῦθά που κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτῶν, ἀλλ' ὅπερ ἔφην ἐν τῇ τροάδι, ἐν τῇ Χερρονή-σῳ τεθάψεσθαι. ἐκεῖνο δ' παραμύθιον ἦν αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνὼ πείσεται, καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τῶν ἀθάμαντος διωκομένη ἐς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἄκρου τοῦ Κιθαιρῶνος, ὅθεν ὅπως ἔθηκε ἐν τῷ θαλάσσῃ, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλης, Νη. ἀλλὰ κἀκεῖνο σῶσαι ἦν ἐφ' σοι, χαρισάμενον τῷ Διονύσῳ. τρο-φὸς γὰρ αὐτῷ καὶ τίτθη ἦν ἡ Ἰνώ. Πο. ἐκ ἐχρῆν οὕτω σωφρονεῖν ἔσικεν, ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαρίστῳ ὄντι ἀμφιτρίτη, ἐκ ἄξιον. Νη. εἶτα ἡ ἄρα ἡ παθοῦσα κατέπιεσεν ἀπὸ τῆς κριοῦ ὁ ἀδελ-φὸς δὲ ὁ Φρίξος ἀσφαλῶς ὀχεῖται; Πο. ἐκ ὀκνοῦσι, νομίσας δὲ, καὶ ὑπ-νοῦντα αὐτὸν ἔχειν πρὸς τῷ φοράδι. ἢ δὲ, ὑπὸ ἀηθείας ἐκβᾶσα ὀχήματος παρεδόξου, καὶ ἀπιδοῦσα ἐς βάθος ἀχανὲς, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τοῦ θάμβους ἅμα καὶ φόβου ἥττους, καὶ ὑπολιγωρήσασα πρὸς σφοδρὸν τὸ πέσεσθαι, ἀφεῖσε τὸν κέρατος τοῦ κριοῦ, ὡς τάχος ne sed hic in cognomini pelago sepeliatur. Misere mur eũ ipsius, vt quę mi-serabilia maxime a nouer ca passa fuerit. Neptu. At hoc quidem, Amphitrite, fas non est, necp etiã alias honestũ, sic illam alicubi sub arena iacere. Sed q̃d dixi, in Troade, in Cher-soneso mox sepelief. Illud autẽ pro solatio ei erit, cp paulo post eadã, ipsa q̃q; Ino patief, cc præcipitabi tur, persequente illã Atha mante, in pelagus, ex sum mo Citherone, quã in ma re porrigif, vna cum filio, quẽ in ulnis gestabit. Ner. Sed & illam seruare cõue niet, gratiã hãc Baccho fa ciendo. Educauit eũ illũ Ino, eademcp nutrix illius fuit. Nep. Nõ decebat, a deo prauã. Sed tamẽ Bac cho nõ gratificari, Amphi trite, indignũ foret. Ner. Sed q̃d accidit huic, cp ab ariete decidit? frater autẽ eius, Phryxus, tuto vehi tur? Nep. Merito, adole-scẽs eñ est, & cõtra impe tũ obsistere potest. Ille ve ro, eo cp insueta eius rei e rat, cõscẽso videlicet vehi culo nouo & inopinato, et despicięndo in profundũ immẽsũ, pcussa aimo, et pa uore pariter attonita, præ terea et uertigine correpta prę vehementia et impetu volatus, retinere cornua arietis

ἀπολο-γία.

Quæstio de uia ἀδήνου, ἡ αἰχρᾶ Repetita mandatũ suum.

Ἐκ παρα-μυθίου ἡ πρόφ-ησις τῆς παιρί-ας.

Ouid. 3 Metam. Occupa-tio.

παρα-σκευή. Narratio quomo-do Helle sit delap-sa in ma-re. Causa.

SECVNDVS LIBER.

ARGVMENTVM IN Dialogos marinos.

NEque horum Dialogorum diuersa aut alia ratio est, quod ad occasiones & argumenta pertinent, superiorum. Nam & ipsi ex Homericis ac Tragicis fabulis desumpti sunt: & eadem elegantia ac festiuitate nitẽt. Nisi quod omnes quod idem tamen & in superioribus propefit, de rebus amatorijs tractant. Vnde illud quoque verisimile est, Lucianum ostẽdere voluisse, quod quæcunque sub hac tota mundi machina mouentur & viuunt, inter cæteros affectus, præcipue amori obnoxia sint, ac voluptatem appetant. Illumq; adeo generalem quendam omnium tam deorum, quam hominum domitorem esse. Quod autem Deos maxime ex amore desipere atq; insanire: deinde & voluptati-

ptatibus deditos esse fingit: ex professione sua facere videtur. Fuit enim quã quam omnibus Philosophorum factionibus ex æquo prope infestus, ad Epicuream tamen magis, quam cæteras, inclinatus, qui & voluptatem, finem bonorum asserebant, & Deorum prouidentiam negabant. Id quod cum alibi passim, tum in Demonacte, & in Concilio Deorum animaduertere licet.

ΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ,

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ.

Doridis & Galateæ

Ὑπόθεσις, de eo quod Polyphemus nimiũ deformis, & fœtidus, amauerit Galateam, & amatus ab ea.

Deformem ridet Polyphemum, Doris amabat,
Cæca tamen supra quem Galatea modum:
Mutuo sic solitæ sese exagitare puellæ,
Quæq; suum præfert sit licet ille nihil.

Propositio ex ꝓbratiõis. Responsio ad σκῶμμα & laus a parente. Regerit a forma corporis. Ratio. Inuersio vtriusq;. πόθισμα & altera pars. τοῦ ὀνειδισμοῦ. Inficiatio ἀφαίρεσις. ἀντιλοιδορία arguit illas inuidiæ. Narratio Clausula Ratio. [illegible] obiectæ inuidiæ. Correctio.

FOrmosum amantē Galatea, nempe Siculū istū pastorem aiunt amore tui deperire. G. Ne ride Dori, nā qualis qualis est, Neptuno parte prognatus est. Do. Quid tū postea, si vel Ioue ipse sit ꝓgenitus, cū vsqueadeo agrestis atq; hispidus appareat, q̃dq; est oīm deformosissimū, vnoculus. An vero credis genus illi qcq̃ ꝓfuturū ad formā? G. Ne isthuc quidē ipsum, q̃d hispidus est atq; agrestis, vt tu vocas, illum deformat, qn virile magis est. Porro oculus decet etiā frontē, q̃ qdē nihilo segnius cernit, q̃ si duo forēt. D. Videris Galatea nō amātē habere Polyphemū sic eū prędicas. G. Equidē haud adamo, sed tñ insignē istā vestrā insultādi oꝑꝓbrādiq; petulantiā ferre nō queo. Ac mihi nimirū inuidētia quadā isthuc facere videmini, ꝓpterea q; ille cū forte aliqū gregē pasceret suū, nos q; e littorali specula in littore ludentes cerneret in prominētibus Aetnę pedib. qua videlicet inter mōtē & mare littus sese in longū porrigit, vos ne aspexerit quidē, at ego oīm vna visa sim formosissima, eoq; i vnā me cōiecerit oculum. Ea res vos male habet, nā argumētū est, me forma pręstātiorē esse ac digniorē, quā amet, vos cōtra fastiditas esse. D. An istud tibi putas inuidēdū videri, si primū pasto-

Καλὸν ἐραστὴν ὦ Γαλάτεια φασὶ τὸν σικελὸν τοῦτον ποιμένα ἐπιμεμηνέναι σοι. Γα. μὴ σκῶπτε Δωρί. Ποσειδῶνος γὰρ υἱός ἐστιν, ὁποῖος ἂν ᾖ. Δω. τί οὖν, εἰ καὶ τοῦ Διὸς αὐτοῦ παῖς ὢν, ἄγριος οὕτω, καὶ λάσιος ἐφαίνετο, καὶ τὸ πάντων ἀμορφότατον, μονόφθαλμος; οἴει τὸ γένος ὀνῆσαι ἄν τι αὐτὸν πρὸς τὴν μορφήν; Γα. οὐδὲ τὸ λάσιον αὐτοῦ, καὶ ὡς φὴς ἄγριον, ἄμορφόν ἐστιν. ἀνδρῶδες γάρ. ὅ τε ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ, οὐδὲν ἐνδεέστερον ὁρῶν, ἢ εἰ δύο ἦσαν. Δω. ἔοικας ὦ Γαλάτεια οὐκ ἐραστήν, ἀλλ' ἐρώμενον ἔχειν τὸν Πολύφημον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν. Γα. οὐκ ἐρώμενον, ἀλλὰ τὸ πάνυ ὀνειδιστικὸν τοῦτο οὐ φέρω ὑμῶν· καί μοι δοκεῖτε ὑπὸ φθόνου αὐτὸ ποιεῖν· ὅτι ποιμαίνων ποτὲ, ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς παιζούσας ἡμᾶς ἰδὼν ἐπὶ τῆς ἠϊόνος, ἐν τοῖς πρόποσι τῆς Αἴτνης, καθὸ μεταξὺ τοῦ ὄρους καὶ τῆς θαλάττης αἰγιαλὸς ἀπομηκύνεται, ὑμᾶς μὲν οὐδὲ προσέβλεψεν, ἐγὼ δὲ ἐξ ἁπασῶν ἡ καλλίστη ἔδοξα, καὶ μόνῃ ἐμοὶ ἐπεῖχε τὸν ὀφθαλμόν. ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾷ· δεῖγμα γὰρ ὡς ἀμείνων εἰμὶ, παρώφθητε. Δω. εἰ ποιμένι καὶ ἐνδεεῖ καλὴ τὴν ὄψιν ἔδοξας, ἐπίφθονος

οἴει

οὐ γεγονίνα: καὶ τοι τί ἄλλο ἦν ἢ ἐπαυίσασα ἔχειν, ὃ τὸ λοῦκον μόσον, καὶ τοῦτο οἶμαι, ὅτι ξωνύθης ἐσὶ τυφῷ, καὶ γαλακτί: πάντα δὲ τὰ ὅμοια τοιοῦτον ὑγίαται καλά. ἐπὶ τάν γε ἀλλὰ, ὁπόταν ἐν ἐθελούσης μεθῇς εἰς τὸν χάνας ἔσα τῶν ὄφιν, ἀπὸ πίτρας τινὸς, ἔνθα γαλήνη ἦν, ἐπὶ κίφασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἰδὲ σαυτὸν, οὐδὲν ἄλλο ἢ χρόαν λοῦκλν ἀκριβῶς. οὐκ ἐπαυέται δὲ τοῦτο, ἢν μὴ ἐπιτρίπῃ αὐτῷ καὶ τὸ ἀρίθμημα. Γα. καὶ μὲν ἐγὼ μᾶλλον ἢ ἀκράτως λοῦκὸν, ὅμως ὀρθεῖν μ᾽ τοῦτον ἔχω. ὅμως δὲ οὐκ ἔσι ὅν ἔνα, ἢ σοιμῶ, ἢ νάυτην, ἢ σωρθμεὺν ἐπαυλ. ὁ δ᾽ σὺ λύφημε, τάτι ἄλλα καὶ μούσικός ἐσ. Δω. σιάσπα δ᾽ Γαλάτεα, ἐκνύω σεμῶν αὐτὸν ἀλοντα, ἐπότ᾽ ἐκάμεν ἐγὼ ἐπὶ σὺ ἀφροδίτη φίλα, ὄνον ἦν τις ὀγκάδων ἐσοξέ μ᾽ αὐτὸν ἢ κίκτις, οἷα κρατέον ἐλάφων γεμῦον τῶν σαρκῶν, καὶ τὰ μὴ κέρατα, πὴχας ἔσαν ἔσαν. ἐγνώσας δ᾽ αὐτὰ, καὶ ἐνάψας τὰ ῥόπα, οὐδ᾽ κόλλαπι πόρρω ἔφυγεν, ἐμιλάδη ἄμουσόν τι καὶ ἀκρόδυν, ἄλλο μὲν αὐτὰς ἔοᾶν, ἄλλο δ᾽ ἢ λύρα ὑπέχα. ὅστε οὐδ᾽ κατέχειν τὸν γέλοτα ἐδυνάμεθα, ἐπὶ τῷ ὡρωτικῷ ἐκείνῳ ἄσματι. ἢ μὲν γὰρ ὑχὲ οὐδ᾽ ἀπορρήνεθαι αὐτῷ

pastori, deiñ fusco formo sa vita sis, ḡq̄ qd aliud ille potuit in te, ꝑbare, ꝓter candorē? Is illi placet, opinor, ꝙ calleo & lacti affue uerit, ꝓinde qcqd his sit si mile, id protinus pulchrū iudicat. Alioqui vbi libebit scire, qua sis facie, de scopulo quopiam, si quando serenitas esset, despectans in aquam, temetipsam contemplare, videbis aliud nihil nisi perpetuum candorem, verum is quidem non probatur, nisi rubor admixtus illi, decus illi iunxerit. Gal. Atqui ego illa immodice candida, tamē eiusmodi habeo amantem, quam interim e vobis nulla sit, quam vel pastor, vel nauta, vel porrò aliquis miretur, cæterum Polyphemus (vt alia ne dicam) etiam canendi peritus est. Dor. Tace o Galatea, audiamus illum canentem, cum nuper pruriret in te, sed o sancta Venus asinum rudere dixisses. Nam lyræ corpus simillimū erat ceruino capiti ossibus rempdato, dum cornua perinde quasi cubiti prominebant, ijs iunctis, inductisque fidibus, quas ne collope quidam circumtorquebat, agreste quiddā & absonū cantillabat, cum aliud interim ipse voce caneret, aliud lyra succineret, ita vt temperare nobis nequiuerimus, quin rideremus amatoriā illam cantionē. Nam Bacho

Vitupe ratio a fa cie.

Regem compara tione.

Polypheⁿ mi ab ar te.

Refuta tio per

Ratio. Alia contemptio, Polyphami.

cho ne pulpō dere quidem illi voluit blanti, quum sit adeo garrula imo pudiss et, si vila fuisset imitatristriculum cantum & ridiculum, Ad hæc gestabat in vinis luscius iste delicias suas, vnū catulum pilis hirtum, ipsū non dissimilem. Quis autem nō in videat amicum istum Galatea? Gal. Quin tu igitur, Dori, tuum ipsius amicū nobis cōmōstra, quisnēo sit formosior, quicq docti us, ac melius vel vōce canat, vel cithara. Do. Mihi quidē nullus est amator, neq; me hoc nomine iacto, quasi sim vehemēter amabilis, veruntamē istiusmodi amicū, qualis est Polyphemus, nēpe totus hircū olens, tū crudis victitās carnibus, & hospites, si qui appulerint, deuorans, tibi habeas, eumq; tu mutuum ames.

ἀὐτῷ δ' ἤθελον, οὔτε λάλῳ ὄντι χρο
χμένῳ, ἀλλ' ἠχύσῳ, εἰ φανείη μι
μουμένη τραχέως ᾠδήν καὶ κεκτη
γέλασον. ἔφερε δὲ ὁ ἰπόδρας ἐν
τοῖς ἀγκάλαις ἀθυρμάτιον, ἄρκτον
σκύλακα, καὶ τὸ λάσιον τοῦτο προ
σεοικότα. τίς οὐκ ἂν φθονήσειε Γα
λατείᾳ, φιλοῦντος ὁρᾶσθαι; καὶ οὐ
κοῦν σὺ Δωρὶς δεῖξον ἡμῖν τὸν σαυ
τῆς, καλλίω δηλονότι ὄντα καὶ μελῳ
δότερον, καὶ κιθαρίζειν ἄμεινον ἐπίστα
μενον. Δω. ἀλλ' ὁρᾶσθαι μὲν οὐδεὶς ἐμοὶ. οὐδὲ συμβέβλημαι ἐπόρας ἔν
ναι τοιοῦτος δέ, οἷος ὁ κύκλω
ψ, κινάβρας ἀπόζων ἅπασι δ' ἁρπά
ζων ὠμοφάγος, ὃς φασι, καὶ στομώσας
τοὺς ἐπιδημοῦντας ξένους, φίλος γέν
το, καὶ σὺ αὐτὸν φίλησον οὕτω.

ΚΥΚΛΩΨ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

Cyclops & Neptuni.

ὁ Κύκλωψ, ὑπεμεθυκὼς, καὶ παραφθαρεὶς ὑπὸ Οὐλύσσου

do Vlysses Polyphemum excæcauerit.

Cōmemorat Cyclops se oculo ut ſpoliarit Vlyſſes
Ismaro porrexit dum cyathum ille mero.
Non potuit durare diu Polypheme, Tyrannis.
Cogeris eo pœnas ſoluere promeritas.

Ω Γάνυ-

Cōtemptio, Polyphami.

ἐπιφώνημα ἔρωτικόν.

Comparatio.

Concessio.

Correctio cum permissione.

Πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ ξ
Ω καταράτου ξένου, ὃς μεθύ
σας ἐξιτύφλω[illegible], καὶμο
μένῳ ἐπιχλεύασας. Πο. τίς δ' ὁ
ταῦτα τολμήσας ὦ πολύφημε; Κυ.
τὸ μὲν πρῶτον Οὖτιν ἑαυτὸν ἐκά
λει, ἐπεὶ δ' ἀπέφυγε, καὶ ἐγὼ ἤ
λεις, Ὀδυσσῆα ὀνομαζόμενον ἔφη. Πο.
οἶδα ὃν λέγεις, τὸν ἰθακήσιον, ἐξ Ἰλίου
δ' ἀπλεῖ. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἐπραξεν
οὐδὲ πάνυ σύθαρσής ὢν ὁ Κύ. κα
τέλαβον ἐν τῷ ἄντρῳ ἀπὸ ξ νομῆς
ἀναστρέψας, πολλούς τινες ἑπόμενοι
ὀπτῶντες ἀλλήλοις ὄϊς πομπίμους. ἐπὶ
δ' ἐθήκατο τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα, πίτυρα ἢ
ἔσ μοι παμμεγέθης, καὶ ἐ πῦρ ἀνέ
καυσα ἐναυσάμενος· ὅ τί φροῦδα δ' ἦν
ἄφαρ ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν ἀπο
κρύπτειν αὐτὸν πειρώμενοι. ἐγὼ δὲ
συλλαβὼν αὐτῶν δύας, ἔπαιον ἐκεῖ
σε, κατέφαγον λῃστὰ ὄντας. ἐνταῦθα ὁ
πανουργότατος· ἰκέτην, ἔτι Οὖ
τις ἔτι Ὀδυσσεύς ἐστι, δίδωσί μοι
πίδα φάρμακόν τι ἐγχέας, ὕδατι μὲν
καὶ οἴνοσμον, ἐκπλεκτικώτατον δὲ
καὶ παραχρῆμα ἐσόμενον. ἅπαντα γὰρ
οὕτως ἐδόκει μοι πεφροντικέναι πίον
τι. καὶ τὸ ἀσφάλειον αὐτὸ ἐπεσκέψα
το, καὶ οὐκ ἔτι ὅλος ἐν ἐμοὶ ἦν ὕπ
νῳ, τίνας ἢ, ἵν ὕπνον κατακάθω.
ὁ δὲ ἀποξέσας τὸν μοχλὸν, καὶ πυ
ρώσας

O Pater, qualia paſſus ſum ab execrabili iſto hoſpite, q me inebriatũ excæcauit, ſomno grauatum aggreſſus. Nep. Quis vero eſt, qui iſthęc facere auſus fuit Polypheme? Cyclops. Principio quidẽ ſeipſum Neminẽ vocabat, poſtq; aũt effugit, atq; extra tela, vt dicit, fuit, Vlyſſem nominari ſe aiebat. Ne. Noui, quẽ dicis Ithacenſem, ex Ilio autem nauigabat. Sed quo pacto hæc peregit, cum alioqui nõ ita audax atque animoſus ſit? Cyc. Deprehẽdi in antro, e paſcuis domũ reuerſus, multos quoſdam, inſidiatores videlicet pecuarijs. Poſtea quam autẽ appoſui foribus operculũ (ſaxũ autẽ quoddã mihi eſt, perquã magnũ) atq; ignẽ reſuſcitaui, accenſa arbore, quã de monte mecũ ferebam, niſi ſint abſconditere ſeſe parare. Ego vero cõprehenſis ipſorũ quibuſdam, vt par erat, deuoraui, vt qui prædones eſſent. Hic igitur, verſutiſſimus ille, ſiue Nemo, ſiue Vlyſſes fuit, dat mihi bibere infuſo quodã veneno, dulci illo quidem & fragranti, cęterũ ad inſidias ſtruendas præſentiſſimo & maxime turbulẽto. Nã ſtatim omnia videbant mihi, poſteaq; bibiſſem, circumagitari, & antrum ipſum inuertebat, & proreſſum, apud me amplius ipſe nõ erã. Poſtremo autẽ ſomno correptus iacui. Ille vero

ἐ πρότα
σις nar
rationis
μετὰ
χλεύ.
contine.
ἐρώτησις
πρὸς τὸ
πρόσωπ
ἀφ' ἑ
ἐπ' αὐτ
μετάβα
σις ad
πρόσωπ.
id eſt mo
dum.
ἀφήγησις
rei perin
de vt ge
ſtę, ciuſq;
modi oc
caſio.
Facta an
teceden
tia Cyclo
pis.
Sociorũ
Vlyſsis.
Odyſſeæ
9. Æneidos 3.
Ab effectu vini.
τὰ μέσα

Ἐκβὰν μετὰ ξύλου.

le vero exacuto ve-
ctte, eo
dem igne succenso, insuper
etiã exceçeanit me dormie
tẽ. Et exeo iam tẽpore e
cus tibi sum Neptune. N.
Vt alte nimis dormijsti o
fili, q nõ interea exilueris
eũ exceçeareris. Vlysses igi
tur ille quo pacto effugit?
Non enim, sat scio, potuit
dimouere saxum foribus.
Cyc. At ego amoui ipsum
quo facilius illum cõpre-
henderem inter egredien-
dũ. Ac collocato meipso
ad fores, extentis manib.
venabar, solis dimissis in
pascua ouibus, & arieti ne
gocio dato, quæna ipsum
agere pro me oporteret.

τὰ ὑπόμνα. ἐκιφώνημα ἀγαθακτηκόν.

Neptunus. Intelligo rem.
Sub illis latuit, clã se sub-
ducens. Ac cæteros certe
Cyclopas conuenieb at te
initiocare cõtra ipsum. Cy
clops. Conuocaui illos,
pater, atque etiam vene-
rũt. Sed postquam me in-
terrogassent insidiatoris
nomen, atq; ego dicerem.

Insultatio Vlyssis.

παραμυθία. καὶ ἀσελγ.

Neminẽ esse, insanire me
arbitrati, relicto me, iterũ
discesserunt. Ita imposuit
mihi execrabilis, nomi-
ne. Et quod maxime mi-
hi ægre fuit, contumelio-
se obiecta mihi clade hac,
Ne pater quidem Neptu-
nus, inquit, leuabit te hoc
malo. Neptunus. Consi-
de fili, vt leuiscar enim ipsum
vt sentiat, etiamsi cæcita-
tem oculorum mederi im
possibile, nauigantes cer-
te tamen seruare vel per-
dere, penes me esse, naui-
gat autem adhuc.

ρώσας γε, πρὸς ἐπιτρόπου μὲν οὐθὲν δεινὸν πεπονθὼς ὑπὸ ἐκείνου τοῦ λῃστοῦ ἐμοὶ θεῷ ὢν πάσης Ποσειδῶν. Ποσ. ὡς ἑκὼν ἐκεῖνο μάθοις ὦ τέκνον· ὅς γε ἐξέθορεν μετὰ ξύλου τοῦ λαμπροῦ. ὁ δ' ἦν Ὀδυσσεύς ἐκφυγὼν δ' ἂν οὐδ' ὅτι ἐπὶ θύραις ἀποκλείσας τὸν πίτυον ἀνεπήδησε θύρας. Κύ. ἀλλ' ἐγὼ ἀφεὶς λαβὼν μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιόντα. καὶ κεφάσας παρὰ τὴν θύραν, ἐν θύραν τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνα παρεὶς τὰ πρόβατα ἔξω τῶν νομῶν ἐστηλάμενος τῷ κριῷ, ὅπόσα ἐχρῆν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ. Πο. μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅπη γε ἔλαθεν ὑπεξελθὼν σε, ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε κύκλασπας εἶδε ἐπιβοήσασθαι ἐπ' αὐτῷ. Κύ. σωκάλισα ὦ πάτερ, καὶ ἔκραγεν. ἐπεὶ δ' ἤροντο τὸν ἐπιβουλεύοντα τὸ ὄνομα. κἀγὼ ἐφίημι Οὖτις ἐστί, μιλαχολᾶν οἰηθέντες με, ᾤχοντο ἀπιόντες. οὕτω κατεθέσπισέ μοι ὁ κατάρατος τοὔνομα. καὶ ὃ μάλιστα ἤνιασέ με, ὅτι καὶ ὀνείδισον ἐμοὶ τῶν συμφορῶν οὐδ' ὁ πατήρ, φησίν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεταί σε. Πα. θάρσει ὦ τέκνον ἀμυνοῦμαι γὰρ αὐτὸν, ὡς μάθῃ, ὅτι σὺ καὶ πήρωσίν μοι ὀφθαλμῶν ἐποίησας ἀδύνατον, τὸ γὲ τῶν πλοίων τὸ σῴζειν αὐτὸς καὶ ἀπολλύναι, ἐπ' ἐμοὶ πεποίησαι. πλεῖ δ' ἔτι.

ΔΑΦΝΙΟΥ

ΑΛΦΕΙΟΥ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

Alphei & Neptuni.

ἐρωτικὸς, καὶ φιλοπικὸς, *quod Alpheus amnis dulcem in mari aquam retineat.*

Alpheus nulla inficitur salsugine ponti.

Alpheus nulla inficitur salsugine ponti.

Naturam retinet semper ubiq; suam.

Neptuno quosdam simul hisce fatetur amores.

Arcas init thalamum sæpe Syracusiæ.

Arcas init thalamum sæpe Syracusiæ.

Ι πολὺ ἆ ἀλφεὺ, μόνη τῶν ἄλλων ὑμῖν σὺ τὸ πικρὸν ἐκλιποῦσα, οὔτε ἀναμίγνυσαι τῇ ἁλμῇ, ἀλλ' ἴθυς διαπορεύῃ τοῖς ῥείθροις, οὔτε ἀναπέφυκας σαυτὸν ἄχθος εἶναι, ἀλλὰ ἄχρι τῆς θαλάττης ξωννὺς, καὶ γλυκὺ φυλάττεις τὸ ῥεῦμα, ἀμιγὲς ὑπ' ἄλλου, καὶ καθαρὸν ἐπέρχῃ. ὃ οὐδ' ὅστις βάθος ὑποδύς, καθάπερ οἱ λάροι καὶ φῶκαι, ἔπειτα ἀνακύψας ἔσω, καὶ αὖθις ἀναφανεὶς σὺ σαυτόν. Αλ. ὁρᾷς πικρὸν τι τὸ πρᾶγμα ἐστὶν ὁ πόσειδον. ὅστις μὴ ἐλεγχθῇ. ἡράσθης δέ ποτε καὶ αὐτὸς πολλάκις. Ποσ. γυναικὸς ἆ ἀλφεὺ ἢ νύμφης ἐρᾷς, ἢ καὶ τῶν Νηρηίδων αὖ τινος; Αλ. οὐκ· ἀλλὰ πηγῆς ὦ πόσειδον. Ποσ. ἰδοὺ, σοὶ γὰρ αὕτη ἐστὶ Αλ.

Vid hoc Alphee, quòd tu solus aliorũ in mare delapsus, neq; cũ salsugine misceris, inde vt solent cætera flumina omnia, neq; cohibes teipsum, aquis diffusis, sed p mare, velut cõcretus, ac dulci custodito fluore, incorruptus etiam & purus cursu laberis? Nescio q̃ locorũ in profundũ te ipso, quẽadmodũ gauię atq; ardeæ faciũt, submerso. Ac videris rursum emergere aq; alibi. & teipsum iterũ spectandũ exhibere. Alp. Amatoria quædã res, hęc est, Neptune, quam obrẽ, ne mihi vitio vertas. Amasti tu & ipse sæpenumero. Nep. Mulierẽne, Alphee, an nymphamne amas, an etiã Nereidũ ipsarum vnam aliquã? Alph. Non, verũ fontẽ Neptune quendam. Nept. Vbi igitur terrarum

Propositio.

θαυμαστὸν πρᾶγμα ἡ φύσις μεταποιεῖ καὶ ἀλλοιοῖ καὶ ἀπόχρη σις.

ἐρώτησις πρὸς τὸν ἐρώμενον τοῦτον διώκων

Αλ.

Interfatio de loco.

ἀπόχρι σιν.

ἀπίχρι σιν.

Laus fontis.

Discessus quidam loquentium.

θαύμα σιν.

Reprehē sio.

rarū ille manat Alph. Insularis est, in Sicilia. Arethusam ipsum vocāt. Ne. Scio. Non deformē fuit, Alphee, Arethusam amas sed & liquidus fons ille est, & per purum ebullit, & ipsū aquæ etiam calculi gratiā addūt, supra quos rota ea velut argētea apparet. Alp. Vt vēre nosti quæ sortem hanc, Neptune, ad illū igitur abeo nunc. Ne. Sed abi quidē, & feliciter vtere amore. Illud aūt mihi dic, vbi tu Arethusam cōspicatus es, Arcas ipse cū sis, fons aūt ille in Syra cusis mater? Al: Prope ipsam tem me thoraris Neptune curiose nimis interrogando. Ne. Probe dicis. Abi igitur ad amatū. Ac emergens iterum e mari, eodē alueo cum fonte illo misceāris, & in vnam aquam redigamini.

Αλ. νησιῶτης ἐϛ σικελικὸς, ἀρεθοῦσαν αὐτὴν καλοῦσιν. Πο. οἶδα, οὐκ ἀμορφον ὦ ἀλφεὲ τὴν ἀρέθουσαν, ἀλλὰ διαυγὴς τε ἐϛι, καὶ σφόδρα καθαρὸν ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕδωρ ὑπιπρίνει τοῦς ψηφίσιν, ὅλην ὑπὸρ αὐτῶν φαινόμενον ἀργυρᾶν ἀσπίδα. Αλ. ὡς ἀληθῶς οἶδας τὴν πηγὴν, ὦ ποσειδον. πορεύομαι δὴ ἐπὶ τὸν ἐραστήν. Πο. ἀλλ' ἀγαθοῦ δὲ ἀσπάζομαι. Πο. ἀλλ' ἀναπήδησον, καὶ ἐυτύχει ἐν τῷ ἔρωτι. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, ποῦ τὴν ἀρέθουσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν ἀρκὰς ὢν, ἡ δὲ συρακουσία ἐστίν; Αλ. ἐπερωτᾶς με ἐγγὺς ὢν τοῦ ἐρωτος. Πο. εὖ λέγεις, χώρει παρὰ τὴν ἀγαπωμένην, καὶ ἀναδὺς ἀπὸ τῆς θαλάττης, ξυμμείξας μίγνυσο τῇ πηγῇ, καὶ ἓν ὕδωρ γίγνεσθε.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΩΣ.

Menelai & Prothei.

μυθικὸς, quod Proteus cum in uarias formas tum in ignem, &c. conuertatur.

Proteus se in uarias gaudet conuertere formas,
In pelagi qui se continet usq; specu.
Fit lignum, fit aqua, & fulua ceruice leæna,
Flammæ etiam formam suscipere est solitus.

At

Λλὰ θᾶῤῥω μέν σε γενέσθαι,
A ὦ πρωτεῦ, οὐκ ἀπίθανον,
ἐπάλλην γε. ὅτε : καὶ δένδρον ἐν φορητῷ πῦρ ἰσχύσαι ὀπό τε ἀλλαγόντος, ὅμως οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως ἐστὶ καὶ πῦρ γενέσθαι δυνατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάντων θαυμάζω, κ) ἀπιστῶ. Πρω. μὴ θαυμάσῃς ὦ μενέλαε. γίγνομαι γάρ. Με. εἶδον καὶ αὐτός, ἀλλὰ μοι δοκῶ (ἐῤῥώσατο γὰρ πρός σε) γνωτέον ἐκ προσώπου τοῦ πράγματος, κ) τὸν ὀφθαλμὸν ἐξεπατᾶσθαι τῶν ὁρώντων, οὕτως οὐδὲν τοιοῦτο γεγονότος. Πρω. καὶ τίς ἂν ὑ ἀπάτη ἐπὶ τοσοῦτον ἐναργὴς γένοιτο; οὐκ οἶσθα μέντοι τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδός τι ὅτῳ μεταποίησε ἑαυτόν : ἆ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψεῦδός εἶναι δοκεῖ, φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἐστὼς μίνη, ἐπειδὰν πῦρ γένωμαι, πρόσιτε μοι ὦ γενναιότατοι χλ. ἔσῃ γὰρ ἃ ὁρᾶσθαι μόνον, ἢ καὶ τὸ κάειν τότε μοι πρόσεστιν. Μεν. θὲ ἀσφαλὲς ὑ πεῖρα ὦ Πρωτεῦ. Πρ. σὺ δέ μοι Μενέλαε λοιπὸν ἐξ ὅλου πεῖρ ἑαυτοῦ πώποτε, ἆρ ὃ πάσχω ὁ ἰχθὺς ὅδε ἔδεσμα. Με. ἀλλὰ τὸ μὲν πολύπους εἶδον, ἃ πάσχω δέ, ὑ δέομαι ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ. Πρ. ὃ πάσχεις ἂν πῦρ προσελθὼν ἀρμόσῃ τῷ

Tin aquã conuer
A ti te Proteu, incre
dibile adeo nõ eſt
marinus vtiq; cũ ſis: etiam
arborem fieri, tolerabile:
præterea & in leonẽ ali-
quãdo muteris licet, tamẽ
nec hoc ſupra fidem eſt.
Quod ſi aũt & ignẽ fieri
poſſibile eſt, cum in ma
rĩ habites, hoc oĩmino mi-
ror, nec adducor, vt cre-
dam. Proteus. Ne mireris
Menelae, fieri eĩ ſoleo.
Menelaus. Vidi & ipſe,
verumtamen videris mihi
(dicetur enim hic apud te)
præſtigias quaſdã adhibe
re rei, atq; intuentium o-
culos decipere, quum in-
terim ipſe nihil tale fias.
Pro. Et quænam adeo de
ceptio in rebus ſic mani-
feſtis fieri queat. An non
apertis oculis vidiſti in ſi
multa ipſe me transforma
uerim? Quod ſi vero non
credis, & res hæc tibi fal-
ſa videtur, nẽpe apparen-
tia quædã inanis ante ocu
los obſeruans, poſteaquã
ignis factus fuero, applica
mihi, heus generoſe tu, ma
num. Nimirum ſenties, vi
dear ne tantum ignis, an&
vrendi vim habeam. Me-
nelaus. Periculoſum eſt
experimentum hoc Pro-
teu. Proteus. At tu Mene
lae videris mihi nec& Po-
lypum vidiſſe vnquam, ne
que etiam quid piſci huic
accidere ſoleat, ſcire. Me-
nel. Verum Polypum ip-
ſum quidem vidi, quę ve-
ro accidãt illi, libenter ex
te cognouerim. Pro. Cui-

ἐμοὶ δ
κάειν.

ἀφάπτε
σθαι.

Aſſeuera
tio.

Obie-
ctio.

Refuta-
tio.

A teſti-
monio.

Menelai.

ὑποθεσις
πρὸς ἃ
σις.

Abexem
plo ſimili

ἀξίωσις.

ἀφῆγη
σις.

ti

de Polypo piſce, eiuſq; in varias res transformatione Cõceſsio Correctio. Concluſio.

cunq; ſaxo accedẽs, aceta bula ſua applicuerit, atq; affixus unhęſerit cirramentis, illi ſeipſum ſimilem efficit, mutatq; colorẽ imitando ſaxum, quo videlicet lateat piſcatores, nihil ab illo uarians, neq; manifeſtus exiſtẽs ob hoc, ſed aſsimilatus lapidi. M. Ferunt hęc. Sed tuũ hoc multo magis omnẽ opinionẽ excedit Proteu. Proteus. Neſcio, Menelae, cui nã alteri facile credas, qui, tuis ipſius oculis non credas, Me. videſ equidẽ vidi. ſed tamẽ res ipſa monſtro ſimilis ẽ, eundẽ videlicet ignẽ atq; aquam fieri.

τὰς κοτύλας, μὴ προσφὺς ἐχνῃ πρὸς τὰς πλεκτάνας, ἐκείνῃ ὅμοιον ἀποργάζεται ἑαυτὸν, μὴ μεταβάλλει τὴν χρόαν, μιμούμενος τὸ πέτρον, ὡς ἂν λάθῃ τοὺς ἁλιέας, μὴ σμικρὸν τοῦτο, ἀλλ' ἐοικὼς τῷ λίθῳ. Με. φασὶ ταῦτα. ἀ ὦ σὺ πολλῷ παραδοξότερα δ πρωτέως; Πρω. δκ οἶδα, ὦ Μενέλαε. τίνι ἂν ἄλλῳ πιστεύσειας, ὅτι σαυτῷ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; Με. ἑώρων ἔγωγε. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τερατῶδες, τὸ αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίγνεσθαι.

ΠΑΝΟΠΗΣ ΚΑΙ ΓΑΛΗΝΗΣ.

Panopes & Galenes.

Διηγητικὸς, de pomo contentionis ab Eride tribus formoſiſsimis Deabus obiecto.

Hic narrat Panopes Eridis pomumq; dolumq;
Vt lites illo mouerit atq; graues.
Priamides legitur iudex, malumq; reportat,
Blanda Venus: tantum cæca libido potest.

Εἰδὼς

Ἦλθε δ' Γαλήνη χθιζ, εἶπε
Ε ἱστόρησεν ἡ Ἔρις παρὰ δεῖ
πνον, ἐν Θετταλίᾳ δηλ
ή μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη εἰς συμπό
σιον Γαλ. οὐ ξυνεσκώμμω ὑμῖν ἐγ
γαγε, ἐ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με
ἔ Ποσείδη, ἀκύμαντον ἐν τοῦτῳ
φυλάττειν ἐπέλαγος. τί δ' οὖν ἱστόρη
σεν ἡ Ἔρις μὴ παροῦσα; Γα. ἡ Θέτις
καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπεληλύθεισαν εἰς τὸ
θάλαμον, ὑπὸ τῆς ἀμφιτρίτης καὶ
τοῦ Ποσειδῶνος περιπεμφθέντες.
ἡ Ἔρις δ' ἐν τούτῳ λαθοῦσα πάν
τας, ἐσωθεῖν δ' ἔφθασε, τὸν μῆ
λον ἐνεῖναι δὲ χρυσοῦν, ἢ ἔγρα
ψεν ἀπόλλωνι κιθαρίζοντι, ἢ τῶν μού
σας ἀδούσας προσέχοντας τὴν
νοῦν, ἐκβαλοῦσα τὸ συμπόσιον μᾶ
λόν τι πάγκαλον, χρυσοῦν ὂν ὅλον ὦ Γα
λήνη, ἐπεγέγραπτο δέ, ἡ καλλίστῃ.
τὸ κυλινδούμενον δὲ τοῦτο ἐσῆλ
θεν ἐς τὴν Ἥραν καὶ τὴν Ἀ
φροδίτην καὶ Ἀθηνᾶν κατακλίνοντο,
κἀκεῖθεν ὁ Ἑρμῆς ἀνελόμενος ἐπε
λέξατο τὰ γεγραμμένα, εἰ μὲν Νη
ρηίδων ὑμῖν ἀποδοσόμεθα. τί γὰρ
ἂν ἡμῖν εἴη, ἐκείνων παρουσῶν; εἰ δὲ
ἀντεποιοῦντο ἑκάστη, καὶ οὕτως ἂν
ἔ μᾶλλον ἥξιον, καὶ ἂ μὴ γε ὁ Ζεὺς
διέκρινεν αὐτός, καὶ ἄχρι χαρᾶς
ἡμῖν ἐχώρησε ἡ πρᾶγμα· ἀλλ' ἐκεῖ

Idisti ne Galene heri, qualia fecit Eris ad cœnam in Thessalia, propterea quod non & ipsa vocata fuerat ad conuiuium: Gale. Haud conuinata equidem uoluiscum tum fuiNam me Neptunus iusserat, tranquillum interea, Panope, seruare pelagus. Sed quid fecit Eris, cum præsens non adesset? Pa. Thetis ac Peleus concesserant intro in talamum, deducentibus ipsos Amphitrite ac Neptuno. Interea autem Eris, clam cæteris omnibus (id quod facile illi tum fuit, aliis bibentibus, quibusdam autem applaudentibus, vel Apollini citharam personanti, vel Musis ore modulantibus adhibendo animum) proiecit in conuiuium pomũ quoddam ad modum pulchrum, aureũ totũ, o Galene. Inscriptũ autẽ erat his verbis, Formosa accipiat. Dũ igitur volutaꝰ hoc, tanq; ex compositoiactũ, peruenit eo loci, vbi luno & Venus et Minerua accumbebant. Deide vbi Mercurius sublato illo, legit ea, quibus illud inscriptũ erat. Nos quidẽ Nereides cum silentio sedebamus, quid eẽ agendum erat, illis præsentibus: Illę vero inter sę cõtendebant ac quęlibet sũũ illud esse volebat, Et nisi Iupiter seipsum interposuisset, etiã ad manus vsq;

ἡ γ ται

κατὰ πλεῖστον

Recusat Iupiter iudicium. Iudicē alium constituit. Deæ ad iudicem abeunt.

μάντευμα κατὰ μικρόν

res hæc præcessisset. Verū ille, ipse quidē, inquit, non feram iudiciū de hoc, tam etsi illæ ipsum iudicare velint, sed in Idam ad Priami filium abite, qui & discernere nouit, quæ nā formosior sit, vtpote elegantiæ studiosus & ipse, & nō facile, talis cum sit, iudicauerit male. Gal. Quid igitur ad Deas illæ, Panope? Pan. Hodie, arbitror, in Idā abeūt. Gal. Et gs veniet paulo pōst, qui nobis renūciet eam, quæ vicerit? Ps, Ariā nunc tibi affirmo, q̄ nulla alia vincet, veniente in certamen Venere, nisi arbiter ipse omnino cæcutiat.

ν & οὗτος μέν, ἦ κἀγώ, φησί, πόρρω ἐστὶ καὶ δεῖ ἐκείνας αὐτὸν δικάσαι ἤξιον. ἀπιτε δὴ ἐς τὴν Ἴδην παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα, ὃς οἶδέ τε σαφῶς γιγνώσκειν τὰ καλλίονα φιλόκαλός ὤν, καὶ οὐκ ἂν ἐκὼν & κρίναι κακῶς. Γαλ. τί οὖν αἱ θεαί, ὦ Πανόπη; Παν. τὴμερον, οἶμαι, ἀπίασι πρὸς τὴν Ἴδην. Γα. καὶ τις ἥξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν ὑμᾶς κρατοῦσας; Πα. ἔδη γε φημὶ οὐκ ἄλλη κρατήσειν τῆς ἀφροδίτης ἀγωνουμένης, ἢν μὴ πάνυ ὁ διαιτητὴς ἀμβλυώττῃ.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

Neptuni, Delphinum.

Δελφικὸς, Delphinos amatores esse hominum, & ab aliquo istorum Arionem eiectum à prædonibus in mare transuectum esse.

Mira est delphinum uere natura, quod omnes
Sic redamant homines, haudq; perire sinunt.
Euadit mortem cithara submersus Arion:
Musica nam curas pectora mœsta leuat.

Σὺν

Ἡμᾶς ὦ Δελφῖνες, ὅτι καὶ φιλανθρωπίᾳ, καὶ πάλαι μᾶλλον τὸ Ποσειδῶνος παιδίον ἐπὶ τῇ ἁδμῆτι ἐκομίσατε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν σκιρωνίδων μετὰ τῆς μητρὸς ἐμπεσόν, καὶ νῦν σὺ τὸν κιθαρῳδὸν τοῦτον τὸν ἐκ μαθήματος ἀναλαβὼν, ἐξωθεῖς ἐπὶ τοσοῦτον ὑπὸ σκληρᾶς, καὶ κιθάρας, οὐδὲ πρόσηδες, κακῶς ὑπὸ τῶν ἀκολλύμβων. Δελ. μὴ θαυμάσῃς ὦ πόσειδον, ἃ τοὺς δυσχώστους οὗτοι ποιοῦμεν, ἐξ ἀνθρώπων γὰρ καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γεγόναμεν. Ποσ. καὶ μὴν φημὶ γὰρ ἔγωγε, ὅτι ὑμᾶς τὰ τοιαῦτα μαχόμενος μετέβαλε, δίκαιον χαρίσασθαι μόνον, ὥσπερ τοὺς ἄλλους ἁπάντων. ὅπως γοῦν τὰ αὐτὰ τῷ ἀρίονι τοῦτον ἐγέρσῃ ὦ Δελφίνες. Δελ. ὁ Ποσείδων ἄρ' ἔοικεν, ἡμῖν χαρίσασθαι. καὶ πολλάκις μετεπέμψατο αὐτὸν ἐπὶ τὴν τέχνην. ὁ δὲ πλουτήσας παρὰ Περιάνδρου, ἐπιθυμήσας πλοῦσαι οἴκοι ἐν τῷ Μεθύμναι, ἐπιβὰς ἀκάτου Κορινθίας πλοῦτον μέγα πρὸς ἀναγωγὴν ἀνῆρεν, ὡς ἐν Σικελίᾳ ὠνησόμενος ἄγαλμα καὶ ἔργον. ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ πέλαγος ἐγένοντο, ἐπιβουλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. δεῖ γὰρ ἡμᾶς ἅπαντα παρὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τούτοις ὑμῖν ἀποδοκῆσαι, ἔφη, ἀλλὰ πρὸ σκοποῦ δὲ γελασόντα

L Audo, recte facitis Delphines, quod semper amãtes hominũ estis. Nam & olim Iunonis filiũ in Isthmum portastis, exceptũ a Scironijs scopulis, vnde cũ matre precipitatus fuerat. Et nunc tu Citharœdo isto Methymnensi, cũ ipso ornatu & cithara recepto, in Tœnarũ enatasti, neq; passus es indigne a nautis perire illum. Del. Ne mireris Neptune, si homiuibus benefacimus. nam & ipsi ex hominibus pisces facti sumus. Nep. Atqui equidem ob id reprehẽdo Bacchũ, quod vos nauali prælio superatos ita transformauit, cum deberet captiuos fotum in deditionem accipere, quemadmodũ & cæteros in potestatem redegit. Sed quo pacto cũ Arione hoc, quod accidit, se habet? Delph. Periander iste, puto, delectabat homine, ac sæpe illũ ad se accersebat artis gratia. Ille autẽ diues iam factus a tyranno, concupiuit, nauigando in patriã, Methymnam videlicet, spectandas ibi diuitias suas exhibere. Ac conscensa ad traijciendum naui, hominũ quorũdam sceleratorũ, posteaq; cognitus est, multũ auri se cũ ferre, vbi ad mediũ ferme Aegeũ puentũ fuit, insidiari illi nautæ coperũt. Ille vero (nam auscultabã omnia, iuxta nauigiũ natandb) quoniam iam hoc vobis ita visum est, inquit

Collaudatio a φιλανθρωπίᾳ

Probatio a signis antecedentibus et cõiunctis.

ἀπορρῶ ad vnũ Delphinẽ, q exportauit Arionem.

ἀπόκρισις ἐπὶ ἄλλο γένος, a coniugatis.

μίμησις ab inuisto. Ab exemplo.

πάρεσκευή ad fabulam de Arione. Narratio a persona regia.

Corinthi τὰ πλοῦτα. Gellius li. 16. ca. 19. ex fi.

at me saltem assumpto ornatu, & decantato prius mihi ipsi funebri aliq̃ carmine, volentem sinite præcipitare meipsum. Concesserunt nautæ. Tum ille assumpsit ornatum, & cecinit omnino lene, & cecidit in mare, tanquã statim omnino moriturus. Ego vero excepto atq; imposito illo enataui vna cũ ipso in Tænarum. Nept. Laudo studium erga Musicã tuum, dignam enim mercedem retulisti ipsi pro eo quod auscultaras.

Collauda tio & gratitudine.

ναλαβόντα με, καὶ ἄσοντα θρῆνόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόντα ἐάσατε ἐμαυτὸν ἐπιπεσεῖν οἱ ναῦται. καὶ ἀνέβαλε μὲν σκοπέλῳ, καὶ ἔστι πέτρα λευρὰ, καὶ ὑπῆρχεν ἐς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανούμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθέμενος αὐτὸν, ἐξενεξάμην ἔχων ἐς Ταίναρον. Πο. ἐπαινῶ τῆς φιλομουσίας. ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀπενέγκασθαι ἀντὶ τῆς ἀκροάσεως.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

Neptuni & Nereidum.

ΠΡΟΣΑΚΤΙΚΟΣ, ΚΑΙ ΔΙΑΛΥΤΙΚΟΣ, *de Helle ab ariete in mare delapsa.*

Hellem cum uexit, Phrixumq́ per helleſpontum,
Olim aries, dorſo decidit illa metu.
Aſt huius frater Colchos eſt uectus aduſq́
Sola ſoror liquit nobile nomen aquæ.

πρόσκτησις ἀπὸ φυῆς. ἀπόρρητον.

Retũ hoc quidem ἀπόρρητον angustũ, in quod puella delapsa, submersa est, Helleſpõtus ab ipsa vocetur, Cadauer autẽ ipsum, vos Nereides acceptũ in Troadẽ auferte, vt ibi ab incolis sepeliatur. Ner. Nequaq̃, Neptune,

Ο μὲν σοὶ πατὴρ, ὦ Ἕλλη, Τ πῶς κεκλαίχθη. ἀλλὰ σὺ αὐτὴ ἀπ' αὐτῆς κελεύσθω. τὸν δὲ κριὸν, ὑμᾶς ὃν Νηρεΐδες περαλαβοῦσαι, τῇ Τροάδι προσενέγκατε, ἵνα ταφὴν ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων

χθρίαν. Νηρ. μηδέπω δ' Ρόσο-
φορ. ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ ἰπνονύμῳ
πολαγέ[ι] ἰσάφθω, ἐλπίζω δ' αὐτόν,
εἰκὸς ἐπὶ τ' μυθίᾳ πεποθῆσαι.
Πο. τοῦτο μὲν ὦ ἀμφιτρίτη ἡ θέμις,
δὸ' ἄλλος καλὸν ἐνταῦθά πε κεῖδαι
ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτῶν, ἀλλ' ὅπερ
ἔφλω ἐν τῇ τροάδι, ἐν τῇ Χερρονή
σῳ τεθάφθη. ἐκεῖνο δ' παραμύθιον
ἔσαι αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὸν αὐτὸν
κῆ ἐνδ πέσονται, καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ
τῶ ἀθάμαντος σκοπιμένη ἐς τὸ
πέλαγος, ὅσ' ἄφορον ἔ Κιθαιρῶνος,
πρόσθ' πρόθυκε ἐν τῷ θάλασσαν,
ἔχουσι καὶ τὸν ὑὸν ἐπὶ τῆς ἀγκά-
λης, Νη. ἀλλὰ κἀκεῖνο σῶσαι θέ-
σε, χαρισόμεθα δ' καὶ Διονύσῳ. τρο
φὸς γὰρ αὐτῷ καὶ τίτθη ἐνδ. Πο.
ἐκ ἐχρῆν οὕτω σπουδᾶν ὅσον, ἀλλὰ
τῷ Διονύσῳ ἀχαριστέον ὦ ἀμφιτρίτη,
ἐκ ἄξιον. Νη. αὐτὴ δ' ἄρα τ' παθοῦ
σα πατέπεσεν ἀπὸ ἔ κριοῦ; ὁ δ' ἄλλη-
φρὸς δ' ὁ Φρίξος ἀσφαλῶς ὀχεῖ
ται; Πο. ἐκότως, νεωστὶ γὰρ ἐπὶ
νατα αὐτὸ ἐχαν πρὸς τὸν φορέα. ἐ
δ', ὑπὸ ἀνθέρας ἐπιβᾶσα ὀχήματος
παρεδέξω, καὶ ἀνεδύσα ἐς βάθος
ἀχαλάσας, ἐκπλαγῆσα, καὶ ὀρθ θάμβε
ἄμα ἀνθῆσα, καὶ ἱλαρυνθεῖσα πρὸς
σφ ἡδονὴν τ πίστεως, ἀφροδίτης ἐγένετο κόμαται ἔ κριοῦ, ὧν τίνως

ne sed hic in cognomini
pelago sepeliatur. Misere
mur eñ ipsius, vt quę mi-
serabilia maxime a nouer
ca passa fuerit. Neptu. At
hoc quidem, Amphitrite,
fas non est, neq; etiã alias
honestũ, sic illam alicubi
sub arena iacere. Sed q̃d
dixi, in Troade, in Cher-
soneso mox sepelieſ. Illud
autẽ pro solatio ei erit, q̃
paulo post eadã, ipsã q̃q;
Ino patieſ, cũ præcipitabi
tur, persequente illã Atha
mante, in pelagus, ex sum
mo Citherone, qua in ma
re porrigit, vna cum filio,
quẽ in ulnis gestabit. Ner.
Sed & illam seruare cõue
niet, gratiã hãc Baccho fa
ciendo. Educauit eñ illũ
Ino, eademq; nutrix illius
fuit. Nep. Nõ decebat, a-
deo præuã. Sed tamẽ Bac
cho nõ gratificari, Amphi
trite, indignũ foret. Ner.
Sed q̃d accidit huic, q̃ ab
ariete decidit? frater autẽ
eius, Phryxus, tuto vehi
tur? Nep. Merito, adole-
scẽs eñ est, & cõtra impe
tũ obsistere potest. Illa ve
ro, eo q̃ insueta eius fe-
rat, cõscẽso videlicet vehi
culo nouo & inopinato,
et despiciẽdo in profundũ
immẽsũ, pculsa animo, et pa
uore pariter attonita, præ
terea et uertigine correpta
prę vehementia et impetu
volatus, retinere cornua
arietis

ἀπολο-
γία.

Ὅτι ἀπὸ ἔ
ἀδίκου, κ οὐχ ὑπὸ
Repetit mandatũ suum.

Ἐ πέρα μύθου, ἡ πρόφα
σις τῆς τιμωρίας.

Ouid. 3 Metam.

Occupatio.

παραλειπόμενα.

Narratio quomodo Helle sit delapsa in mare.

Causa.

ipsa mes. Obiectionem ὀντος γοῦ ἄλλως.

arietis amplius nō potuit, qbus se eousq; sustentauerat, atq; ita in mare decidit. Ner. An non igitur matrem ipsius Nephelen decebat opem ferre cadenti? Nep. Decebat sane, sed Parca quam Nephele multo potentior est.

ἀπάλλητο, καὶ πτήσεως ἡ φύλη γ. Νη. οὐκοῦν ἐχρῆν τὴν μητέρα τὴν Νεφέλην βοηθῆσαι πεπτούσῃ. Πο. ἐχρῆν. ἀλλὰ ἡ μοῖρα πολλῷ ἦν Νεφέλης κρατεστέρα.

ΙΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

Iridis & Neptuni.

Ἐξηγητικὸν, *Quomodo Delus insula fluitans substiterit.*

Vt fluitans Delus consistat, nunciat Iris
Ortygia, Asterie quæ ante uocata fuit.
Hospitium tandem Latonæ præbuit isthic,
Cum Pytho usque adeo persequeretur eam.

Alludit ad nomē Insulæ, q̄ ipsa fuit appellata Subiecta tractatio. κατ' ἀφὴ γησιν Prædicatum.

Nisula istā errantē Neptune, quæ a Sicilia reuulsa atque vndis submersa, mari innatat. Eam, ita iubet Iupiter, consistere facias iam atque apparere, & vt tandem manifesta atque conspicua in medio Aegæo inconcusse maneat, fundata firmiter admodum illa. Opus enim illa nonnihil habet. Neptu. Fiet

Ἡρ νῆσον τὴν πλαζομέ-
Τ νην δὴ Ποσειδον ἄγουσα, δεῦρο τῆς Σικελίας, ὄφαλον ἐπηέρχεσθαι, συμβάλλουσα. τοῦτο φησὶν ὁ Ζεὺς σὲ θέλει, μὴ φανῆναι καὶ τοῖς ἄλλοις δῆλην εἶναι ἐν τῷ αἰγαίῳ μέσῳ βεβαίως μένουσαν, συρίξας πάνυ ἀσφαλῶς, ἵνα τι καὶ ἡμῖν ὠφέλιμον πεπράξητε

πυραξασα τον τοκον. Ια. τινα δε δημον παρικεσ αυτω την χθονα διαφανεσται, και μικρα πλυσασα. Ιρι. νυν Λητω εν αυτης δη αποκυησασ. ειδη σαφως φρασω υπο των ωδινων εχομαι. Πο. τι ουν ουχι ενεστιν ο θρονος ενταυθα και η δικη μη οτ', αλλα γε πασα η γη ουκ αν υποδεξασθαι δυναιτο τον αυτης γονεα. Ιρι. εκ δη Ποσειδωνος, ω Ηρα κ' ορκω μεγαλω πεπεισθι πυθι γενεσθαι παραχρη τη Λητοι τ' ωδινας υποδυχην. ω πλουτων νυν σοι αυτη φιλη μαθητεον, αφασις γαρ ουδεν. Ρε. σωπα μαιθι δη νυν, η σοι αναπνοη λοιπη εκ του βυθου, και μικρον υποφθονει, αλλα δεδοικας μην. και υπολαβε ο ποσειδων μαντικωτατα τω αδελφω τα τεκνα δυο τους καλλιστους των θεων, και υμας ω πλουτωνιδη, σημηνομενος τω Λητοι και τα αυτω, και γελωτα απαντα ιδοντ' αν φαιητε δε, ως νυν, εξαιφνης αυτω φοβον τε νεογνα, ινα δια τοχεα αυτους μεταση η τιμη ρεουσα τη μητρι. συ δε απαγγειλι τη Διι, παντα ειναι δυνησηι.

ησκουε ο Διλογ. εκ[illegible]
ε Λητω, και τα
κατα.

Fiet hoc, Iri, sed tamē quē vsum illi prabebit, manifesta apparens, & nō amplius fluctuans? Iris. Latonem in ipsa oportet parere, iam enim male habet a doloribus. Nep. Quid igitur? an non sufficit illi coelum, vt in eo pariat? Quod si minus aut illud, ac certe nec tota terra partus illius recipere poterat? Iris. Non, Neptune. Nam Iuno obstrinxit iureiurando magno Tellurem, ne praberet Latonæ partu rienti vllum receptaculum. Haec igitur insula iuramento non tenetur. Absit. Condita enim tum fuit. N. Intelligo rem. Igitur subsiste In sula, atq; emerge iterū ex profundo, & nō amplius fluctues aut tumbes, sed immota maneas. Ac suscipe o felicissima, fratris mei liberos duos, deorum omnium pulcherrimos. Et vos, Tritones, trajicite Latonē in ipsam, omniaque tranquilla sint. Serpentem aūt illum, qui nūc velut ostro exagitat illam, perterrefaciendo, ipsi infantes posteaquam in lucem editi fuerint, aggredientur, ac matrem vindicabunt. Tu vero vade, renuncia Ioui, omnia bene habere. Stabilita est Insula. Veniat Latona, ac pariat.

Ratio.
Pollicet senorem gestuū: & interrogat eam finalē ἀφύγκτως
Obiectio
Respōsio
Maior.
Assumptio.
Probatio.
ὁ πρόσταξις.
Scilicet Apollinem & Dianā
ἀποφασις ἐφ' ἑαυτοῦ
ὁ προσταγμα
ὁ προξενητης.
Conclusio.

Luciani

ΞΑΝΘΟΥ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

Xanthi & Maris.

παραλογικὸς: *petit enim Xanthus fluuius à Vulcano penè exustus, auxilium à mari.*

Ignipotens rapidis incenderat omnia flammis,
Vnà etiam exustus fortè Scamander erat.
Præsidium ponti quærens nihil impetrat ille,
Audax obstiterit quod semel Aeacidi.

Δημηγορία. Rogatio geminata. A causa narratio, & factũ Achillis, quod est causa impudicæ sui facti. Causa impellẽs. Factũ finum. Redit ad Vulcanũ & ipsam rem, post causã ex positam. Δρομάς. ἀφαίρεσις

Vscipe me, o Ma
8 re, gratia eñ passus sum, extingue mihi vulnera. Ma. Quid hoc rei est Xanthe? qs te deusit? Xa. Vulcanus, sed igne cãdesco prorsus, miser & efferuesco. Ma. Cur aũt iniecit tibi ignẽ? Xan. Propter filium Thetidis. Postquã enim occidentẽ illũ Phrygas, suppliex deprecatus sum. Ille autẽ ab ira nihil remisit, sed occisorum corporibus etiam ob struxit mihi alueũ, ego misertus miserorũ, occurri, vt aquis inundarẽ atcp inuolueret illũ, quo eo periculo absterritus, ab occisione virorũ cessaret. Ibi igitur Vulcanus (aderat eñ prope forte existẽs) vniuersõ igne, quantũ, opinor, vsq; habebat, quantũcp & in Aetna,

Ἔξαι μου ὦ θάλασσα, δεῦρό
Δ μοι πιοῦσα τὸ ῥεῦμα τοῦ Ξάνθου, κατάσβεσόν μου τὰ τραύματα. Θά. τί τοῦτο ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν; Ξά. Ἥφαιστος. ἀλλ' ἀπολωλέκαμεν ὅλος ὁ πεδιάς μου, καὶ ἐγὼ. Θά. διὰ τί δὴ βέβληκε τὸ πῦρ; Ξά. ὀργὴ τοῦ υἱοῦ τῆς Θέτιδος, ὑπὲρ οὗ ἐγὼ φονεύοντα τοὺς Φρύγας ἱκέτευσα, ὁ δ' οὐκ ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῷ νεκρῶν ἀπέφραττε μοι τὸν ῥοῦν, ἵνα ἐξέωσε τοὺς ἀθλίους, ἐπιλύσω δὲ λόγον, ὡς φοβηθεὶς ἀπὸ σχοίη τῶν σφαγῶν. ἐνταῦθα δ Ἥφαιστος, ἔτυχε γὰρ πλησίον που ὤν, πᾶν ὅσον οἶμαι πῦρ εἶχε, καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ ἔπαθεν ἅλ

θοδι, φάσθαι, ἐπιλαθέ μοι. καὶ ἐκεῖνος μὲν τὰς πλοίας, καὶ μυρρίνας, ὥσπερ σὺ δὲ κυνῶ τὰς ἀκανθοδάμονας ἰχθύς, καὶ τὰς ἐγχέλυας. αὐτὸς δὲ ἐμὲ ὑπερφυχλάσας τοιέσας, μηρεῦ δὲ ὅλως ξηρὸν ἐργάσας. ὁρᾷς δὲ οἷον ὄπιον διάκαυμα ὑπὸ τῶν ἐκκαυματίαις Θάλ. θολερὸς ὁ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς ἀκούω, καὶ αἷμα μᾶλλον ἐστὶ τῶν νυμφῶν. ὁ θερμὸς δὲ, ὡς φῄς, ἀπὸ τοῦ πυρὸς, καὶ ἀκόντως ὁ Ξάνθε, ὅτι ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν ὥρμησας ἐκ ἀλλάδος ὅτι Νηρεΐδος ἦν ὁ ἔρ. Ξάν. ἐκ ἦσθα οὖν ἐπιστάμενος γάμους ἅπτας τὰς φρύγιας Θάλ. τὸν Ἥφαιστον δὲ ἐκ ἔφθα ἐπιστάμενος, ὅτι ἐμὲ ἦρ ἔτα τὸν Ἀχιλλέα

Aetna, & ſi quibus alijs locis, illius eſt, allato, pceſſit obuiã, ac exuſſit quidẽ vimos, & myricas, aſſauit autẽ & infelices piſces & anguillas. Me vero, cũ eſſeruefcere feciſſet, parum abfuit, quin totũ aridũ ac ſiccũ reddiderit. Vides ni mirũ quo pacto exuſtiõibus iſtis deformatus ſim. Mar. Turbidus es, o Xanthe, & calidus, vt cõſentaneum eſt, cruore a cadaueribus, calore autem, vt ais ab igne veniente. Ac merito, Xanthe, vt qui contra filium meum impetũ feceris, nõ veritus, q̃ Nereidis filius ille eſſet. Xan. An non igitur decebat mi fereri me Phrygiũ, vicinorum adeo meorum? Mar. Vulcanũ vero, an nõ contra decebat miſereri Achyllis Thetis adeo filiũ?

οἶν, vel οἰνωπόν.

Ποσεῖς. Concluſiuncula quærelæ. Cõcluſio πρὸς τὰ πρῶτα λεγόμενα.

συμπαθῶ μὲν ὑμῖν ὦ accuſatio Defenſio ab honeſto.

ἐδικαίως γοῦν ἔπαθε gerit pa-

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΕΤΙΔΟΣ.

Doridis & Thetidis.

Mercurius de unica filia Acriſii Danaë Ioue in aurum conuerſo decepta, & à patre in mare expoſita.

Notum

Notum est quod Danaen clausam deluserit imber
Aureus ut ponto post dederitq; patet.
Heu nil tam firmum quicquam sanctęq; pudicum,
Quinetiam maculet pernicios⁹ amor.

Interrogatio. Narratio generalis πάθους. ἀπιστία γάμου quia copiosius exponit superiora. λογισμὸς πλάκος. Rogatio causæ ἀπιστίας γάμου & fabulę expositio ἀδύνατόν fuisse, & causa. παρεισθεῖσα, & præmunitio. τὸ πρᾶγμα.

Vid lachrimaris Q. Theti? The. Pulcherrimam Dori puellam vidi, in arcam a patre conjectam, tum ipsam, tum infantem ab ea paulo ante genitum. Iussit autem pater nautas, arcā illam acceptam, postquā in altum a terra prouecti essent, abijcere in mare, vt ita periret & misera illa, & infans vna cum ea. Doris. Quamobrem autem, o sor, hoc? quandoquidem comperta habes exacte omnia. Thet. Pater illius Acrisius, quia pulcherrima erat, in arcum quendā thalamum inclusam, perpetuæ virginitati destinarat. Deinde, verum quidem dicere non possum, Iouem autem aiunt, conuersum in aurum, delapsum per imbrium ad ipsam esse. Accipiente autem illa in sinū demanantem deum, grauidam ex eo factum fuisse. Quod cum pater animaduertisset, vtpote durus quidam & zeloτυπος senex, grauiter indignatus est. Et quia ab aliquo stupratam fuisse illam arbitratus est, coiecit in arcam hanc, cum paulo ante peperisset. D. Cæterum illa quid agebat Thet, quando abripiebatur:

Ἰδὲ σὺ ἐκείνων ὦ Θέτι, Θέτις. Τ τις, καλλίστη ὦ Δωρὶ κόρη ἦσθον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ τ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτήν τε καὶ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγένητον, ἐφ κίλλουσι δ᾽ ὁ πατὴρ τοὺν ναύτας ἐκπλεύσαντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὴ σφ λὸ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποκαύσωσιν, ἀφ φῆναι ἐς τὸ θάλασσαν, ἐς ἀπόλειαν ὁ ἀθλία καὶ αὐτῇ, καὶ τὸ βρέφος. Δωρ. τί γὰρ ἐποίησε ὁ ἄθλιος, ἐπεὶ ἐμάθε ἐκφυγὼν ἅπαντα; Θέτ. ἀλ χρίσας ὁ πατὴρ αὐτῆς, καλλίστω οὖ σαν, ἐπαρθένευεν ἂν χαλκωῦ τινε θάλαμον ἐμβαλών. εἶτα τὸ μὲν ἀλη θὲς οὐκ ἔχω ἀπεῖν· φασὶ δ᾽ οὖν τὸν Δία χρυσὸν γενόμενον, ῥυῆναι δι᾽ ὀρόφου ἐπ᾽ αὐτήν. ἐξαμένην δὲ ἐκείνην ἐς τὸν κόλπον καταῤῥέον τε τὸν θεὸν, ἐγκύμονα γενέσθαι. τοῦτο οὐδὲν ὅσον ὁ πατὴρ, ἀχθεσθεὶς καὶ ζηλότυπος ἀνήρ, ἐξανέκοψε. καὶ ὑπὸ τοῦ μισοχόλου ῥιφθεὶς αὐτοῦ, ἐμβάλλει ἐς τὸν κιβωτὸν ἅρτι τετοκυῖαν. Δωρ. ἦ δῆτα τί τὸ πρᾶγμα ἦν Θέτι, ὅτε κτλ.

κρο. Θύτ. ὑπὲρ οὗτος μὲν ἐσίγα ὃ Δωρίς, καὶ ἔφερε τὸν παιδίσκιον· τὸ βρέφος δὲ παρητᾶτο μὴ ἀποθανεῖν, ἀκρύουσα καὶ τῷ πάππῳ λέγουσα ἐλεεῖν αὐτό, κάλλιστον ὂν τὸ δίκαιον ἐπ' ἀγνοίᾳ τῶν πολλῶν, καὶ ἐμὲ δίκαιον πρὸς τὴν θάλασσαν ὑποπίμπλαμαι αἵματος τῶν ὀφθαλμῶν ἀκρύσας, μνημονεύσασα αὐτῶν. Δω. κἄμὲ ἀκρύσαι ἐπανίσασι, ἀλλ' ἤδη τεθνᾶσιν. Θύ. οὐδαμῶς, νήχεται γάρ τι ἡ κιβωτὸς ἀμφὶ τὸν Σεριφον, ἵνα ἡμᾶς αὐτοὺς φυλάττωσιν. Δω. τί οὖν ἔχει σώζομεν αὐτούς, τοῖς ἀλιεῦσι τοῦτοις ἐμβαλοῦσαι εἰς τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίοις; οἱ δὲ ἀναπάντες, σάττουσι δηλονότι. Θύ. οὐ λέγεις, οὕτω ποιῶμεν. μὴ δ' ἀπολίωμέ τι αὐτῶν, μὴ τὸ παιδίον οὕτως ἁβρὸν καὶ

tur? The. Pro se quidem nihil dicebat, Dori, sed tacite ferebat damnationem pro infante autem deprecabatur, ne morti traderetur, lachrymando, atq; illū auo ostentando, pulcherrimum saue puerum, Dori. Ille autem præ ignorantia malorum, etiam arridebat matri. Oppleo rursum oculos lachymis, quum in mentem illius venit. Do. Et me flere fecisti. Sed nūquid iam mortui sunt? Th. Haudquaquam, natat enim adhuc arca circa Seriphum, viuis illis custoditis Dor. Cur igitur non conseruamus ipsam, piscatoribus istis Seriphijs, in retia immittendo? Qui extractos illos, incolumes præstabūt scilicet? The. Recte dicis, atque ita faciamus. Non enim perire decet, neq; ipsam, neq; infantem adeo cum sit formosus.

τὰ μὲν Horat. li. 3. Carm. oda. 16.

τὰ ἐπὶ

μῶμα.

πάππῳ mulliebre

Alia interrogatio.

Effectus cōmiserationis, hoc tantis interrogatio.

Assensus ad illam.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

Tritonis & Nereidum.

Argumentum. quomodo Perseus filius Danaes balenam contra Andromedam emissam occiderit, & ipsam puellam liberauerit, & tandem in uxorem duxerit.

Inscrip-

Iusserat Andromedā cōuinci nexibus Ammon,
Promatre id Veneris ultio certa fuit:
Liberat hanc Perseus, qua conditione uolebat,
Belua nil potuit, factus & hicce gener.

ἀφόρμη ὅτι γαμικὴ, & propositio bipartita. Rogatio de interfectore. Causa. Impellēs Modus.

Alæna ista uestra, Nereides, quam contra filiam Cephei Andromedam emisistis nec̄ puellā ipsam iniuria aliqua affecit, pinde vt vos putatis, & ipsa iam mortua est. N. A quo, Triton? Num Cepheus, tanq̄ illectamēto aliquo proposita puella aggressus illam occidit, ex insidijs cū multa vi adortus? Tri. Non. Sed nostis, arbitror, Iphiānassa, Perseum illum Danaes puerū illum paruum, quē vna cū matre in arca abiectum in mare ab auo materno, conseruastis misertæ illorū videlicet. Iph. Noui quē dicis. Cōsentaneū vero, illum iam adolescentē factū esse, atq; admodū generosum, & pulchrū aspectu. Tri. Hic occidit Balænā. Iphi. Quam obrē Triton? Nec̄ em̄ huiusmodi cōteruationis præmia persoluere nobis debebat. Tr. Ego vobis exponā omnē rē, ita vt gesta est. Missus hic fuit ad Gorgonas, vt hoc quasi quod dam certamē regi perageret. Postq̄ autem peruenit in Libyam. Iph. Quomodo Triton, solus, ne, an & alios secū socios abduxit. nā alioq; difficile hoc iter.

πρόσωπον χαρίεν. ἐπαυξητικὸν Conclusio. Ratio ab ætate, familia, & corpore Cōtinuatio narrationis causæ. ὑποθετικὸν. Narratio Causa finalis. ἐγκώμιον.

Τρι. Οὐκοῦν ὑμῖν ὁ Νηρηΐδων τῶν ἐπὶ τῷ τοῦ Κηφέως θυγατρὶ συνομόσαντων ἐν πέμπτῃ, οὗτος τὸν παῖδα ἠδίκησεν ὡς οἶδα, καὶ αὐτὸ δῆλον τέθνηκε. Νη. Ὑπὸ τίνος ὦ Τρίτων, ἢ ὁ Κηφεὺς καὶ βάσκανος ἐλέσθαι προθυμίᾳ, τὸν κόρῃ ἀπίκτανεν ἐπιβὰς, λαβόμενος μετὰ πολλῆς δυνάμεως; Τρί. οὐκ, ἀλλ' ἴσθι, οἶμαι ὃ ἱφιάνασσα, ἣν Ῥοδόπια, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῷ ἐμβληθὲν ἐς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ μητροπάτορος, ἐσώσατε, οἰκτείραντα αὐτούς. Ἰφι. οἶδα δὴ λέγεις. εἰκὸς δ' ἤδη γενέσθαι καὶ μάλα γενναῖόν τε καὶ εὐπρεπῆ ἰδεῖν. Τρί. ὅτι δὲ ἀπέκτεινε τὸ κῆτος. Ἰφι σιγᾷ· ὁ Τρίτων; ἢ γὰρ δὴ σῶσαι ὑμῖν τοιοῦτα ἐκείνῃ οὐκ ἐχρῆν. Τρί. ἐγὼ ὑμῖν φράσω ἅπαν ὡς ἐγένετο. Ἐστάλη μὲν γὰρ ὑπὸ τῶν Γοργόνων, ἆθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν, ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην. Ἰφι. πῶς δ' Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ ἄλλους συμμάχους ἦγεν; ἄλλως γὰρ δύσπορος ἡ ὁδός.

Τρί.

Τα. εἶχε τὸ ἄδρ᾽ ⸗ ὑπόπλοφον χαῖρ᾽ αὐτὸν ἡ ἀθηνᾶ ἐθηκεν, ἐπεὶ δ᾽ ἔγνω ὅτου διήκεστο, αἱ μὴν ἐκάθ ὀδυρον εἶμαι. ὁ δ᾽ ἀσπετιμβρ τῆς Μεδούσης τὸν κεφαλὸν, ὤχετ᾽ ἀποπτάμενος. Ιφι. πῶς ἰδών; ἀθέατα πεπαθὼς εἶπεν. ἢ ὅς ἂν ἴδῃ, οὐκ ἔτ᾽ ἄλλο μετὰ ταῦτα ἴδοις. Τρι. ἡ ἀθηνᾶ τὸν ἀσπίδα προφάνουσα, διαυτὰ γὰρ ἔκυσα φυγαμένη αὐτὸν πρὸς τὸν ἀσπίδα, καὶ πρὸς ἐν κυρίᾳ ὕσοπον, ἡ ἀθηνᾶ δὴ ἐπὶ τ᾽ ἀσπίδ⸗ ὑπαπλοβόσης, ὅσπερ ἐπὶ κατόπτρου περίσχοι αὐτὸ ἰδοῦσα τὸν ἐκεινε τ᾽ μεδούσης. ἔπειτ᾽ λαβόμ⸗ τῇ λαιᾷ τ᾽ κόμης, ἐνορῶσ᾽ τ᾽ ἀκένα, τῇ δεξιᾷ τ᾽ ἅρπην ἔχον, ἀπέτεμε τ᾽ κεφαλὸν αὐτῆς. καὶ πρὶν ἀδίκησαι τὰς ἀδελφὰς, ἀδίκησαι, ἐπεὶ δ᾽ κατὰ τὸν παράλιον τοῦτον αἰθιοπίαν ἐγένετο, ἤδη πρόσγειος τῷ μύθου, ὁρᾷ τὸν ἀνδρομέδαν προκεμένην, ἐπὶ πίτρας προσδεδεμένην, καλλίστην ὦ θεοί, καθαμένην τὰς κόμας, ἀμίχιον τοὐλὺ ἐνδρὸς τ᾽ μεσῶν, ἢ τὸ μὲν πρῶτον οἰκτίρας τὸν τύχην αὐτῆς, ἀνηρώτα τὸν αἰτίαν τ᾽ κατ᾽ δίκης, κατὰ μικρὸν δ᾽ ἀλὺς ἔρατο. ἐχθρὸν γὰρ σεσώσεσθαι τῶν παίδ᾽, ἐπ᾽ θεῷ δίεγερσ᾽ ἡ ἐπιδεὶς τὸ κῆτος ἐπὶ θάλ⸗

Tri. Perierã plectus est, alatũ enim ipsum Minerua reddidit, postquam autem eo loci venit, vbi illae agebant, illae quidem deplorabant, opinor. At hic amputato Medusae capite, iterum auolauit. Iphi. Quo pacto aũt aspexit illas? Aspici enim nequeũt, vel quisquis illas aspexerit. non amplius quicquã posthac aspicit. Tri. Minerua scutum praeferens. (Talia enim audiui ipsum narrantẽ apud Andromedam, postea & apud Cepheum.) Minerua igitur, inquã, in clypeo refulgente, tanquam in speculo aliquo, exhibuit ipsi spectandam Medusę imaginẽ. Postea sinistra, arrepta illius coma, & inspecta imagine, dextra autem sublata harpe, abscidit caput ipsius, atq; ita priusquã sorores reliquae expergisceretur, auolauit. Porro vbi circa maritimam hãc Aethiopiae oram venisset, terrae iam propinquior aliquanto volans, videt Andromedã, expositã, in tupe quadã prominẽte palo affixam, pulcherrimã, o Dij, promissa coma, & seminudam, longe vsque infra vbera. Ac primũ quidem misertus fortunę illius, interrogat causam dãnationis huius. Paulo aũt post, amore captus (oportebat enim incolumẽ seruari puellã) opem ferre illi statuit. Atq; vbi iam Balena accessisset terribilis ad

Quib. auxilijs? q. mõ inter pellatiõe rogat an μονομαχία fuerit an bellum.

ἐποάλφιον. Gorgones.

Attestimonio.

ἐπασάλφιον.

ἐνδίκως κόθους ἡδίαν διὰ γυνα.

ἅρπη ensis falcatus Persei fuit.

Accedit propius ad liberationẽ Andromedę. A fortuna, id est, supplicij foeditate, & indignitate, a situ, ab habitu, ab ætate, & sexu est

πάθ⸗

τὴν πρω
χθίσια,
μετα-
μόρφω
σιν.
ἀπόμε
νον.
πρᾶγμα
πρὸ χθὲς
ὑπόστα
σιν ἐπι-
φάνη
μα ex
repugnā-
tibus.
ἐπίκρι
σιν αὐτο
γνωμό.
ἐρμήνεια
ἀπόκρι
σις ἀ
πορρῆ φυ
σιν.

modum & quasi mox ab
sorptura Andromedam,
in altū sublatus adolescēs,
manu ad capillū admoto,
harpam tenens, altera qui
dem ferit, altera aūt Gor
gona spectandā pferēs, in
lapidē illā cōuertit. Illa igi
tur mortua est, & dirigue
re ipsius mēbra oia, quæ
cunq; Medusam aspexe
rūt, at hic solutis vinculis,
ghus uirgo alligata fuerat
suppositaq; manu susceptit
illam summis pedum digi
tis descendentem e rupe ar
dua illa quidem atq; pro
cliui, & nunc cum eadem
nuptias peragit in ædibus
Cephei, abducetq; illā se
cū Argos. Quare pro mor
te, nuptias nec; eas vulga
res illa inuenit. Ne. Equi
dem non ita valde ægrefe
ro factū hoc. Quid em̄ a
deo nobis iniuriæ fecit pu
ella, si mater ipsius supbe
extulit sese tunc, ac pulchri
or nobis esse voluit? Trit.
Quod hoc pacto magnū
dolorē perceptura fuisset
ob filiā, mater certe illius
fuit. N. Ne meminerī
mus Dori itorū amplius,
si quid barbara mulier, su
pra quam decebat, loquax
fuit. Satis enim supplicij tu
lit, quæ tanto in metu, si
liæ causa constituta,
fuit. Gratulemur
igitur nu
ptijs.

Cōclusio
Ab æquo
Clausula.

μάλα φοβερὰν ὦ Περσεῦ μεταπεσοῦσαν
τὴν ὀλομένην, ὑπὲρ ἀνθρώπους ὁ
ποιήσκων, πρόκοπον ἔχειν τὴν ἁρ
πήν, ᾗ μὴν καθικέτευε, τῇ δὲ πρε
σβυτέρᾳ τῶν γοργόνων, λίθον ἐποίη σεν
τὸ πρόσωπον, τέθνηκε γάρ, καὶ πέπηγεν
αὐτῇ τὰ σώματα, ὅσα εἶδε τῶν Μέ
δουσαν. ὁ δὲ λύσας τὰ δεσμὰ τῆς παρ
θένου, ὑπέρας ἐν τῷ χάρᾳ, ὑπεξάγει
σωφρονοῦντι παντοίως ἐκ τῆς πέ
τρας, ὀλιθηρᾶς οὔσης. καὶ νῦν γαμεῖ
ἐν τοῖς Κηφέως, καὶ ἀπάξει αὐτὴν εἰς
Ἄργος. Ὅς τι οὖν θορυβοῦμεν, χαίρειν
τὸν τυχόντα εἰῶμεν. Νε. ἐγὼ μὲν
οὐ πάνυ ἔφη γεγονὼς ἄχθομαι. τί γὰρ
οὐ πᾶσι ἡδέα ἡμῖν, πλὴ ἡ μήτηρ ἐκ
μεγαλαύχου τότε, καὶ ἀξίου πολ
λῶν εἶναι; Τρι. ὀπὴ οὖν ἂν ἥλ
γησεν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ, μήτηρ γε οὖ
σα. Νε. μικρὸν μεμνήμεθα δὲ Δω
ρὶ ἐκείνων, ἅ τι βάρβαρον γυνὴ ὑ
πὲρ τὸν ἀξίωμα ἐλάλησεν, ἱκανὴν γὰ
ρ ὑμῖν τιμωρίαν ἔδοκε, φοβη
θεῖσα καὶ τῇ παιδί.

χάιρωμεν οὖν
ἤδη γάμῳ.
μφ.

ΖΕΦΥΡΟΥ ΚΑΙ ΝΟΤΟΥ.

Zephyri & Noti.

μεταμόρφωσις Ἰοῦς εἰς Ταῦρον.

Indutus faciem tauri, deus ille coruscus,
Auexit pulchram, de grege Mercurij.
Hæc fuerat Cadmi sorör, alto & Agenore nata,
Efficiunt fœdum uina Venusq; pecus.

Ὁ πόσοις συμπλεῖ ἐγὼ καὶ μεγαλοπρεπέστατος ἄνεμος ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ' οὗ ἐμαι, καὶ πνέω, σὺ δὲ οὐκ εἶδάς με Νότε; Νό. τίνα τοῦτον λέγεις ὦ Ζέφυρε πλὴν συμπλεῖν; ἢ τίνος οἱ πλέοντες τοῦδε ἦσαν; Ζέφ. ἁδίαν θάλατταν ἀπολάβοις, οἷον οὐκ ἄλλο ἴσθι ἔτι. Νό. παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν γὰρ θάλασσαν ἀγγαλίομαι. ἐπέπλευσα δὲ καὶ μάλα τῆς ἰνδικῆς, ὅσα παράλια τῆς χώρας, οὐδέν σοι οἶδα, ὃν λέγεις. Ζέφ. ἀλλὰ τὸν σιδώνιον ἀγήνορα οἶδας; Νό. νὴ τὸν τῆς εὐρώπης πατέρα. τί μέν; Ζέ. περὶ οὗτος ἐκείνης διηγήσομαί σοι. Νό. μᾶλλον, ὅτι δὲ Ζεὺς ἁρπάσας ἐκ τοῦ λεοῦ τῆς παιδὸς; πολὺ γὰρ καὶ πάλαι ἠπιστάμην. Ζέ. οὐκοῦν τὸν μὲν ἔρωτα οἶδα. τὰ μετὰ ταῦτα δὲ οὐ σὺ ἴσως

Vnquam equi dem pompā magnificentiorem vidi in mari, ex quo ego sum, & spiro. Tu vero non vidisti o Note? Not. Quammam hanc dicis Zephyre pompam? aut quinam sunt qui illam duxerunt? Zeph. Suauissimo spectaculo caruisti, & quale nō facile aliud vnq̄ videris. Not. Iuxta rubrū mare occupatus fui, affluenti autem & partē Indiæ nōnullam, quantū videlicet eius terræ mari adiacet. Proinde nihil eorū noui, quę tu dicis. Zephyrus. Quid? Sidonium illum Agenorem vidisti? Not. Etiam, Europe patrem scilicet. Quid tū. Zeph. De illa ipsa narrabo tibi. Not. Nū, quod Iupiter iam olim amare puellam cœpit? Nā hoc etiā pridem sciui. Zephy. Igitur quod ad amorem attinet, nosti. Quę vero postea cōsecuta sunt,

ἀνέμους.
ἐρώτης.
Causa.
τὸ ἀπὸ πλάνης.
Conclusio.
πατρὸς εὐρώπης.
ὑπόκρισις.
ἄξιόν σε ἀκοῦσαι περὶ τοῦ ἔρωτος.
Narratio

f ex

ea nunc audi. Descenderat Europa ad littus, ludendi gratia, assumptis secum equalibus suis. Iupiter autē in formam tauri assimilatus, ludebat vna cū ipsis, pulcherrimus tum apparens. Nam & candidus erat, vt nihil supra, & cornua habebat reflexa pulchre, vultumq; præ se ferebat admodū māsuetū ac placidū. Saltabat igitur & ipse in littore, & mugiebat suauissime, ita vt Europa auderet etiam cōscendere ipsum. Cæterū vbi hoc factum est, citato cursu Iupter quidē vna cū illa in mare prorupit, atq; ibi, vti inciderat, natabat. Illa vero a lmodū perculsa animo ex hac re, sinistra apprehendit ac tenuit cornua, vt ne delaberet, altera aūt manu diffluentē vento vestem cōtinebat. No. Dulce hoc spectaculū, Zephyre, vidisti, & amatoriū, natantem videlicet Iouem, & ferētem secum amores suos. Zeph. At vero quæ consecuta sunt, suauiora multo, Note. Nam & mare statim cōpositis fluctibus quietū fuit, & trāquillitate vltro attracta, placidum ac planum seipsum præbuit. Nos aūt omnes silentiū agētes, nihil aliud quam spectatores tantū, eorum quę fiebant, quasi quidam comites, sequebamur. Cupidines vero iuxta volitantes, paulum supra mare, ita vt interim summis pedibus cōtingerent

ἔστιν, πάσις.

τὰ μετὰ ταῦτα,

Descriptio pōpæ.

δὴ ἀκουθῶ. ἡ μὲν οὖν εὐρώπη κατειλήφθη ἐπὶ τῶν ὤμων πάλλουσα, τὰς ἀλικιώτιδας παραλαβοῦσα· ὁ Ζεὺς δὲ ταύρῳ ἐικάσας ἑαυτὸν, συνέπαιζεν αὐτοῖς, κάλλιστος φανόμενος, λευκός τε γὰρ ἦν ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπῆ, καὶ τὸ βλέμμα ἥμερον· ἐσκίρτα οὖν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς ἠόνος, καὶ ἐμυκᾶτο ἥδιστον, ὥστε τῶν εὐρώπην τολμῆσαι καὶ ἐπιβῆναι αὐτοῦ. ὡς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, ἀφορμᾶται μὲν ὁ Ζεὺς, ὄρμησεν ἐπὶ τὴν θάλατταν φέρων αὐτὴν, καὶ ἤνεγκε τὸ ἐμπιστόν· ἡ δὲ πάνυ ἐκπλαγεῖσα τὸ πρᾶγμα, τῇ μὲν ἑτέρᾳ ἔσχε τὸ τοῦ κέρατος, ὡς μὴ ἀποπλαδήσειε, τῇ ἑτέρᾳ δέ, ἠνεμωμένον τὸν πέπλον ἐπεῖχε. Νο. ἡδὺ τοῦτο θέαμα ὦ Ζέφυρε, εἶδες, καὶ ὁρμητὸν, ἐρῶντα μὲν τὸν Δία, φέροντα τῶν ἀγαπωμένων. Ζέ. καὶ μὲν τὰ μετὰ ταῦτα ἤδιω παραπολύ ὦ Νότε. ὅτι γὰρ θάλαττα δύβις ἀκύμων ἐγένετο, καὶ ἡ γῆ λήνων ἐπισεσαλμένη, λέσιον παρέσχον ἑαυτόν. ἡμεῖς δὲ πάντες ὅσοι ἦσαν ἀγοντὸς, ἐθέᾳν ἄλλο ἢ θεαταὶ μόνον τῶν γιγνομένων παρεγενήθημεν. ἐροτοῦς δὲ παρεπετόμεθα, μικρὸν ὑπὲρ τῶν θαλάττων, ὡς ἐνίοτε ἄκροις τοῖς ποσὶν ἐπιψαύειν τῶν ὕδατος τὸν ἡμίονον τὴν δ' ἄλλην φορὰν

ἕδον ἅμα τὸν ὑμέναιον. αἱ Νηρηίδες δὲ ἀναδῦσαι, παρεπλεῖον ἐπὶ τῶν δελφίνων ἐπιπροθοῦσαι, ὑμέναιον αἱ ἅμα καὶ τοῦτο, τὰ τῶν Τριτώνων γένος. καὶ ἦν ἄλλο μὲν φοβερὸν ἰδεῖν τῶν θαλαττίων, ἕκαστα πορεύεται χρῶνται τοῖς ποσίν. ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπεβεβήκει ἅρματος, παρῆν δὲ καὶ ἡ Ἀμφιτρίτη ἐν χορῷ, προῖξα γαμηθεῖσα, προσδοκῶσα καὶ αὐτὴ τὸν ἀδελφὸν ἐπὶ πᾶσι δὲ τοῖς ἀφροδισίοις δύο Τρίτωνες ἐφέροντο, ἐπὶ κόγχης κατακειμένῳ, ἄνθη πάσης ἐπιπάλλουσα τῷ νύμφῃ. καὶ τοῦτο φοινίκινον ἦν τῆς Κρήτης ἐξαίρετον. ἐπεὶ δὲ ἐπὶ τὴν νῆσον, ἐς ἣν ταῦρος οὐκ ἐπέφερε, ἐπιλαβόμενος δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς, ἀπῆγε τὴν εὐρώπην ἐς Δίκτιον ἄντρον, ὅθεν ἐφάνησαν, καὶ κάτω ὁρῶσα. ἠπίστατο γὰρ οὐδὲν ἧττον, ἢ ἄγοιτο. ἐμοὶ δὲ ἐμπεσόντος, ἄλλος ἄλλο τῶν πλοίων μέρος διακυμαίνομεν. Νο. ὦ μακάριε Ζέφυρε θεᾶς, ἐγὼ δὲ γρῦπας, καὶ ἐλέφαντας, καὶ μέλανας ἀνθρώπους ἐφόρουν.

rent aquâ, accensis ferentes faces Hymenæum cantabant. Nereides autem emersis vndis, delphinum tergis insidentes obequitabant, plaudentes, seminudæ pleræq. Prætera & Tritonum genus, & si quid aliud non horribile visu marinorũ, omnia illa circũ puellã quasi chorea ducebãt. Nã ipse quidem Neptunus cõscenso curru, & quasi pronubus incedẽs, vna cũ Amphitrite lætus præibat, veluti viã aperiẽs natanti fratri. Supra omnes autẽ, Venerẽ quo Tritones vehebãt in concha recubantẽ, ac flores omnis generis aspergentem sponsæ. Atq; hæc a Phœnicia visq; in Cretam fiebãt. Postq; autẽ in insulam ascendit, ipse quidem taurus nõ amplius adparebat. Iupiter aũt apprehensam manu Europã, in antrum Dictæum abduxit, erubescentẽ, atq; oculos demittentem. Intelligebat enim iam, ob quã rem ita duceretur. Nos autem in cumbentes mari, alius alij illius partem fluctibus agitabamus. Not. O beatũ Zephyre, te, qui isthæc videris. Ego verò interea gryphas & elephãtos, & nigros homines aspiciebam.

γένος φύσα. τὰ ἐν Κάττα. πρόλη ψις. Cõtulit

TERTIVS LIBER.

ARGVMENTVM IN Dialogos Inferorum.

Quanquam ex eadem occasione & hi Dialogi, quibus inferorum querelæ, iudicia, pœnæ, & id genus alia describuntur, exceptis paucis quibusdam, quorum argnmenta de suis tẽporibus sumpsisse Lucianus videtur, cum superioribus prognati sunt: alium tamen atq; diuersum ab illis finem habent, a liudq; monent ac docent. Supra enim amores & affectus deorum tractantur, at hic illud indicatur, atque etiam oculis penè subijcitur, quod apud Inferos, & eos Iudices, quorum sententiæ post hanc vitam subijciendi omnes sumus nulla personarum ratio, nulla potentiæ, diuitiarum, bonorum, famæ, aut cuiuscunque fortunæ æstimatio futura est: sed

quod

quod omnes, quod ad conditionem attinet, æquales futuri, pro eo ac quisque in hac vita se gerit & meretur, supplicium aut præmium accepturi sumus. Tametsi illud quoque non ignorem, Lucianum ex ironia magis pleraq; hæc quàm quòd ita animo senserit, dixisse videri posse, vtpote Epicureum, &, vt ab alijs vocatur, ἄθεον, qui neque de dijs, neque de immortalitate animarum recte quicquam senserit. Veruntamen etiam alias cum de veris moribus philosophorum scribit, vt in Nigrino, Demonacte, & cæteris quibusdam, eiusmodi de præsentis vitæ rebus, & actionibus præcipit, & tradit, quæ illum haud dubiè de futura quoque nonnihil cogitatione ac sensu præcepisse confirmare possint. Vtut autem hæc se habent, digni tamen Dialogi isti sunt, qui legantur, & ob oculos quàm sæpissimè reuocentur: vel ob hoc solum, vt à cupiditatibus ac rerum externarum desiderio mentem auocemus, & ad illud respicia-

mus, quod poeta dixit: Puluis & vmbra sumus: quodque post hanc vitam, neque opes, neque potentia, neque vllæ aliæ fortunæ defunctos sequentur, aut iuuabunt.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

Mortuorum Dialogi.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ.

Diogenis & Pollucis.

ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΙΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

Mittitur ad iuuos Pollux, mandata Menippo,
Vt referat pulchris, diuitibusq; simul.
Ad miseros etiam, ne demirentur auaros.
Fabula post uitam cuncta perire monet.

Διόγ. O Pollux, cõmendo tibi, postq̃ celerrime ascenderis (tuũ enim est, ni fallor, cras te ministrare) vt, si cubi videris Mor

Πολύδευκες, ἐπιτίλλομαί σοι, ἐπειδὰν τάχιστα ἀνέλθῃς, σὺ γὰρ ἴσως οἶμαι τὰ ἀναβήσῃ

ἀναβιῶναι αὔριον, ἤν που ἴδῃς Μένιππον τὸν κύνα, εὕροις δ᾽ ἂν αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ κράνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων καταγελῶντα, εἰπεῖν πρὸς αὐτόν. ὅτι σοί ὦ Μένιππε κελεύει ὁ Διογένης, εἴ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασται, ἥκειν ἐνθάδε πολλῷ πλείω ἐπιγελασόμενον. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν, καὶ πολὺ τό, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον. ἐνταῦθα δὲ, οὐ παύσῃ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν, καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ὁρᾷς τοὺς πλουσίους, καὶ σατράπας, καὶ τυράννους, οὕτω ταπεινούς, καὶ ἀσήμους, ἐκ μόνης οἰμωγῆς διαγινωσκομένους, καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγεννεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω. ταῦτα λέγε αὐτῷ. καὶ προσέτι, ἐμπλησάμενον τὴν πήραν ἥκειν θέρμων τε πολλῶν, καὶ εἴ που εὕροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον κείμενον, ἢ ᾠὸν ἐκ καθαρσίου, ἤ τι τοιοῦτο. ΠΟΛ. ἀλλ᾽ ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγενες. ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὁποῖός τίς ἐστι τὴν ὄψιν; ΔΙΟ. γέρων, φαλακρός, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον. γελᾷ δ᾽ ἀεὶ, καὶ τὰ πολλὰ τοὺς ἀλαζόνας τού-

τους

Menippũ, canẽ illum (inuenies autẽ ipsum Corinthi, circa Craneũ, aut i Lyceo deridentẽ cõtendẽtes istos inter se Philosophos dicas illi, Menippe, inquẽs, iubet te Diogenes, si satis ea quę super terrã sunt, derisisti, quo & huc ad inferos descendas, vbi multo plura, quæ rideas, habiturus es. Illic enim in ambiguo tibi adhuc risus fuit, & frequẽs illud obijci potuit, Quis enim omnino scit, quæ post vitã futura sint? Hic autem, non desines constanter atq; perpetuo ridere, quemadmodũ ego quoque nunc facio. Et maxime postquam videris, diuites istos, ac satrapas & tyrannos ita humiles & obscuros esse, soloque eiulatu ab alijs dignosci. Tum quod & molles & ignaui sunt, reminiscentes eorum quæ in vita geruntur. Hæc illi quæso, vt dicas, & vt præterea etiã pera veniat impleta & multo lupino, & sicubi in triuio positam inueniat Hecates cœnã, aut ouum ex lustratione relictũ, aut simile quippiã. Pol. At renunciabo hæc, o Diogenes. Sed quo melius illum agnoscere queã, cuiusmodi facie est? Diog. Senex est, caluaster, pallio indutus lacero, & vento cuiuis peruio, præterea & diuersorum pannorũ assumentis variegato. Ridet autẽ semper, ac plerunq; arrogantes istos philosophos

A loco.

Expositio mandati.

Ratio ꝑ comparationem.

αὐταπόδοσις.

αὔξησις.

Cõclusio.

προσωπογραφία ab ætate, habitu, & actu.

 acerbe

ἐρώτων σε. ἐντολή πρὸς τὸν φιλόσοφον, ἰδίᾳ Platonicæ. κρατῆσαι προχθὲς λίτης. ἀτορά. ἀπόκρισις ἀρνητική. ἀπαγγελία ad diuites.

acerbe perstringit. Po. Facile erit inuenire illum, ex his vtique signis, Dio. Vis ne vt ad ipsos ἀφῖχθαι philosophos illos aliqd tibi mandem? Pol. Mandes licet, non enim graue neq; hoc mihi fuerit. Dio. In vniuersum, adhortare illos, vt de sistãt a nugis suis, neq; de toto cõtendant, neq; cornua sibi mutuo affingant, neq; crocodilos faciant, neq; huiusce modi sterilia atq; ieiuna interrogare, animum instituant. Po. At indoctum me & inerudítum esse dicent, qui doctrinam illorum reprehendam. Diog. Tu vero pro rare illos meo nomine iube. Pol. Et hæc nunciabo illis. Diog. Diuitibus autem, o lepidissimũ caput, hęc nostro nomine annuncies quæso. Quid, o vani, aurũ custoditis? Quid adhuc cruciatis vos ipsos, cogitantes vsuras, & talentum aliud super aliud accumulantes, quos non plus quam vnũ obolũ habentes, venire huc paulo post oporteat? Poll. Dicentur & hęc ad illos. Diog. Sed & formosis istis, & robustis dicas, Megillo puta Corinthio, & Damoxeno palęstritę, qp apud nos neq; flaua coma, nec cęrulei nigriue oculi, neq; rubor faciei, amplius vllus ẽ neq; præterea nerui intẽti & robusti, neq; humeri laborũ tolerãtes, sed oĩa vmus putuis, vt aiũt, nobis, cũ ista

Ad formosos & robustos

Quis status apud inferos.

τοῦ φιλοσόφου ἐπισκῆψαι. Pol. ἕτοιμος εἰμὶ ἀπόγκ. ζώντων. Diog. βούλει κἀγὼ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντεῦλαμαί τι τοῦ φιλοσόφου; Polu. λίαν γε. οὐ μὰν γὰρ οὐδέ τοῦτο. Dio. ἐμοὶ ὅλην, παῦσασθαι αὐτοὺς παρεγγύα ληροῦσι, καὶ πρὶ τῶν ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦτα ἄτορα σοφάτων διδάσκουσι τὸν νοῦν. Pol. ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον ἐροῦσι, καὶ κηγορήσονται τῆς σοφίας αὐτῶν. Dio. σὺ δὲ οἰμώξαν αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ λέγε. Po. καὶ ταῦτα ὦ Διόγενες ἀπαγγελῶ. Dio. τοῖς πλουσίοις δὲ ὦ φίλτατε τοῦ Polu. δεῦρο, ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἐμοῦ, τί ὦ μάταιοι τὸ χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτούς; λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τάλαντα ἐπὶ τάλαντοις συνάγοντες, οὓς χρὴ ἅπαντας ὀβολὸν ἔχοντας, ἥκειν μετ' ὀλίγου; Polu. ἀρέσκεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους. Dio. ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Μεγίλλῳ τε τῷ κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ παλαιστῇ, οἳ παρ' ἡμῖν οὔτε ξανθὴ κόμη, οὔτε τὸ χαροπὸν, οὔτε ἐρυθήματα τῆς ὄψεως, οὔτε μύες ὄμματα, οὐδὲ ῥώμη σώματος ἔτι ἐστὶν, οὐδὲ ὦμοι πλατεῖαι· ἀλλὰ πάντα μία ἀμ-

μὴν κόνις φασὶ, καὶ σποδιὰ γυμνὰ καὶ κάλλους. Πολυ. οὐ χαλεπὸν δὲ ταῦτα ἅπαντα πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυροὺς. Διο. καὶ τοῖς πένησιν ὦ λάκων, τοῖς δ' ἀσὶ, καὶ ἀχθομένοις τοῦ παρόντος, καὶ οἰκτίρεσθαι τῶν ἀπορίαν, λέγε. μήτε διακρῦσαι, μήτ' οἰμῶξαι, διαγινώσκομεν τῶν ἐνταῦθα ἰσοτιμίαν. καὶ ὅτι ὄψονται τοὺς ἐκεῖ πλουσίους οὐδὲν ἀμείνους αὐτῶν. καὶ Λακεδαιμονίοις δὲ οἷς φῂς, ταῦτα ἀπόδος καὶ, παρ' ἐμοῦ ἐπιτίμιόν, λέγων ἐκλαλήσῃ αὐτούς. Πολ. μηδαμῶς ὦ Διόγενες περὶ Λακεδαιμονίων λέγε, ἢ γὰρ οὐδὲ ἐξομαί γε. ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἄλλους ἴωμεν, ἀπαγγελῶ. Διο. ἀσμένως οὖν τοῦτο, ἐπεὶ βέλτιον σὺ ἢ ἐγὼ προέσθαι, ἀπίωμεν παρ' ἐμοῦ τοὺς λόγους.

caluaria forma nudata scilicet. Pol. Nō molestū erit, neq; hæc ad formosos & robustos illos dicere. Dio. Etiā pauperib. o Lacon, dicas licet (multi autē sunt, quib. & ea res perū molesta est, & inopiā lugent) vt neq; lachryment, neq; plorēt, expolita illis æqualitate hac, quę hic est & q̄d vīdebūt, eos qui illic diuites sunt, nihilo meliores, q̄ sese hic esse. Lacedę monijs autē tuis, hęc si videtur, nomine meo obijcias, molles & eneruatos ipsos esse dictitās. Po. Ne de Lacedæmonijs Diogenes quicq̄ dicas, nō em̄ ferā. Sed quæ ad cæteros mandasti, ea illis renūciabo. Dio. Missos igitur faciamus hos, quando tibi ita videtur. Tu vero quibus antea dixi, ad eos sermones hos meos deferas.

Ad pauperes.

Σφῶν δὲ σμὸς ad Lacedęmonios.

ἀπαλὸ ρθωτὸς ὑπόχλ ὸ σις.

Epilogus.

ΠΛΟΥΤΩΝ, Η ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

Pluto, seu contra Menippum.

ὁ σατυρικὸς ἢ διάλογος.

Diuitias Crœsi ridebat sæpe Menippus.
Ornatus uarios delitiasq́ leues.
Non fert spretorem Crœsus, iam mortuus olim.
Auri tantus amor præteritiue boni.

Propositio minor

Λημμα συλλογισμοῦ καὶ κρίσις.

ἀπόδειξις pro bationis.

Antecedentis approbatio per enumerationem.

ἀποσιώπησις κατὰ μετοχήν. Confitetur factū, per ἀπορίαν. Ab inde sero.

Ratio.

ἔλεγξ.

On poterimus ser
N re, Pluto, Menippum hunc canem, cohabitātē nobiſcū. Qua propter aut illū hinc amotum alio loco colloca, aut nos hinc alio cōmigrabimus. Plu. Quid aūt vobis mali adeo facit, qñ eodē modo mortuus ē, ac vos? Cr. Poſtq̄ nos ploramus & ingemiſcimus, illorū remineſcētes, quę apud ſuperos habuſmus, vtpote Midas hic auri, Sardanapalus aūt multæ voluptatis, ego vero theſaurorū: irridet, & cum cōuicijs exprobrat ea nobis, mancipia & piacula nos vocitādo. Interdū aūt etiā cātando, cōturbat ploratus noſtros, & in ſumma, valde nobis moleſtus eſt. Pl. Quid hęc audio de te, Menippe Men. Vera Pluto. Odi enim ipſos, ignauj ac pditi adeo cū ſint, quib. nō ſatis fuit, viciſſe male, ſed etiā mortui, inſuper cogitatione atq animo illis inhærent, quæ apud ſuperos ſunt. Delector itaq; ægre ipſis faciendo. Pluto. Sed non decet. Dolent enim nō exiguis rebus priuati. Men. Etiā tu deliras Pluto, qui gemitus iſtorū tuo quoq; calculo approbas. Plu. Haudquaq̄, verū nolim vos diſcordes ac ſeditioſos eſſe mutuo. Me. At uero, o peſſimi Lyderū, Phrygū, & Aſſyriorū, ita de me cognoſcite, vt g ne que vnq̄ deſiturus ſim, nā & dicq̄ abſcindis hinc, eodē ſequar

Υ φόβομαι δ' Πλούτων,
Ο Μίνιππον τοῦτον τὸν κύνα παροικοῦντα, ὅστις ἐκείνων τῶν κατάσκοπος, ἢ ὑμᾶς μετοικιοῦμεν ἀφ' ἑτέρου τόπου. Πλ. τί δ' ὑμᾶς; δακνει δρᾶσται, ὑμῶν ἁπτόμενος ὥρας; Κρ. ἴσως. ἐπειδὰν γὰρ μὲν οἰμώζωμεν καὶ στενάζωμεν, ἐκεῖνος μιμούμενος τὸν ἄνω, Μίδαν μὲν οὗτος τὸ χρυσίον, Σαρδανάπαλον δὲ τὴν πολλὴν τρυφήν, ἐγὼ δὲ τὸν θησαυρόν, ἐπιγελᾷ, καὶ ἐξουθενίζει, καὶ ἀδάπανόν ἐστι, καὶ καθάρματα ὑμᾶς ἀποκαλεῖ, ἐνίοτε δὲ καὶ ἄδων, ἐπιταράττει ὑμῶν τὰς οἰμωγάς· καὶ ὅλως λυπηρός ἐστι. Πλ. τί ταῦτα φασίν ὦ Μένιππε; Μέ. ἀληθῆ Πλούτων, μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγεννεῖς, καὶ ὀλιγοψύχους ὄντας, οἷς οὐκ ἀπέχρησε βιῶναι πονηρῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανοῦσι τὴν μιμνήσκονται, καὶ περιέχονται τῶν ἄνω. χάριν τοιγαροῦν σοὶ αὐτῶν, Πλοῦτε, ἀλλ' οὐ χρὴ λυπεῖν οὕτω καὶ μηδὲν σφοδρύνεσθαι. Μί. σὺ μαρτύρει δ' Πλούτων, ὑμῖν ὀργὴν εἰ τοῖς τούτων σωφρονοῦσι. Πλ. οὐθαμῶς, ἀλλ' ἵνα ἂν ἐθελήσωμεν παύσαι ποιοῦντα ὑμᾶς. Με. καὶ μὴν ὦ κάκιστοι λυδῶν, καὶ φρυγῶν, καὶ ἀσυρίων, οὕτω γινώσκετε, ὡς οὐδὲ παύσομαι μὲν ἔνθα ἐὰν ἴητε, ἀκολουθῶν
σα

σὺ δὲ ἴδιον, καὶ κατάλληλον, καὶ κατηγορικὸν. Κροῖ. ταῦτα δ' οὐχ ὕβρεις; Μίνιππ. ἀλλ' ἀληθῆ ὕβρεις ἐστὶ δὲ ὑμῖς ἐπιτήδεια, προσκυνεῖσθαι ἀξιοῦντας, καὶ ἐλεύθερον ὄντα δουλάρια ὑπερφυῶς. καὶ τὸν θανάτου τὸ παράπαν ὄντα μυρίους ὄντας. τοιγαροῦν εἰμὶ ὑμῖν πάντων ἀκέραιον ἀφειμένος. Κροῖ. πολλὴν γε ὦ θεοὶ, καὶ μεγάλην χάριν τοῦ. Μί. ὅθεν μὲν ἦν δ' χρυσοῦν. Σα. ὅσῳ δ' ἦν δ' τυφλός. Μί. οὐκ, οὐδὲ τοῦτο. ἐδύρεσθε μὲν ὑμᾶς. ἦν δ' δ', τὸ γνῶθι σαυτὸν ἐπιλάκις σωφρονῶν, ἐκ ἐφθέγξασθε ὑμῶν. πρὸς τοῦτο ἐμοὶ τῶν τοιούτων εἰμὶ γοῦν ἀπεδύμενος.

sequar, egrefaciendo, cātādo atq; irridēdo vos. Cr. An nō hæc cōtumelia est? Me. Nō, sed illa cōtumelia erat, quæ vos facere solebatis, qñ & adorari vos volebatis, & hoīb. liberis p libidine abutebamini, neq; rū mortis, quicq̄ me moreseratis. Proinde plorate nūc, oībus illis despoliāti. Cro. Multis certe, o Dij, & magnis possessiōibus. Mid. Quāto eqdē ipse auro? Sard. Quāta vero ego voluptate? Me. Recte sane, ita facite, lugete vos quidē, ego vero tritum illud, Nosce teipsum, identidem connectendo, vobis occinā. decet enim huiusmodi ploratus, si crebro illis accinatur.

Querela. Recrimination.

συγκρισις. Amplificatio.

Cōclusio ἐφωνική.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ, ΚΑΙ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ.

Menippi, Amphilochi & Trophonij.

κατηγορητικὸν, καὶ διασκευαστικὸν.

Amphilocho vaticinium positum, atq; Trophonij
Quidam miratur, stulticiamq; hominum.
Vaticinos ridet quosdam & responsa Menippus,
Idq; putat uere solius esse Dei.

Σφί

πιστηγο-ρία. ἐκ τ' μα-χομένων ἀσωλο-γία. Causam i nos trā-sfert.

ἀποδία-ξις. ἀποκρι-σις ὑπὲρ αὐτῶν. Obiectio Solutio a signis per asseuera-tionem. φρῶτη σ' ἐς ἐκ. ἀποκρι-σις δι' μοίας. Repetit ὅρκον.

VOs nimirū Trophoni atque Amphiloche, cū stirpe mortui, tamē haud scio quonā modo phanis estis donati, vatesq; creditimini, ac stulti mortales deos esse vos arbitrant. Tr. Quidē an nobis igit imputandū, si per inscitiam illi de mortuis huiusmodi opinātur? Men. At qui nō ista fuissēt opinati, ni vos, tum cū viueretis, eiusmodi quædā portenta ostentasseris, tanquā futurorū fuissetis præscij, quasiq; prædicere potuissetis, si qui percōtarentur. Troph. Menippe, nonnerit Amphilochus hic, ipsi pro sese respondendum esse. Cæterum ego Heros sum, vaticinorq; si quis ad me descenderit. At tu videre nunq; omnino Lebadiam adijsse, neq; enim alioqui ista non crederes. Men. Quid ais? equidem nisi Lebadiā fuissem profectus, ac linteis amictus, offam ridicule manu gestans, per angustum aditū i pecum irrepsissem, nequaq; fieri potuisset, vt te defunctū esse cognoscerē, perinde atque nos, solacq; præstigiatura reliquos antecellere. Sed age per ipsam diuinandi artē, quid tandē est Heros? neq; eā intelligo. Trop. Bōt quid dam partim ex homine, partim ex Deo compositum. Men. Nempe quod neque sit homo, quemadmodum audio, neq; deus, verū partim vtrumque. Ergo

Φὺ μέν τοι ὦ Τροφώνιε, καὶ Σ ἀμφίλοχε, νυκροὶ ὄντες οὐκ οἶδ' ὅπως θεῶν πατηξιώθητε, καὶ μάντεις δοκεῖτε, καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων, θεοὺς ὑμᾶς ὑπολήφασιν εἶναι. Τρο. τί δῆτα ὑμεῖς εἶπον, ἃ ὑπ' ἀνοίας ἐκεῖνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν ὑδξάζουσιν; Μέν. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐδόξαζον, ἃ μὴ ζῶντος καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἐπετρατεύεσθε, ὡς τὰ μέλλοντα προειδότος, καὶ προσπλάνωμένοις τοῖς ἀνθρώποις. Τρο. ἆ Μένιππε, ἀμφίλοχος μὲν οὗτος ἂν ἀφίκοιτο, ὅτι οὐ, ὧν ἀποκρινοῦμαι πρὸς αὐτόν. ἐγὼ δέ, ἥρως εἰμί, καὶ μαντεύομαι, ὅστις ἐκτίλθοι παρ' ἐμέ. σὺ δ' ἴσως οὐκ ἐπιδεδημικὼς Λεβαδείᾳ τὸ παράπαν, οὐ γὰρ ἂν ἐπίστευες σὺ τοῦθ' ἃ. Μί. τί φῄς; ἐ μὲν ἐν Λεβαδείᾳ γε παρῆλθον, καὶ ἐσελθὼν ἐς τοὺς ὀθόνεους, γλαφυρώτατα μάλα ἐν τῶν χοιρείων ἔχων, ἐσέφυσα σφᾶς τὸ σωμάτιον ναπαιοῦ ὄντ' ἐς τὸ αὐθάλωτον, οὐκ ἂν ἐδυνάμην ἀδύνατον ὅτι νεκρὸς εἶ, δεικνύειν ἐμοί, μόνῃ τῇ χοιρείᾳ σφενδόνῃ· ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δ' ὁ ἥρως εἶπεν ἀγνοῶ γάρ. Τρο. ἐξ ἀνθρώπου τε καὶ θεοῦ σύνθετον. Μεν. ὁ μὲν ἄνθρωπος ἐστὶν, ὡς φῄς, μήτε θύειν, καὶ συμφορήσαι

ἐστ

πῶς ἦρ σοῦ ἦν τὸ θεῖον ἐκεῖνο ἡμίτομον ἀπολόμενον. Τρο. χρᾷ ὦ Μένιππε ἐν Βοιωτίᾳ. Μέ. ἐκ οἴδα ὃ Τροφώνιε ἀλλ᾽ οὐ μὴ λέγεις, ὅτι μέν τοι ὅλον ἔκνεκρον, ἀφιᾶσι ἐρῶ.

Ergo dimidia illa tui, ac diuina pars, quo nunc recessit? Tro. Reddit oracula Menippe in Bœotia. M. Haud intelligo qd dicas Trophoni, nisi quod illud plane video, te totum esse mortuum.

Interrogatio. Responsio. Cõclusio ἀφροσύνη.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

Mercurij & Charontis.

Λογικός.

Eucratis exoptãt mortẽ Damonq; Cherinus
Vt citius capiant munera magna senis
Queis iubet illudi stygiis qui præsidet oris:
Ne alterius cupias ergo obitum ante diem.

Propositio iubentis.

Ὀκνοῦμεν ὦ πορθμεῦ, ἀδικῆ, ὁπόσα μοι ὀφείλεις ἡμῖν, ἕως μὴ αὖθις ὁρίσωμεν πρὸς ἀλλήλους. Χάρ. λογισώμεθα ὦ Ἑρμῆ, ἤμεινον γὰρ ὁρίσασθαι περὶ αὐτῶν, καὶ ἀπραγμονέστερον. Ἑρ. ἄγκυρόν γε ἐντεθλιμμένην ἐκόμισα πέντε δραχμῶν. Χαρ. πολλοῦ λέγεις. Ἑρ. νὴ τὸν Ἀΐδωνέα, τῶν πέντε ὠνησάμην, καὶ προσοπτῆρα δύο ὀβολῶν. Χαρ. τίθει πέντε δραχμὰς, καὶ δύο ὀβολοὺς δύο. Ἑρ. καὶ ἀκίδρασιν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέκαλον. Χάρ. καὶ τούτους προσίθει. Ἑρ. καὶ κηρὸν, ὃ ἐπεπλάσαμεν τὸ σκαφίδιον τῆ

Ergo dimidia illa tui, ac diuina pars, quo nunc recessit? Tro. Reddit oracula Menippe in Bœotia. M. Haud intelligo qd dicas Trophoni, nisi quod illud plane video, te totum esse mortuum.

Interrogatio. Responsio. Cõclusio ἀφροσύνη.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

Mercurij & Charontis.

Λογικός.

Eucratis exoptãt mortẽ Damonq; Cherinus
Vt citius capiant munera magna senis
Queis iubet illudi stygiis qui præsidet oris:
Ne alterius cupias ergo obitum ante diem.

Propositio iubentis.

Ὀκνοῦμεν ὦ πορθμεῦ, ἀδικῆ, ὁπόσα μοι ὀφείλεις ἡμῖν, ἕως μὴ αὖθις ὁρίσωμεν πρὸς ἀλλήλους. Χάρ. λογισώμεθα ὦ Ἑρμῆ, ἤμεινον γὰρ ὁρίσασθαι περὶ αὐτῶν, καὶ ἀπραγμονέστερον. Ἑρ. ἄγκυρόν γε ἐντεθλιμμένην ἐκόμισα πέντε δραχμῶν. Χαρ. πολλοῦ λέγεις. Ἑρ. νὴ τὸν Ἀΐδωνέα, τῶν πέντε ὠνησάμην, καὶ προσοπτῆρα δύο ὀβολῶν. Χαρ. τίθει πέντε δραχμὰς, καὶ δύο ὀβολοὺς δύο. Ἑρ. καὶ ἀκίδρασιν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέκαλον. Χάρ. καὶ τούτους προσίθει. Ἑρ. καὶ κηρὸν, ὃ ἐπεπλάσαμεν τὸ σκαφίδιον τῆ

Ατionem suppute R mus portitor, si videtur, quantũ mihi debeas iam, ne denuo aliquãdo de eo inter nos contendamus. Cha. Supputemus Mercuri. Satius enim est, mature id agere, deinde & minoris nego cij. Mere. Anchoram mandaras, comparani bi quinq; drachmis. Cha. caro, dicis. Mer. At Plutonẽ, quinq; emi & præterea locũ, qu mũ alligares, obulis duobus. Cha. Pone quinque drachmas & obulos duos. M. Et pro refarciẽdo velo, quinq; obulos exolui. Char. Etiam hos appone. Mer. Et ceram, ad oblinendas nauigij rimas

Assensio Rationis. λογισμός. per enumeratio nem. ὑπόδρα funiculi sunt, quibus anterna cor tradu f. Vn puer iam: Omissa hy pera pedẽ quæris. Bras. & Suidas.

τῆ

Collaudatio.

Cōclusio sipputationis.

Postulat solutionē

Petit dilationem.

ὁ λογισμὸς. cōsilium suum exponit.

Ratio

Cōparatio mortuorum.

Conclusio.

tibi emi, & clauos præterea, & funiculū, vnde Hypera fecisti, oīa hęc duab. drachmis. Cha. Recte, laudo, hæc viti emisti. Merc. Hæc sunt, quæ tibi exposiui, nisi quid reliquū est, q̄ me fugit inter cōputandū. Quādo aūt hęc redditurū te promittis? Cha. Nunc quidē, Mercuri nō possū. Si vero pestis aliqua, aut bellū, cōfertos & frequentes huc demiserit aliquos, licebit mihi tum altucrari aliq̄d, subtracto clam non nihil ex portorio. Merc. Proinde ego nūc sedebo, pessima quęq; vt eueniāt precādo, vt inde fructū aliquem capiam: Cha. Fieri aliter nō potest, Mercuri. Nam pauci nūc, vides, ad nos descendūt. Pax enim est. Merc. Satius est ita esse, etiam si ob hoc abste prorogatur nobis debiti istius solutio. Verū enimuero prisci illi, Charon, nosti quales aduenire solebant, quam fortes atq; animosi omnes, cruore madidi, & vulneribus pleni plerique? Nunc autē, aut veneno aliquis a filio interfectus, aut ab vxore, aut prę nimia voluptate, tumefactre & crurib. aduenit. Pallidi eīn oēs, & ignaui, neq; similes priorib. illis. Plurimi aūt ipsorū etiā pecuniarū causa veniūt factis vt videt mutuo sibi insidijs Cha. Omnino. Inexpetibiles illæ sunt. Me. Proinde neq; ego videar peccare grauius aliquid, & vel

τὰ ἀνωφελῆτα, καὶ ἕλκυσε δὴ, καὶ πολλῶν ἄρ' οὐ τοῦ ὑπόβολα ἐποιήσω, δύο ἁμαξιδίων ἄκανθα. χά. Ἐγὼ ἄξια ταῦτα ὠνήσο. Ερ. ταῦτα ἔστιν ἃ μή τι ἄλλο ὑμᾶς διελαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' ἂν ταῦτ' ἀποδώσειν φῄς; χά. νῦν μὲν ὦ Ἑρμῆ ἀδύνατον, ἂν δέ τις λοιμός τις, ἢ πόλεμος τις ἐπιμίξῃ ἀφῃρέους ἡμᾶς, ἴσως τότε ἀποκερδᾶναί τι ἐν τῷ πλήθει παραλογισάμενον τὸ τελωνίου. Ερ. νῦν οὖν ἐγὼ καθεδοῦμαι, τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀποκλαύσωμαι. χάρ. ἴσως ἄλλως ὦ Ἑρμῆ, νῦν δ' ὀλίγοι εἰς ἡμᾶς ἀφικνοῦνται ὑμῖν, εἰρήνη γάρ. Ερ. ἄμεινον οὕτως, ἃ καὶ ὑμῖν παρατείνοιτο ὑπὸ σου τὰ ὀφλήματα, πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ ὦ χάρον, οἷοι δὲ ἦσαν παρεγίνοντο, εὐσθενεῖς ἅπαντες, αἱματος καὶ τραυματίων οἱ πολλοί, νῦν δ' ἢ φαρμάκῳ τῳ ὑπὸ γυναικὸς ἀποθανόντες, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξενηνεγκότες τὴν χλαῖραν, καὶ τὰ σκέλη. ὠχροὶ δὲ ἅπαντες, καὶ ἀχανεῖς, οὐδὲν ὅμοιοι ἐκείνοις. οἱ δὲ πλέοι αὐτῶν σὺν χρήματα ὠνηνται, ἐπιβουλεύοντες ἀλλήλοις, ὡς ἐοίκασι. χά. πάνυ γὰρ πιεπόθητά ἐστι ταῦτα. Ερ. ἔκ τοῦ οὖν δέξαιμι ἂν ἁμάρτανειν,

πειρᾶ

πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ.

si vel acerbius abs te exigam, ea quæ mihi debes.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.
Plutonis & Mercurij.

προσκλητικός, in hæredipetas, qui sæpe antequam captati moriuntur.

Nauta petit quod debebat Talariger ales,
Vera subducta sed ratione prius.
Mercurius queritur technas, hominumq; furores
Semper quod peior sit quoq; posteritas.

ΤΟν γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτην, ᾧ παῖδες μὲν οὐκ εἰσίν, οἱ τὸν κλῆρον δὲ θηρῶντες, πεντακισμύριοι; Ερ. ναί, τὸν σικυώνιον φῄς. τί οὖν; Πλου. ἐκεῖνον μὲν ὦ Ἑρμῆ ζῆν ἔασον ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα, εἴγε οἷόν τε ἦν, καὶ ἔτι πλείω. τοὺς δὲ κόλακας αὐτοῦ, Χαρῖνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους κατάσπασον ἐφεξῆς ἅπαντας. Ερ. ἄτοπον ἂν δόξειε τὸ τοιοῦτον. Πλου. οὐ μὲν οὖν, ἀλλὰ δικαιότατον. τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες, εὔχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον, ἢ τῶν χρημάτων ἀντιποιοῦντα,

Senem ne nosti, istum ætate omni no confectū dico Eucratem diuitem, cui, liberi quidem nulli sunt, hæreditatis autem captatores plus q̃ quinquaginta millia. Mer. Noui, Sicyonium illũ dicis. Sed quid postea? Plu. Viuere illum quidem, Mercuri sine, ultra eos nonaginta annos, quos ętate peregit, alteris totidem accumulatis, si modo possibile sit, at etiam pluribus. Adulatores autem ipsius, Charinũ adolescentem, & Damonē & cęteros abripe huc ordine omnes. Mer. At qui absurdum hoc videri queat. Plu. Haudquaquã, imo iustissimum. Quam enim ob causam illi adeo optant illum mori? nisi quia pecuniam illius ambiunt,

ἀθροισμὸς κατὰ πρόσωπον, χαριεντισμός. Affirmatio. ἡ πρόσωπος ξις. ἡ λύτε. ἡ μὲν ... μνημοσύνη. συνωνυμία. φορὰ κατὰ βίαν ἀπολογία.

biunt, nulla propinquitate iuncti. Quod autem omnium sceleratissimũ est, interea cum talia precant, tamen obseruant & colũt manifeste vtique illum. Ac quæ ægrotante illo, apud se consultent, nemo ignorat, attamẽ sacrificaturos sese promittunt, si conualescat denuo, & in summa varia quædam adulandi ratio illorum hominũ est. Quamobrem ipse quidẽ immortalis sit, illi aũt pręipso abeant, frustra hiantes. Merc. Ridicula patiuntur, scelerati cum sint. Sed tamen & ille admodum scire circumducit illos, & spe pascit inani, & in summa, semper moritu ro similis, multo validus magis est, q̃ quisquã iuuenis. Illi autẽ hæreditate in tet se diuisa, pascuntur, viam quandam beatã secũ ipsi animo præcipientes. Pluto. Proinde ipse exuta senectute, quemadmodum Iolaus ille, in iuuenẽ redeat. Illi autem in ipsa media spe, diuitijs illis, quasi per somnum spectatis, destituit, abeant iam huc, mali male mortui.

Mr. Alias res cura Pluiam enim accersam tibi os, alium super aliũ ordine, septem autẽ opinor sunt. Plu. Deducas licet. Ille autem mittat singulos præsc, ex sene iterum in adolescentem conuersus.

Ter-

ΑΦΗΓΗΣΙΣ.

Cõclusio mandati.

ἀφήγησις ὅτι πορεύσεται δὴ καὶ ἐπιστρέψει τοὺς ἀνθρώπους.

ἄλλην ἡβὴν τολμᾷ.

Altera iuuentus.

Cõclusio.

οὐδεμιᾷ προσέχοντες. ὁ δὲ πάντων ἐστὶ μιαρώτατον. ὅτι καὶ τοὺς αὐτὰ δὴ τοῦτο θρασυνόμενοι σιμὸν ἢν γε τῷ φανερῷ. καὶ νοσοῦντος, ἃ μὲν βουλεύονται, πᾶσι πρόδηλα, θύσειν δὲ ὑμᾶς ὑπισχνοῦνται, ἢν ἀφεθῇ. καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἡ κολακεία τῶν ἀνθρώπων. σὺ δὲ ταῦτα, ὁ μὴ ἐγὼ ἀθάνατος, οἱ δὲ προσποιῶσιν αὐτῷ μάτην ἐπιχαίνοντες. Ερ. γλυκεῖα πάσχοντα, ποῦ γῆς ἐστόν. πολλὰ κἀκεῖνος ἴδ μάλα σφαβουκολᾷ αὐτούς, καὶ ἐπιλοπίζει. καὶ ὅλως, ἀεὶ θανούσῃ ἐοικώς, ἐρῶσα πολὺ μᾶλλον τῶν νέων. οἱ δὲ, ὕδωρ τὸν κλῆρον ἐν σφίσι διερημένοι, βόσκονται, ζωλὼ μακρὰν πρὸς ἑαυτοὺς πθέντος.

Πλουτ. οὐκοῦν ὁ μὴ ἀποθνήσκων ὁ γῆρας ζωὸς ἰόλεως ὢν ἀναβήσεται, οἱ δ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων τῶν ἀνερωτοπληθέντα πλοῦτον ἀπολιπόντος, ἐκτεθνᾶσιν ὕδη καὶ κακῶς ἀποθνῄσκοντος. Ερ. ἀμέλησον δ' Πλοῦτον. μετελεύσομαι γὰρ σοι ὕδη αὐτούς καθ' ἓν ἕξῆς. ἐπὰ δὲ ἑμοὶ ἄσι. Πλουτ. πάντα. ὁ δὲ παρεπίμψας ἔφασαν. οὐπὶ γηράσκων ἂῦθις προθήσεται γάνυμαι.

ΤΕΡ.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.
Terpsionis & Plutonis.

Expostulatio, quod plerique senes iuniori-bus superueniant.

Accusat Parcas iuuenis, quod mortuus ante
Sit, quàm gibbosus Tucritus ille senex.
Huius opum cupido præcidit stamina Clotho:
Possibile est iuuenes ergo perire breui.

Οὔτω δῆ Πλούτων δίκαιον, ἐμὲ μὲν τεθνάναι πρίαχοντα ἔτη γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἑνενήκοντα γηράντα Θούκριτον ζῆν ἔτη; Πλ. Δικαότατον μὲν οὖν δῆτα Τερψίων, εἴ γε ὁ μὲν ζῆ, μηδενὶ ἐμποδὼν ἢ χρήμασιν ἀποθανὼν τοῖς φίλοις. σὺ δέ, παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἐπιβουλεύων αὐτῷ, περιμένων τὰ κλήρου. Τερ. οὐ γὰρ ἐχρῆν γηράντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρῆσθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν σωφρόνως, ἀπολιπόντα τῷ βίου, παραχωρῆσαι τοῖς νέοις Πλου. καινὰ δὴ Τερψίων νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρῆσθαι σωφρόνως, πρὸς ἡδονὴν ἀποθνήσκειν. τὸ δὲ, ἄλλων ἄλλοῖα καὶ ἡ φύσις διέπλεξεν. Τερ. οὐκοῦν ταύτῃ ἀπεδόμεθα τῆς στρατείας. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πως γίνεσθαι. τὸν πρεσβύτερον, πρότερον

I Vstũ ne hoc est o Pluto, me quidẽ e vita obijsse, trigin ta cũ sim annorũ, Tucritũ vero senẽ .nonagenariũ, & vltra, adhuc viuere? Pl. Iustissimũ qdẽ o Terpsio. Nã & si ipse viuit, certe ad nullius tamẽ mortẽ affectus est, tu vero omni tempore illius hæreditatem expectans, eum mori auidissime cupiebas. Terpsio. Nonne opus fuerat, cum senex sit, nequeatq; de cætero suis vti diuitijs, locum dare iuuenibus? Pluto. Nouas o Terpsio statuis leges, quum ad voluptatem iubes, ipsum e vita decedere. Aliter autem & Parca & natura statuisse videtur. Terps. Proinde hanc ob huiusce modi accusationem, decedere fieri, senem primo, de

Propositio a rei indignitate.

ἀπόφασις, & cum assentatione.

Ratio ex comparatione. Regeris ab æquo.

ἔνστασις

πρόσωπον

παράστασις.

πόσις μετ' αἰτίας

ἀπόλογος, καὶ ὅτι

ὁ ὄρος. καταγελᾷ δὲ σε. deinde qui in ea ætate sequereretur mori. Haud quaquam autem exerceri, aut viuere, qui senecture decrepitus esset, qui tres dūtaxat dentes habeat, cui vix deseruiunt oculi, qui curuatus a quatuor famulis deducitur, deguttantes nares, lipposq; oculos habens, nihil denicq; voluptatis degustans, haud alter existēs, quam animatum quoddam sepulchrum, ab ipsa iuuentute derisum. Et cōtra, mori optimos atq; robustissimos adolescentes. Nam hoc perinde esse videt, ac si flumina sursum deferantur. Aut saltē scire necesse foret, quādo & senum quilibet obiturus esset, ne quos, prout eis mos est, fallerent. Nūc vero illud accidit, quod prouerbio dici solet, Quadriga bouē fæpissime ducit. Pluto. Hæc quidem o Terpsio, prudentius fiūt, quam tibi profecto videntur. Verum & vos quid passi estis? quod rebus alienis gaudetis, & senibus filijs orbatis, vosmet tantopere in adoptionē traditis, quamobrem in derisum adducti, ab illis sepe limini, quod quidem plurimis fit periucundum. Nam quanto vos magis mori illos peroptatis, tanto plus omnibus q̄ gratissimum est, si ante eos vos mori contingat. Etenim nouā quandā artē in medium adducitis, aniculas atq; decrepitos cū amatis

Decrepitus senis decrepiti.

ἄντικα. Contra.

ὁ κατασκευὴ ὁμοιότης. Altera pars. Conclusiuncula. παροιμία. Quadriga bouē ex postulationis, siue querelæ. ἡ αὐτικα ἡγορία. ἡ αὐτικα ἡδονή. ἡ κατασκευή.

καὶ μετὰ τοῦτο, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτὸν, ἀναρίθμεθαι δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῶν μὴν τὸν ὑπόγηρον, ὀδόντας τρεῖς ἔτι λοιπὸν ἔχοντα, μόγις ὁρῶντα, οἰκέτας τέτρασιν ἐπικεκυφότα, καρύῃς μὴν τὰ ῥῖνα. λύμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μισὸν ὄντα, οὐδενὶ ἔτι ἡδὺ ἐδόντα, ἡμψυχον τινα τάφον, ὑπὸ τῆς νέων καταγελώμενον. ἀποθνήσκειν δὲ καλλίονας, καὶ ἐῤῥωμενεστάτους καὶ ἐσχυκότας, ἄνω γὰρ ἀναβαίνειν τὸν πόλεμον, ἢ τὸ τελευταῖον ἐδόκουν ἡμῖν, πότε καὶ τεθνήξονται τῶν γερόντων ἕκαστος, ἵνα μὴ μάτην ἂν ἐνίους ἐφοράκοιμεν. νῦν δὲ τὸ τῆς κατοιμήσεως, Η ἅμαξα τὸν βοῦν πολλάκις ἐκφέρει. Γλαυκία μὲν ὁ τοφλίων πολὺ σωφρονέστερα γέγραπται, ἢπερ σοὶ δοκεῖ· καὶ ὑμᾶς δὲ τί παθόντος, ἀληθῶς ἐπιχαίρειν, καὶ οἷς ἀτέκνοις τῶν γερόντων ἀναπεῖσθαι, φρόντιδος αὐτοὺς; πολυαρούρους γάλατα ὀφλισκάνειν, πρὸς ἑκάστου κατερυτιδωμένου. καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἥδιστον γίνεται. ὅσῳ γὰρ ὑμᾶς ἐκείνους ἀποθνήσκειν εὔχεσθαι, τοσούτῳ ἅπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν. καιρὸν γὰρ πᾶς τοῦτον τὸν χρόνον ἐπινοεῖ πότε, γραῦν καὶ γερόντων ὁρῶντος, καὶ μάλιστα,

σοὶ, ἢ τέκνοι ὦσιν, οἱ δ' ἐτέκνοι, ὑμῖν δὲ δῆλον, καὶ τοῖ, σοὶ μὲν ἔδη τῶν ὑμῶν σωίνδυο ὑμῖν τὼν πατρίδα τὸ ἐρότ@, ἢν καὶ τὸν χοεὶ πεῖδας ἐχέτδυ, μισθῷ αὐτοὺν πλάτδοντα, ὡς καὶ οὗτοι δῆλοι ἔχουσιν. εἶτε ἐν ἴοῖς σχεθήκαις, ἀν πλεῖδυσαν μὴ οἱ πάλαι δόμοι φορύσασθδυ. ὁ δ' πᾶς, καὶ ἡ φύσις, ὅσπερ ἐσ δίκαιον, κρατοῦσι πάντων. οἱ δ', ὕσπερ ἰοῦσι τοὺς ὀδόντας, ἀπασμυχίσδυ τόν. ἀλλὰ σὺ ταῦτα φῆς, ἐμοῦ γοῦν Θούκριτ@ πόσα κατέφαγεν, ἀεὶ τιθηύξεσθαι δοκῶν· καὶ δ' ποτὲ ἐσίοιμι, ὕσοσ' ἐνοῦν, καὶ μὴ χόρῳ ἃ καθάπερ ἐξ ὠοῦ ποτ' τοὺς ἀτελῶς ὕσπερ ὠῶν, ὧτ' ἐγώ, γ' ἔσαν αὐτίκα οἰόμεν@ ἐπιβόσαν αὐτὸν τῆς σορεῦ, ἐπεμπόν τε πολλά, ὡ: μὲ ὑπερβάλλοιντό με οἱ αὐτὸν ἀσκὶ τῇ μεγαλοδωρίᾳ. καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φρονεῖδαι, ὀλιγωπος ἐκείνῳ, ἀεὶδμεθ' ἔκασα, καὶ σχετάτ, τῶν τοῦτα γοῦν μοι καὶ τὸ ἀποθανεῖν ἥδιστα γένοιτο, ἀλυπία, καὶ φροντίδδ. ὁ δ' τοσοῦτον μοι δοκεῖ πᾶσαν κατασπᾶν, ὑφιέμενα θαῤῥᾶν μόνῳ πρὸς ἐπιγελᾶν. Πλουτ. ἴσθι γὰ ὦ Θούκριτε, ἑῶσ ἐπιμένοιμι, πλουτεῖν ἅμα καὶ τῶν τοιούτων κατα γελᾶν. μὴ δ' πρότερόν γε σὺ ἄπο-

præfertim quidem, si liberis sint orbati, qui vero liberos habẽt, illorũ vobis nõ est cura. Atqui ex ijs q amantur plurimi, minime vestri ignari æstus, etiamsi ipsis liberos esse cõingat illos odissedissimulant, vt ἐπιξόη. ἀγασία. ἀπεχθῶσ. ἀγασία. ipsi habeant amatores. Inde ijs in testamento exclusis, qui munera distribuere obtinuerũt, liberi, sicuti profecto dignũ est, omnẽ eorũ substantiã cõsequuntur, at illi tristitia affecti, finaq spe delusi, dentibus fremũt. Ter. Omia hęc vera sunt quæ de me & Tucrito autumas. Quantũ enim meorũ ille deuorauit cum semper eum mori putarẽt. Ac quoties ad eũ ingrediebar gemendo, & cinternũ quiddã, perinde atque ex ouo pullus aliquis immaturus, stridẽdo ægritudinem simulabat. Vnde quãto citius eum ad sepulchrũ duci existimabã, tanto plus illi donorũ mittebam, vt ne ij, q amore cõcurrebant: muneribus me præclaris vincerẽt. Plerũque etiã præ nimia sollicitudine insomnis iacebã, singula enumerãs, ac vnũ quodq; disponens: Eaq; etiam causa interitus mihi fuit, curę & vigiliæ. Ille autẽ deglutito hoc illectamẽto meo tanto, adstirit mihi, quãdo sępe ſebar paulo ante, arridẽs. Plu. Euge o Tucrite, diutissime vtuas, vna & diutijs abundans, & hmusemodi homines deridẽs, nec̃ prius Cõcessio Ratio p ἀφύγη. σις. Tucriti calliditas. ὁμοίω σις. τὰ πρὸς χόντα. ὁ λογισ μὸς, καὶ τελικὴ ἕκτασ. Redit ad Tucritũ. ὁ διχο λι.

ὦ οὗτος. moriaris, quam hos blanditores cũctos premittas. Ter. Hoc quidẽ o Pluto, periucundũ mihi foret, si ante Tucritũ Charianes vita decederet. Plu. Boni animi sis o Terpsio, & Phido etiã, & Melantus, & omnes penitus ipsum præcedent, suis ipsorũ curis cõfecti. Ter. Hæc ego summopere laudo, o Tucrite dimissime vitas.

ἀποθάνοις, εἰ πρόπιμψας πάντας τοὺς κόλακας. Τρ. Ἦ τοῦ μὴν ὦ Πλοῦτον καὶ ἐμοὶ ἥδιον ἢ δύο, ἐὰν καὶ Χαιρεδήμῳ προτιθῇ τοῦτο Θουκρίτου. Πλου. θάρρει ὦ Τρυφίων. καὶ Φείδων γάρ, καὶ Μέλαντος, καὶ ὅλως ἅπαντες προελεύσονται αὐτοῦ ὑπὸ τῶν αὐτῶν φροντίσιν. Τρ. ἐπαινῶ ταῦτα· ξώης ἐπιμέλειαν ὦ Θουκρίτε.

παροιμίαν. Clausula.

ΞΥΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ
Zenophantæ & Callidemidæ.

διηγητικὸς: *Hæredipeta veneno quod alteri parauerat, perijt.*

Annosi cupiens quidam ditescere rebus
Viuere ne posset dira venena dedit.
Insidians alij iuuenis sorbere ipse bibendo
Auctori citius quæ dare aconita nocent.

ἐρώτησις quo pacto interierit. Occupatio, de sua morte

διήγησις προφ. Interrogatio de personaeiusque

ἔκφρασις.

Tu Callidemides A quo pacto interisti? Nã ipse quẽadmodũ Diniæ parasitus cũ essem, immodica ingurgitatiõe prefocatus fuerim, nosti, aderas enim morienti. Cal. Aderã Zenophãtes. Porro mihi nouũ quiddã atq; inopinatũ accidit. Nãtibi quoq; notus est Ptoeodorus ille senex. Zeno. Orbum illum dicis, ac diuitem, apud quem te assidue versari cõspiciebam? Cal.

Υ ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι παράσιτος ἦν Δεινίᾳ, πλείονι τῷ ἰσχυοῦ ἐμφραγεὶς ἀπεπνίγην, οἶδα. παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι. Καλ. παρῆν ὦ Ζηνόφαντε. τὸ δὲ ἐμὸν, παράδοξόν τι ἦν καὶ ἄτοπον. οἶδας δὲ καὶ σὺ τὸν πολιόν μου τὸν γέροντα. Ζη. τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ᾧ σὺ τὰ πολλὰ ἤδη συνόντα;

Καλ.

Καλ. ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον, ὑπισχνούμενός τε ἐμοὶ κληρονόμος τεθνήξεσθαι. ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μάκιστον ἐπεμήκυνε, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρων ἐζήκμαζε, ἐπίτομόν τινα δόλον ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐξεῦρον. πριάμενος γὰρ φάρμακον, οὐ πάσσε τὸν οἶνον, ἀπεδίδου τάχιστα ὁ πεπωκὼς αὐτόσε πίειν, πίνα δ' ἐπιπονώτερον, βραδύτερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἕτοιμον εἶχεν αὐτὸ, καὶ ἐπιδοῦναι αὐτῷ. ἃ δὴ τοῦτο ποιήσαι, ἐλάθομεν ἐπωμοσάμενοι ἀφῆσειν αὐτόν. Ζη. τί δ' ἐγένετο πάνυ γὰρ ἡ πρᾶξις δεινὸν ὀφλεῖν ἐοικεν. Καλ. ἐπεὶ δ' ἦν ἀνὴρ λυπρὸς καὶ μισάνθρωπος, δύο ἢ τρεῖς ὁ μαρακίσκος κύλικας ἐπέπωκεν, ἡ μὲν Ζηνοφάντη τῶν ἐχθρῶν τὸ φάρμακον, ἡ δ' ἑτέρα ἐμοί. σφαλεὶς δὲ εἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ ἀφάρμακον ἐπέδωκεν. ἅπαξ δ' ἐμέ, ἐπίνων. ἐγὼ δ' αὐτίκα μάλα ἐκλάθου ἐκέμην, ὑποβολιμαῖος αὖτ' ἐκείνου νεκρός. τί τοῦ γελᾶς ὦ Ζηνόφαντες; μὴ γὰρ ἐκ τοῦ γ' ἐμοῦ τάφου σὺ φείδῃ ἐπιγελᾶν. Ζη. ἀσφαλῶς γὰρ δὴ Καλλιδημίδην πέπυσθαι. ὁ γέρων δ'. τί πρὸς ταῦτα; Καλ. πρῶτον μὲν ὑπερῆλθε πρὸς τὰ ἀφίδιον. εἶτα συνὶς οἷμαι τὸ γεγενημένον, ἐγέλασε καὶ ἔφη, οἷα γὰ οἰνοχόος ἐργάσατο.

Zη.

Cal. Illū semper captabā, colebamq; id mihi pollicens fore, vt meo bono q̄ primū moreretur. Verum cum ea res in longum proferretur, sene videlicet, uel ultra Tithonios annos uiuente, cōpendiariā quandam excogitaui viā, qua ad heriditatē peruenirē. Siquidem empto veneno pocillatori persuaseram. vt simulatq; Prædorus potū posceret, bibebat autem prolixius, præsentius in calicem inijceret, habereteq; in prōptu, porrecturus illi Quod si feciſſet, iureiurando confirmabam, me illum manumiſſurum. Zen. Quid igitur accidit? nam inopinatū quiddam narraturus mihi videris. Vbi iam ſoti veniſſemus, puer duobus paratis poculis, altero Prædoro, cui uenenū erat additū, altero mihi, neſcio q̄modo errās, mihi venenū, Prædoro porrexit innoxiū. Mox ille quidē bibit, at ego protinus humi porrectim ſtratus ſum ſuppoſititiū videlicet illius loco funus. Quid hoc? Rides Zenophāta? Atqui nō cōuenit amici malis illudere. Ze. Rideo profecto, nā elegāter ac lepide tibi hæc res euenit. Porro ſenex ille, qd interim? Cal. Primū ad caſum ſubitū atq; inexpectatū ſane conturbatus eſt. Deinde ſimul atq; intellexit, id quod acciderat. puta pocillatoris errore factum, riſit & ipſe.

τὰ πρὸς χθόνιτε ἡγούμενα. λύσομοι. Cauſa ſpem infringens. Nouum cōfilium. πρὸς θίν μέν. ἔπινεν τὸ κόν. Interſatio in media narratiōe τὸ ἀπόβλημα. ἐκδέχεσθαι τὸ βουλόν. σεσηκώς. Defendit illud a inſto. τὸ ἄλλο ἐπιδαν.

ἐπίχαρμα. προσῳδία. Lägsam reich thut vvol

Z. Recte sane. Tætsi nõ oportuit ad cõpendium illud diuertere, siquidē venisset tibi populari, vulgata q̃ via, tutius certiusq̃, etiam si paulo serius.

Ζη. πλάυ ἀλλ' ὅμως εὖ γ' ἐπίτομος ἐχθὲς τραπέσθαι. ἦκε γὰρ ἂν βέλτιστος ἀσφαλέστερον, εἰ μὴ ὀλίγῳ βραδύτερος ἦν.

ΚΝΗΜΟΝΟΣ ΚΑΙ ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ.

Cnemonis & Damnippi.

Συγγενὴς in hæredipetas.

Externum Cnemonem hæredem scripsit Auarus
Fecerat in certa conditione tamen.
Scilicet Hermoleos quo se quoq; scribere uellet,
Ereptus Cnemon sed fuit ante senem.

ἢ ἀχαρὰς κτησις, ἢ οἰμωγή. ὀρώμενος ἀπόκρισις σὺν πιθανότητι ἀφόρητος. τὸ ἡγοῦμαι. τὸ μὲν καὶ λοιδορίας.

OEillud ẽ q̃ vulgo dici cõsueuit. Hinc lus leonẽ. D. Quid isthuc ẽ, q̃d tecũ stomachare Cnemon? C. Quid stomachare rogas? Bẽ q̃d hæredẽ reliq̃ quẽdã prẽter ad sententiã, videlicet astũ de lusus miser, ijs q̃s maxime mea curæ pẽdã habere, pẽteritis. D. Sed isthuc q̃n eueniet? Cn. Hermolaũ nobilẽ illũ diuitẽ, cũ orbus esset, imminẽte morte captabã assidẽs atq; inseruiẽs. Neque ille grauatim officium meũ admittebat. At interi illud quotq̃mihi visum est scitũ, cõsultũq̃, vt testamẽtũ pferrẽ ac publicarẽ, q̃ illũ rerũ mearũ in solidũ hẽ redẽ instituerã, nimirũ vt ille vicissi idẽ faceret, meo quocatus exẽplo. D. Atquid

Οὗτος ἐκεῖνο τὸ τῶν παροιμίας, Ὄνειδος τὸν λέοντα. τί ἀχθεσκτὸς ὦ Κνῆμον; Κν. πωθάζῃ ὅ, τι ἀχθεσκτὸς ὢν κληρονόμον ἀνθρώπους καταλείπειν καταφρονεῖς; Δα. οὐκ ἔμελλον μὲν ἂν μάλιστα χαίρειν τούτῳ, παραλιπών. Δα. πῶς τοῦτ' ἐγένετο; Κν. Ἑρμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄντα, ὑποθεραπεύων ἐπὶ θανάτῳ· καὶ οὐκ ἀπώκνει τὴν θεραπείαν προσιών. ἐδόκει μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, θέσθαι σκηθρώπους ἐς τὸ φανερὸν, ἐν οἷς ἐκεῖνος κατελείποιτο τὰ μὲν πάντα, ὡς κἀκεῖνος ἐκέλευσε, καὶ τὰ οὐτὰ πράξειν. Δά. τί οὖν

Φίλιππος. Κυή. ὦ, ἀ μὴ οὖν καὶ τὸν ἐπίγραφὴν τῶν ἐσομένων σημεῖον, οὐκ εἶδα ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπὸ δόξαν. τὸν γέγονα μοι ἐπιπεσόντος. ἢ ποῦ Ἑρμόλαος ἔχει τὰμὰ, ὅσα δὲ λάθρᾳ, καὶ τὸ ἄγκυστρον ἔφ' ᾧ ἁλιεῦ συνεπεσάσατο. Δά. οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἁλιέα. ἔστι σέφισμα κατὰ σωτὸ σωτὸ θανεῖν. Κυή. ἴσως, οἰμώζω τοιγαροῦν.

gd tandē ille? Cn. Quid si le ſuo in teſtamento ſcripſerit, id quidem ignoro. Cæterū ego repente atq; inſperato e vita deceſſi, teq; ruina oppreſſus. Et nūc Hermolaus mea poſſidet, lupi cuiuſpiā in morem ipſo hamo cum eſca pariter auulſo. Dam. Imo non eſcam modo cum hamo, quinetiam te quoque piſcatorem ſimul abſtulit. Itaque technam iſtam, in tuum ipſius caput ſtruxeras. Cn. Sic apparet, idq; adeo deploro.

τὰ ἐπὶ μέρα. genus q; mortis. τὰ ἐκ ἔαυτοῦ αὔξησις. Malē cō ſiliū conſultori peſſimū eſt. Clauſula

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

Charon, Mercurius, Mortui, Menippus, Charmoleus, Lampichus, Damaſias, Philoſophus Rhetor.

προσῳδιακὸν, καὶ ἀριθμικόν.

Nil eſt poſt uitam quo præſtet amicus amico:
Æqualis docto tum rudis eſſe poteſt.
Aurum deſeuimus, robur, formam, ſophiamq;
Fabula quid doceat, lector amice, uides.

Κατέστη δὲ ἐφ' ἡμῖν τὰ πράγματα, μικρὸν μὲν ἔμπροσθεν μέν, ὦ ῥᾷστε, τὸ σκαφίδιον, καὶ ὑπόκωφον ἦν, καὶ διαῤῥεῖ τὰ πολλὰ, καὶ ἐν τοιῷ ὑπὸ θάτερα, οἱ χθόνιοι πνεύματα. ὑμεῖς δὲ, τοσοῦτοι ἅμα ἥκετε, πολλὰ ἐπιῤῥοῦσι

Vdite quo loco A ſint res noſtræ, Eq quidem parua eſt nobis, quemadmodū videtis, & carioſa nauicula, & quæ vndique perfluit, quod ſi in alterā partem ſe inclinarit, plane ſubmerſa peribit, atq; veſtrū tam multi ſimul cōfluūt, & ſingulis plurimas ſarcinas adferunt

Facit ſibi audientiā Charon. Exponit periculū.

ferunt. Quod si cum his nauiculam cõscenderitis, vereor ne postea vos facti poeniteat, maxime vero eos, qui nandi sunt imperiti. Mort. Quid igitur faciendum erit, vt sine periculo nauigemus? Char. Ego vobis dicam, nudos vos ingredi oportet, atq; ista omnia quæ superflua sunt, in littore relinquere. Nam sic etiam vix capiet vos nauicula. Tibi vero Mercuri deinceps curæ erit, neminem ex illis recipere, nisi nudus sit, & supellectilem abiecerit. Itaque ad ipsas scalas te statuas, ipsosq; cognoscito, & suscipito, nudosq; ingredi cogito. Mercurius. Recte dicis, atq; sic faciemus. Quis est ille primus? Menippus. Ego Menippus sum. Ecce autem peram & baculum in paludem abieci, verum recte feci, qui pallium non acceperim. Mercurius. Ingredere o Menippe vir optime, primumque apud gubernatorem nauis, locum accipe, in ipsa summitate, quo omnes possis intueri. Verum quis ille formosus est? Charon. Charmoleus sum Megarensis ille amator, cui osculum vnum duobus talentis constitit. Mercurius. Exue igitur istam pulchritudinẽ, & labia vna cum osculis, istam etiam densam cõmam, & genarum ruborem, adeoq; totã cutẽ. Bene se res habet, expeditus es, iu-

Petit consilium. Promittit, & dat cõsilium. Amplificat a minori. Dat mandatum super ea re Mercurio. Præscribit quę facere deboat. Promittit se obtemperaturũ. Recipit i nauiculã singulos numerando. I. Menippus. Dat locum apud gubernatorem. II. Charmoleus amator. Mors omnia tollit wir müessen alles dahinden lassen.

δημοι ἴσως. ὦν ὦν μετὰ τούτων ἐμβῆτε, δέδια μὴ ὕστερον μεταμέλῃ τε καὶ μάλιστα ὑμῖν τοῖς οὐκ ἐπίστασθε. Νε. πῶς οὖν ποιήσωμεν, ὦ πλοῦσε σωμῶν; χά. ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμνοὺς ἐμβαίνειν χρή, τὰ περιττὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῶ λιμένος καταλιπόντας. μόλις γὰρ ἂν καὶ οὕτω δέξαιτο ὑμᾶς ἡ σκαφίδιον. σοὶ δὲ ὦ Ἑρμῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδένα παραδέχεσθαι αὐτῶν, ὃς ἂν μὴ γυμνὸς ᾖ, καὶ τὰ ἐπιπλα ὅσα ἔφην ἀποβαλών. παρὰ δὲ τὰς ἀποβάθρας ἐκέλευε, διαγινώσκειν αὐτὸν, μὴ ἀναλάμβανε, χωρὶς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων. Ερ. οὕτως, ὦ οὗτος ποιήσομεν, οὐτοσὶ τίς ὁ πρῶτος ἦν; Μέ. Μένιππος ἐγώ. Ερ. ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πήρα μοι καὶ ὁ Ἑρμῆ, καὶ τὸ βάκτρον, ἐν τῷ λιμένι ἀποῤῥίφθω. τὸν τρίβωνα δὲ ἐμοὶ ἐκόμισαν οἱ ποιῶν. Ερ. ἐμβαίνε ὦ Μένιππε. ἀνάβηθι ἄνεισι, καὶ ἡ πρωτοφίλου ἐκ παρὰ τὸν κυβερνήτην ἵφ' ὑψηλὴ ὡς ἐπισκοπῆς ἅπαντας. ὁ καλὸς δ' οὗτος τίς ἐστι; χαρ. χαρμόλεως ὁ μεγαρικὸς, ἐπράσατο δ' ἐκ φίλημα ἑστῶτος τοῦ ὄχλου. Ερ. ἀπόδυθι δεῦρο χαρίεν καὶ καλὸ λόν, καὶ τὰ χείλη αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν παρειῶν ῥόδινον, καὶ τὸ χρῶμα ὅλον, ἐκ καλὸς, εὖ ἴσθι, ἐπι-

ἔ. ἐπίκαιρον ἔδυ. ὁ δὲ πορφυρίδα σύδοσι, καὶ τὸ διάδημα, ὁ ἔλαφυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις; Λά. λάμπιχος, Γελώων τύραννος. Ερ. τί οὖν ὦ Λάμπιχε ὅσα τοῦτα ἔχων ἦρες; Λά. τί δ' ἄν χρῶ ὦ Ἑρμῆ, χωμὸν ἔκδυ τύραννον ὄντα; Ερ. τύραννον μὲν ἀδικῶς, χωρὶς δὲ μάλα δοτὶ ἀπόθου ταῦτα. Λά. ἰδοὺ θὶ ὁ πλοῦτος ἀπόῤῥιπτα. Ερ. καὶ τὸν τύφον ἀπόῤῥιψον ὦ Λάμπιχε, καὶ τὸ ὑπόφυσιον. Καρβοναρὸς δὲ πορθμεῦον, σωμιπτσόνα, Λάδικον ἀλλὰ τὸ διάδημα ἴασον μὴ ἔχειν, καὶ τὸν ἀφιξοίδη. Ερ. ἄδικα μὲν, ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες. Λά. ἔα, τί ἰὼ, πάντα τ' ἀφῆκε ὧν ὁρᾷς. Ερ. καὶ τὸν ὠμότητα, καὶ τὸν ἀνοιαν, καὶ τὸ ὕβριν, καὶ τὸν ἀργὸν, καὶ ταῦτα ἄφρον. Λά. ἰδού σοι, γυμνὸς εἰμι. Ερ. ἐμβαῖνε δὴ, καὶ σὺ ὁ παχὺς, ὁ πολὺς πυρρὸς, τίς εἶ; Δα. Δαμασίας ὁ ἀθλητής. Ερ. οἶδα γὰρ σε πολλάκις ἐν τῇ παλαίστρᾳ ἰδὼν φαλακρὸν ὄντα. Ερ. ἀλλὰ παράδεξαι καὶ τοῦτον ὄντα. Ερ. ἐμβαῖνε ὦ Γελῶα, ἐσθῆτα σάρκας πεπαχυσμένον. ὅστις ἀποθοῦ ταῦτα, ἁπλῆ καὶ γυμνὸς τὸ σκάφος, τὸν πόρον πόδα ὑπερβαίνει μόνον· ἀλλὰ καὶ τοὺς σφάνους ἐῶντας ἀπόῤῥιψον, καὶ τὰ κηρύγματα. Δα. ἰδοὺ θὶ γυμνὸς ὡς ὁρᾷς ἀληθῶς

es, ingredere nūc. Quis vero ille est purpuratus & diademate præcīctus, gratuitatē quādā præ se ferēs? Quis es tu. Lamp. Lampichus sum Geloorū tyrānus. Merc. Quid igitur cū tot sarcinis venisti? L. An ne nudū aduentare conueniebat tyrannū? Mer. Ne quaq̄ tyrannū, sed mortuum, Itaq̄ depone ista. L. Ecce abieci diuitias. Me. Sed superbiam o Lampiche & fastum etiā abijce, nam ista si in nauiculā coincidant, vehementer grauabūt eam. Lamp. Igitur sine vt diadema habeā sal'em & stragutum. Merc. Nequaquam, imo & hæc relinquito. Lamp. Sit ita. Quid præterea vis? Nam omnia, vt vides, abieci. Merc. Crudelitatē etiā, & amentiam, & violentiam, & iracundiam, atq; his similia depone. Lampich. Ecce nudus sum. Mercu. Ingredere nunc. Tu vero pinguis admodum & carnosus quis es? Damasius. Damasius ego sum athleta. Mercu. Certe videris illic esse, scio enim te sæpe in palæstris me visum. Da. Ita est o Mercuri, verū accipe me, nudum existentē. Merc. Nequaq̄ o bone vir, nudus es tanta carne circundatus, itaq; esque eā. Nam si vel alteris tantū pedē in nauē posueris, submerges eā. Sed & coronas istas & præconia abijcito. Damasius. En plane nudus sum, vt vides

k 5 &

III. Lampichus tyrānus Geloorum.

Tyrānorum diuitias. superbiam, fastū, diadema, crudelitatem amentiā, violentiā iracūdiā, & cętera mors aufert.

IIII. Damasius pugil, & carnosus athleta.

Abijcit carnes, coronas, præconia.

& simili cum alijs mortua statura. Mercurius. Sic præstat leuem esse, itaque inscende iam. Et tu o Crato diuitias abijce, præter, ea mollitiem & delicias, neq; feras tecum Epitaphia, neq; maiorũ tuorũ dignitates. Relinque etiã genus, & gloriam. Item ci uitatum de quibus scilicet bene meritus es, publica præconia, statuarum inscriptiones, & dicas, ne tibi magnum sepulchrum construant nam & hæc grauant, si in memoriam reuocentur. Crato. inuitus certe, sed tamen abijciam, quid enim faciam? Mercurius. Papæ, Quid tibi vis armatus? aut quid istud trophæum tecum circumfers? Crato. Quia vici Mercuri, & res præclaras gessi, propterea ciuitas hoc me honore adfecit. Mercurius. Relinque trophæum in terra, apud inferos enim pax est, neque vilis armis opus est. Verum quis ille est, ipso habitu grauitatem quandam præ se ferens? elatus, & contractis supercilijs, propter curas, longa barba, quis est ipse? Me. Philosophus quidã est o Mercuri, imo præstigiorum & nugarum plenus. Itaq; & hunc exue, videbis enim multa, eaq; ridicula, sub palliolo occulta esse. Mercur. Depone tu hunc habitum primum, deinde hæc quoq; omnia. O Iupiter, quantam ille arrogan-

V. Crato diues. Bona fortunæ deferenda.

VI. Armatus miles relinquit trophæum.

VII. Philosophus eiusq; descriptio.

Quæ in philosophis falsis sint vituperanda.

ἀληθῆς ἐμί, καὶ ἰδοὺ ὁ Πλάτων τοῖς ἄλλοις ὑπεροῖς, Ερ. οὕτως ἄμεινον ἀλάφρυ ἔσῃ. ἔστι ἐμβαινε. καὶ σὺ δὲ τὸν πλοῦτον ἀπόθεσθαι ὁ Κράτων, καὶ τὰ μελαχίσια δὲ πρόσθε, καὶ τὰ τυφλὰ, μὴ δὲ τὰ ἐπάφια κόμιζε, μὴ δὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα κατάλιπε δὲ καὶ γένος, καὶ δόξαν, καὶ ἴσως σε ἡ πόλις ἀνακήρυξεν, οὐδρηάτεια δ' ἀληθῆ. καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς, μηδ' ὅτι μὴ μακρὰν τάφον ἐπὶ θεῖ χωσαν λίγα βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονεύομαι. Κερ. ἔχ' ἐκὰν μὴν, ἀποῤῥίψω δὲ. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι; Ερ. βαβαὶ, σὺ δ' ὁπλίτης. τί βούλει; ἢ τί τὸ τρόπαιον τοῦτο φορᾷς; Στρ. ὅτι νίκησα. Ερμ. καὶ ἠρίσθυσε, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. Ερ. ἄφρων γ' ἦ τὸ πρόπαλον, ἐν ᾅδου γὰρ ἀρύσῃ, καὶ ἄλλων ὅπλων δέησε. ὁ σωμὸς δὲ ὅτι ἀπὸ γ' ὀστέων καὶ βραχυθύμου, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπαιρόμενος, ὁ ἐπὶ τῶν φρονήσεων. τίς ἰσχνὸς, ὁ τὸν βαθὺν πώγωνα κεκαρμένος; Μέ. φιλόσοφός τις ὦ Ερμῆ. μᾶλλον δὲ, χόης, καὶ τραπεζίτης μᾶλλον δ' ἴσως, ἀπόδυθι καὶ τοῦτον. ὦ Ζεῦ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα, Ερ. κατάθου σὺ τὸ ὄγκωμα πρῶτον, εἶτα καὶ ταυτὶ πάντα. ὦ Ζεῦ, ὁρῶ μὲν τὰ ἀλαζονικὰ καὶ μισῆ-

πο μῆκος, ἢ σὺ ἢ ἄμαθίαν, καὶ ἔτι, καὶ κακοδοξίαν, καὶ φιλοτιμίαν ἀπόρων, καὶ λογιστὰς ἀσυμβούλους, καὶ ὑποίας τοιαυτὶ πολυπλόκους: ἀλλὰ καὶ μετανοῶ ἤδη μάλα πολλῷ, καὶ λίθος οὐκ ἄλλος, καὶ θόλους, καὶ μηροβολίαν καὶ Δία, καὶ χρυσίον γε τινὰ, καὶ ὑδρο πάθειαν ἢ καὶ ἀγαλλιωτίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ ῥιγῶν, καὶ μαλακίαν. ἔλλα θι χαῖρε μοι, ἃ καὶ μάλα πειρῶμαι ἀπωτὰτω καὶ ἐλεύθερός ἢ ἀπόθω, καὶ τὸν τύφον, καὶ τὸ οἴεσθαι ἀμείνω εἶναι τῶν ἄλλων, ὡς ἄγε πάντα ταῦτα ἴσχε ἀμβλύνων, ἀνία πονηκοῦρε ὃν ἔξεστιν ἐν σοὶ Φλο. ἀκοντίθεμαι τοίνυν αὐτὰ, ὑπάπαφ νῦτο κιλλίβας. Μί. ἀλλὰ καὶ ἦν κάγωνα τυχὸν ἀπο βίωσ ὦ Ερμῆ, ἑαρίντε ὄντα, καὶ λέπτον ὦν ὀρᾶς, πίτ|ὸς μεῖζ πρίχας ἐσὶ τελάχιστος. Ερ. ἔλίγας, ἀπόθου καὶ πρῶτον. Φιλό. καὶ τίς ὁ ἀποκόψων ὑμῶν; Ερ. Μίνιπτος οὗτοσί, λαβὲ τὸν πέλεκυν τοῦτον καὶ κόψον, ἀπὸ κόψε αὐτὸν ὑπὲρ τῆς ἀναβάσεως χρυσέμβρυον. Μι. οὐκ ὦ Ερμῆ, ἀλλὰ πρίονά μοι δὸς. γλαφυτέρου γὰρ ἔσται. Ερ. ὁ πέλεκυς ἵππος. Μί. ἴθυε. αὐτόματον πώγωνα μοὶ ἀποτίθησιν, ἀποθέμενος αὐτὸν πάλιν κομᾶν. βούλει μικρὸν ἀφέλω καὶ τῆς ὀρρίνης; Ερ. μάλιστα, ὑπὲρ τὸ μέσον

gantiã, quantã inscitiã, & quantũ cõtentionũ, & inanis gloriæ, quantũ quæstionũ dubiarũ, quantũ spinosarũ disputationũ, & cogitationũ perplexarũ, circũ ferri: imo q̃ multos vanos labores, & deliramẽta nõ pauca, quantas itẽ nugas, & quantam curiositatem. Sed per Iouem auratã etiã hoc, & voluptatẽ, & impudentiam, iracundiã, deliciãs & mollitiem secũ habet, neq; eã tã tetrã me ista, etiã si studiosè celas. Vende abijce mendacia etiã, & fastum perbiam, et opinionẽ illã, qua existimas te præstantiorẽ esse omnibus reliq. Nam si cã rebus omnib. ingrediaris, quæ quinque remis te acciperent Philo. Depono igitur ea, quãdo quidem sic iubet. Menip. Sed & barbã hanc depone. Mercuri, graue̅m equidem & hirsutã, vt vides, capilli sunt trium minarũ ad minus. Philos. Sed qs abradet Mercurius. Menippus ille securim accipiẽs, quib. nauis fabricantur, eam resecabit, vetus autẽ scalis naualibus, quibus superposita barba, resecetur. Menipp. Nequaquam Mercuri, sed da mihi serrã, hoc enim erit magis ridiculum. Mercurius. Sufficiet bipennis. Menippus. Euge, Humanior nunc adpares, depositio hircino fœtore, vis ne vt parum etiam de superciliis auferam? Mercurius. Maxime. Nam has super

ἐκφώνησις ἐν τοῖς θαύμασι καὶ ὀργῆς ὑπόκρ.

αὔξησις a minori.

Mercurius depositor.

Depositio Beardi

Reddit iudas participium.

Beardus emittit vnum fœtorem.

Nolite vexare eum: qui mortē cōtemnit.

ἀπορροφὴ ad Menippū ex cō paratiōe īnficiatio Mercurij

VIII. Rhetor cum suis ornamentis.

κόλαβος μαγειρικὸν σκεῦος. λυχνία ὄνος ἄθλιος

Arguit philosophū mendacij, & exulā platus alio transfert.

super frontem etiam attollit, neqꝫ scio quo seipsum extendat. Quid hoc rei est? Etiam ploras sceleste? & mortem times? ingredere igitur. Menippus. Vnum quidē adhuc gratissimum gestat sub alis. Mercurius. Quid Menippe? Men. Adulationem Mercurij, quæ illi dum viueret, multū profuit. Philo. Igitur & tu Menippe, tuam abijce libertatem, & loquendi audaciam, læti etiam, animi magnitudinē, & risum. An tu solus alios omnes ridebis? Mercurius. Nequaquam, sed rectine ista, leuia enim sunt, & plane facilia portatu, & ad nauigandum prosunt. Tu vero Rhetor, abijce istam tantam verborū contradictionem & antitheſes, & similitudines, item periodos & barbarismos, atque alia sermonis pondera. Rhetor. Eu abijcio. Mercurius. Bene se habent res. Itaque solue funem, attollamus scalas, attrahatur anchora, expande velum, tuque nauta clauum dirige. Simus hilares. Quid ploratis, o vos amentes? præsertim tu Philosophe, qui paulo ante tua barba spoliatus es. Philo. Quia existimabam immortalem esse animam. Menippus. Mentitur, nam alia sunt, quæ videntur eum mœrore adficere. Menippus, Quæ ista? Menippus. Quia non amplius tam opiparas coenas

δ μὶ τὸ ὧν τὸ καὶ τοῦτο ἐπέρχεται, οὐκ οἶδ' ὑφ' ὅτῳ δυνήσεται ἰαυτὸν ἐπ. τί τοῦτο; καὶ δακρύεις ὦ κάθαρμα, πρὸς θάνατον ἀποδειλιᾷς; ἴμελθε δ' ἴσῳ. Με. ὦ ἐγὼ τὸ ἐφέτιστον ὑπὸ μάλης ἔχω. Ερ. τί ὦ Μένιππε; Με. κολακίαν ὦ Ἑρμῆ, σοὶ μὲν ἐν τῷ ζῆν χρησιμεύσασαν αὐτῷ. Φιλ. θαῤῥεῖν χρὴ σὺ δ' ὦ Μένιππε, ἀπόθου τὴν ἐλευθερίαν, μὴ παῤῥησίαν, καὶ τὸ γελᾶν, καὶ τὸν γέλωτα. μόνῳ γὰρ τῶν ἄλλων γελᾷς. Ερ. μὴ δῆτα, ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα, καῦφα γὰρ καὶ πάνυ εὔφορα ὄντα, καὶ πρὸς τὸν κατάπλων χρήσιμα. καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ ἀπόθου τὴν ῥημάτων τὴν τε σαθρὰν ἀπόφασιν λογίαν, καὶ συλλογισμὸν, καὶ περιφράσεις, καὶ πολυσύλλαβον, καὶ βαρβαρισμούς, καὶ τἆλλα βάρη τῶν λόγων. Ρη. ἴθι, ἰδοὺ ἀπόκειθ' ἅπαντα. Ερ. ἔχεις δέ τι λιπὸν τὰ ἀπόγαια, τὴν ἀκυβέρνησιαν συλλαβὼν, τὸ ἀγκύριον δυνασάδιον, πέ[illegible] τὸ ἱσίον. ὕθων ὦ πορθμεῦ τὸ πηδάλιον. ἐπὶ πάθωμεν. τί οἰμώζετε ὦ βάτραχοι, καὶ μάλιστα ὁ φιλόσοφος σύ, ὁ ἀρτίως τὸν πώγωνα λελωβημένος; Φιλ. ὅτι ὦ Ἑρμῆ ἀθάνατον ὤμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν. Με. φιλόλυπος. ἀλλὰ κἄτοικε λυπᾶν, αὐτόν. Ερ. τί ποιεῖς Με. ὅτι μικρὰ ἐπενόησα πολυτελῆ δεῖπνα,

δλπνε, μηδὲ νύκτωρ ἐξίωμι, ἅπαντας λαθόντων, ἰδία ματίῳ τῷ κιφαλλῷ κατελήσας, περίοδον ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυπεῖα. καὶ ἴσθι ἐξαπατῶν τοὺς νέους ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, ἀργύριον λήψεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτὸν Φίλων, σὺ δ' ὦ Μένιππε, οὐκ ἄχθῃ ἀποθανών; Μὰ, πῶς, ὃ ἔγωγε ἐπὶ τὸν θάνατον, καλέσαντος μηδενός; ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, ἡ κραυγὴ τῆς ἀκούοντα, ἅσπερ πίων ἀπὸ γῆς βοώντων. Ερ. ναὶ ὦ Μένιππε. οὐκ ἀφ' ἑνὸς γε χώρου, ἀλλ' οἱ μὲν ἐς ἐκκλησίαν συνελθόντες, ἅπαντες γὰρ πάντες ἐπὶ τῷ λαμπίχῃ θανάτῳ, καὶ ἐγὼ αὖτε συνίχθομαι πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ τὰ παιδία πολὺ ὄντα, ὁμοίως κλάοντα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλεται ἀφθόνοις τοῖς λίθοις. ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα ἐπαινοῦσιν ἐν Σικυῶνι, ἐπιτάφιους λόγους ἀνειξόντα ἐπὶ Κράτωνι τούτῳ. καὶ νὴ Δία γε, ἡ Δαμασίου μήτηρ κωκύουσα, ἐξάρχει τοῦ θρήνου σὺν γυναιξὶ ἐπὶ τῷ Δαμασίᾳ, ᾧ ἦθλιε ὦ Μένιππε, δάκρυα καὶ ὑπολοχίσασα ἡ κόμη μόνοις. Μὶ. θαυμάζω, ἀλλ' ἀκούσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλίγον ὠρυομένων εἰκότως ἐπ' ἐμοὶ, καὶ τὰ πτερύγια τυπτομένων ὑπὸ πολοῖς, ὁπόταν ὦ συνελθόντες θάπτωσί με.

Ερ. coenas habebit, neque no ctu exiens, clam omnibus circumuoluto palliolo capiti, ordine omia accedes scorta, nec manè deceptis adulescentibus sua sapientia, pecuniâ accipies, hæc sunt quæ illi dolent. Phil. An tibi molestum nõ est, Menippe, q̃ mortuus es? Me. Quomodo posset ἀστοφορὰ. λύσις. esse molestum mihi, qui ad mortem festinaui, nemine vocante. Verum nõne clamor quidam interim dum nos consabulamur, exaudit̃ur? velut quorundam in terra vociferantium? Mer. Certe Menippe, verum non vno tantũ loco exauditur clamor, sed quidam in vtrum coetũ conuenientes, cum voluptate dolent mortuum Lampichũ, & illius vxorem mulieres circumstrepunt, atque illius pueri mu per admodum geniti, multis lapidibus a pueris obruuntur. Quidam Diopharitum Rhetorem laudant, in Sicione funebres orationes recitantem, de hoc Cratone. Et per Iouem Damasiæ mater vlulans, lamentationem incepta vna cum mulieribus pro Damasia. Te vero Menippe, nemo est q̃ deploret, & trãquillus iaces solus. Men. Nequaquã, Nãhaud ita multo post, audies canes miserabiliter latrantes propter me, & coruos alas concutientes, quando ad sepeliendum me conuenient.

Mer.

Epilogus

Mercurius. Fortis es, Menippe. Sed quia iam transfretauimus, abite vos recta per hanc viam ad forū iudiciale. Ego vero & nauta alios transuectabimus. Menippus. Feliciter nauigate o Mercuri, nos quoque progrediemur. Verum quid præterea de vobis futurum est? iudiciū de vobis fieri oportebit, & quidem aiunt pœnas esse graues, rotas, aquilas, & lapides, vniuscuiusque autē vita examinabitur.

Ἑρ. Ἀνάχθητι ὦ Μένιππε, ἀλλ' ἐπὶ τὴν κατάπλευσιν ὑμᾶς, ὑμᾶς μὲν ἅπαντας πρὸς τὸ δικαστήριον, τοῦτο γὰρ ἐκεῖνο προσρητόν. ἐγὼ δὲ καὶ ὁ ναυφυλάξ, ἄλλους μεταλήψομαι. Μέ. σύμπλεε τε ὦ Ἑρμῆ. προϊόντες δὲ καὶ ὑμεῖς τί οἴεσθε ἔτι καὶ μέλλειν; δικασθῆναι δεῖ. καὶ τὰς κατ' ᾅδην φασὶν εἶναι βασάνους. τροχόν, καὶ γύπας, καὶ λίθους. δοκιμάζεσθαι δὲ τὸν βίον.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.
Cratetis & Diogenis.

Ἐξεταστικὸς rursus de hæreditatis.

Est nimium cæcis natura immersa tenebris.
Hinc rebus tantum, diuitijs q; studet.
Nō durāt multū tamen hæc, nam cuncta cadūca.
Sola manet uirtus nescia, crede, mori.

Propositio τὰ ἐστὶν ἐν τῷ πρὸ σώπου de Mortificio. Eius consobrinus ἀνεψιός Inuestigatio & expositio causæ.

Diuitem quendam, Mnouerasne Diogenes? illum, inquā, supra modū diuitē, illum Corintho profectum, cui tot erāt naues omnis q; mercibus, cuius consobrinus Aristeas cū ipse quoq; diues esset, Homericū illud ī ore solebat habere, Aut me cōfice tu, aut ego te. Dio. Cuius rei gratia sese captabant inuicē Crates? Crat. Hæreditatis causa, cum

Διέχων τὸν πλούσιον, τὸν Μ γινώσκεις ὁ Διόγενες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὅλκάδας ἔχοντα, ὃν ἀνεψιὸς Ἀρίστας, πλούσιος καὶ αὐτὸς ὤν, τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο ἀεὶ ἐν στόματι εἶχεν, Ἢ μὲ σύναιρε, ἢ ἐγώ σε. Διὰ τίνος οὖν ὁ Κράτης, ἐθήρα πλοῦτον ἀπόλλων. Ἑρ. Ἢ κλήρου τινὸς

ἕνεκα

ἐκάστῳ, ὑλακτήματα ὄντες, καὶ τὰς σφηθόνας ἐς τὸ φανερὸν ἐτίθεντο. Ἀεισίου μὲν ὁ Μοίριχος ἐπεφρόντιζε πρὸ πολλοῦ, καὶ ἐπὶ τῷ μέλλοντι ἐλυπεῖτο· Μοιρίχῳ δὲ ὁ Ἀεισίας, ἃ προεπίλοιπα αὐτῷ. ταῦτα μὲν ἐν ἐπιγραφῇ. οἱ δὲ, ἰσοβαρῶς ἀλλήλοις, ὑπερβαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ, καὶ οἱ μάντεις, ἅτε ἀπὸ τῶν ἄστρων τιμαρούμενοι τὸ μέλλον, ἅτε ἀπὸ τῶν ὀνείρατων, ὅσα χαλδάοις πεῦσθε. ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτοῖς, ἔστι μὲν Ἀεισίᾳ παρὰ τὸ κράτος, ἔστι δὲ Μοιρίχῳ· καὶ τὰ τάλαντα, αὐτὸ μὲν ἐπὶ τοῦτον, νῦν δ' ἐν ἐκείνου ἔφυτο. Διο. τί οὖν πρᾶσσε γίνεσθε ὦ Κράτης; ἀκοῦσαι γὰρ ἄξιον. Κρα. ἄμφω τεθνᾶσιν ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας. οἱ δὲ κληροι, ἐς οὓς ἐμοὶ καὶ Θρασυλλίᾳ πεσεῖσθον, ἄμφω συγγενεῖς ὄντες, οὐδὲ πώποτε προσεποιοῦμένους οὕτω γενέσθαι ταῦτα. σχεπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρραν, κατὰ μέσον τὸν πόρον πλησίον πεπτώκοτον ἀλλήλοιν, ἀνετράπησαν. Διο. οὐ νοήσαντε, ἢ μᾶλλον δὲ ὅπότε ἐν τοῖς βίοις ἦμεν, οὐδὲν τοιοῦτον ἐνενοοῦμεν περὶ ἀλλήλων. οὔτε πώποτε ἐξάμιλλα ἀποπειρῶν ἀπεθεώμεθα, ὡς κληρονομήσαμι τὴν βασιλείαν αὐτοῦ. ἔχων δὲ πάντα

cum essent equales vterq; alterũ captabãt. Iamq; testamẽta publicauerãt ambo, in quibus Mœrichus (si prior moreretur) Aristeam omniũ rerũ suarum dominũ relinquebat, Mœrichum vicissim Aristeas, siquidem ipse prior e vita decederet. Hęc igitur cum essent in tabulis scripta, illi inter sese captabant, & alter alterũ adulationibus obsequijsq; superare contendebat. Porro diuini, haud scio vtrũ ex astris id quod futurũ sit coniectantes, an somnijs, quãdo dũ Chaldæi faciũt: quin et Pythius ipse, nunc Aristeã victorẽ fore pronũciabat, nunc Mœrichum: ac tuti na quidẽ interim ad hunc, interim ad illum propendebat. Diog. Quid igitur tandem euenit? nam audire est operepreciũ. Crates. Eodẽ die mortui sunt ambo, cæterum hæreditates ad Bunomũ ac Thrasyclem deuenerũt, quorũ vterq; cognatus illis erat, atqui de his nihil prędixerant diuini futurum, vt tale quippiam accideret. Etenim cum Sicyone Cirrham versus nauigarent, medio in cursu, obliquo orto Iapyge, euersa nauis perierunt. Diog. Recte factum, at nos quum in vita essemus, nihil eiusmodi alter de altero cogitabamus. Neque enim ego vnquam optabã, vt morere tur Antisthenes, quo nimirum baculus illius ad me rediret

διήγησις τὰ ὑγρὰ μέρη. Verba testamentorum.

τὰ μέσα

Cõiecturæ de futuris ex astris, & somnijs Chaldæi cõiectores.

ὀνείρατα, τὰ ἀπὸ μέρη, τὰ ἐκ βάθους καὶ τὰ πλείστα. Notat astrologos et cõiectores. Genus mortis.

ἐπίπαν ἀ στη. Digrediuntur in narrationem.

rediret hæredē, neque tu Crates opinor, desiderabas, vt me mortuo, in possessionū meārū successionem venires, puta dolij ac perę, ī qua gdē lupini chœnices inerāt duæ. C. Nec ęm mihi quicq̄ istis rebus erat opus, imo ne tibi gdē Diogenes, siquidē quę ad rē ptinebāt, quæcq̄ tu Antisthenī succedēs accepisti, deinde ego succedēs tibi, ea nimirū multo sunt potiora, multoq̄ splēdidiora, q̄ vel Persārū imperiū. D. Quęnā sunt ista quę dicis? Cra. Sapientiā, inquā frugalitatē, veritatē dicendi, vitēdicq̄ libertatē. Di. Per Iouem memini me in istiusmodi opum hęreditatem Antisthenī successisse tibicq̄ eas longe etiā maiores reliquisse. C. Verū reliqui mortales hoc possessionū genus aspernabant necq̄ quisq̄ nos ob spem potiundæ hæreditatis ob sequijs captabat, sed ad aurū oēs intendebāt oculos. Di. Nec iniuria, necq̄ ęm habebāt, q̄ facultates eiusmodi a nobis traditas acciperent, quippe rimosi iam, viciatiq̄ delicijs, non aliter q̄ vasa carie putrida

Quo fit, vt si quādo quis in illos infundat vel sapientiā, vel libertatē, vel veritatē, effluat ilico perstillet̄q̄, fundo quod immissum est cōtinere nō valente. Cuiusmodi quiddā &c Danai filiabus aiūt accidere, dum in doliū pertusum hausta aquam important,

ὑποφώνημα.

ἕξις. Comparatio.

ἐπίκρισις. αὐτολογία, κατασκευή. A simili. Ab effectu, manet ī similitudine. Ab exēplo.

πάνυ κατρδῶν ἐκ κτενίου ποιησάμην. οὔτε οἶμαι σὺ ὦ Κράτης, ἐπιθυμεῖς κληρονομεῖν ἀποθανόντος μου, οὔτε ἐμοῦ, τὰ κτήματα, καὶ τὸν πίθον, καὶ τὼν πέρεω, χάινπας δύο θεσμὼν ἔχουσαν. Κρά. οὐδὲν γὰρ μοι τούτων ἴδια, ἀλλ' οὐδὲ σοὶ ὦ Διόγενες, ἃ γὰρ ἔχεις, σὺν Ἀντισθένους κληρονόμησας, καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῷ μείζω καὶ σεμνότερα τῆς Περσῶν ἀρχῆς. Διο. τίνα ταῦτα φῄς ὦ Κρα. σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παῤῥησίαν, ἐλευθερίαν. Διο. νὴ Δία μίμημα. τοῦτον σχεδὸν μὲν τὸν πλοῦτον παρ' Ἀντισθένους, καὶ σοὶ ἔτι πλέω κατελιπόν. Κρα. ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλουν τῶν τοιούτων κτημάτων, καὶ οὐδεὶς ἐθεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομήσειν προσδοκῶν ἐς δ' τὸ χρυσίον πάντας ἔβλεπον. Διο. ἀκότας. ἃ γὰρ εἶχον ἔνθα δ' ἐξέσατο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διεῤῥυηκότος ὑπὸ τυφλῆς, καθάπερ τὰ σαθρὰ τῶν βαλαντίων. Ὥστε ἃ μὲν ἔστι καὶ ἐμβάλλει ἐς ἐς αὖ τοὺς, ἢ σοφίαν, ἢ παῤῥησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθύς, καὶ διέῤῥει, τὸ πυθμένος σίγαν οὐ δυναμένου. διόν τι πάσχουσιν αἱ τῶν Δαναοῦ εὖται παρθένοι, ἐς τὸν τετρημένον πίθον ἀπαντλοῦσαι.

τὸ δὲ

τὸ δὲ χρυσίον, ὀδοῦσί, καὶ ὄνυξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. Κρα. ἡμῖν μὲν οὖν ἔξεστιν ἔχειν ταῦτα ἃ νομίζομεν κεκτῆσθαι· τὸν πλοῦτον δὲ οἱ βουλόμενοι ἔξουσι καμίλου τόδε καὶ τέτταρα ἄχρι τοῦ πορθμείου.

at ijdem aurũ dentibus & vnguibus, omnique seruabãt. C. Proinde nos hic q̃ q̃ nostras possidebimus opes, illi simulatq; hũc venerit, obulũ dũtaxat secũ ferẽt, ac ne hũc quidem vlterius quam ad portitorẽ. Epilogus ex collatione.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙΒΟΥ, ΜΙΝΩΟΣ, ΚΑΙ ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ.

Alexander, Hannibal, Minos Scipio.

ἀγωνιστικὸς, ἢ ὁρισμὸς περὶ τῆς προκρίσεως, καὶ αἱρεσις πρωτοκλισίας.

Hic tres contendũt præstantes robore quondam,
Præferri nullus uult aliumue sibi.
Tristis decernit Minos, & iurgia soluit,
Certo constituens ordine quemq; loco.

Μι. Δεῖ προκρίνειν σου ὦ Λίβυ. ἀμείνων γὰρ εἰμι. Αν. οὐ φθονῶ, ἀλλ' ἐμέ. Αλε.

O Libyce, me decet præponi. melior equidẽ sum. Hannibal. Imo vero me. Alex.

Initiũ cõtentionis cuius arbitrũ Minoen cõstituunt.

ἐξήτασε τὸν ἀπὸ σοῦ. ἔπαινον καὶ διάσκεψιν ἔρωτᾷ. Expositio rei. κατάστασις τῶν συμβάντων. πρόσωπα ξύν. Hannibalis κάθαρσις primũ quæ linguæ græcę peritus sit. Maior. γνωμικὴ προσολοθηγία μὲν δὴ λατίνος πρότασις καὶ ἀπειρία μνήμης τε πράξεων ἐνδέχεται ἀνίβα

Alex. Iudicet ergo Minos, qui semper iustissimus iudex est habitus. M. Quis es tu. Alexan. Hic est Hannibal Carthaginensis, ego autem Alexander Philippi regis filius. Min. Per Iouem, vtique glorioſi. Sed qua de re vobis altercatio est? Ale. De præstantia, dicit enim is sese meliorem, quam ego ducem exercitus fuisse. egovero quemadmodum omnes sciunt, non hoc solum, sed omnibus ferme, qui ante meam ætatem fuere, in re militari præstantiorē me esse affirmo. Mi. Dicat ergo vterque vicissim, pvirili, tu vero o Libyce prius loquaris. Han. Vnum hoc me iuuat, quod & hic sermonem græcum didicerim, vt neque etiam hac in re Alexander me superet. Porro illos maxime laude dignos puto, qui cũ parui a principio fuere, propria virtute ad magnã gloriam euasere, potentes quoque per se ipsi facti, & principatu digni habiti. Ego igitur cum paucis quibusdã Hispaniam primum inuadẽs, cum subconsul essem, fratri additus, maxime rebus idoneus atque optimus iudicatus. Ibi tum Celtiberos cœpi, atque Gallos ipsos deuici. Et cũ magnos montes transmigrassem, omnem Eridanum transcurri, & planam Italiã subiugaui, & vsque ad suburbia Romæ grassatus sum totoque vno die Roma

Αλε. οὐκοῦν ὁ Μίνως διακατάκριτος. Μι. τίνος δ' ἕνεκα; Αλε. ὅτι ἐγὼ μέν, Ἀνυβίας ὁ καρχηδόνιος, ἐγὼ δὲ ὁ Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου. Μι. νὴ Δία καλοὶ γε ἀμφότεροι. ἀλλὰ πρὸς τί ταῦτα ὑμῖν ἡ ἔρις; Αλ. πρὸς προσφάτους. φασὶ γὰρ ὅτι ἀμείνων γεγένηται στρατηγὸς ἐμοῦ, ἐγὼ δὲ, ὅσῳπερ ἄλλοις ἅπασι δοκῶ ἐμαυτοῦ βελτίων εἶναι, οὐχὶ νῦν μόνον, ἀλλὰ πάντων χρόνων τῶν πρὸ ἐμοῦ φημὶ διενηνέχθαι τὰ πολέμια. Μινῶϊν μέρος ἑκάτερος ἀνάτασον· σὺ δὲ πρῶτος ὁ Λίβυς λέγε. Αν. ἐν μὲν τοῦτο ὦ Μίνως εὐάμιλλον, ὅτι ἐν ταὐθὰ καὶ τὼ ἑλλάδα φωνὼ ἐξέμαθον, ὥστε οὐδὲ ταύτῃ πλέον ὅτου ἐνίκησέ μου φημὶ δὲ τούτους μάλιστα ἐπαίνου ἀξίους εἶναι, ὅστις τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντα, ὅμως ἐπὶ μέγα προκχώρησαν, δι' αὑτῶν δύναμίν τε περιβαλόμενοι, καὶ ἄξιοι δόξαντες ἀρχῆς, ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὑπαρχος ὢν τῷ ἀδελφῷ, μιγίστων ὠφέλιμος ἦν, ἄριστος χρηθείς. καὶ τοὺς γε Κελτίβηρας ἐλὼν, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῶν ἐπὶ σίαν, καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβάς, τὰ πρὸ τῶν Ηειδανὸν ἅπαντα κατέβην· καὶ διαστάντους ἐπείσας τοσούτους πόλεις καὶ τὴν πᾶσαν Ἰταλίαν ἐχειροσάμην,

ρόσαμεν, καὶ μέχρι τῶν προασθέρ
τῆς πρὸχούσης πόλεως ἤλθομεν, καὶ
τοσούτους ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας,
ὅστε τοὺς διαπολίους αὐτῶν μηδὲμ
οὺς ἀπομιτῆσαι, καὶ τοὺς ὀπτα
μοὺς γυμνῆσαι νικητὴς. καὶ ταῦτα
πάντα ἐπραξα οὔτε Ἀμμωνος ἡδὺς
ὀνομαζόμενος, οὔτε θεὸς ἐὰν προ
αποδεύμενος, ἢ ὑπνία τῆς μητρὸς
ἐπεῖδον, ἀλλ' ἄνθρωπος ἔνα δμολο
γῶν, στρατηγὸς τε ὧν συμπλατά
τοις ὑπερβαλόμενος, καὶ στρατιὰ
τοις τοῖς μεχιμοτάτοις συμπλακό
μενος. οὐ Μήδους καὶ Ἀρμενίους
ἀπαγωνιζόμενος ὑποφεύγοντας,
περὶ διάκαιρα τινὰ, καὶ τῷ τολμήσαν
τι παραδίδοντας ὑπὸ τῶν νίκων.
Ἀλίξομαι δὲ δὴ, πατρώαν ἀρχὴν
παραλαβὼν, μὴ ἔχουσι, καὶ παρασπολὺ
ἐξέτασε, χρησάμενος τῇ τῆς τύχης
ὁρμῇ. ἐπὶ δ' ἦν νίκησε τε, καὶ τὸν
ὅλεθρον ἐπῆγον Δαρεῖον ἐν Ἰσσῷ τε
καὶ Ἀρβήλοις ἐπράτησαν, ἀπώσατο τ
πατρῴαν, προσκωλύσαι ἠξίου. καὶ δίκα
τοις τῶν μισθικῶν μισθοφόρησαν τῶν
τῶν. καὶ ἐμαφόνευσαν ἐν τοῖς συμποσίοις
τοὺς φίλους, καὶ συναλαμβάνοντας ἐπὶ
θανάτῳ. ἐγὼ δὲ ἔρξα ἐπίσης τῶν πατρίδος, καὶ ἐπεδὴ μετανέμ
ησε, τὴν τολμίαν μεγάλῃ σὺν ἐπιπλήξαντες τὸ Λιβύην, τα
χέως ὑπήκουσε. καὶ ἰδιώτην ἐμαυτὸν παρέχον, καὶ στρατιὰ

nos cecidi, vt anulos eorũ modijs mẽsurari oportuerit, & ex cadauerib. põtes fluminib. fecerim. Atque hæc oĩa peregi, nec Ammonis dictus filius, neq; deum me fingẽs, aut matris insomnia narrans, sed me hominem fatebar, pugnabamq; contra duces magna prudentiã. cõtra milites magna audacia atq; fortitudine prædi tos. Nõ aduersus Medos aut Armenios, qui anteq; quispiã sequatur, fugiunt, & facile cuiuis aggredienti victoriã tradũt? Alexãder vero regni paternisuccessor & id fortunę quodã impetu ampliauit. Qui cũ desidẽ to misero illo Dario, apud Issum & Arbelas victoriam cepit, antiquã ex patri cõsuetudinem omittens, adorari sese voluit, se secq; ad Medorũ delicias inuitari libenter tulit, atq; in conuiuijs amicos interfecit, interficientibusq; assensit tulit. Ego autem patriæ dominatus sum, quæ quum me reuocaret, hostium magna classe aduersus Libyam nauigante parui, continuòque me hominem priuatum dedi, & dãnatus æquo animo rem tuli. Atq; hæc egi barbarus cũ essem omnisq; Græcorerã a se gestarum quas proprias sibi vendicat.

Comparatio.

ἀντιπαβολὴ. i. altera cõtentionis pars cum extenuatione rerũ ab Alexãdro gestarũ: & virtuperatione persoñæ eius.

Redit ad suam personam.

Minor propositio diãlectica continens.

ἀναγκὴ αὐτὸ τελεῖ. Cõclusio Occupatio.

ὁ λόγος ludex. ἐπιτρέπει δὲ Lucidat oratiõē Hannibalis, & rogat sententiã Alexandri. Exordiẽ a crimination ad uersarij. Ratio. ἀξίωσις. ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν ἀπαρνησαίμην Enumeratio rerum ab Alexandro Magno gestarum.

Græcorum disciplinæ expers, & neq; Homerum, vt hic, edidici, neque Aristotele sophista magistro eruditus fui, sed solũ mea natura optima sum usus. Hæc sunt quibus me meliorem Alexandro esse puto. Si uero ea causa mihi hic præferendus est, quod caput diademate ornauerit, id decorũ forsan apud Macedones est, non tamẽ ob id præstantior uideri debet generoso duce, & uiro, qui mentis sententia magis quam fortuna est usus. Mi. Hic certe orationem neq; ingenerosam, neque ut Libycum decebat, dixit: tu uero Alexander, quid ad hæc inquis? Alex. Oportet quidem o Minos, homini adeo temerario nihil respondere. Sola enim te fama fatis edocere potest, qualis ego rex, qualis hic Iatro habitus fuerit. Aduerte tamen, an parum ipsum superauerim, qui eum adolescens adhuc essem rem aggressus, regnum obtinui, & de patris mei interemptoribus supplicium sumpsi. At cum Thebas subuertissem, toti Græciæ terror fui, ab ea dux electus. Neque dignum putaui, Macedonum regno me contentum esse, quod pater reliquerat, sed totum terrarum orbem sitiui, durumq; putans, nisi rerum omnium dominus essem, paucos quosdam mecum agens,

παιδείᾳ ξυνηγμένους τὸ πρᾶγμα, καὶ τοῦτ' ἔπραξα, βάρβαρος ὤν, καὶ ἀπαίδευτος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς, καὶ οὔτε Ὅμηρον, ὅσον οὔτος, ἐξεφοίτησα, οὔτε ὑπ' Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθείς, μόνῃ δὲ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησάμενος. ταῦτα ἐστιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἀμείνονα φημὶ εἶναι. εἰ δ' ἔστι καλλίονα οὗτοσί, διότι σχήματι τῷ κεφαλῇ διαδήματα ἐπιτίθησιν, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνά, οὐ μὴν σχεδόν τι ἀμείνονα δόξειεν ἂν γενναίου καὶ στρατηγικοῦ ἀνδρὸς, τῇ γνώμῃ πλέον ἢ σοὶ τῇ τύχῃ κεχρημένου. Μι. ὁ μὲν ἅρπαξ οὐκ ἀγεννῆ τὸν λόγον, οὐδ' ἀλλόκοτα εἰκὸς ἦν εἰπεῖν αὐτὸν, σὺ δ' ἔτι Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα φῂς; Ἀλέξ. ἐγὼ μὲν ἔμοιγε, ὦ Μίνως, μηδ' ὧν πρὸς ἄνδρα οὕτω ἐρασθῆναι ἱκανὴ γὰρ ἡ φήμη διδάξει σε, οἵου μὲν ἐγὼ βασιλέως, οἵου δὲ οὗτος λῃστοῦ ἐγένετο. ὅμως δὲ ὁρᾷ καὶ ὀλίγον αὐτοῦ διένεγκα, ὅτι ἐγὼ μὲν ἔπι, παρελθὼν ἐπὶ τὰ πράγματα, τῶν ἀρχῶν τεταραγμένων κατέσχον καὶ τὸς φονέας τοῦ πατρὸς μετῆλθον, καταφοβήσας τῶν Ἑλλήνων τὴν Θηβαίων ἀπώλειαν, στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθείς, καὶ οὐκ ἐξίωσας τῶν Μακεδόνων ἀρχῶν περιπεσὼν, ἀγαπᾷς

ἄγκειται ἀρχὴ ὑπόσων ὁ πατὴρ κρ
τήσειεν, ἀλλὰ πᾶσαν ἐπινοήσεις τὴν
γῆν, καὶ δ' αὖθις ἀγωνιεῖ καὶ μὴ
ἀπόντων κρατήσαιμι, ὁλίγους ἄ
γων, ἰσιβαλὼν εἰς Δοσίαν. καὶ ἐπὶ
τὸ Γρανικὸν ἐκράτησα μεγάλῃ μά
χῃ, καὶ τῶν Λυδίων λαβὼν, καὶ Ἰω
νίαν, καὶ Φρυγίαν, καὶ ὅλως τὰ
ἐν τοσοῦτον ἀπὸ χαρούμενος, ἦλθον ἐπὶ
Σάρδεις, ἔνθα Δαρεῖος ὑπέμεινε, μυ
ριάδας τρεῖς ἄγων. καὶ τὸ
ἀπὸ τούτου ὅ μέγας, ὑμᾶς ἴσως ὅσους
ὑμῖν νικῶν ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας κατέ
κτεινα. φασὶ γὰρ ὁ Ἀριθμοῦς, μὴ
διαφέρεσθαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος,
ἀλλὰ χιλίας διεπεξελθόντας, τὰς σκά
λας αὐτῶν ἀξιοπλοῦσαι. καὶ ταῦτα
δὲ ἐπράττον, αὐτὸς προκινδυνεύων,
καὶ παράσκηνὴ ἀξιῶν· καὶ ἵνα σοι μὴ
τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοις
λέγω ἔσομαι, ἀλλὰ καὶ μάχεις ἐνδέκα
ἦλθον, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ἑρμηνεύσα
μενος τὰ ἄρχεσθαι καὶ τὰς ἐλέφαντας
αὐτῶν ἕλων, καὶ Πῶρον ἐχαρισάμε
μὲν. καὶ Σκύθας δὲ, ὃν οὐκ ἔστι κα
φρονεῖν ἄνευ ἵππου, ὑποβὰς τὸν Τά
ναϊν, ἐνίκησα μεγάλῃ ἐπομαχίᾳ. καὶ
τοὺς φίλους εὖ ἐποίησα, καὶ τὰς ἐχ
θρὰς ἐτιμώρησάμην. ἃ δὲ καὶ θεὸς ἐδό
κουν τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωσὶ ἐκεί
νοι, παρὰ τὸ μέγεθος τῶν πραγμά
των,

agens, in Asiam, exercitum traduxi, & apud Granicum magna pugna vici, Lydiam, Ioniam, & Phrygiam cepi. Et tandem quæcunque transieram subiugans, veni ad Issum, vbi Darius me expectabat, infinitos exercitus secum agens. Post hæc o Minos, vos ipsi scitis, quot ad vos vno die mortuos miserim. Dicit enim Charon, tunc sibi scapham non sufficisse, sed ratibus compositis, illorum pleroscp se transportasse, atque hæc confecisse meipsum periculis opponens & in pugna vulnerari non timens. Et vt quæ apud Tyrum & Arbelas gesta sunt omittam, vsque ad Indos veni, atque Oceanum mei regni terminum feci, & illorum hominum elephantes cepi, ac Porum captiuum adduxi. Scythas vero homines certe non spernendos Tanaim transiēs, magna equitum pugna vici, ac amicos meos remuneraui, inimicos autem vltus sum. Si vero Deus hominibus videbar, parcendum illis erat. Nam rerum magnitudine, vt tale aliquid de me crederent, inducti sunt. Tādem mors me regem occupauit. Hic ante Hannibal apud Prusiam Bithyniæ exulauit vt crudelissimo & pessimo homini conueniens erat. Nam quo pacto Italos vicit omitto dicere, nā

ἐπιμαρτυρία ἐν τῇ ὑποκολῇ καὶ ἀποφορᾷ.

ἀνέῳγεται παράλειψις continuat narrationē.

Occupatio. Ratio a causa. διὰ τί ἐδόθησαν ἀφορίαν ἔχουσι;

παράλειψις.

Occupatio per ὑποκλοπὴν κολάκων.

non virtute, sed malitia atque perfidia & dolis id peregit, nunquam autem alicuius claritudinis aut iusti memor. Sed quoniam, quod deliciose vixerim, vituperauit, oblitus mihi videtur eorum, quae apud Capuam admiserit. Ibi enim mulieribus deditus fuit, & voluptatibus vir iste mirabilis belli gerendi occasiones prodidit. Ego vero nisi ea, quae sub occidente sunt, parua quidem putans, versus Orientem me impulissem, quidnam adeo magni perfecissem? Qui Italiam absque sanguine capere, ac Lybiam, omnemque eam oram vsque ad Gades, sub potestatem redigere facile potuissem? Sed haec ego tanta contentione digna nō putaui, praesertim iam antea illis perculsis, ac dominum agnoscentibus. Dixi, Tu vero, Minos, iudica. Nam & haec e multis protulisse, satis est. Scip. Non, nisi me quoque prius audias o Minos. Minos. Quis tu vir optime es? aut vnde? quod hisce claris ducibus te conferre audes? Scip. Scipio Romanus, qui Carthaginem deleui, & Afros multis magnis praelijs deuici. Min. Quid igitur & tu dicis? Scip. Alexandro quidem minorē esse me. Annibale autem praestantiorem. vt qui ipsum persecutus fuerim, & ad turpem fugam compulerim. Quomodo igitur nō impu-

ἐπιμαρτυρία ἐν τῇ ὑποβολῇ καὶ ἀντιστροφήν.

Redit. κυκλοειδῶς ad suas res gestas.

Clausula.

Interpellatio Scipionis.

Rogatio de persona & responsio.

Comparatio sui cum illis duobus. ἀφήγησις.

A maiori ad minus.

πῳ, καὶ τοιοῦτόν τι πεισθῶσι περὶ ἐμοῦ. τὸ δ' οὖν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον, οὗτος δὲ ἐν φυγῇ ὢν, παρὰ Προυσίᾳ τῷ Βιθυνῷ καθάπερ ἄξιον ἦν, πανουργότατον καὶ ὠμότατον ὄντα, ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε τῶν Ἰταλῶν, ἐῶ λέγειν, ὅτι οὐκ ἰσχύϊ, ἀλλὰ πονηρίᾳ, καὶ ἀπιστίᾳ, καὶ δόλοις, νόμιμον δὲ, ἢ προφανὲς, οὐδέν. ἐπεὶ δέ μοι ὠνείδισε τὴν τρυφὴν, ἐκλελῆσθαί μοι δοκεῖ οἷα ἐποίησεν ἐν Καπύῃ, ἑταίραις συνὼν, καὶ τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς ὁ θαυμάσιος καθηδυπαθῶν, ἐγὼ δὲ, εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἑσπέρια δόξας, ἐπὶ τὴν ἕω μᾶλλον ὥρμησα. τί ἂν μέγα ἔπραξα Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος. ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἔδοξέ μοι ἐκεῖνα, ὑποπτήσσοντα ἤδη, καὶ δεσπότην ὁμολογοῦντα. εἴρηκα σὺ δὲ ὦ Μίνως δίκαζε. ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα. Σκι. μὴ πρότερον, ἢν μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκούσῃς. Μί. τίς γὰρ εἶ ὦ βέλτιστε; ἢ πόθεν ὢν ἐρεῖς; Σκι. Ἰταλιώτης Σκιπίων, στρατηγὸς, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις. Μίν. τί οὖν καὶ σὺ ἐρεῖς; Σκι. Ἀλεξάνδρου μὲν ἥττων εἶναι, τοῦ δ' Ἀννίβου ἀμείνων. ὃς ἐδίωξα νικήσας αὐτὸν, καὶ φυγεῖν κατα-

ναυμάχοις ἀτίμως, πῶς ἂν οὖν ἀνάξιος ἦν σοῦ ἐγὼ, ὃς πρὸς Ἀλέξαν-δρον ἀμιλλᾶσθαι, ᾧ οὐδὲ Σκιπίων ἐθέλησε συναγωνίσασθαι, παραιτούμενος ἀπὸ ἀξιώσεως; Μίν. νὴ Δί' ὑπερωμοίακε φησὶ Σκιπίων. δοκεῖ πρῶτος μὲν κρίνω Ἀλέξανδρον· μετ' αὐτὸν δὲ σὲ, εἶτα ἐμὲ, τρίτος Ἀννίβας, ὡς δὲ σοῦ ὑπερφρονητὴς ἐμοῦ.

impudens esse videar, qui cum Alexandro sese comparet, cui ne ipse quidem Scipio, qui ipsum deuici, comparare me ausim. Minos. Per Iouem æqua dicis, Scipio, quapropter primus quidem iudicetur Alexander, deinde post illum tu: atq; tum, si placet, tertius hic Hannibal, quippe qui nec ipse contemnendus existat.

ἐπίκρ. as *Minois*, *suis* enim fert iudicium de singulis.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Diogenis & Alexandri.

Irridetur Alexander ob superbiam: qui mortalis cum esset, diuinos tamen honores sibi passus sit exhiberi.

Magnus Alexander totum qui subdidit orbem
Ad stygias ductus morte peremptus aquas.
Reges sternebat, diuino est cultus honore,
Nunc uitæ functus se uidet esse minas.

Τί ποτε ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ σὺ τίθησι ἴσως ἐμὲ ἄν ποτε τοῦ Ἀλεξάνδρου. ὁρᾷς ὁ Διόγενες

Vid hoc rei Alexander, ita ne dissitum est tu & ego, deinde atque nos ôtes? Al. Videsne mi-

δρῶτι ὁ σὺς θεὸς μᾶσκό λύσις τ θαυμα σμοῦ a cõiuga tis. Obie ctio. ἀπόχρι σις. Ab exẽ plo simi.

minũ Diogenes, tãetsi mi randũ nõ est, si homo cũ fuerim, defunctus sim D. Nũ ergo Iupiter ille Ham mõ metiebat, cũ te suũ esse filium diceret, an vero tu Philippo patre ꝓgnatus eras. Al. Haud dubie Philippo, neq; n. obiissem, si Hãmone parẽte fuissẽ, ꝓgenitus. D. Arg de Olympiade, etiã cõsimilia quædã ferebantur, puta draconẽ quendã cũ ea fuisse cõgressum, visumq; in cubiculo, ex eo grauidã pepisse te, porro Philippũ errare, fallicq, q te tuũ patrẽ esse crederet. Ale. Audierã quidẽ & ipse ista, quẽadmodum tu, at nunc video, neq; matrẽ, neq; Hãmonios illos vates, nisi quicquã aut vere dixisse. Dio. Attamen istud illorum mendaciũ, Alexander, ad res gerendas haudquaq; tibi fuit inutile. propterea q vulgus te verebatur, metuebatq; cũ deũ esse crederet. Sed dic mihi, cui nã tam ingẽs illud imperiũ moriens reliquisti? Alex. Id equidem ignoro Diogenes, celerius em e vita submouebar q vt esset ociũ de illo q q statuendi, præter id vnũ, q moriens Perdiccę anulum tradidi. Sed age, q ri des Diogenes? Di. Quid ni rideã? an nõ meministi q Græci fecerint, cũ nuptibi arrepto imperio aduolarent, principẽq; ac ducẽ aduersus barbaros deligerent? nõnulli vero in duodecim deorũ numerũ referrent,

ἐξάρτ σις. αὐτοβώ μοσις. Irrisio. ἀσυθεώ σεως Alexandri.

Διόγενες. οὐ παράδοξον λέ, εἴπερ ὁ σοι ὢν, ἀπιθανον. Διο. ἐκεῖνο δ Ἄμμων ἐψεύσατο λίγων σαυτὸ σε εἶναι υἱόν. σὺ δ' Φιλίππου ἄρα ἦσθα ὁ Ἀλε. Φιλίππου δηλαδή. ἐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκειν Ἄμμωνος ὤν. Διο. καὶ μὴν καὶ πρὸ τῶν Ολυμπιάδ ὄν μοιος ἐλέγοντο, ἀφικνεῖτο δ μιλλᾶν αὐτῇ, καὶ βλίπτωδαι ἐν τῇ εὐνῇ. εἴτε οὖτε σε τις χθλῶσα, τὸν δ' Φίλιππον ἐξαπατῆδαι, οἰόμενον πατέρα σε εἶναι. Αλέξ. κἀγὼ ταῦτα ἤκουσ βαδὸ σύ. νῦν δ' ὁρᾶ ὅτι οὐδὲν ὃ γιὲς οὔτε ὁ μήτηρ. οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται ἔλεγον. Διο. ἀλλὰ σ ψεύδ ἀυτῶν, ἵν' ἔχῃσον σοι ὃ Αλέξανδρ πρὸς τὰ πράγματα ἐγκρ. πολλοὶ γὰρ ὑπ' ἤκουσαν θεὸν, εἶν σι νομίζοντο. ἀπὰρ ἐπὶ μοι, τίνι τρόπῳ τοσαύτην ἀρχὴν καταλέλοιπας; Αλέ. οὐκ οἶδα ὦ Διόγενες. ἐγὼ ἔφθασα ἐπισκῆψά τ πρὸ τῶν τῆς. ὃ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων, ῥᾳδίκως τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ τί γελᾶς ὦ Διόγενες; Διο. τί γὰρ ἄλλο, ὃ ἀνιμεῖδω οἷα ἐποίσε Ἕλλας, ἅτε σε παρεληφότα τὰν ἀρχὰν κολακεύοντος μ πρὸσάτλω ἐιρούμβοι, καὶ ἐρετικὸν ἐπὶ τὸν βαρβάρους. ἔνιοι δ' μ τοῖς δύο λιν θεοῖς προσθέντος, καὶ πάσ οἱ δ' ἄλλοι

χοδδ μοῦμβοι, καὶ θύεντδν ὅς ἄλ-
λοντ@ ἡβῇ; ἀλλ' ἀπέ μοι, πῦ ἐσι οἱ
Μακεδόνες ἔθαψαν: Αλε. ἔπ ἐν βα-
βυλῶνι κεῖμαι, πάτλω ταύτῃ ὑμέ-
ρων. ὑπὸ χέτας δ' πτολεμαῖ@ δ'
ὕπατωσεὺς, ὅν ἐντ ἀχάρ χολλὼ
ἀπὸ τῶν θορυβῶν τῶν ἐν τοσίν, ἐς
ἀμφοτέρους ἀπαγαγὼν με, θάλλον ἐκεῖ,
ὡς γενοίμην ἐς τῶν οἰκέτων θεῶν.
Διο. μὴ γελάσω ὦ ἀλέξανδρε, ὁ
ῥᾷν ἐν ἄδου ἔπ σε μορεύοντα, καὶ
ἐλπίζοντα Ανουβιν, ἢ Οσιριν γενέ-
σθαι; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἔ θέότα
τε, μὴ ἐλπίσῃς. ἐγὼ γὰρ οὐμὶ ἀνόητος
ἅπα τῶν ἄπαξ σβεσθέντων τὸν
λίμνην, ἢ ἐς ἔσω τὸ σωμάτιον πα-
ρελθόντων. ἐ ἀμελὴς ὁ σκύλαξ, ἔδ'
ὁ κέρβηρος ἐνέστα φρόντ@. ἐκεῖνα
δ' ἤδ'ως ἂν μάθοιμι παρὰ σῦ, πῶς
φέρας ὀπότ' ἂν ἐνύσσας ὅσίως ἐν-
θαμονίσα ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν, ἀφ'
ἑαυτ. σωματοφύλακας καὶ ὑπατωσεὺς,
καὶ σατράπας, καὶ χρυσὸν τοσοῦ-
τον, καὶ ἔθνη προσκυνοῦντα, καὶ βα-
βυλῶνα, καὶ ἅρματα, καὶ τὰ μεγάλα
θυρία, καὶ τιμὰς, καὶ δόξαν καὶ ἐ
πίσημον ἐν ἐλάσσοντα, σχεδὸν
μόνον ταινίᾳ λόυκῃ τῶν κεφαλῶν,
πορφυρίδα ἐμπορπημένον, οὐ λυ
πῇ ταῦτά σε ὑπὸ τῶν μυθμῶν ἰόν-
τα τέ ἀκρίβειαν ὦ μέτραι; οὐδ' ἐ ταῦ-
τα σε

rēt, ac phana cōstituerent, denicq; sacra facerent tanq̄ Draconis filio? Sed illud mihi dicito, vbi te sepelierūt Macedones? Alexan. Etiā dum in Babylone iaceo tertiū iam diē: porro Ptolemęus ille fatelles meus si quādo detur ociū ab his rerū tumultibus, q̄ nūc instāt, pollicet in Aegyptū deportaturū me, atq; inibi sepulturum, q̄ videlicet vnus fiam ex dijs Aegyptijs. Dio. Nō possum nō ridere Alexander, q̄ quidem te videę etiā apud ineros despientē. sperāteq; fore, vt aliqñ vel Anubis fias, vel Osiris. Quin tu spes istas omittis o diuinissime, neq; eā fas est reuerti quenq̄, q̄ semel trāmiserit paludem atq; intra specus hiatum defcenderit, ꝓpterea q̄ neq; indiligens est Aeacus, neq; cōtemnendus Cerberus. Verū illud abs te discere puelim, q̄ feras alo ąties in mentē redit, quāta felicitate apud superos relicta, huc fis, ꝓfectus, puta corporis custodib. satellitib. ducibus, tū auri tāta vi, ad hoc populis qui te adorabāt, ꝓterea Babylone, Bactris, immanib. illis beluis dignitare, gloria? deide q̄ eminebas cōspicuus, dum vectareris, dū amiculo cā dido caput haberes reuinctū, dū purpura circūamictus esses: nunq̄d hęc te discruciār, ąties recurrant animo? Quid lachrymaris stultissan nō id te sapiēs il-

lę do-

Interrogatio de ultimo sepulchro.

ἀφάγη ο σι,

Spes alterius sepulchri.

Irrisio.

προσφω ϕ πέ.

γνώμα.

Comparatio eā ante acta vita.

ἐπιτίθε σι.

σπρπ. σμός.

le docuit Aristoteles, ne res eas quę a fortuna pfici scanť, stabiles, ac firmas existimares? A. Sapiēs ille, cū sit assentatorū olim gdi tissimus? Sine me solū Aristotelis facta scire q̄ multa a me petierit, quę mihi scripserit, deide quēadmodū abusus sit me illa ambitione, qua cupiebā eruditione cęteris praestare, cū mihi palpareť interim, ac prę dicareť me, nūc ob forma tanq̄ & ipsa summi boni pars quędā esset, nunc ob res gestas atq; opes. nam has q̄q; i bonorū numero collocādas esse cēsebat, ne sibi vitio verteret, q; eas acciperet. Plane prestigiosus vir ille quidem erat, ac fraudulētus o Diogenes. quanq̄ illud fructus scilicet ex illius sapientia fero, q̄d nūc perinde quasi summis de bonis excrucior, ob ista quæ tu paulo ante cōmemorasti. Di. At scin qd facies: ostendā tibi molestiæ istius remediū. Quan doquidem in his locis vestrū non prouenit: fac vt Lethei fluminis aquā anidis faucibus attrahens bibas, iterumq; ac sæpius bibas, atq; eo pacto desines de bonis Aristotelicis discruciari. Verū enim Cletū etiam illum & Callisthenē video, cumq; his alios cō plureis raptim huc sese ferentes, quo te discerpant pœnasque sumant ob ea quæ quondam in illos cō misisti. Quare fac in alterā hanc ripam te conferas, & crebrius, vt dixi, bibas.

Alexandri desumpti de Aristotele suo magistro iudicium.

Clausula.

Consilium ἀφανισμοῦ.

Amici Alexandri quos in conuiuio interemit.

Conclusio.

τὰ σὰ δ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσε, μὴ οἴηθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τύχης; Ἀλλ. σοφὸς, ἀπάντων ἐκέν@ κολάκων ἐπιτριπτότατ@ ὤν; ἐμὲ μόνον ἐᾶν τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα μὴ ὅτι σὺ παρ' ἐμοῦ, ἀλλ' οὐδ' ἐπίσταμαι, ὃς δ' ἐκ τῆς χῆ τὸ μὲν τῇ πυρὶ παλαίειν φιλοσοφίᾳ, θαυμάσαι, καὶ ἐπαινῶ, ἄρα μὴν ἐς τὸ κάλλι@, ὃς καὶ τότε μάλι@ ὃν τάχαθὸν ἄρετι δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλοῦτον καὶ γὰρ ἀεὶ καὶ ταῦτ' ἀγαθὰ ὑπέλ εἶναι, μὰ τὸν οὐκ οἶδ' ὅτι καὶ αὐτὸς λαμε βάνων γόης ὁ Διογένης ἀνέφανδον, καὶ τυχίτης. πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπολέλοιπα αὐτῷ τῆς σοφίας. τὸ λυπεῖσθαι δ' ἐπὶ μείζοσιν ἀγαθοῖς, ἢ πεπείσθαι μικρῷ γε ἧττον οἶδα. Διο. ἀλλ' οἶδα ὃ φάσεις. ἔκ@ γὰρ σὺ τῆς λύπης ὑποθήσομαι. ἐκεῖ ἐνταῦθά γε ἐλλέβορος οὐ φέρεται. σὺ δ' ἐὰν ἐκ Λήθης ὕδατος χασθὸν ἐπα πασάμενος πί, μὴ αὖθις πί. μὴ πολλάκις. οὕτω γὰρ ἂν πάσης ἐπὶ θῖς ἐκ εἰσοτέλους ἀγαθοῖς ἀπιόμεν@. μὴ δ' καὶ Κλεῖτον ἐκεῖνον ὁρᾷ, μὴ Καλλισθένη, καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐπὶ σὲ ὁρμῶντας, ὃς σῷ ἀπάσαντο καὶ ἀμύ νασθαι σ' ἐβούλοντο. ὅστις τοὺς ἐπὶ σὲ ἀνθρώπους ἀπωθῇ, καὶ πίνῃ πολλάκις, ὃς ἔφην.

ΑΛΕΞΑΝ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Alexandri & Philippi.

Culpatur Alexandri arrogantia & commentum quo Deum se haberi voluit.

Factus Alexander successibus ipse superbus,
Innumeris voluit cultibus esse Deus.
Vituperat cæcos sensus, mentemq́ Philippus
In quibus & fueris strenuus enumerat.

Propositio.

Ratio a repugnantibus.

ΝΥμ μὲν ὁ Ἀλέξανδρος, οὐκ ἂν ἔτι ἔξαρνος γένοιτο, μὴ οὐκ ἐμὲ δὴ τὸν πατέρα, οὐ γὰρ ἂν ἀντείποι· ἄμμωνός γε ὄν. Ἀλ. Οὐδ' αὖθις ἴσως ὁ πάτερ, ὃς Φιλίππου μὲν ἀμύντου ἦσθα ἐμοὶ δὲ Διὸς ἐξαίφνης γεγένησαι. Φι. Πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι, τὸν παρόντα καὶ σαυτὸν ἐξαπατῶντα ὑμνεῖν ὑπὸ τῶν πρωφυῶν; Ἀλ. οὐ τοῦτο ἀλλ' οἱ Πέρσαι πεπλάγασάν με, καὶ οὐδὲν ἧττον ἢ οἱ βάρβαροι θεῷ

On igitur inficiabaris Alexander ex me patrũ te esse filiũ, nã ad loucẽ Hãmonẽ genus paternum referens, mortẽ nõ obijsses. Al. Ne quevero nescius erã pater, Philippi Amynti me esse filiũ, sed quia ad res gerendas sic mihi visum erat cõducere, cõmento hoc vsus sum vaticiniũ. P. Quid ais? Cõducibile id tibi visum, vt vatibus impostorib. fallendũ te exponeres? Al. Nõ illhuc: sed barbaros i mei admirationẽ tractos, facilius hoc prætextu nostrũ sub didimus imperio. cũ nemo vnus viribus nostris hactenus restiterit, quippe

ἀπάτης τῆς τῶν θύρσων.

ippe hac ſola opinione du ti, q̃ aduerſus Deũ ſibi eſ ſet præliandũ. P. Quos tu igit tanto conatu dignos, viſquã vicifti? q̃ cũ timidis illis arculis, peltarijs, ac gerris vimineis pugnare ſolitis, ſemp cõgreſſus es? Atqui Græcos armis do mare. Bœotios, Phocenſes, Athenienſes, & id ge nus alios, operis fuerat ſtrenui atq magnifici. Ar cadũ inſup ſuſtinere arma turã, equitatũ Theſſalum, Eleorũ iaculatores, Mãi neos peltis inſtructos, aut cũ Thracib. Illyricis, Pęo nib. vę manũ cõſerere, o poſtũ pfecto atq arduũ id fuiſſet iprimis. Cęterũ Me dos, Perſas & Chaldæos delicatos ac plurimo auro cõſpicuos, nõ ſatis cõptũ habeo, quonã modo ante te, duce Clearcho mille vi ri bello adorti expugna rint, fœde in fugam actos anteq̃ ad manus vẽtũ fuiſ ſet. Al. At vero Scythę pr & Indici elephãtes res ſũt nõ viſq̃adeo abiectę & cõ ſẽptibiles. Artamen neq̃ conciratis inter ipſos ite/ ſtinis odijs, neq̃ p prodi tionẽ mihi venundari paſ ſus ſum victoriam. Sed ne que deieraui vnquam, aut per rugas a pollicito re ceſſi, fidemq̃ ſolui victo rię gratia. Adde, quod & Græcos alios ſine ſanguine in deditionẽ accepi, The banos autem fortaſsis ip ſe audiſti, quomodo ag greſſus fuerim. Phi. No ui hæc omnia ex Clito, quem

Comparatio.

τὴν χαλκῆν πάτραν ἀμφιπόλου σας, facilia nõ tã præclara.

ἐκ ὑπερ βάσεως: opponit ea, quæ difficulter vinci poterant.

ἀξίωσιν τοῦ ἀπὸ ρίματος Aſſumit ad ante de Græcis ille infirmaue rat.

θεῷ μάχεσθαι. ἔστι ἔθνος ἰσχυρότερον αὐτῶν. Φι. τίνων ἰσχύσασι σύγε ἀξιομάχων δυνήσῃ, ὃς σφενδόναις ἀπὸ σωλῆνος, τοξεύεσι, καὶ πελτάρεσι, καὶ γέρρα οἰσύϊνα προβλήμασι, Ἑλλήνων κρατῆσαι ἔργον ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φωκέων καὶ Ἀθηναίων, καὶ τὸ Ἀρκάδων ὁπλιτικὸν, μὴ τῶν Θετταλῶν ἵππον, καὶ τοὺς Ἠλείων ἀκοντιστὰς, καὶ τὸ Μαντινέων πελτασικὸν, ἢ Θρᾴκας, ἢ Ἰλλυριοὺς, ἢ καὶ Γάλατας χερρόσαδα, ταῦτα μεγάλα. Μήδων δέ, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χρυσοφόρων σύνεδρα πάνυ, καὶ ἁβρῶν, οὓς οἶδα ὡς πρὸ σοῦ μύεσι μιτραῖς Κλεάρχου φυλλοσύντονον, ἰσχράτησαν, οὐδ' ἂν χίλιοι ὄντα μανίαρ' ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν ἢ πόξυλμα ἐκπνεῦσαι, φυγόντας. Δολ. ἀλλ' οἱ Σκύθαι γὰ ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες, οὐκ ἀνίκατοι φρόνημά γε πεῖραν, καὶ ὅμως ἡμῖν σῴζεσθαι οὐτοὶ, οὐδὲ προδόσιμοι ὠνεῖσθαι τῆς νίκης, ἰσχράτων αὐτῶν. οὐδ' ὑπώρκησα πώποτε, ἢ ὕστερόν μου ἐξέπεσε νικῶν ὑπόσπονδος, ἢ ἄπιστον ἔπραξά τι τῶν νικῶν ὑπὲρ τοὺς Ἕλληνας δέ, τοὺς μὲν ὁμαιμοτὶ παρέλαβον. Θηβαίους δὲ ἴσως ἀκούεις ὅτι πᾶς μυῆλθον. Φι. οἶδα ταῦτα πάντα. Καλῶ, καὶ ἀπάγγελλέ μοι, ὅτι σὺ ἥκεις

σὺ τῷ δορατίῳ βαλάσσης μεταξὺ βαστιοῦτα, ἰφόνβιζε, ὅπ μὴ πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησεν. σὺ δὲ μὴ τῶν Μακεδονικῶν χλαμύδων καταβαλὼν, κάνδυν δὲ φασιανοειδῆ, καὶ τιάραν ὀρθὴν ἐπίθου, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπ' ἐλαθερίων δυνηθεὶς ἐξίσου. καὶ τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμίμησο τῶν νικησάντων. εἶδ γὰρ λίγειν ὅσα ἄλλα ἐπράξατε, λέοντι συγκατακλείσαι πυκαλδυμένους ἄνδρας, καὶ γάμους τοιούτους γαμῶν, καὶ ἡφαίστιώνα ὑπερασπιεῖν. ἐν ἐπήνεσα μόνον ἀκούσας, ὅπ ἀπέχου τῆς Δαρείου γυναικὸς καλῆς οὔσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς, καὶ τῶν ἐνγατέρων ἐπιμελήθης. βασιλικὰ γὰρ ταῦτα. Ἀλλὰ τὸ φιλοκίνδυνον δὲ ὦ πάτερ ἦκ ἐπαινῶ. καὶ τὸ ἐν Ὀξυδράκαις πρῶτον καθαλάσθαι ἐς ἐνδὸς τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα; Φιλῶ ἐπαινεῖν ἐγὼ ὃ ἀλίξανδρε. ἐχ ὅτι μὲ καλὸν ἐν ὄψει εἶναι ἡγοῦμαι τὸ σκιὰ ὑπὲρ τὴν βασιλίαν, καὶ προκινδυνεύειν τοῦ σπαθοῦ. ἀλλ' ὅτι ἐξ ἐνὸς ἔκτε σωφρόνος, θεὸς γὰρ ἐν δοκῶν, ἢ τοῦτο τρόθαιτο, καὶ ἐλίπασέν σε φορεσθῆναι τολμῶν ἐκκομιζόμενος αἵματι

quem tu inter epulas, eo quod nomen meum celebraret, & meas res gestas cum tuis conferre auderet, traiecto per corpus telo, tum iugularas. Tu vero & Macedoniam chlamydem abijciens, candyn Persicum amictum recepisti (vt aiunt) & tiaram rectam. Vt ne interim commemorem, quod a Macedonibus, viris vtiq; liberis adorari debere te, in animum duxeris. Et qui quod maxime omnium erat ridiculum, hominum abs te victorū mores imitatus es. Tempero mihi, ne memorem alia, quę tu piter admiseris, in leonū claustra inclusis docilis viris, & nuptijs talibus peractis. Quodque Ephæstionem plus quam esset satis, amaris. Vnum est quod solum laudo abs te gestum, in Darij vxore vi deliteat, forma præstante, quia ab illius cōplexu abstinueris, & genetricis illius, atq; filiarum, ne vim paterētur, curam susceperis. Regium certe id opus extitit, quod tum factitasse te accepimus. Alexander. Quomodo autem tibi non probatur, pater, q̄ in Oxydracis, gente Indica, iubens me in periculum coniecerim, atq; acceptis plurimis vulneribus, muros primus omnium transilierim? P. Non probo, Alexander. Neq; id, quia pulchrum esse negem, vulnerari quandoq; imperatorem, & in subeundis periculis prætentare viam, sed quia ex re tua isthuc erat minime. Siquidem pro Deo habitus, quos, oro, risus præbebas spectatoribus,

Obiicit illi Cinū ὑπαθία σμῷ, τὰ ἀλλὰ ψακτὰ πρᾶχ θέντα.

παρέλθ ψαν.

Correctio.

κατ' ἐξοχ ρησιν ἐπιφάνε μα ἐγκω μιαστικὸν Cōpellat. τὰ ἐπὶ τοῦ πάτρου oppositione audacissimi facti. ἐπιπρέ σας ἐπ' ἐκ παντὸς κίδ.

ἐλεγόν γε κατ' ἄρσιν, καὶ θέσιν. Latior patio. κατὰ τὸ ψεκτόν, A repugnantib.

ctatoribus, quando post acceptum vulnus, ab exercitu magno tumultu direptus mœrens ac eiulans sanguine fluitabas? Adde quod Iupiter Hammon, tanquam præstigiator qui spiam, & vanus propheta, reus mendacij palam tum arguebatur. Non enim video qualiter risum contineat, qui Iouis filium viderit animum deijcere, & in desperatione rerum efflagitare medicorum auxilia. Denicq; cum tandē iam mortē obieris, quem credas obsecro, qui confictam illā adoptionē, qua Iouis dictus es filius, non capat maledictis? Perillisimū vbi dei istius cadauer porrectum iacere, turgidū sane, & iuncta aliorum cor porū morē cōtactu suo omnia labefactans, aspexerit. Cęterū quo ais Alexander, tibi fuisse conducibile, quo facilius rerum poteris, id profecto multū tibi glorię ex bene etiam ac strenue gestis eripuit. Nā quanq; insigniter multa, tamen dijs longe inferiora agere visus, vacillare ob hoc iudicatus es, & tota ratione deficere. Al. Haud quaquam de me istiusce sentiunt mortales. Sed cum Hercule me & Baccho cōferūt, vt uti æmulū, pariq; cū illis gloria certan tem. Nam & Aornū illū, a neutro etiam illorū armis sub actū, ego facile cepi. Phil. Etiam dum videris ista vt Hammonis filius diceret, quando nec Baccho quidem cedis, aut Herculi. Sed nec erubescere nosti Alexander, foliramue dedisce arrogantiam. teipsum dein noscere, vt iā tādē sapere, etiāsi serius, vbi fato occubuisti.

Exposi tio.

Occupa tio. ἀφθάρτῳ σῶ. Ratio.

Inficiatio Collatio. A suo p ere fa cto. Arguit eum arrogantię, & cōcludit.

αἷμα ἀφίεσθαι, οἰμώζοντα ἐπὶ τῷ τραύματι, τῶν τάχιστα ὑπὸ τῶν ὀρθῶς ἐχόντων ἀνθρώπων ἐλεγχθέντα, καὶ ὁδὸν μοιχεῖ ἀλίσκεσθαι. καὶ οἱ προφῆται, κόλακάς γέ τις οὐκ ἂν εἰπεῖν ἐθέλοι, ὄντας τοῦ Διὸς ἐξελέγχοντα, λοιμὸν ἢ ἰατρὸν βοηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ ὁπόταν θάνῃς τίθεσθαι. ἐκ οἵας πολλοὺς εἶναι τοὺς τῷ προσποιουμένῳ ἐκείνῳ ἐπικρτομοῦντας, ὀρθῶς τὸν νικητὴν Διὸς ἐκάλεσε κέκριμαι, μανθάνεις δέ, καὶ ἐξορκίσω σε, κατὰ νόμον σωμάτων ἀπιέναι; ἄλλος τε καὶ ἐς χρόσμιον ἔφης Ἀλέξανδρε, τὸ σὸν τέτο κρατεῖν βασίλειον, τοιοῦτόν σε τῆς δόξης ἀφῃρέτο ἡ ματορθοῦμένη. πῶν γὰρ ἐδόκεις ἐνδεῖν ὑπὸ θεοῦ γίγνεσθαι θεοῖς. Ἀλέξ. οὐ ταῦτα φρονοῦσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ, ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐναμιλλᾶσθαί με. καὶ τοι τῶν Ἀορνου ἐκείνου οὐδὲ ὑπήκοον ἐκείνων λαβόντες, ἐγὼ μόνος ἐκράτησα μάλιστα. Φι. ὁρᾷς ὅτι τοιαῦτα ἐς ἐμὲ ἀγωνιᾷς λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτόν, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐκείνῳ Ἀλέξανδρε, ἀλλὰ τῷ τύφῳ ἀποθανούσῃ, καὶ χαλεπῇ σεαυτὸν, καὶ σωτῆς ἔδη νικητὴς ὤν.

ΑΧΙΛΛΕΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΧΟΥ.

Antilochi & Achillis.

Aequalem omnium apud inferos esse conditionem, neminemq; præferri mortalium, & de Achillis apud inferos pusillanimitate.

In genitem quamquam Pelides Hectore uicit,
Martia cui semper prælia ludus erant:
Non tamen est melior timidis, in Ditis aeterno
Nominis est illo gloria parua loco.

Ἴσμεν πρώην ἀχιλλεῦ πρὸς τὸν
Ο Ὀδυσσέα σοι εἴρηται περὶ τῶν ἐνθάδε, ὡς ἀγαθὸν εἴη κἀκεῖ κεῖσθαι τοῦτον δὲ διδάσκαλον ἀμφοῖν, χείρωνός τε καὶ Φοίνικος. ἠκροώμην γὰρ ὁπότε ἔφης βούλεσθαι ὑπάρχων ὠθεσθῆναι παρά τινι τῶν ἀκλήρων, ὡς μὴ βίοτον κολοὺν ἐν μάλλον, ἢ πάντων διὰ σοῦ τὴν ἡγεμονίαν. ταῦτα μὲν οὖν ἀγαπᾶν ἔοικε φρύγα δούλον, καὶ πόρρω τοῦ κωλῶ

ἔχοντος

Vænã fuit illa Achilles, quæ tu Vlyssi iam primum cõmemorãdo in mortem executus, vt minime generosã, ac Chirone atque Phœnice, quib. tu aliquãdo vsus es præceptoribus parũ digna. Audiui enim magis ex re tua futurum tibi videri. si vilis agricola munus obiẽs, inopi, cui nec victus suppetat, loces operam, quam vt omnib. vita functis domineris. Quæ si rudis quidam plebeius, ex media Phrygia ortus,

Propositio per interrogationem.

ἀλογία, κλὼ μετὰ τοῦ παρὰ λόγον.

Ratio, αὐξητικὸς

Approbatio per comparationem.

ortus, atq; immodico insuper etiã vitę affectator diceret, ferendũ forte id esset atq; condonandum nõnihil rusticitati. Verũ ex Peleo prognatũ, & ex omni heroum numero periculorum contemptorẽ acerrimũ, in tam abiectam & humilem de seipso descendere opinionẽ, fordum sane atq; pudendũ in primis. denicq; ijs quæ in vita strenue gesseris equidẽ haud scio quomodo ista cõueniãt Nam dũ in Phthio regnare tibi ad senectam vsq; licuisset citra gloriã tamen, tu gloriosam oppetere mortem maluisti, quam potiri regno. Alex. At o Nestoris fili, nondum etiam tum feceram rerũ earum periculũ, & quid cui præferrem ignorans, gloriosam hãc infelicem proponebam vitæ. Atqui sero iam randem intelligo q̃ egerim imprudenter. Apud viuos. n. repies forte q̃ res bene gestas celebrẽt literarũ monumentis, sed hic apud manes nõ video q̃ frugiferũ opus effecerĩ, vbi vnus est honos omnium. Sed neq; vires iam adsunt corporis Antilochę, aut forma, intercidunt omnia, pari rerũ statu visuntur omnia, nullũ sapientiæ, aut alterius rei discrimen est. Adde quod nulli iam Troianorũ mortuis formidabilis sum, nemini Græcorum venerandus, prorsus omnium de mortuis existimatione siue boni fuerint siue improbi. Hæc sunt quæ me angunt, & mi sere sollicitant, & ob quæ doleo, quod non potius loco operæ, & viuo

Exornatio.

ἐπιθυμία πλουτικὴ καὶ ἐπιμονὴ.

ἀκόρεστος ὀδυρμικὴ.

οὐ μεταλλάξη.

ἐξετάσαι σε βούλομαι.

Expositio huius sententiæ αὔξησις.

ἔχοντος φιλόσοφον ἴσως ἐχρῆν λέγειν. τὸν Πηλέως δὲ υἱὸν, τὸν φιλοσωτάτων ἡρώων ἁπάντων, τοιαῦτα οὕτω πρὸς αὐτῆς διαθρύπτειν, ἀλλ' οὐχ ἵνα, καὶ ἐναντιώτατα πρὸς τὰ πεπραγμένα ζῆν τοῦ βίου, ὃν ἐξὸν ἀκλεῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν, ἑκὼν προὔλου μετὰ τῆς ἀχαθῆς δόξης θανεῖν. Ἀχιλ. ὦ πῶς Νέστορ, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπορον ἦν τῶν ἐνταῦθα ὧν, καὶ τὸ βέλτιον ἑκάστων ὁπότερον ἦν ἀγνοῶν, τὸ δύσλυτον ἐκεῖνο δοξάσιον προτίμων τοῦ βίου. νῦν δὲ συνίημι ἤδη, ὃ ἐκεῖνα μὲν ἀσαφῶς, ἃ καὶ ἔμελλεν οἱ ἄνω ξυμφωνήσεσθαι. μετὰ τὰ νεκρῶν δὲ, ὁμοτιμία. καὶ οὔτε τὸ κάλλος ἐκεῖνο ὃ ἐθαύμαζον, οὔτε εἶδος πάρεστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἄπαθῶς ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, καὶ κατ' ἴδιν ἀλλήλων σχεδόν τοῦ, καὶ οὔτε οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ δείσαντές με, οὔτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν θεραπεύσαντες ἱκετηρίαις δεξιαῖς, καὶ νεκρὸς ὅμοιος, ἢ μὴν κακὸς, ἢ δὲ καὶ ἀγαθός. ταῦτα με ὀδύρεται, μὴ ἄρα θανόντα, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν. Ατυι. ὦ μοῖρα τί οὖν ἂν τις πάθοι ὦ Ἀχιλλεῦ τοιαῦτα

Cõclusio quærimoniæ.

ταῦτα γὰρ ἴσως τῇ φύσει, πάντως ἀσυνήθη καὶ ἄπαντας ἔστι χαὶ ἡμῖν μὲν ἴσως νόμῳ, μὴ μὲν συνηθῶς τοῖς ἀγνοτάτοις μέντοι. ἄλλως τε, ὁρᾷς τὸν ἀπάντων θάνατον, ὅτι πρὸ σοῦ ἴσως ἢ μετὰ μικρὸν ἢ καὶ Ὀδυσσεῖ ἀφίξεται πάντως. Φύσει δὲ παραμυθίαν καὶ ὑπόνοιαν τῷ πράγματι, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα, μὴ τὸν Μελίαγρον, μὴ ἄλλους θαυμασοὺς ἄνδρας, οἳ οὐκ ἂν οἶμαι δύξαντο ἀνελθεῖν, εἰ τὴν αὐτοὺς ἀναμίμνησιν θανάτου σοφοὺς ἀκλήρους καὶ ἀδίοις συμφοραῖς Ἀχιλ. ἀτεχνῶς μὲ παραμύθιος. Ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον ἀθλίων, οἷμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον· ὅτε δὲ μὴ ὑμολογεῖτε, ταύτῃ χείρους ἐστέ, καὶ ἀσυχίαν αὐτὸ πάσχοντος. Αντι. οὐκ, ἀλλ' ἀμείνους ὦ Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ ἀνωφελὲς τοῦ λίαν ὁρᾶν μὴ. σοφὸν γάρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι, δίδοτε ὑμῖν, μὴ κλαίοντα ὄφλωμεν ἄσοφοι σύ τοι αὖτα οὐχ ὁμῶς

viuo. Ant. At vero Achilles quid agat quispiam? quando sic natura comparatum est, vt omnes prius coganf semel vitam relinquere. quæ lex cũ in vniuersum iam obtinuit, nec abrogari vllo modo queat, patienter hanc feras oporter. Cæterũ aspice nos quotquot penes te sumus deniq; & Vlysses quoq; post pusillũ aduenies. Vnde solatiũ tibi merito afferet societas, id quod & alijs in rebus plerumq; vsu venire solet. Non enim solus videris in hæc mala cõiectus. En tibi Herculem, Meleagrum, & alios plerosq; qui nõ parũ multos in admirationem traxere, qui quidẽ (ni fallor) haud quaq; in vitã videnf redituri, si quis eos ad inopes et victu indignos mittat, vt illis pro mercede seruiant. A. Sociorũ hæc quidẽ admonitio est, verum haud scio q̃ pacto eorũ, quæ in vita agunf, memoria, impendio me excruciat. Arbitror aũt & vestrũ vnũquẽq; ira affici, etiamsi nõ palã cõfitemini, nequiores sane in eo, quod tacite huiusce modi per quietem

& παραμύθιον. A necessario.

Ab exẽplis æqualium. παράστασις.

A cõmuni malo. Gaudiũ est miseris socios habere poenarũ. Cõcessio

Correctio. ἀνασκευὴ βουλόμενος καὶ χαίρειν φησί. Fortis est σωφρόνως φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι τὰ κακά.

toleratis. Anti. Non equidem Achilles, sed longe tibi præstamus, quippe qui intelligimus quam sit inutile, de ijs rebus verba facere. Silere enim & æquo animo sustinere omnia, quæ accidunt datum nobis est, ne tibi affectu isto similes ipsi quoq; ridiculi omnibus merito videamur.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Diogenis & Herculis.

Ridetur diuinitas Herculis.

Diogenes ridet celebrem præstantibus ausis.
Amphitroniadem, quod Ioue natus erat.
Ridet, nihilominus diuinos esse putamus,
Dotibus herois qui ualuere boni.

ἐκφρασις ἐγκωμιαστική. θαύμασις. ὁρῶ τησιν. A repugnanti. Collaudatio. ἀποκρισις ad rogationem. ὠμασκιάν. κατασκιάν.

NNunquid Hercules N hic est? Haud quidquã mehercule aliter, Arcus, claua, pellis leonina, magnitudo ipsa, totus denique Hercules est. Igitur e vita decessit, q Iouis erat filius? Dic quæso o victorioſe, mortuus nes? Ego enim cum terræ superessem, tibi haud secus quam deo sacrificaui. Herc. Recte quippe sacrificasti. Hercules enim ipse in cœlo vna cum dijs immortalibus consistit, Heben apud se habens cruribus formosissimam. Ego vero qui te alloquor, sua sum vmbra. Diogenes. Quidnam dicis amabo? vmbra ipsius dei? Fieri enim potest, altera eũdem ex

Υχ Ηρακλῆς ὅδ' ἐστίν; οὗτο Ο. μὲν οὖν ἀλλ' ἀμὶ τὸν Ηρακλέα. τὸ τόξον, τὸ δόσπαλον, ἡ λεοντῆ, τὸ μέγεθος, ὅλος Ηρακλῆς ἐστι. εἶτα τέθνηκε Διὸς ὢν; ἔπειτά μοι ὦ καλλίνικε, νεκρὸς εἶς ἐγὼ γὰρ σοὶ ζῶντι ὑπηργῶν, ὡς θεῷ. Ηρα. καὶ ὀρθῶς ἐθύθης. αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ηρακλῆς ἐν ἀθανάτοις ἵδρυται οἷς σύνεστι, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ηβην· ἐγὼ δ' ἀδόλως ἀμὶ αὐτός. Διο. πῶς λέγεις ἀδόλως τὸ θεῖον; καὶ σκιὰν τὸν ἐξ ἡμισείας μὲν πως θεὸν εἶναι, τεθνάναι δὲ τῷ ἡμίσει; Ηρα. ναί. ἐγὼ ἐκεῖνον τέθνηκα, ἀλλ' ἐγὼ ἀθάνατός εἰμι αὐτός.

εἶναι τον. Διο. μὴ θάυμα, ὦ τοξάριον σε τῷ πλούτωνι παρέσχεν ἀνὴρ ἑαυτῷ, καὶ σὺ νῦν οὐκ ἐκείνου νεκρὸς εἶ. Ηρα. τοιοῦτό τι. Διο. πῶς δ' ἀκριβὲς οἶσθα ὁ σάκκος, οὐκ ἐγνω σε μὴ ὄντα ἐκεῖνον, ἀλλὰ παραδέξατο ὑποβολιμαῖον Ηρακλέα παρούσα. Ηρα. ὦ γελοῖε ἀκριβῶς. Διο. ἀληθῆ λέγεις, ἀκριβῶς γὰρ, ὅσπερ αὐτὸς ἐκεῖνος ἐστίν. ὅρα μὴ τὸ ἐναντίον ᾖς. σὺ μὲν εἶ ὁ Ηρακλῆς, τὸ δὲ εἴδωλον γαμβρὸς ἐκεῖνος τῶν Ηβλιο ἐπὶ τοῖς θεοῖς. Ηρα. θρασὺς εἶ καὶ λάλος, καὶ ἃ μὴ πάνυ σκόπει ἐς ἐμὲ, ἴσως αὐτίκα οἶσθα θεοῦ εἴδωλον ἐμέ. Διο. ἔ μὴν τόξον γε μεμὰν, καὶ πρόχειρον. ἐγὼ δὲ, τί ἂν ἔτι φοβοίμην σε, ἅπαξ τὸν θεὸν ἀπὸ μοι πρὸς τῷ σῷ Ηρακλέους, ὁπότ' ἐκεῖνος ᾖ, σωθῆς αὖ ἴσως, καὶ τότε εἴδωλον ἄν. ἢ εἰς μὲν ἔτι πρὸ τοῦ βίου, ἐπεὶ δ' ἀπιθάνη τε, καὶ ἀμαθὴς ἐντεῦθεν, ὁ μὲν ἐς θεὸς ἀπέβλεπτο, σὺ δὲ τὸ εἴδωλον, ὅσπερ ἐκὼς εἶ, ἐς ἄδυ πάρει. Ηρα. ἐγὼ μὲν μηδ' ἀποκρινάσθαι πρὸς ἄνδρα ἐθέλω πίτνδις ὁρῶσα ἐλεύθερα. ὅμως δ' ἦν καὶ τοῦτ' ἀκουσόμαι. ὁπόσον μὲν ἀμφιτρύωνος ἐν τῷ Ηρακλεῖ ἦν, τοσοῦτο

ex parte deum esse, altera vita decessisse? Hercules. Vtique. Ille enim nequaquam mortuus est, sed ego duntaxat imago ipsius sum. Diogenes. Intelligo rem. Te virum pro viro Plutoni pro se dedit, & tu nunc pro illo mortuus es. He. Sic res se habet. Di. Q pacto igit̃ callidissimus cũ sit Aeacus, te nequaq̃ illũ esse non nouit, sed admisit tãq̃ suppositiũ Herculẽ. Her. Quoniã ille ipse ese se videor. D. Vera autumas. nã ita ipsimilis es, vt si ille ipse sis. Caueas igit ne cõtra sit, vt tu qdẽ Hercules existas, imago vero apud deos immortales Heben in vxorẽ duxerit. H. Audax nimirũ es atq; loquax: & nisi a scõmatibus q̃ in me iacis, absti nueris, senties ḡptimũ qualis dei imago sim. D. Arcus nudus est atq; paratus em̃ Cur aũt de cętero te timeã cũ semel mortuus sis? Sed pet tuũ Herculẽ dic quęso dum ille viuebat, eras ne vna cũ ipso, & tunc imago existens, aut vrius quidem eratis in vita: posteaquam autẽ e, vita decessistis separati, ille quidẽ ad deos immortales aduolauit, tu vero vmbra, vt dignũ videtur, ad inferos adueniisti? Her. Et si fas quidẽ foret, nequaq̃ rẽspondere viro sophistice percunctãti, attamen aures ąq; ad hoc

ἐπιμονὴ in eadem re.

σκῶμμα

ἀπειλή.

Contemptio.

Sophistica percũctatio.

Occupatio.

ἀξίωσις.

porrigas. Quicqd n. Amphitrionis in Hercule erat, idipsũ morte affe-

ἀπόχρη σοι δίχα κρίσεως. ἀλλ' ἐκεῖνο μόνον εἰπέ, ὅτι ἐγὼ μὲν ἐνταῦθα ἐκεῖνος εἰμι, ὁ δὲ ἐν τῷ οὐρανῷ σύνεσις ἐστὶ θεοῖς. Διο. σαφῶς νῦν μανθάνω, δύο γάρ φῂς εἶναι καὶ ἀλκμήνην καὶ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέα, ἢ μὲν ἐκ τοῦ Διὸς, ἢ δὲ παρὰ τοῦ Διός. ὅστε ἐλελήθεσαν δίδυμοι ὄντες ὁμομήτορες. Ηρα. οὐκ οἶδα, ὁ γὰρ αὐτὸς ἀμφοῖν ἦν. Διο. ἐκεῖσε μεθέψει τοῦτο ῥᾴδιον, σωθέντος δ' ὁποτέρου Ἡρακλέους, ἐκτὸς εἰ μὴ ἄμφω ἴσως κίνδυνος τῆς ὑπερ συμπεφυκότοιν, καὶ θεὸς Ἡρα. ἢ γὰρ οὐ πάντως οὕτω δοκοῦσι συγκεῖσθαι ἐκ δυοῖν, ψυχῆς καὶ σώματος, ὅστε τί τὸ κολοῦον εἰς τὸν μὲν ψυχὴν ἐν οὐρανῷ εἶναι, ὑπὸ δὲ ἐκ Διὸς, τὸ δὲ θνητὸν ἡμῖν, παρὰ τοῖς ἥρωσι; Διο. ἀλλ' ὦ βέλτιστε ἀμφιτρυωνιάδη, καλοῦσάν σε αὐτὸν ἕλληνες, εἰ σῶμα ἦσθα, νῦν δὲ ἀσώματον ἄδωλον εἶναι. ὅστε κινδυνεύεις τετρίσθαι ἐμοῦ σοφὴ Ἡρακλέα. Ηρα. πῶς τετρίσθαι. Διο. ὡδί πως. ἐγὼ γὰρ ὁ μόνος τις ἐν οὐρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῖν σὺ τὸ ἄδοξον, τὸ δὲ σῶμα ἐν Οἴτῃ κεῖται ὃ δὴ γενόμενον, τρία δὴ ταῦτα γίνεται. καὶ ὁκόσα ὄνειρα δὴ πατρὸς τρίτον ἐπινοήσεις ἐμοὶ σώματι. Ηρα. βρασύς τις εἶ, καὶ σοφιστής, τίς δ' οὐ τοῦτο

Consecutiouis illusio.

Confirmat eam ab absurdo.

A similiũ distinctio probat. Cõclusio

σκῆμμα.

σκώμματος ridicula ratio.

Epilogus

ἀπόχρη σοι δίχα κρίσεως. ἀλλ' ἐκεῖνο μόνον εἰπέ, ὅτι ἐγὼ μὲν ἐνταῦθα ἐκεῖνος εἰμι, ὁ δὲ ἐν τῷ οὐρανῷ σύνεσις ἐστὶ θεοῖς. Διο. σαφῶς νῦν μανθάνω, δύο γάρ φῂς εἶναι καὶ ἀλκμήνην καὶ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέα, ἢ μὲν ἐκ τοῦ Διὸς, ἢ δὲ παρὰ τοῦ Διός. ὅστε ἐλελήθεσαν δίδυμοι ὄντες ὁμομήτορες. Ηρα. οὐκ οἶδα, ὁ γὰρ αὐτὸς ἀμφοῖν ἦν. Διο. ἐκεῖσε μεθέψει τοῦτο ῥᾴδιον, σωθέντος δ' ὁποτέρου Ἡρακλέους, ἐκτὸς εἰ μὴ ἄμφω ἴσως κίνδυνος τῆς ὑπερ συμπεφυκότοιν, καὶ θεὸς Ἡρα. ἢ γὰρ οὐ πάντως οὕτω δοκοῦσι συγκεῖσθαι ἐκ δυοῖν, ψυχῆς καὶ σώματος, ὅστε τί τὸ κολοῦον εἰς τὸν μὲν ψυχὴν ἐν οὐρανῷ εἶναι, ὑπὸ δὲ ἐκ Διὸς, τὸ δὲ θνητὸν ἡμῖν, παρὰ τοῖς ἥρωσι; Διο. ἀλλ' ὦ βέλτιστε ἀμφιτρυωνιάδη, καλοῦσάν σε αὐτὸν ἕλληνες, εἰ σῶμα ἦσθα, νῦν δὲ ἀσώματον ἄδωλον εἶναι. ὅστε κινδυνεύεις τετρίσθαι ἐμοῦ σοφὴ Ἡρακλέα. Ηρα. πῶς τετρίσθαι. Διο. ὡδί πως. ἐγὼ γὰρ ὁ μόνος τις ἐν οὐρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῖν σὺ τὸ ἄδοξον, τὸ δὲ σῶμα ἐν Οἴτῃ κεῖται ὃ δὴ γενόμενον, τρία δὴ ταῦτα γίνεται. καὶ ὁκόσα ὄνειρα δὴ πατρὸς τρίτον ἐπινοήσεις ἐμοὶ σώματι. Ηρα. βρασύς τις εἶ, καὶ σοφιστής, τίς δ' οὐ τοῦτο

ἀπόχρη σοι δίχα κρίσεως. ἀλλ' ἐκεῖνο μόνον εἰπέ, ὅτι ἐγὼ μὲν ἐνταῦθα ἐκεῖνος εἰμι, ὁ δὲ ἐν τῷ οὐρανῷ σύνεσις ἐστὶ θεοῖς. Διο. σαφῶς νῦν μανθάνω, δύο γάρ φῂς εἶναι καὶ ἀλκμήνην καὶ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέα, ἢ μὲν ἐκ τοῦ Διὸς, ἢ δὲ παρὰ τοῦ Διός. ὅστε ἐλελήθεσαν δίδυμοι ὄντες ὁμομήτορες. Ηρα. οὐκ οἶδα, ὁ γὰρ αὐτὸς ἀμφοῖν ἦν. Διο. ἐκεῖσε μεθέψει τοῦτο ῥᾴδιον, σωθέντος δ' ὁποτέρου Ἡρακλέους, ἐκτὸς εἰ μὴ ἄμφω ἴσως κίνδυνος τῆς ὑπερ συμπεφυκότοιν, καὶ θεὸς Ἡρα. ἢ γὰρ οὐ πάντως οὕτω δοκοῦσι συγκεῖσθαι ἐκ δυοῖν, ψυχῆς καὶ σώματος, ὅστε τί τὸ κολοῦον εἰς τὸν μὲν ψυχὴν ἐν οὐρανῷ εἶναι, ὑπὸ δὲ ἐκ Διὸς, τὸ δὲ θνητὸν ἡμῖν, παρὰ τοῖς ἥρωσι; Διο. ἀλλ' ὦ βέλτιστε ἀμφιτρυωνιάδη, καλοῦσάν σε αὐτὸν ἕλληνες, εἰ σῶμα ἦσθα, νῦν δὲ ἀσώματον ἄδωλον εἶναι. ὅστε κινδυνεύεις τετρίσθαι ἐμοῦ σοφὴ Ἡρακλέα. Ηρα. πῶς τετρίσθαι. Διο. ὡδί πως. ἐγὼ γὰρ ὁ μόνος τις ἐν οὐρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῖν σὺ τὸ ἄδοξον, τὸ δὲ σῶμα ἐν Οἴτῃ κεῖται ὃ δὴ γενόμενον, τρία δὴ ταῦτα γίνεται. καὶ ὁκόσα ὄνειρα δὴ πατρὸς τρίτον ἐπινοήσεις ἐμοὶ σώματι. Ηρα. βρασύς τις εἶ, καὶ σοφιστής, τίς δ' οὐ τοῦτο

ὂν τυγχάνεις. Δι. Διογένους τοῦ σινωπέως ἀδολεσχοῦντος, ὦ Ἑρμῆ, ἃ μὲ δίκαιον ἀθανάτοις θεοῖσιμι, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνειμι. Ὁ μὲν οὖν, καὶ τῶν τοιούτων ἡδολεσχιῶν κατεγελᾷ.

bi est: Diog. Diogenes Sinopei imago, ipse ait, per Iouem, minime cum dijs immortalibus, sed cũ mortuorum optimis conuersor, Homerum atq; huiusmodi fabulas ridens.

Epicurea de animorum immortalitate sententia.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΑΝΤΑΛΟΥ.

Menippi & Tantali.

Συμπτικὸς de Tantalo fabulæ Ouid.

Quærit aquas in aquis, & poma fugacia captat.
Tantalus, hoc illi garrula lingua dedit.

Tantalus ob factum fugientia flumina captat:
Quo dijs uix alius gratior antea erat.
Ausus hoc consilium tandem est aperire Deorum,
Cogitur idcirco nunc tolerare sitim.

Τ Ι πλαίεις ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρῃ, ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἑστώς; Τάν. ὅτι ὦ Μίδ

Q Vid eiulas o Tantale, aut quid tuã deploras fortunã, stagno imminens? Tant. Quoniam siti enecor Me-

ὀδύρῃ ἑστὼς ὦ Τάνταλε. ἐπὶ τῇ λίμνῃ

m 5 nippe.

Causæ redditio querula.

ὦ ἐπιτί μησις.

Narratio Tantalus a labris sitiens fugientia captat.

ἐρωτικὰ

Flumina. Horat. 1. Satyr. 1.

θαῦμα, φησὶν οὗτα, σκόβην ἀπὸ τῶν ἀδυωδῶν τῦ.

Sublata re eius q̃que actio desinit.

οὕτως ἀγωγὴ ὁμολογίας ἐκ περιουσίας.

Extenuatio.

Inuestigatio causæ sitis.

περίφρασις.

nippe. Men. Vſq; adeo piger es atq; iners, vti non vel pronus incumbens bibere noris, vel caua volans hauriens? Tant. Nihil profecero si procumbam, refugit enim aqua simulatq; me propius admoueri senserit. quod si quando hausero, oriq; coner applicare, prius efflu xit, q̃ summa rigem labia. A inter digitos effluens aqua, haud scio quomodo rursus manū meam aridā relinquit. Men. Prodigiosum quidam de te narras Tantale, verū die mihi isthuc ipsum quorsum opus est bibere, cum corpore careas, nā il lud q̃d esurire poterat, aut sitire, in Lydia sepultū est, Cæterum tu cum sis animus, quinam posthac aut sitire queas aut bibere? Ta. Atqui hoc ipsum supplicij genus est, vt anima perinde quasi corpus sit, ita sitiat. Me. Age, hoc ita habere credamus quādo quidē affirmas te siti puniri. At q̃d hinc acerbi tibi potest accidere? Nūquis me tuis ne potus inopia moriare? At equidē haud video alteros inferos, si qs hos relinquat, neq; locū aliū in quē demigret quispiam. Ta. Recte tu quidē dicis, verū hoc ipsum supplicij genus est, sitire, cum nihil sit opus. Men. Desipis Tantale, & vti verum tibi farear, nō alio potu videris egere q̃ veratro merо, nam diuersum quiddā pateris, iijs quos canes rabiosi momorderint, vt q

νοις πίειν θέλεις, οὐ διψῶ, ἀλλὰ πλὴν δίψαν προσδοκῶ. Τα. οὐδὲ τὸν ἐμὸν ὀρέξομαι ποιῆσαι, γένοιτό μοι μόνον. Μι. θάρρει ὦ Τάνταλε, ὡς οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος πίνεται τῶν νεκρῶν, ἀδύνατον γάρ, καὶ τοι οὐ πάντα ὅσα σὺ ἐκτὰ δίψης διψῶσι, τὸ ὕδωρ αὐτοὺς οὐχ ὑπομένουσι.

nō aquā quēadmodū illi sed sitim horreas. Ta. Ne veratrū quidem recusarim bibere Menippe si liceat modo. Men. Bono sis animo Tantale, certū habens nunq̄ fore, vt vel tu, vel reliquorū Maniū quispiā bibat. Nec enim fieri potest quanq̄ non omnibus quē admodū tibi, pœna adiudicata est, vt sitiant, aqua illos non expectante. Cōclusio

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

Menippi & Mercurij.

Irridet formosos: quorum eximia pulchritudo, ac species post mortem nulla est.

Forma nihil prodest, folijs leuiorq; caducis:
Perdidit hæc multos, milleue damna dedit.
Hanc etiam propter ceciderūt mœnia Troiæ.
Ob formam ut placeant desine uelle tuam.

Οὐ δὴ οἱ καλοί εἰσιν, ἢ αἱ καλαὶ ὦ Ἑρμῆ; ξυμφέρουσι μὲν οὐδὲν ὄντα. Ερ. οὐ χρὴ

Τ vbinā formosi illi sunt, ac formosæ Mercuri? ducito me docetoq; vtpote recens

ἀξίω σοι. recès huc pfectũ hoſpitẽ. M. Haud mihi licet p ociũ Menippe, qn tu iſthuc ipſo e loco dextrorſum oculos deflecte. Illic & Hyacinthus ẽ, & Narciſſus ille, & Nireus, & Achilles, & Tyro, et Helena, & Leda. breuiter qcqd eſt veterũ formarũ. M. Equidẽ pter oſſa nihil video, caluariasq; carnib. renudatas, inter q̃ oĩa nihil ſit qĩno diſcriminis. M. Atq; hęc ſunt quæ poetæ cũctis miranť ac celebrãt, oſſa ſcilicet q̃ tu videris cõtẽnere. M. At Helenã ſaltẽ mihi cõmõſtra, nã ipſe quidem haud queã dignoſcere. Me. Hæc videlicet caluaria, Helena ẽ. M. Et huius ſcilicet oſsis gratia, milie naues ex vniuerſa Græcia, acto delectu, ſũt impletæ, tãtaq; tũ Græcorũ, tũ Barbarorũ multitudo cõflixit, tot vrbes ſunt euerſæ? M. Cęterũ Menippe nõ vidiſti mulierẽ hãc viuã, q̃ ſi feciſſes, forſã diceres tu q̃q, vitio dandũ nõ eſſe, p tali muliere diu tolerare labores. Alioq; ſi quis flores etiã arefactos marcidosq; cõtẽpleť, poſteaq; coloris decus abiecerunt, deformes nimirum videantur. At ijdem donec florent coloremq; obtinent, ſunt ſpecioſiſsimi. Me. Proinde illud iam de miror Mercurii, ſi Græci nõ intellexerunt ſeſe prore vſque adeo momentanea, quæque tam facile emarceſceret, elaborare. Mer. Haud mihi vacat te cum

Irriſio. Forma bonũ fragile eſt, quantũq; accedit ad annos Fit minor, & ſpacio carpitur ipſa ſuo. Obiectio ὁμοίωσις elegãtiſſ. θάμμα ἐστὶ τὸ εὐμαραές. Præciſio ne cõcludit.

λῆ μ' ὁ Μίνιππε. πλὴν πρὸ ἐκείνου ἆρα τὸ ἀπόκλιφον, ὅς ἐπὶ τὰ δεξιὰ, ἵνα θαυμάσητόν τί ἐσι, καὶ ὁ Νάρκισσος ὅδε. καὶ Νιρεὺς, καὶ ἀχιλλεὺς, καὶ τυρὼ, καὶ ἑλένη, καὶ λήδα, καὶ ὅλως τὰ ἀρχαῖα κάλλη πάντα. Μί. ὀστᾶ μόνον ὁρῶ, καὶ κρανία, τὰ σαρκῶν γυμνὰ ὅμοια τὰ πολλά. Ερ. μὴ μὲν ἐκεῖνα ἐσι, ἃ πάντες οἱ ποιηταὶ θαυμάζουσι τὰ ὀστᾶ, ὧν σὺ ἴσως κατεφρόνεις. Μί. ὅμως τοῦτο ἐκεῖνο μοι δοκεῖ. οὐ γὰρ ἂν ἐδιαγινοίλιν ἐγωγε. Ερ. τοῦτ' ἦν τὸ χρήσιον τὸ ἑλένην ἐσῆκε Μ. εἶτα αἱ χίλιαι νῆες ἀφ' ὅλης τῆς ἑλλάδος, καὶ βάρβαροι καὶ τοσαῦται πόλεις ὠλέσθησαν γενόμεναι; Ερ. ἀλλ' ἐκ εἰκὸς ἦν Μένιππε ἄσσον γ' ἰδεῖν. ἵνα γὰρ ἂν καὶ σὺ διημάρτησον ἄν, τοιῆδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺ χρόνον ἄλγεα πάσχειν. ἐπεὶ καὶ τὰ ἄνθη ξηρὰ ὄντα, ἃ ἴσμεν βλέπουσι ἀσθενέστερα τῶν βαφῶν, ἄμορφα φαίνοιτ' ἂν ὧδ' ὄξα. ὅτε μέν τοι εὐθῆ, καὶ ἔχει τιὼ χροιὴν, κάλλιστά ἐσιν. Μι. ἐκ ἂν ἔδ ὦ Ερμῆ θαυμάζοιμι, εἰ μὴ συνίασιν οἱ ἀχαιοὶ πρὸ πράγματος οὕτως ὀλιγοχρονίου, καὶ ῥᾳδίως ἀπαναύονται τοσούτου. Ερ. ἀσχολεῖ μοι ὁ Μίνιππε.

συμπο-

συμφιλοσοφῆσαι. Θέλεις οὖν ἐπὶ τὸ ξένιον καὶ τόπον, ἵνα ἂν ἐθέλῃς, κλίσω σε καταβαλὼν σταθμόν; ἐγὼ δέ, τὰς ἄλλας τιμωρὰς ἤδη μετὰ τοῦτο ποιήσομαι.

cum philosophari, quare delecto loco vbicunque velis, prosterne temet ac recumbe, mihi iam aliae sunt traducendae vmbrae.

ΑΙΑΚΟΥ, ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ, ΜΕΝΕΛΑΟΥ, ΚΑΙ ΠΑΡΙΔΟΣ.

Aeaci, Protesilai, Menelai, ac Paridis.

De Protesilao primo Graecorum interfecto.

Atridi eripiens Helenam Priameia proles,
Amisit regnum post duo lustra suum.
Protesilaus erat cecidit qui primus Achivûm:
Ardoris Paridis causa cupido fuit.

ΑΙΑΚΟΣ. Ἔγχει σὺ Πρωτεσίλαε νῦν Ἑλένην προσβάλλειν; Πρω. ὅτι σὺ τοῦτο ὁ Αἰακὲ ἐπέσταται, μετὰ μὲν τὸν θάνατον

Vamobrem, Protesilae in Helenam irruens, strangulas illam? Protesilaus. Quia huius causa Aeace, imperfecta quidem do-

Causae redditio.

Culpã in Menelaũ reijcit. Verior causa.

πρόφασις πλάνη. ἀποστροφὴ ἰδίων Paris. ἔρως. Ratio. Cõfirmatio μεταπίπτει ἀπὸ τοῦ ἀναγκαῖον εἶναι ἐλεύθερον. ἐπίφορα, καὶ οὐχί. ὑπόκρισις. ἀπολογία ἐρωτος πλάσμα φιλόκαλον. ἔμπαλιν ἐνέργεια.

mo relicta, & vidua vxore quam nuper duxi, reddita, mortuus sum. Aeac. Accusa igitur Menelaum, qui vos omnes pro tali coniuge recuperanda contra Troiam duxit. Men. Nequaquam me sed multo iustius Paridẽ, qui hospiti mihi, vxorẽ cõtra omne ius eripuit. Hic enim non modo abste, verum ab omnibus tum Graecis tũ Barbaris merito, strangulari debebat, vt qui tã multis, mortis causa extiterit. Prot. Melius hoc. Proinde male nominate Pari, nunquam te demittã e manibus. Paris. Iniuriã adeo num facis Protesilae idq; eo magis, quod eandem tecum artẽ exerceo. Nam & amori etiam deditus ipse sum, & ab eodẽ deo quasi vinctus teneor. Nostri autẽ quod quaedã sunt, quae inuitis nobis gerũtur, & nescio quis deus nos ducit, quocunq; ipsi placet, atque impossibile est, illi repugnare. Pro. Recte dicis. Vtinã igitur Cupidinem ipsum hic cõprehendere mihi liceat. Aeac. At ego etiam pro Cupidine tibi respondebo, quae iusta videntur. Sic enim ille dicet. Sese quidem Paridi fuisse fortasis causam amãdi, sed mortis causam tibi fuisse neminem, alium quam teipsum, Protesilae, qui clam vxore nuper ducta, postquam appropinquabatis Troadi, ita omni contempto periculo, &

μον κατελιπάρ, χήρᾳ τότε τὴν νεόγαμον γυναῖκα. Αἰ. οὐκοῦν τοίνυν ἐγὼ Μενέλαον, ὅτι ὑμᾶς ὑπὲρ τοιαύτης γυναικὸς ἐπὶ Τροίαν ἤγαγον, Πρω. οὐ λέγεις ἱκανόν μοι φαίνεσθαι. Μεν. Οὐκ ἐμὲ δ' ἔβλαψε, ἀλλὰ δικαιότερον τὸν Πάριν, ὃς ἐμοῦ τὸ ξένιον τὴν γυναῖκα παρὰ πάντα τὰ δίκαια ἁρπάσας, ὅτ' οὐ γὰρ ἂν ὑπὸ σοῦ μόνον, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων ἄξιος ἀγχόνης, τοσούτοις θαλάτου ἕνεκα γεγενημένος. Πρω. ἆρα οὕτω σὲ τοιγαροῦν ὦ δίκαιε, οὐκ ἀφήσω ποτε ἀπὸ τῶν χειρῶν. Πάρ. ἄδικα ποιεῖν ὦ Πρωτεσίλαε, καὶ πάντα, ὁμότεχνον ὄντα Διὶ. ὁρατικὸς γὰρ καὶ αὐτὸς ἐμοὶ, καὶ ἴσως αὐτοῦ θηλυπρεπέστερα. οἶδα δὲ ὡς ἀνυπόστατόν τινες, καὶ τις ὑμᾶς ἀάμων ἄγει ἔνθα ἂν ἐθέλῃ. καὶ ἀδύνατον ἴσιν οὐτιτάτ[ε]θαι αὐτῷ. Πρω. οὐ λέγεις· εἰθε οὖν μοι τὸν ἔρωτα ἐνταῦθα λαβεῖν δυνατὸν ἦν. Αἰ. ἐγὼ σοι καὶ περὶ τοῦ ἔρωτος ἀποκρινοῦμαι τὰ δίκαια. φήσω γὰρ αὐτὸς μὲν, τοῦ ὁρᾶν ἕνεκα Πάριδί ποτε γεγενῆσθαι αὐτός. τῷ θανάτῳ δὲ σοι, οὐδένα ἄλλον ἢ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυτόν. ὃς ἐκλαθόμενος τῆς νεογάμου γυναικὸς, ἐπὶ περιφρονήσει τῇ Τρῳάδι, οὕτω φιλοκινδύ-

λακεδάνοις καὶ ἀπογεγυμνώσας πρὸς πάντας τῶν ἄλλων, ὀξὺς ὀφθεὶς, διὰ ἣν πρῶτος ἐν τῇ ἀποβάσει ἐπιθοιτο. οὐ καὶν ἐγὼ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ σοὶ ὦ Αἰακὲ ἀπολογοῦμαι δικαιότερα. σὺ γὰρ ἐγὼ τούτων ἄπῃ, ἀλλ' ἡ μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς οὕτως ἐπικεκλῶσθαι. Αἰακὸς. σκόπει τί ἔχεις τούτους αἰτιᾶσθαι.

lo, & velut desperatus, ante reliquos omnes in littus exiliisti, gloriæ nimirum cupidus, propter quam & primus, in egressu nauium occisus fuisti. P. Proinde & ego pro me ipso, tibi, Aeace, respondebo, multo iustiora, quã tu. Neq; enim ego mihi horum causa fui, sed fatum, & quod iam inde ab initio ita prædestinatum fuerat. Aeac. Probe, quid ergo istos accusas.

ἐξάλλεσθαι πρὸ τῶν. ἐπίκλησις μὲν πατρὸς ἐστὶ τῷ σοφῷ μοῖραν.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ.

Menippi & Aeaci.

Διηγηματικὸς, δεικτικὸς, καὶ ἐρωτικὸς.

Aeacus ostendit qui sunt in Ditis auerno,
Obscuros manes, sulphureosq; locos.
Dein etiam bello fortes, multoque sophorum
Quorum aliquot rides ipse Menippe miser.

Πρὸς τοῦ Πλούτωνα ὦ Αἰακὲ, περιήγησαί μοι τὰ ἐν ᾅδου πάντα. Αἰ. οὐ ῥᾴδιον ὦ Μένιππε

PEr Plutonem, o Aeace, expone mihi, quæso, hic quæ apud inferos sunt, omnia. Aeac. Haud facile Menippe

ἀξίωσις

προσοψ χή, καὶ πάσας φήκεφάλ γησις. ματαξύ λογία. ἀξίωσις. ὦ Πλοῦτε. Cõmonstrat illi primũ duces, reges & imperatores. θυμελή σμός. Homerus pater fabularum. ἀμύθητα κάρηνα, capita & ne robore, clausula frequẽs apud Homerum. ἀνδροφώ ad Xerxen. Petitio de Sardanapalo. Recusatio.

Menippe, omnia. Verum quæ summatim, & veluti per capita indicari possunt hæc accipe. Hic quidem quod Cerberus sit, nosti. Deinde & portitorem hunc nosti, qui te traiecit, præterea & lacum & Pyriphlegetontem iam vidisti, quum ingressus es. Menippus. Noui hæc, & præterea te quoque, quod hic in vestibulo sedes, atq; aditũ obseruas. Etiam regem ipsum vidi, & Furias. Homines vero priscos, quæso, ostende, & maxime eos, qui inter cæteros nobiliores fuere. Aeac. Hic quidem Agamemnon est, ille aũt Achilles. Rursũ hic Idomeneus qui propius assidet. Post hũc Vlysses, deinceps Aiax & Diomedes, & cæteri Græcorũ præstantissimi. M. Papæ Homere, vt ibi Rapsodiarũ tuarũ capita, humi, piecta iacẽt, ignobilia atq; obscura, cinis ac puluis ofa, & nugæ meræ, deniq; vere, vt abs te dictũ est, capita infirma & cadu ca. Sed hic, Aeace, quisnã est? Aeacus. Cyrus est. Ille autẽ Crœsus, & iuxta ipsum Sardanapalus. Vltra hos autẽ Midas, & deinceps ille Xerxes. Me. Et te, o sceleste, tota exhorruit Græcia? iungentem pontib. Hellespontũ, & ipsos mõtes nauib. traijcere affectantẽ? Qualis vero & ipse Crœsus est? Cæterũ Sardanapalo, quæso, huic Aeace, permitte, vt demu-

Μένιππε ἅπαντα. ὅσα μὲν τοι καὶ φαλακώδη, μάθοις. οὗτος μὲν, ὃν Κέρβερόν ἐστι, οἶδας. καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον, ὃς σε διεπέρασε, καὶ τὸν λίμνην, καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη σὺ ὡράκεις ἤδη. Μέ. οἶδα ταῦτα κἀγώ σοι, ὅτι πυλωρὸς, καὶ τὸν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ἐρινύς. τοὺς δ' ἄλλους μοι τοὺς πάλαι λέξον, καὶ μάλιστα τοὺς ἐπισήμους αὐτῶν. Αἰ. οὗτος μὲν Ἀγαμέμνων, οὗτος δ' Ἀχιλλεύς, οὗτος δὲ ἱππομεδοῦσα πλησίον. ἔπειτα Ὀδυσσεύς, εἶτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄλλοι τῶν Ἑλλήνων. Μίνιππος. βαβαὶ Ὁμηρε, οἷά βιβλίων φαλακρίδια τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἐρριμμένα, ἄγνωστα καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος καὶ πολύς, ἀμυθητὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. οὗτος δὲ ὁ Αἰακός, τίς ἐστι; Αἰ. Κῦρός ἐστιν. οὗτος δὲ Κροῖσος, ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὸν, Σαρδαναπαλος. ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας, ἐκεῖνος δὲ, Ξέρξης. Μέ. εἶτα σὺ ὦ κάθαρμα ἅπασαν Ἑλλάδα ἔφριξας, ζευγνύντα μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, σοὶ δὲ τῶν ὀρῶν πλὴν ἐπιθυμοῦντα; σὺ δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστιν; τὸν Σαρδαναπαλον δὲ ὦ Αἰακὲ, παράξαι μοι κἀμὲ κόρρης ἐπιτυψόμην. Αἰακὸς.

ceam caput, inflicto colapho. Aeac. Nequaquam.

μαθημᾶς. σβεθρεύσας γὰρ αὐτῆ τὸ χρεώφειλον, γυναικίδιον ὄν. Μίνιππ. οὐκοῦν ἀλλὰ προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρόγυνῳ ὄντι. Αἶα σοῦλα σοὶ ἐπιθύσω καὶ τοὺς σοφούς. Μίνιππ. νὴ Δία γε. Αἶα. πῶς γὰρ οὐχὶ θεῖ ὁ Πυθαγόρας ἐσί. Μίνιππ. χαῖρε ὦ Εὔφορβε, εἴτ' ἄρ' Ἀπόλλων, εἴτ' ὄ, τι βούλει, εἶναι θέλεις, Πυθ. νὴ καὶ σύ γε ὦ Μίνιππε. Μίνιππ. οὐκ ἔστι χρυσοῦν ὁ μηρός ἐσί θεῖ; Πυ. οὐ γὰρ. ἀλλὰ φοβῇ, ἴδε, ἔχει σοι ἐδώδιμον. Αἰμομι ἐπάρατ' ἔχω. Μίνιππ. κινάμυσ ὦ γαθὲ. ἔστι δὲ τοῦτό σοι ἐδώδιμον. Πυ. δὸς μόνον, ἄλλα παρὰ τῶν χρεῖα δόγματα μαθὸν γὰρ, ὡς ὕδὴν ἴσομι κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ τοιαῦται ἐνθάδε. Αἰ. οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκεσίδου, καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος. καὶ παρ' αὐτοὺς Πιτ[τακὸς, καὶ οἱ ἄλλοι. ἐπὶ δὲ πάντας ἄσιν, ὡς δ' ἔρχε. Μίνιππ. ἄλυποι ἴσοι ὦ Αἰακὲ μόνοι, καὶ φαληροῖ τῶν ἄλλων. ὁ δὲ ἀποδοῦ πλίος, ἄσπερ ἐγκυφίας ἄρτος, ὁ τοῦς φλυκταίνας ἄλως ἐξωθῶν δὲ, τίς ἐσι; Αἰ. Ἐμπεδοκλῆς ὦ Μίνιππε, ἐμίφορος ἀπὸ τῆς Αἴτνης πυρός. Μίνιππ. ὦ χελιδόνου βλῖτε, ἡ πολὺν σαυτὸν ἐς νῦν κρατῆσαι ἐνίκαλεῖ; Ἐμπεδοκλεῖα τίς ὦ Μίνιππε, Μίνιππ. οὐ μὰ

Nequaquam. Cōminuēres enim ipſi caluariā, mulierbris ac fragilis adeo cōfir. Men. At certe tamen amplexabor illum, vtpote ſemiuirum ac mulierosum plane. Aeac. Vis ne tibi oſtendam, & doctos illos? Men. Per louē etiā. Aeac. Primus en hic tibi Pythagoras eſt. M. Salue Euphorbe, ſiue Apollo, ſiue deniq; quodcunque voles. Pyth. Ita ſane, & tu vtiq; Menippe. M. Quidē an non amplius aureum iſtud femur habes? Pythag. Non, ſed age cedo, ſiquid māducabile tibi habet pera iſta. M. Fabas habet, quarē nihil hic eſt, q̄ tu māducare queas. P. Da modo. Nam hic apud manes alia dogmata atq; inſtituta didici, nēpe, q̄nihil hic inter ſe ſimiles ſunt, fabæ & patrantiū teſticuli. Aeac. Porro hic Solō eſt, filius Execeſtidis. præter eā ile Thales, & iuxta ipſos Pittacus, & cæteri illi, ſeptē aūt oīes ſunt, vt vides? M. Læti hi ſunt Aeace, ſoli atq; alacres præter cęteros. Sed hic oppletus cinere, tanq̄ ſubcinericius panis aliquis hic crebris puſtulis quaſi ſufferuefactus, quiſnā eſt? Aeac. Empedocles, Menippe, ſemicoctus ab Aetna monte huc profectus. M. O Aeripes optime, quid obſecro acciderat tibi, cur teipſum in crateres Aetnę injiceres? Emp. infania quędam. Menippe. Menip. Non per

σκῶμμα. Transitio ad doctos. Pythagoras. Empedocles qui ſe in Aetnā ex melancholia cōiecit. A canſis.

Alludit ad id, qp Empedocles dicit æreis crepidis vsus fuisse. vt & apud Diogenem. Socrates. ἐκφραγῆναι ὑπὸ νόσου, vel signis. ὑγιαίνειν. ἐπαγγελικόν.

Atistippus. Plato.

Iudicium superorũ de Socrate.

Nõ p Ioue, sed inanis quę dã glorię affectatio, & fastus, & multa dementia. Hęc te cõflagrare fecerũt, vna cũ ipsis crepidis, cũ dignus minime esses. Veruntamẽ nihil tibi cõmẽtũ istud profuit, deprehẽsus enim es & ipse mortuus. Cæterum Socrates ille, Aeace, vbi locorũ tãdem est? Aeac. Cum Nestore ac Palamede ille pierũq; nugatur. Me. Cuperem tamen videre ipsum, sicubi locorum hic foret. Aeac. Vides ne caluũ illum? M. Ac omnes hic calui sunt, quare omnium æque notatio hæc fuerit. Aeac. Simum istum dico. Menip. Etiam hoc simile omniũ est. Nam & simi omnes sunt. Socr. Me ne quæris Menippe? Mé. Te ipsum Socrates. Soc. Quo pacto res Athenis se habẽt? Men. Multi iuniorũ philosophiari se profitentur. Ac habitum certe ipsum, & incessum si quis aspiciat, meri philosophi videntur, admodum multi. Cæterum autẽ vidiũti opinor qualis & Aristippus huc ad te venerit, & Plato ipse, alter quidem olens vnguenta, alter autem in Sicilia tyrannis adulari doctus. Socrates. At de me quid sentiunt? Menippus. Beatus Socrates, quisquis es, q̃d ad huiusmodi res vtique pertinet. Omnes itaq; te admirabilẽ fuisse virũ existimant, atq; omnia cognouisse hæc (decet enim

οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυσα. ταῦτά σε ἀπωλεφάκασιν αὐτοῖς χρυσίοις οὐκ ἄξιον ὄντα, πλὴν ἀλλ' οὐδέν σε τὸ σόφισμα ὠνήσατο, ἐφωράθης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δέ ἐστιν Αἰακέ, οὗ ποτε ἀρά ἐσι. Αἰ. μετὰ Νέσορος, καὶ Παλαμήδους ἐκεῖ ἐστι λαρᾶ τὰ πολλά. Μέν. ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἴ που ἐτύγχανε ἐκεῖ ὤν. Αἰ. ὁρᾷς τὸν φαλακρόν; Μέ. ἅπαντες φαλακροί εἰσιν. ὅστε πάντων ἂν εἴη τοῦτο τὸ γνώρισμα. Αἰ. τὸν σιμὸν λέγω. Μέ. καὶ τοῦτο ὅμοιον, σιμοὶ γὰρ ἅπαντες. Σω. ἐμὲ ζητεῖς ὦ Μένιππε. Μέν. καὶ μάλα ὦ Σώκρατες. Σωτί τὰ ἐν Ἀθήναις; Μέν. πολλοὶ τὰ νῦν φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τὰ γε σχήματα αὐτά, καὶ τὰ βαδίσματα ἂν θεάσαιτό τις, ἀκριβῶς φιλόσοφοι. Σωμάλα πολλοὺς ἑώρακα. Μέ. τὰ δ' ἄλλα ἑώρακας οἷμαι, οἵ σε ἦκε παρὰ σοὶ ἀρίστιππος, καὶ Πλάτων αὐτός, ὁ μὲν ἀποπίων μύρου, ὁ δὲ τὰ ἐν Σικελίᾳ τυράννους θεραπεύων ἐκμεθύων. Σω. πρὸς ἐμοῦ δὲ τί φρονοῦσιν. Μέν. εὐδαίμονα ὦ Σώκρατες ἅπαντες ἐκαλοῦμεν, τάχα τοιαῦτα πάντα σὺν σοὶ θεασάμενον οἴεσθαι δεῖν γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι

yet

ναι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι τἀληθῆ λέγειν, οὐδὲν ἐδόκει. Σω. καὶ οἱ περὶ τὸν Μένιππον ταῦτα πρὸς ἀλλήλους, οἷς ὑμῖν ἔφασκον ἐγὼ ἃ πράττομεν ἐνταῦθα. Μέ. τίνες δ' εἰσὶ τοῦτοι ἐστιν οἱ περὶ σέ. Σω. Χαρμίδης ὁ Μένιππος, καὶ Φαῖδρος καὶ ὁ τοῦ Κλεινίου. Μέν. εἶεν ὦ Σώκρατες, ὅτι καταῦθα μέτει τὸν σὸν τὸν τέχνην, καὶ οὐκ ἀλιγαρχεῖς ἡμῖν. Σω. τί γὰρ ἄν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι, ἀλλὰ πλησίον ὑμῶν καθ' ἡσυχίαν. Μέν. μὰ Δί' ἀλλὰ τὸν Κροῖσον γὰρ καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλησίον οἰκήσων αὐτῶν, ἴσως γοῦν οὐκ ὀλίγα γελάσεσθαι οἰμωξόντων ἀκούων. Αἰ. κἀγὼ ἤδη ἄπειμι, μή ποτε ἡμᾶς τινες λάθωσι φεύγων. τὰ πολλὰ δ' ἐπιτύχοις ὅπου ἂν Μένιππον. Μέν. ἄπιθι. καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανά μοι ὦ Αἰακέ.

enim opinor, verū hic dicere) cum nihil scirem. Socrat. Et ipse dicebam hæc ad illos, sed illi tum simulationē quādem, eam rem esse putabant. Men. Sed quinam isti sunt circa te? Soc. Charmides Menippe, & Phædrus, & Clinię filius ille. Men. Euge, Socrates, quoniā & hic artē tuam exerces, neq; formosos istos negligis. Socrat. Quid enim aliud ād quidem suauius sit, agerem? Sed huc propius nobiscū recumbe, si videtur. Menip. Non per Iouem. Ad Crœsum em & Sardanapalū, redeo, ppe illos habitaturus. Videor quippe mihi, non pauca habiturus ibi esse, quę rideā, quā do plorātes illos audiam Aeac. Et ego quoq; iam abeo, ne quis mortuorū clam nobis subducat sese. Pleraq; autem alia videbis Menippe, quando ire rum conueniemus. Men. Abeas licet, nam & hæc Aeace, vidisse sufficit.

οἱ περὶ τὸν σὸν πράττω. Redit ad Crœsum, & Sardanapalum. ἡσυχίαν ἄγειν. γέλωτα.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΚΕΡΒΕΡΟΥ.

Menippi & Cerberi.

Διαπεδασικὸν, Fortitudinem Socratis falsam fuisse.

Socratis

Socratis exponit trepida de morte Menippo
Cerberus, infernas ut metuatq; domos.
Nescio quam fortis fuerit: sub iudice lis est,
Mors etiam magnos territat usque uiros.

Ἐυθυμία μετὰ ἐρωτήσεως καὶ ἀξίωσις. Ratio.

προλαμβάνει ἀποσοβεῖν ἀφόβως. Primum tempus.

Factum. Alterum tempus. Factum.

Conclusio. Expositio, suæ sententiæ de Socrate.

EUs Cerbere, qñ quidem mihi tecũ cognatio quædam intercedit, cũ & ipse sim canis, dic mihi p Stygiã paludẽ, quo sese habebat Socrates, cum huc accederet? Verisimile est aũt te, deus cum sis, nõ latrare modo, verum etiã humano more loqui, si quãdo velis. Cer. Quum procul adhuc abesset Menippe, visus est constanti atq; interrito adire vultu, perinde quasi mortem nihil omnino formidaret, tanquã hoc ipsum vellet ijs, qui procul a speculis ingressu stabant, ostendere, verũ simulatq; despexit in hiatum, vidit q; profundum atq; attũ antri recessum, simulq; ego cunctantem etiam illum aconito mordens pede corripotum derraherem, infantiũ ritu eiulabat, suosque deplorabat liberos, nihilq; non faciebat in omnẽ speciem sese conuertens. Menip. Num igitur fuisse fapiens erat ille, neque vere mortem contemnebat? Cerb. Haud uere, cæterũ vbi vidit id esse necesse, audaciam quandam præ se ferebat, quasi vero volens id esset passurus, quod alioqui

Κέρβερε, συγγενὴς γάρ ἐστι
Ω μί σοι, κύων καὶ αὐτὸς
ὢν· ἀπὸ μοι πρὸς τῆς Στυγὸς, οἷός ἦν ὁ Σωκράτης ὅπότε κατέβη πρὸς ὑμᾶς· ἀκὸς δ' ἂν θεὸς ὄντα, μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι ὁπότ' ἐθέλοις. Κέρβερ. πόρρωθεν μὲν ὁ Μένιππε, κατάπαυστον ἐδόκει ἀτρέμα πρὸ προσώπου προσίσταν, καὶ οὐ πάνυ δυσχεραίνειν τὸν θάνατον δοκῶν· καὶ τοτ' ἐμφῦσαι τοῖς ἔξω τῆς σκιμποδίου ἐσέσιν ἐθέλων· ἐπεὶ δὲ κατὰκυφον εἶδε τὸ χάσμα τοῦ, καὶ ἔδει τὸν βόθρον κάτω ἐπ σκαμβὰ λεπτὰ αὐτὸν δακὼν τοῦ κυνέου, καταπατήσας τὸ σπόδιον ἅπαν τὸ βρέφος ἐκάκυε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παιδία ὠδύρετο, καὶ παντοῖος ἐγίνετο. Μέν. οὐκοῦν σοφιστὴς ὁ ἀνὴρ ἦν· καὶ οὐκ ἀληθῶς κατεφρόνει τοῦ πράγματος; Κερ. οὐκ. ἀλλ' ὑπόπους ἐκεχαρακὼς αὐτὸ ἐώρα, καταφρασύνετο, ὡς δὴθεν ἑκὼν πασόμενος, ὁ πάντως ἦν παθεῖν, ὡς θαυμαστὸν τι γὰρ

γε τῶν πάντων ἀνθρώπων ἂν ἐθέλοιμι ἕνα τοῦ σώματος τολμηρὸν, καὶ ἀνεμπόδιστον, καὶ ἐνθουσιῶντα, ἵλιγγόν τε ἀκεραῖον. μόνον, ἐγὼ δὲ πῶς ἂν καταπλωθείην ἐνθάδε; Κερ. μὴ σύ γε ὦ Μένιππε, ἀλλ' ἕξεις τὸν γέροντα, καὶ Διογένης πρὸς σοῦ ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσόμεθα, μὰ Δί' ἑκόντες, ἀλλ' ἡδέως ἴσως γελῶντες, εἰ μέλλει παραγγέλλοντος ἅπαντος.

lioqui volenti nolenti tamen omnino fuerat ferendum, videlicet quo spectatoribus esses miraculo. Equidem illud in totum de viris istiusmodi vere posim dicere, ad fauces vsq; specus intrepidi sunt ac fortes, porro intus cum sunt, nihil mollius neque fractius. Me. Cęterũ ego quonam animo tibi visus sim subijsse specum? Cer. Vnus mortalium Menippe, sic mihi visus es subire

ἐπιπρὸ ὁρῶν γ' οὖν κἄ. Interrogatio de seipso. ἀπορρητόρικος ἐπὶ πᾶν. ἀπιθανόλογός γε.

vt tuo dignũ erat genere, & prior te Diogenes, propterea quod neu liquã adacti subieritis, aut intrusi, verumtum vltronei, tum ridentes, atq; omnibus plorare renunciantes.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

Charontis & Menippi.

ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ. *De naulo enim Charonti reddendo litigant.*

Nauita de naulo quæritur rogitando Menippũ
Vt soluat uectus per Phlegethontis aquas.
Sed nihil extorsit, nec erat soluendo Menippus,
Posse uitam nullas namq; tenebat opes.

Postulatio.

Repetit postulationem.

Recusamo cũ ratione.

Inficiatio Asseueratio.

ἀπαλλότριαν λέ.

ἀπὸ τῶν ἀδίκων.

Reiectio in Mercurium.

ἀπὸ τῆς ἀδίκου.

ἀντεμβολή γεγένε.

R Bdde nauli scelerste. Me. Vocifera re, sigidē isthuc tibi voluptati est Charon. Ch. Redde, inquā, ąd protraiectione debes. Men. Haudquaq̄ auferre queas q̄ nō habeat. C. An est q̄spiā, qui ne obulū quidē habeat? Men. Sit ne alius quispiā præterea, equidē ignoro, ipse certe nō habeo. C. Atq̄ prefocabo te p Ditē impurissime, ni reddas. Me. At ego illiso baculo tibi cōminuā caput. C. Nū ergo tecū lōgo traiectu gratis trāſiuexero? Mercurius meo nomine reddat, vt q̄ me tibi tradiderit. Mer. Belle mecū agitur per iouē, siquidē futurū est, vt etiā defunctorū nomine persoluam. Cha. Haud omittam te. Men. Quin igiti vel huius gratia perge, vt facias, nauim trahere, quanq̄ ąd nō habeo quinam auferas? Cha. At tu nesciebas, quid tibi fuerit deportandū? Me. Sciebam quidē, verū nō erat. Quid igitur? num ea gratia erat mihi semper in vita manendum? Ch. Solus ergo gloriaberis te gratis fuisse trauiectum? Men. Haud gratis o præclare, liquidem & sentinam exhausi, & remum arripui, & vectorum omnium vnus non eiutaui. Charon. Ista nihil ad naulum, obolum reddas oportet, neq̄ enim fas est secus fieri. Men. Proinde ru me rursum in vitam reuehe. Charon.

Πρὸς ὃν κατάρατε τὴν θορυβία. Μί. Ἐκ, ἀ τὸ βίδιον ὦ χάρων. Χάρ. ἀπόδος φημὶ, ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην. Μί. οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος. χά. ἔστι τις ὀβολὸν μὴ ἔχων; Μί. ἐμοὶ μὲν καὶ ἄλλος τις, οὐκ οἶδα, ἐγὼ δὲ, οὐκ ἔχω. χά. καὶ μὴν ἄγξω σε νὴ τὸν πλεύστανα ὦ μιαρέ, ἢν μὴ ἀποδῷς. Μι. κἀγὼ τῷ ξύλῳ σου κατάξας, σχιζολύσω σε κρανίον. χά. μέτιμι οὖν ἕως πεπλεύκω τοσοῦτον πλοῦν. Μί. ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω, ὃς με παρέλαβεν. ἐγὼ γοῦν δίκαι ἐνδώσω, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπὲρ νεκρῶν τῶν νεκρῶν. χά. οὐκ ἀποσύμαι σου. Μί. τοῦτον γε ἕνεκα νεωλκήσεις τὸ πορθμεῖον, παράμενε. πλὴν ἀλλ' ὅ γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις; χά. σὺ δ' οὐκ ἤδησθα ὡς κομίζῃ δ' ὅσον; Μί. ἠδησθην μέν, οὐκ ἔχων δέ. τί οὖν, ἐχρῆν σοι τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; χά. μέντοι γ' οὐκ οὖσαν χρείαν προῖκα πεπλευκέναι; Μί. οὐ προῖκα ὦ βέλτιστε. καὶ γὰρ ἤντλησα, καὶ τῆς κώπης ἐπελαβόμην, καὶ οὐκ ἐκλαυσα μόνος τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν. χά. οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὴν θορυβία, τὸν ὀβολὸν ἀποδοῦναί σε δεῖ· οὐ γὰρ θέμις ἄλλως γενέσθαι. Μί. οὐκοῦν ἀναγκαῖόν με αὖθις

ἰέ

ἐς τὸν βίον. χά. χαρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τούτῳ παρὰ τοῦ αἰακοῦ προσλάβω. Μέ. μὴ ἐνόχλει οὖν. χά. δεῖξον τί ἐν τῇ πήρᾳ ἔχεις. Μέ. θέρμους εἰ θέλεις, καὶ τῆς Ἑκάτης τὸ δεῖπνον. χά. πόθεν τοῦτον ἡμῖν ὦ Ἑρμῆ τὸν κύνα ἤγαγες; οἷα δὲ καὶ ἐλάλει παρὰ τὸν πλοῦν, τῶν ἐπιβατῶν ἁπάντων καταγελῶν, καὶ ἐπισκώπτων, καὶ μόνος ᾄδων, οἰμωζόντων ἐκείνων. Ερ. ἀγνοεῖς ὦ χάρων, ὅντινα ἄνδρα διεπόρθμευσας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, καὶ οὐδενὸς αὐτῷ μέλει. οὗτός ἐστιν ὁ Μένιππος. χά. καὶ μὴν ἤν σε λάβω ποτὲ. Μέ. ἂν λάβῃς ὦ βέλτιστε, δὶς δὲ οὐκ ἂν λάβοις.

ron. Belle dicis, nimirum vt verbera etiam ab Aeaco mihi lucrifaciam. Menipp. Ergo molestus ne sis. Char. Ostende quid habeas in pera. Menip. Lupinum si velis, & Hecatae coenam. Char. Vnde nobis hunc canem adduxisti Mercuri? tum qualia garriebat inter nauigandum? vectores omnes irridens, ac dicterijs incessens, vnusque cantillans, illis plorantibus. Mercur. An ignoras Charon quẽ virum transuexeris, plane liberum, cuique nihil omnino curae sit. Hic est Menippus. Charon. Atqui si vnquam posthac te recepero. Menippus. Si receperis o praeclare, ne possis quidem iterũ recipere.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΥΣΩΛΟΥ.

Diogenis & Mausoli.

Contentio de sepultura: alterius quidem magnificentissima, alterius uero neglectissima.

Vult alijs se Mausolus, praeferre sepultis,
Forma quod multos uicerit atque manu:
Diogenes ridet formam, monumentaque clara,
Illo & felicem se magis esse probat.

Propositio δρητικὴ, καὶ ἀλογκ ἀκὴ κατ' ἐπιμονὴν.

Ἀπόκρισις ἀλλὰ δὺς κατ' ἀπαρίθμησιν,

Amplificatio postremi membri, per καὶ παῤῥησίαν,

Cõclusio Negatio Assceuratio. οὐκ. σκοὺς. fuisse, & habuisse miserum est.

Ratio ab æqualitate.

O He tu Car, quare tandẽ insolens es, tibique places, ac dignũ te credis, qui vnus nobis oñib. anteponare? Ma. Primũ regni nomine o tu Sinopẽsis, qppe qui Cariæ imperauerim vniuersæ, preterea Lydię q̃q; gentib. aliquot, tum autẽ & insulas nõnullas subegerim. Miletũ vsq; peruenerim, pleriscp Ioniæ partibus vastatis. Ad hæc formosus eram ac procerus, ac bellicis in rebus præualidus. Postremo, quod est omniũ maximũ, in Halicarnasso monumentũ erectum habeo, singulari magnitudine, quantum videlicet defunctorum alius nemo possider, neque patriam pulchritudine cõditum, viris scilicet atque equis, pulcherrimo saxo, ad vltimam formam absolutissimo artificio expressis adeõ vt vel phanum aliquod simile haud facile quis inueniat. Num iniuria tibi videor has ob res mihi placere atque efferri? D. Num ob imperium, an ob formam, atque ob sepulchri molem? Maus. Per Iouem ob hęc inquã. D. Atqui o formose Mausole, neq; vires iam illæ, neq; forma tibi iam adest, adeõ vt si quem arbitrum de formæ præcellentia delegerimus, haudquaquam dicere potis sit, quãobrẽ tua caluaria meæ sit anteferenda, siquidem vtraq; pariter tum calua, tum nuda, vtriq; dentes pariter ostendimus, pariter oculis orbati sumus, pariter naribus simis ac fis-

Κὰρ, ἐπί τίνι μέγα φρονεῖς καὶ πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς; μά. καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν ὦ σινωπεῦ, ὅτι βασιλεύσας Καρίας μὲν ἀπάσης, ὕφηξα δ' καὶ λυδῶν ἴνιον, καὶ νήσους τίνας ὑπηγαγόμην, καὶ ἄλλα τὴν ἰωνίας κατεστρεψάμην, καὶ καλὸς ἦν, καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέμοις καρτερός. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν ἁλικαρνασσῷ μνῆμα κεῖμαι μεγαθοῦς ἔχω ἐπικείμενος, ἡλίκῳ σὺν ἄλλος νεκρὸς, ἀλλ' οὐδ' οὕτως ἦν κάλλους ἐξησκημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν εἰς τὸ ἀκριβέστατον ἐκπεπονημένον λίθου τοῦ καλλίστου, οἷον οὐδ' ἂν εὕροι τις ἂν ῥᾳδίως. οὐ δοκεῖ σοι δικαίως ἐπὶ τούτοις μέγα φρονεῖν; Διογ. ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φησὶ, καὶ τῷ κάλλει καὶ τῷ βάρει τῆς ταφῆς; μαυ. νή Δί' ἐπὶ τούτοις. Διο. ἀλλ' ὦ καλὲ μαύσωλε, οὔτε τὸ ἰσχύειν ἐπὶ ξέναις, οὔτε ἀμορφὸν πάρεστιν. ἐγὼν ἵνα εἰδῇς ὅτι μάτην σεμνύνῃ διὰ μορφὴν, ἐκ τίνος ἔχω ἐπαῖρεσθαι τοῦ σοῦ προτιμήσεται ἄμφω τὸ μὲν φαλακρὰ γ' ἄμφω, καὶ γυμνά, καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφῃρήμεθα, καὶ τὰς ῥῖνας ἀπορρινήμεθα. ὁ δὲ τάφος

τάφος, καὶ οἱ σωληνάριοι λίθοι, ἀλλαγραικοῦσι μὴν ἴσως ὧν ὑπιδείκνυσθαι, καὶ φιλοτιμήσεται πρὸς τοὺς ξένους, εἴ δ' ὑ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῦ ἴδοι. σὺ δὲ τί ὦ βέλτιστε, οὐχ ὁρᾷς ὅ, τι ἀποκλαύσει αὐτ' πλοῦ δὲ μὴ τοῦδ' φὴς, ὅτι μᾶλλον ὑμῶν ἂν θορυβεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος. Μαῦ, οὐδὲν τοῦτο ὄν μοι ὑπὲρ κεφαλῆς πίπτει. καὶ ἰσοτιμεῖ ἴσως μοι σαλεῖ, καὶ Διογένει. Δι. ὐκ ἰσότιμος ἂν γοῦν εἴποιμι. ἐγὼ γὰρ. μάνυωλος μὲν γὰρ εἰμὶ ξύεται, μυρίοις τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν δὲ τῷ διδασκαλείῳ ὧδε. Διογένης δὲ κατακλασθεὶς ἔτι καὶ νῦν καὶ τάφος ὁ μὲν ἀλλαγραικοῦσι ὑπὸ ἀρτεμισίας γυναικὸς, καὶ ἀδελφῆς κατοδυρόμενον. ὁ Διογένης δὲ, ἐμὲ μὲν σῶμα τοῦ ἀνὴρ τάφου ἔχει, ὐκ εἶδεν, ἀλλὰ γὰρ ἐμαλακὸν ἐν τοῦτου. λόγοι δὲ τοῖς ἀεὶ βιοῖς πρὶ αὐτῦ κατελείποντο, ὃν ἄξιος βίου βελτιώνου ὑμνεῖ τάφου ὁ Καρῶν ὁ ἀρχιτεκτονήσας τὸ τοῦ σώματος, καὶ ὑπὲρ βασιλικοῦ χωρίου κατασκευὴν σώματος.

ac sursum hiatib. deformati. Cæterũ sepulchrũ ac saxa illa preciosa, Halicarnasseis forsitan iactare licebit, & hospitibus glorię causa ostentare, tanquã qui magnificam quandam apud se structuram habeãt verũ quid hinc cõmoditatis ad te redeat, vir egregie, nequaquã video, nisi forsan illud cõmodum vocas, q̃d plus oneris, atq; nos sustines, sub tam ingẽtibus saxis pressus ac laborans. Mau. Ita ne nihil illa mihi cõducunt omnia, plane pares erũt Mausolus ac Diogenes? Diog. Imo haud pares, inquã, vir clarissime, nã Mausolus discruciabit, q̃ries eæterũ rerũ in mentẽ veniet, quib. in vita florere consueuit, ac Diogenes interim eẽ ridebit. Atq; ille quidẽ de suo illo monumento, q̃ est in Halicarnasso, memorabit ab vxore Artemisia atq; sorore parato, cõtra Diogenes ne id q̃dẽ suo de corpore nouit, nũq̃d habeat sepulchrũ. Neq; n. illi res ea curę ẽ, verũ apud viros excellẽtissimos sui memoriã famãq; reliqt, vt qui vitam peregerit viro dignã, tuo monumento, Carõ ab iectissime, cellioręe, ac turiore in loco substructam.

Responsio ad quartum membrũ

Remotio ἐξαίρεσις ἀφορικὴ.

Epilogus cõparationis. Propositio.

Ratio attexta ad te Diogenes Mausolo.

Approbatio κοῦ χωρίου quæ animi bona reliquis anteponit.

Luciani

ΝΙΡΕΩΣ ΘΕΡΣΙΤΟΥ, ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

Nirei, Therſitæ, & Menippi.

Contentio de pulchritudine, quæ apud inferos nulla eſt.

Lis egregia de forma: pulchrior alter,
Vult eſſe Aglaia de genitrice ſatus.
Cedere Therſites non vult, turpiſſimus olim,
Omnia mors æquat: gratia nulla valet.

Propoſitio. Iuſsio cū rogatione. Ὑπόθεσις Reſponſio. Alia rogatio. Ratio. Concluſio.

Cce denique vel Menippus hic iudex erit, vter noſtrūm ſit formoſior. Dic Meni, pe, an non tibi videor forma præſtantior: Men. Imo quinā ſitis, priusquā arbitror indicandum, nam hoc opinor, ſcito eſt opus. Nireus. Nireus ac Therſites. Menippus. Vter Nireus, vter Therſites non dum enim vel hoc ſatis liquet. Ther. Iam vnū hoc vinco, quòd tibi ſum ſimilis, neq; tā opere me præcellis, quàm opere te cæcus ille Homerus

Δεῦρο δή Μένιππε οὗτοι δικάσαι, πότερος ἡμῶν εὐμορφότερός ἐστιν. εἰπὲ δ' Μένιππε, ἢ καλλίων φαίνομαι; Μέν. τί γὰρ δεῖ σε καὶ εἰδέναι, πρότερον ὑμᾶς ἐξετάσαι χρὴ γὰρ τοῦτο ἀδηλότατον. Νι. Νιρεύς καὶ Θερσίτης. Μέ. πότερος δ' ὁ Νιρεύς, καὶ πότερος δ' ὁ Θερσίτης; οὐδέπω γὰρ τοῦτό γε δῆλον. Θερ. ἓν μὲν δὴ τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὁμοίος εἰμί σοι, καὶ οὐκ ἂν πολλοῦ δέοιμι, ἀλλὰ σὺ

Ομως

Ομηρ. Ἰκέλιον δ' ἀστέρι καλὸν ἐπήνεσεν, ἀπείτομον εὐμορφότατον πρεσβυτέρου. ἀλλ' ὁ φοξὸς ἐγὼ, καὶ φαλακρὸς, εὐθὺς χέρσου ἐφάλω ἴσος δυσμῇ. Δρᾶ δέ σοι ὦ Μένιππε, ὃν πρωκὺς εὐμορφότερον ὑγιᾶ. Νιρ. ἐμὲ γε ἂν ἀγλαΐας καὶ Χάροπος, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον. Μενιπ. ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὑπὸ γλῶ, ὡς οἶμαι κάλλιστος ἦλθες. ἀλλὰ τὰ μὲν ὀσᾶ ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον, τούτῳ μόνον ἄρα ἐξηκρίβωτο τὸ ἐπὶ τοῦ Θερσίτου κρανίου, ὅτι εὐξυνετώτερον τὸ σόν. ἀλαπαδνὸν γὰρ εἶπεν, καὶ οὐκ ἀνεβλάβη ἔχει. Νιρ. καὶ μὴν ἤκουσ' Ομηρου ὀνομάζοντος ἔμε, ὁπότε συνεφάρμοττον τοῖς ἀχαιοῖς. Μενιπ. ἐνέρατά μοι λέγεις, ἐγὼ δὲ τὰ ἐλλίπω, καὶ νῦν ἔχω. ἐκεῖνα δὲ εἰ τότε ἴσασιν. Νιρ. οὐκοῦν ἐγὼ ἐπιτηδειότερός ἔμοὶ ὦ Μένιππε; Μένιππε, οὗτος σύ, οὗτος ἄλλος ἦν μορφός. ἰσοτιμία γὰρ ἐμ ἅδου. καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. Θερ. ἐμοὶ μὲν καὶ τοῦτο ἱκανόν.

Homerus extulit, vnum omnium formosissimum appellans, quin ego fastigiato vertice, rarisque & impexis capillis, nihilo te inferior vultu sum arbitro. Iam vero tempus est, vti pronuncies Menippe, vtrum altero formosiore æstimes. Nireus. Mirum ni me Aglaïa Charopeque prognatum. Qui vir pulcherrimus vnus, Omnibus e Grajis Priameia ad Pergama veni. Menip. Atqui non item sub terram opinor, pulcherrimus venisti, quippe qui reliquis quidem ossibus alijs appareas assimilis, porro caluaria hoc uno in signi a Therſitæ caluaria dignosci posſit, quod tua delicata est ac mollicula, quidquidem istuc habes effœminatum ac neutiquam viro decorum. Nir. Attamen Homerum perconta re, qua specie tum fuerim, cum inter Græcorum copias militarem. Men. Tu quidem somnia mihi narras, at ego ea spectio, quæ video quæque tibi adsunt in præsentia, cæterum ista norunt, qui id tempus vi uebant. Ner. Quid igitur tandem? an non ego formosior Menippe? Men. Neque tu, neque quisquam alius formosus hoc loco, siquidem apud inferos æqualitas est, paresque sunt omnes. Therti. Mihi quidem vel hoc satis est.

Homeri reprehensio. αὐξησις.

ἀστροφορία.

Asseueratio a partibus, & Homeri testimonio.

Refutatio cum Menippi cõparatione

Iudicio & confirmatio ἀπὸ χρείας. Contẽnit testimonium cõparatione. Epilogus cũ generali sententia.

Luciani

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ.

Menippi & Chironis.

Exosus Chiron præsentis munera Vitæ,
Tetras exoptat posse uidere domos.
Esse isthic etiam fastidia multa docetur,
Vtere præsenti non meliora sciens.

Κωνσ ὦ χείρων, ὡς θεὸς εἶ
ἠπιστάμην ἀσφαλῶς.
χείρ. ἀληθῆ πάνυ ὑπέλαβες
ὦ Μένιππε, καὶ τίθημι· ὡς δρᾷς,
ἀθάνατος εἶναι δοκῶ. Μέν.
τίς δ' οὖν ἦρα τὰ θανάτου ἴσχυσεν,
διδράσαι τοῖς πολλοῖς χθιζὸς
χθὲς ὡς πρὸς σε ἀπῆλθεν ὁ
τεθνεὼς ἢ ἐπὶ τῶν ἀπολωλότων τῶν ἀθανασίας. Μέ. μὰ
χθὲς ἀλλὰ πρώην, ἵνα
δράσῃ τὸ φῶς· χθὲς οὐκ ὦ Μένιππε,
τὸ γοῦν ἐμόν, ἐγὼ μακρόν τι καὶ
οὐκ ὀκνηρὸν ἡγοῦμαι εἶναι. χείρ. ἐγὼ δ' οἶμαι
ἀεί, καὶ ἀπολλύσθαι τῶν ἀνθρώπων
ἥλιον, φασὶς, τροφῆς, αἱ ὧραι δὲ
αἱ αὖται, καὶ τὰ γιγνόμενα ἄπαντα
ἐξ ἴσου, ὥσπερ ἀπολλύντα
τὰ θνητὸν θνητῷ. ἐπιπλέον
γοῦν οὐ τοῦτο, οὐ γὰρ ἐν ἑνὶ αὐτῷ ἀεί,
ἀλλὰ

ἀφύκτως ὡς φιλῶ Assseueratio. Inuestigatio causæ ὑπόχυσις διάνοιας Interpellatio. Ratio primæ sentētiæ. Cōtinuat narrationem commemorādo ea quę fastidiū, satietatē que viuēdi adferre solent. Ratio ex loco cōmuni.

Quidem inaudisti
E Chirón, te deum cū
esses, tamē optasse
mortem. Ch. Vera ista audisti o Menippe, plane q̄ mortuus sum, sicuti vides, cum mihi licuerit immortalem esse. Menipp. At quænam te mortis cupido tenebat, rei videlicet qua vulgus hominum horreat? Chiron. Dicam apud te, virum neutiquam stultum atq̄ imperitum. Iam mihi desierat esse iucundum immortalitate frui. Menippus. Quid? an iniucundum erat te viuere, lucemq̄ tueri? Chiron. Erat inquam Menippe, nam q̄d iucundū vocāt, id ego neutiquam simplex, sed variū quiddam esse arbitror. Verū cū ego semp viuerē, atq̄ ijsdem perpetuo rebus uterer, sole, luce, cibo, tum horę eædem recurrerent, reliqua item omnia, quæcunq̄ contingunt

ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μετέχειν ὅλως, τὸ τερπνὸν ἦν. Μεν. οὐ λέγεις ὃ χάριν. τὶ ἐν ἄλλου δ' ἂν πῶς φοβοῖς, ἀφ' οὗ προελόμενος καὶ αὐτὸς ἔκεις; χείρ. οὐκ ἀκριβῶς ὃ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσονομία, πάνυ δημοτικὸν καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ. ἄλλως τε, οὐδὲ διὰ φίλων ἴσως ἄνω, οὔτε πολλῶν ὄντων, ἀλλ' οὐκ ἐπίδηλος τούτων ἀπάντων ἑκάστου. Μέν. ὅρα ὦ χείρων, μὴ πεπίπτηκε σοι τοῦτο, καὶ ἐς τὸ αὐτὸ βλέπων ὁ λόγος πλανᾷ. χείρ. πῶς τοῦτο φῄς; Μέν. ὅτι ἃ τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ ἥδιον, ὁρᾷς καὶ ταῦτον ἐγίνετο βλέπουσι, καὶ ἐνταῦθα ὁμοία ὄντα, πρὸ σπουδῆς ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δόξαι μεταβολὴν γε ἴσχειν τινα. καὶ ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον ἴσως οἶμαι ἀδύνατον. χείρ. τί οὖν ἂν πάθοι τις ὦ Μένιππε; Μέν. ὅπερ, οἶμαι, καὶ φασὶ, σωτηρίαν ὄντα, ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφόρητον οἴεσθαι.

gũt in vita, reciproce quodam orbe redirent, atque alijs alia qui vices succederent, fatietas videlicet eorum me cepit. Neq; enim in eo voluptas est lita, si perpetuo fruaris ijsdẽ, sed omnino in pmutando posita est. Me. Probe loqueris Chirõ, cæterũ hęc quę apud inferos agitur vita, quinam tibi procedit, posteaquam ad hanc tanquã ad potiorem te contulisti? Ch. Haud insuauiter Menippe, siquidẽ æqualitas ipsa quiddã habeat admodum populare. Nihil autẽ interest, vtrũ in luce quis agat, an in tenebris, præterea neq; sitiendum est nobis quemadmodum apud superos, neq; esuriendum sed eiusmodi rerum omnium egentia vacamus. Me. Vide Chiron ne temetipse inuoluas, neue eodem tibi recidat oratio. Chiron. Quamobrem istuc ais? Men. Nempe si illud tibi fastidio fuit, ꝺd in vita semper ijsdem simi libusque rebus vtendum erat, cum hic itidem simi lia sint omnia eundem ad modum parient fastidiũ. At de integro tibi quærenda erit vitæ commutatio, atq; hinc quopiam aliam in vitam demigrandum id quod arbitror fieri non posse. Chi. Quid igitur faciundum Menippe? Menip. Illud nimirum vti sapiens cum sis, quemadmodum opinor, & vulgo prædicant, præsentibus rebus sis contentus, bonique consulas quod adest, neque quicquam in his esse putes, quod ferri non queat.

Secunda interrogatio.

Responsio & ratio.

Occupatio.

Hortatio

Ratio a minori.

Consilij eius ꝺd fieri non potest.

Petit alia cõsilia.

γνώμη προτρεπτικὴ.

Luciani
ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ, ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

Diogenis, Antiſthenis, & Cratetis

Διογένους, καὶ ἀντισθένους, καὶ κράτητος.

Tænarias adeunt fauces & limina nigra.
Vt ſpectent ducat quos ibi Atlantiades.
Quiſque ſuos narrat comites, quos inter habetur
Pauper qui uitæ ſtamina longa petit.

Occaſio.
Hortatio
A loco.
A cauſa.
Aſſenſus.
Ratio a iucundo.

Cum nũ agimus. Antiſthenes & tu Crates, quare, cur nõ obſecro, imus deãbulatũ, recta ad ingreſsũ & fauces orci, vt ibi ſpectemus eos, q deſcẽdũt, q nã ſint, & qd gſq eorũ agat? Anti. Eamus Diogenes. Et eũ ſpectaculũ hoc iucũdum fuerit, videre alios q dẽ ipſorũ lachrymari, alios aũt vt dimittant ſuppliare, quoſdã aũt ægre deſcendere, &, quanq ceruicem vrgẽte ac impellente Mercurio, reluctari tamẽ, & reſupinos obniti, nulla neceſsitate aut commodo ſuo. C. Ego vero etiã exponam

Ντίδοκε καὶ Κράτης, χρὴ λιὼ ἔγωμαι, ὅστι τί ἂκ ἂ πιμὶν Διόθι τῆς καθόδου πν ευματόσοντοδ, ἢ ὁμῶν τὰ κατιόντας οἷοί τινές ἐσι, καὶ τί ἕκαστος αὐτ ὧν δὴ; Αντι. ἀπιόμεν ὦ Διόγενεδ. καὶ γὰ ἂν τὸ θέαμα ἡδὺ γένοιτο, τὰς μὲν δακρύοντας αὐτῶν ὁρᾶν, τὰς δὲ ἱκετεύοντας ἀφιέναι. ἐνίους δὲ μόλις κατιόντας, καὶ ἐπὶ τράχηλον ὠθουμένου τοῦ Ἑρμοῦ, βίᾳ καὶ τεκαίνοντας, καὶ ὑπίους ἀντερείδοντας, οὐδὲν δίομαι. Κρά. ἐγὼ γοῦν

γοῦν καὶ διηγήσομαι ὑμῖν ἃ ἔδρα, ἐπὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοῦδε. Διο. Λιήγησαι δ' Κράτης, ἴσως γὰρ τινα παγγέλοιον ἐρεῖν Κρά. καὶ ἔλεγεν μὲν πολλοὶ συγκατίζωσαν ἐν μέρει· ἦν δ' αὐτοῖς ἐπίσημος Ισμηνόδωρος ὁ πλούσιος, ὁ τῶν Μιτραδάτου, καὶ Ἀρσάκης ὁ μαδίας ὕπαρχος, καὶ Ορόντης ὁ ἀρμένιος. ὁ μὲν οὖν ἱσμηνόδωρος λάθρᾳ παρὰ τὸν Κιθαιρῶνα, ἐς Ελευθέρας ἰόντα οἶμαι βαδίζων, ἴσως τι, καὶ τὸ παῖδα τὸν ἐν τοῖς χοροῖς ἔχα. καὶ τὰ παιδία τὰ νεογνὰ, ἃ περιελήλυθεν, ἐπιτηδείως ἐμιμήσατο ὁ πόλεμος. ὃς Κιθαιρῶνα ὑπερβάλλων, καὶ τὰ πρὸς τὰς Ελευθερὰς χωρία κατασκοπῶν ὑπὸ τοῦ πολέμου, ἅτε δὴ ὢν, δύο μόνους οἰκέτας ἐπήγετο. καὶ ταῦτα, φιάλας πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία τέτταρα μεγάλα τοῦτο ἔχων, ὁ δ' Ἀρσάκης, γυμνὸς ἐκ ὅπλων καὶ τῶν Αἰθιοπικῶν ἵππων ἐπὶ Βαρζαεντὴν ἔχων, καὶ ὑπανάκτα πρὸς Ελευθέρας, καὶ ἄξιον τὸν ἵππον αὐτῶν προσαχθέντα· καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνετρίβη, μιᾷ πληγῇ ἀμφοτέρους σχεδὸν περὶ τὸν ὦμον ὑπὸ τοῦ κώλου τοῦ πλατοῦ, ἐν τῇ ἐπὶ τοῦ ἀράξαι πρὸς τὸ ἵππο παιδιᾷ συμπλοκῇ. ὁ μὲν οὖν Ἀρσάκης ἐπέλαυνεν, ὡς διηγεῖτο, πολὺ τῶν ἄλλων ponã vobis, quę ipse viđi in pia, quando huc descendebam. D. exponas licet, Crates, uideris eñ quędã oñino risu digna dicturus esse. Cr. Tã alij multi nobiscũ descendebãt, tũ vero inter ipsos maxime nõ biles, Ismenodorus ille diues, ex nostris, & Arsaces Medorũ præfectus, et Armenius Orontes. Ismenodorus igit (occisus eñ fuerat a latronib. circa Citheronẽ, quãdo Eleusinẽ, ut arbitror, proficiscebat) & gemebat, & vulnus in manib. præse ferebat, libe ros suos paruos, quos reliquerat identidẽ vocãdo, sibiq; ipsi ob audaciã succenseñdo. qui cum Citheronẽ transissẽt, ac loca illa circa Eleutheras deserta, ac bellis vastata pgrassẽt nõ amplius q̃ duos seruos secũ adduxissẽt, idq; etiã, cũ phialas quinq; aureas, & cymbia quatuor secum haberet. Arsaces autẽ (senior. n. iam erat, & p̃ louẽ pro Barbarico illo ritu, facie nõ adeo inhonesta aut cõtemnenda) grauiter ferebat atque indignabatur, q̃ pedibus incederet volebatq; sibi equũ iussus adduci. Nam & equus una cũ eo mortuus fuerat, vna plaga ambobus trãfossis, a Thracensi quodã scutato, i eo prælio, quod cum rege Cappadocũ ad Araxem fluuium cõmissum fuerat. Nam Arsaces quidẽ infesto cursu in hostem ferebatur, longe, ve

ἀξίωσις. ἐνθύμια καὶ πρὸ σκηψιν. ἐκ πρόσωπον ὁρισμός. νομ. Mortis genus. Locus. Tempus τὰ πρὸ χθιννα. Secunda pars de Arsace. ἡ μάχη. Narratio luminosa.

qui,

quidem ipse narrabat, an te alios euectus. Thrax autem expectato illo sub sistens, ac scutum præ se tenens, venientem Arsacis hastam excutiendo dimerit, ipse autem submissa parumper sarissa sua, & equum & insidentem illum transuerberat. Anti. Sed quo pacto fieri potuit, Crates, vt vno ictu amnios transuerbararet? Crat. Facilime Antisthenes. Nam ille quidem cursu ferebatur, cōtum quendam viginti cubitalē prætentum habens, Thrax autem vbi pelta obiecta, plagam excussisset, etiam cuspis ipsum præteruecta esset, in genu procumbens excipit sarissa venientis impetum, ac equum sub pectus vulnerat, quo mox præ furore ac vehementia cursus seipsum transadigente, eadem hasta etiā Arsaces per inguina vtrinque ad nates vsque penetrante, transfoditur. Intelligis nimirum quo pacto accideret, cum nō viri, sed equi magis hoc opus fuerit. Veruntamen indignabatur ille, quod non ampliore honore, quam cæteri, habebatur, volebatq; eques descēdere. Orotes aūt, priuatus quispiā erat, atq; admodū debilis pedibus, quippe qui neq; stare humi, nedū incedere vllo modo poterat. Accidit autem hoc prorsum Medis

ὁ δρόμος Modi luctæ de scriptio.

Conclusio. ἐκπόνα δδυμητὰ τῶν ἀπὸ πλάτους.

ἄλλον προσπεξερμένου, ὑπεδέξ ὁ θρᾷξ, τῇ πέλτῃ μὴν ὑποδύνων, ἀποσείεται τὸν ἀρσάκην κοντόν. ὅτῳ ὁ ὑποθεὶς τὸ σάυραυ, αὐτόν τε διεμπείρει καὶ τὸν ἵππον. Αν. πῶς εἶον τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ τοῦτο γενέσθαι; Κρά. ῥᾷστα ὦ ἀνθρωπε. ὁ μὲν γὰρ ἐπὶ λοιπὸν, ἀκροσαπιχνῶν πιὰ κοντὸν προβεβλημένον. ὁ θρᾷξ δ' ὑπεδὺς τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τὸν προσδοκώμενον, μὴ παρῆλθεν αὐτὸν ὑ ἀκακὴ, μέσον ὀκλάσας, δ' ἐχ τῇ σαρίσῃ ὑπέλασεν, μὴ παράσκε τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ στῆθος. ὑπὸ θυμῷ μὴ σφοδρότερον αὐτὸν ἀσπερόμενον. δ' ὀκλάσας δ' καὶ ὁ ἀρσάκης ὃν ἐκέντησε διαμπᾶξ, ἔχει ὑπὸ τὴν γύην. ὁρᾷς, εἶον ὑ ἐνόησε; ὃ ἔδυδοε, ἀλλὰ τὸν ἵππον μᾶλλον ἔργον. ἠκανάλη ὃ ὅμοιος, ὁμοίως ὧν ὅσοι ἄλλοι, μὴ ἠδύνατο ἐποδὼν κατέβη. ὁ δ' γε Ορόιτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀσθενὴς τὰ πόδε, καὶ νὺν ἑστάναι χαμαὶ, ἐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο πάχος καὶ δ' ὠμότητος Μήδοι πάντες, ἐπὴν ἀπὸ βάσι τοῦ ἵππου, ἅπασθ οἱ ἐπὶ τοῦ ἄκρου θῶν ἐπιβαίνουσιν ἀκροτοδάτοι, μόλις βαδίζουσιν. ὅστε ἐπεὶ κατεβάλθη ἑαυτὸν, ἑκάστο, καὶ οὐδαμῇ μεχανῇ

νῆ Δία σύ γε θέλων, ὁ Βίττος ὁ Ἑρμῆ ἁρπάμενος ἀνέσυρε, καὶ μισθὸν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον. ἐγὼ δὲ ἐγέλων. Ἀντ. καὶ γὰρ ἐγὼ δὲ ὅτε κατέβην, οὐδὲν διέφερε μαστὸν τοῖς ἄλλοις, ἀλλ' ἅπεις εἰμί ἐοικότας αὐτοῖς, προσθαμὼν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέλαβον χώρον, ὡς ἂν ἐπιπλεύσας πλοῦσαμι. παρὰ τὸν πλοῦν δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε καὶ ἀνεστέναζον, ἐγὼ δὲ μάλα ἐπορπόμην ἐν αὐτοῖς. Διο. σὺ μὲν ὦ Κράτης καὶ Ἀντίσθενες, τοιοῦτον ἐπύχατε ξυνοδοιπόρων, ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δουλεμπόρος, ὁ ἐκ Παρωμῶν, καὶ Λάμπις ὁ ἀκροπώλης, ξυνήγοντο ὦν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κορίνθου συνεκατέβησαν. ὁ μὲν Δάμις ὑπὸ τῶν παιδικῶν ἐκ φαρμάκων ἀπεθνήσκων, ὁ δὲ Λάμπις δι' ἐρωτικὴν Μυρτίν τινα ἑταίραν, ἀπεσφάξατο ἑαυτόν. ὁ δὲ Βλεψίας λιμῷ ἔθνῃσκε καὶ ἐλιγγιῶν ἀπεβλακεύετο, καὶ ἐδόκει ὠχρὸς ἐκ ὑπερβολῆς, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, καὶ πρὸ ἀδόκου. ἀνηκέστου ὄντος τοῦ ἀποθανεῖν. ἔστι δὲ μὲν Δάμιδι ἀδικουμένῳ τὸν ἡλικιώτην ἐκ ἔφην μὴ δικάσειν ἐφ' ὑμῖν ἐκεῖνον, ὃς τάλαντα ἔχων μύρια χίλια, καὶ τριῶν αὐτὸς ἐπιδεὴς ἦν τὴν ὀβολὸν, ἐπεβούλευσε τοῦ ἑταίρου παρέχειν. σὺ δὲ ὁ ἀκροπώλης,

resurgere vellet, bonus ille Mercurius sublatã in se hoiem, ad cymbãvsq; portauit, ego uero sequẽs rideb̃. A. Et ego porro, quãdo huc descendebã, nec admiscui meipsum ceteris sed relictis ploratibus. illis ad cymbã accurrẽdo, præoccupaui mihi locũ, quo cõmodius nauigarẽ. inter nauigandũ vero, alij quidẽ lachrymabant, alij aũt nauseabãt, ego vero inter ipsos sedens admodũ oblectabar. Di. Tu quidem Crates & tu Antisthenes huiusmodi sortiti estis itineris comites. Mecũ aũt Blepsias ille foenerator, ex Piræo, & Lampis Acarnã, q̃ mercenarios milites ductauerat, & Damis diues ille Corinthius, simul descendebãr. Quorũ Damis quidẽ a puero veneno interemptus fuerat, Lãpis aũt ob amorẽ Myrtij meretricis, seipsũ iugularat, Blepsias vero fame miser perijsse dicebat, & apparebat sane adhuc pallidus supra modum, ac tenuis maxime. Ego vero quanq̃ antea norã, interrogabã tamen, quo pacto quisq; mortuus esset. Ac Damidi quidẽ accusanti filium, nõ iniusta vero, inquã, passus es ab illo, qui talenta cũ haberes coacervata mille, ac ipse in deliciis viueres, annos nonaginta natus, adolescẽti illi quatuor obulos scilicet suppeditabas. Tu vero Acarnan-

Interfatio Antisthenis & narratio nem.

Diogenis narratio.

Capita orationis suæ ad finem vsq; bitur.

ἀπροσ-φύ. Comparatio ab indigno.

Acarnan (gemebat enim & ille, deuouebat Myrtiū) qd amorē ac usas, inquā, & nō potius teipsū? qui hostes quidē haud vn quam perhorreueris, sed te ultro periculis offerendo, ante alios in preliū defcendeis. A puella vero vulgari illa quidē ac forte obiata, & a lachrymis atque singultibus ficritijs, generosus ipse tu captus fueris. Nam Blepsias quidē ipse sese accusat, ob nimiā stultitiam, quod pecuniam vi delicet custodierit hæredi bus nulla necessitudine sibi cōiunctis, dum in perpetuū uicturum esse uanus ipse se putat. Verum mihi quidē nō uulgarē uolupta tem præbuerūt tūc lamentantes illi. Sed iā circa fauces sumus. Aspicere nos il luc oportet, atq; a longe cōtemplari aduenientes.

De Blepsia.

ἐγκωμίου δύ. Ambulationis finis.

θαῦμα ὁ σις.

Papæ, muki certe, & varij omes q; lachrymātes, præter pullos istos & insātes.

ἐρώτησις.

Quin & ætate nimia cōsenescentes illi lugent. Sed qd hoc nū philtro aliq; uitæ tenentur? Istum igitur decrepitū interrogare lubet. Quid ploras heus tu, tam prouecta ætate mortuus? Quid indignaris hone uir, præsertim cum senex huc aduenieris? Ecubi tex fuesti? Mend. Haudquaquā. Dio. Verū fatrapes. Me. Neque hoc. Diog. Num igitur dives fuisti, ideoq; malē te habet, quod relictis multis delicijs ac voluptatibus mori coactus fueris?

Multiplex sciscitatio.

Responsio. Negans. Affirmās & narratio.

ἀπορεῖσθαι, ἔοικε γὰρ ἥρωϊ τῳ, καὶ κατηφῆ τὸ Μυρτίᾳ, τί αὖ σὺ? ἵρασται, σαυτὸν δὲ ὦ βέλτιστε τὸν πολυτίμητον οὐδὲ πώποτε ἐθέλουσι, ἀλλὰ φιλοκινδύνως ὑπανίεσθε πρὸ τῶν ἄλλων. ὑπὸ δὲ τῶ νέκυϊ τῳ πεπιστευκότε, καὶ διακρύουσι ἐπαλάεσθε, καὶ συναγωνιᾶτε, ἰάλεμε ὁ γεννᾶιε. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς, ἑαυτῶ κατηφῆ φθεσσάμενος, πολλὰ τὰ ἄνουσα, ὅτι χρήματα φύλαττε τοῖς μὴ ἐμοὶ προσήκουσι κληρονόμοις, ἐν ἀνθρώποις διαιτώμενος ὁ μάταιε νομίζων. πλὴν ἐμοὶ γε οὐ νῦν πρῶτον τὰ πρὸ τοῦ παρίσχοντο σωθῆναι. ἀλλ' ἤδη με ἐπὶ τῷ σωμάτι ἐσμέν. ἀποβλέπειν χρὴ, ἢ ἀπόσκοπόν πόῤῥωθεν τὸν ἀφικνούμενον. βαθεῖαι, πολλοί γε καὶ πάνυ, καὶ πάντοθεν διακρύοντες, πλέραι τῶν παρόντων τούτων καὶ νεηνίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάνυ γεγηραικότες ἰδύροντο. τί τοῦτο; ἆρα ἐ φίλτρον αὖτοὺς ἔχει τὸν βίον; τοῦτο οὖν τὸν ὑπερήφανον ἡμῖν βούλεσθαι, τί διακρύεται τηλικοῦτος ἀποθανών; τί ἀχανεκτὸν ἐθέλησι, καὶ ταῦτα γέρων ἀφημένος ἤδη; Πτο. Ἔοικεν Ἑκαταῖε ἴδια; Πτο. Ἔοικεν. Διο. ἀλλὰ σατράπης Πτο. οὐδὲ τοῦτο. Διο. ἆρα οὖν ἐπλούτεις, ὅτε ἄνθρωπος τὸ πολλοῦ ἄξιον ἐτελεύτησε; Πτο. οὐδ' ἐν τούτῳ

τοιοῦτον, ἀλλ' ἴσως μὲν ἐγγύτερον ἀμφὶ τὰ ἐνενήκοντα. Δίων δὲ ἄπορος ἀπὸ πελάτου καὶ ἔρημος ἔζων, ἰτέᾳ δὲ καὶ πορβολίῳ πλοχὸς ὤν, ἄτεκνος τε καὶ πενόστι χαλεπῶς, καὶ ἀμυδρὸν ὁλίγον. Διο. ἆρα τοιοῦτος ὢν, ἰδεῖν ἐθέλεις; Ιππο. ναί, εἰ γὰρ ἦν τὸ φῶς. καὶ τὸ τιθάνεσθαι, δεινὸν, καὶ φοβερόν Διο. παραπλήσιος ἔγωγε, καὶ μαρακιοῦμαι πρὸς τὸ χρεών, καὶ τοῦτο, εἰλικιώτης ὢν τοῦ πορθμέως. τί οὖν ἄν τις λίγα περὶ τῶν νέων, ὁπόταν οἱ τηλικοῦτοι φιλόζωοι ὦσιν; οὓς ἐγὼ χαίρω διώκειν τὸν θάνατον, ὡς τοῦ ἐν ταῖς γήραις κακοῦ φάρμακον. ἀλλ' ἀπιόμεν, μὴ καὶ τῆς ἡμᾶς ὑπιδόντες, ὡς ἀπόβασιν βουλεύονται, ὁρᾶν περὶ τὸ σῶμα ἐλλοιούμενον.

fueris? Mend. Nihil tale: sed annos quidem circiter nonaginta natus fui, vitâ autem difficilem egi, arundine & linea victum quærens, ultra modum egenus ac pauper, liberis carens, & præterea claudus quoque, & parum oculis videns. Diog. Et vtinam cupiebas cum talis esses? Mend. Certe quidem, duci enim erat lux. Mori autem graue & horrendum. Diog. Deliras o senex, & imuentiliter te geris erga necessitatem, & hoc, cùm sis coætualis portitori huic. Proinde quid iam de adolescentibus dicamus, quando etiam decrepiti isti tantopere uiuere cupiunt? quos decebat ipsam mortem etiam consectari, tanquam remedium quoddam eorum malorum, quæ secum fert senectus? Sed abeamus tam, ne quis & nos suspicetur

ἀντίθ. 6 στι. ὑπιμιστ. Α maior. θέσι, πρὸς ἡμᾶς Cõiectura

tales esse, qui hinc aufugere cupiamus, quando circa fauces hic nos obertare uiderit.

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

NONOS.

Aiacis & Agamemnonis.

κατηγορικὸς, καὶ ἀπολογητικός.

Vlysses

Ausus quod pro armis Aiaci congredi Vlysses,
Iudicio, captus ille furore fuit.
Idcirco semper contemnens odit Vlysses,
Nec Thetidos culpam cæruleæ esse putat.

μετηλθ ρία οὐτι κατηγορη κας

S Itu, dũ furore correptus fuisti, Aiax, teipsum interfecisti, nos autem cunctos eriã membris, vt putabas detruncatis, deformasti, quid quæso Vlyssem accusas? Ac paulo ante neque aspicere ipsum voluisti, cũ venisset huc vates consulturus, neq; alloqui dignatus es virum commilitonem ac socium, sed superbe admodũ ac grandi incedens gressu, præterijsti. A. Merito Agamemnon. Ille enim mihi furoris huius autor extitit, vt qui solus mecum pro armis iudicio contendere autus fuerit. Ag. An vero dignum censebas te, qui absq; aduersario, & absque pulvere, vt dicitur, superares omnes? A. Quid ni? in tali vtique causa. Nam armatura ea cognationis quodam iure ad me pertinebat, cum fratris mei patruelis certe fuerit. Deinde vos cæteri, qui multo quam ille præstantiores eratis, detrectastis certamen, & cessistis mihi arma. Iste autem Laertæ filius, quem ego non semel in summo periculo seruaui, cum iam a Troianis prope consideretur, melior esse me voluit, ac dignior qui armis illis potiretur.

σὺν μαν ἔ Αἶαν, σκαὶ τὸν ἐφόνευσας, ἐμίλησας δ' καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί οὐπᾷ τὸν Ὀδυσσέα; καὶ πρώην οὔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὅπότε ἦκε μαντευσόμενος, οὔτε προσηλθε μὲ ἐξίασας ἄνδρα συστρατιώτην, καὶ ἑταῖρον. ἀλλ' ὑπερηφανῶς μεγαλοβάνων, παρῆλθες. Αἶ. ἐκέτως; ὦ ἀγαμεμνον, οὐδὲ γὰρ μοί τῆς μανίας αὐτὸς κατέστη, μον ὁ αὐτεξουσιος ἐπὶ τοῖς ὅπλοις. Αγα. ἔξεστι δ' σοι ταγώνιστ ἔνα, καὶ ἀνευ πρατῆρ ἀσπάτορ; Αἶ. ναί, τάγε τοιαῦτα. οἰκείας γὰρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, τ ἀδελφιοῦ γ. οὖσα, καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπεπάδετε τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἄθλων. ὁ δ' Λαερτου, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἐσωσα κινδυνεύοντα κατακεκόφθαι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἐξίου εἶναι, καὶ ἐπιτηδειότερ ἔχειν τὰ ὅπλα.

Obiectio Responsio. Ratio a iusto: & ἀφήγησις.

Aga.

Ἀγα. αὐτῷ τοιγαροῦν ὦ γενναῖε τῶν Θέτιν, ἣ δίκην σοὶ τῶν κλήρου νομίσαν τῶν ὅπλων παραδιδοῦσα συγγενὴ γ. ὄντι, φοβουσα, ἐς τὰ χεῖρον κατίθεσθαι αὐτά. Αἰ. οὐκ, ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσέα, ὃς αὐτεπαινέθη μόνος. Ἀγα συγγνώμη ὦ Αἶαν, εἰ ἄρα ἔρασθεὶς ἦν, ὡρεχθη δόξης ἀδίσου πρᾶγματος, ὑπὲρ οὗ καὶ ἡμῶν ἴσως κινδυνεύειν ἔστιν ὅτε μέλλει, ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα παρὰ Τρωσὶ δικασταῖς. Αἰ. οἶδα ἐγὼ, ὅτι μὴ κατεψηφίσαντο, ἀλλ' οὐ θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θείων. τὸν γοῦν Ὀδυσσέα μὴ οὐχὶ μισῶ οὐκ ἂν φωνήσαιμι ὃ Ἀγάμεμνον, εἰ δ' αὐτός μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι.

Aga. Accusa igitur o generose Thetin, quæ cum tibi debuisset armorũ successionem ac hæreditatẽ, vtpote cognato, tradere, in mediũ allata posuit ea. Aiax. Haudquaquam, sed Vlyssem, vt qui solus sese mihi opposuerit. Agam. Ignoscendum o Aiax est, si homo cum esset, appetiuit gloriam, rem dulcissimam, cuius gratia etiã nostrum quilibet obire pericula sustinet, præcipue quã do & vicit te postea, & hoc, Troianis ipsis iudicibus. Aiax. Noui ego quæ me damnarit, sed fas non est, de dijs aliquid dicere. Vlyssem igitur aliud quã odisse, non possum, Agamemnon, non si ipsa mihi Minerua hoc imperet.

Regestio

Inficiatio

παραίνεσις θέπτικὴ.

Præcisio. Cõclusio

ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ.

Minois & Sostrati.

Disputatorius, Num iure puniantur sontes, locus communis de Stoico fato: si fatali necessitate omnia peragantur, immerito puniuntur sontes.

Iudicium

Iudicium expectant Minois qui periere,
Quorum de uita iudicat atque statu.
Sostratus excusat facinus fatoq; actum,
Se dicit quicquid fecerit usque mali.

προσα-γορεύσεις κατὰ χρίσιν. ἀπορροφᾷ ad bonos & probos, quibus beatos esse iubet. Ἀξίωσις ad defensionem. Recusatio. κατηγορίαν, καὶ ὃς ἐγκλήματα. πικρομυθία cõfessio facti. Asseueratio ex defensione. ἀπάτην ἢ ἀληθῆ τὸν βίον. Permissio conditionalis.

Rædo hic quidẽ Sostratus, in Pyriphlegethontẽ præcipitet. sacrilegus aũt ille a Chimera discerpat. tyrãnus uero iste, Mercuri, iuxta Tityũ in longũ extẽtus, arroden dũ & ipse hepar præbeat vulturib. Vos aũt boni ac pbi abite q̃ celeriter in cãpũ Elysiũ, insulasq; Bẽatorũ habitate, p ijs que re cte ac iuste in vita fecistis. So. Audi o Minos, nũ tibi iusta dicere uidear. M. An ego denuo nũc audiã? An nõ cõuictus es Sostrate, & malus futeris, & tã multos occideris? So. Cõuictus quidẽ fui, sed vide, num iuste ob id supplicio afficiar. Min. Atq; admodum, si modo id iustũ est, pro merito quemque suo poenam dependere. Soft. Attamen responde mihi o Minos, Breue enim gd dam interrogabo te. Minos. Dic, sed ne prolixe modo, quo deinceps &. cæteros dijudicare possimus. Soft. Quæcunq; in vita egi, utrum volens ea feci, an ita a Parcis agglomeratũ mihi fuit? Minos. A Parca scilicet? So. Proinde & boni pariter omnes, & nos, qui mali uidemur, eadem agimus, dumilli obsecundamus. Min.

μὴν λῃστὴς ὢν ὁ Σώστρατος, ὃς ἐν τῷ Πυριφλεγέθοντι ἐμβεβλήσθω. ἢ ἐξ ἀδύτου ὑπὸ τῆς Χιμαίρας σπασθήτω. ἢ ὑπὸ γυπῶν ἐσθιέσθω. Ἑρμῆ, παρὰ τὸν Τιτυὸν ἀποτεθείς, ὑπὸ τῶν γυπῶν κερμάδω καὶ αὐτὸς τὸ ἧπαρ. ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ ἄπιτε κατὰ τάχος εἰς τὸ Ηλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακάρων νήσους κατοικήτε, ἅτε ὦν δίκαια τὰ πανταχῇ παρὰ τὸν βίον. Σω. ἄκυρόν σ' ὦ Μίνως, εἰ ὅτι δίκαια δόξω λέγειν. Μι. νῦν ἀκούσομαι αὖθις. ἐγὼ ἐξελέγξας ὦ Σώστρατε ὑπηρὸς ὢν, καὶ τὸ σύνθες ἀπεκδύσω. Σω. ἐλήλυθα μὲν. ἀλλ' ὅρα, εἰ δίκαιος κολασθήσομαι. Μι. καὶ πάνυ, ἐγὼ ἀποτίνειν τῶν ἂν ἔξιον δίκαιον. Σω. ὅμως ἀπόκτεινόν με ὦ Μίνως, βραχὺ γάρ τι ἔρωμαί σε. Μι. λέγε μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ τοῖς ἄλλοις διαχρησώμεθα. Σω. πότερα ἑκὼν ἐπραττον ἐν τῷ βίῳ, πάντα ἃ ἐπραττον, ἢ ἐπεκλώσε μοι ὑπὸ τῆς μοίρας; Μι. ὑπὸ τῆς μοίρας δηλαδή. Σω. ἴσον καὶ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, καὶ οἱ πονηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς ἐκείνῃ ὑπηρετοῦμεν, ταῦτα δρῶμεν

Min.

Μιν. ναὶ, τῇ Κλεοθεᾶ, ἐὰν μὲν ἐκ πάντα ἔξ γενησόμενα τὰ πρακτέα. Σ. Ὃν δὲ ἀναγκαῖόν ἐστ' ἄλλῃ φονεῦσαί τινα, ἢ δωμάτων ἢ ἀπολίσθου ἐκείνῳ βιαζομένῳ, οἷον ἐὰν μὲ ἐθέλῃ ἐθέλοντ' ἀποκτεῖναι παῖδα, ἢ μὴν ἀπαγῇ παῖδα, ἢ δὲ τύραννος, τίνα ἀπάντων τὸν φόνον; Μι. ἆλλον ἢ τὸν φονεύσαντα, ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτὸ, ὑπηρετεῖ γὰρ τοῦτο ἔργανον ὂν πρὸς τὸν θυμὸν, καὶ πρώτως παραχρῆμα τῷ αἴτιον. Σω. ἆρ' οὖν ἐμὲ ἐᾷς, ἐὰν καὶ ἐπιδιαλεχθῶ τῷ παραδεδεγμένῳ, εἰ δὲ ἐᾷς ἀποστάλοντος τοῦ δικαστοῦ, ἵνα αὖτος χρήσεται ἄρχοντος ἐμοῦ, τίνι τῶν χρεὼν ἐστὶν, ἢ τίνα δύνηται διαγράψαι; Μι. ἦ πάνυ σοι τοῦτο Σώκρατες, δικαίως ἔχειν δοκεῖ; Σω. ἔχει ὁρᾷς, πῶς ἄλλως τοιοῦτος κωλύων ὑμᾶς ὑπηρέτης γενόμενος, ὃν ἡ Κλωθὼ προσέταξε καὶ τοῦτο τιμῶν τὸν ὀρθοτομοῦντα ἀγαθοῖς; οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνό γε ἔχει τινὰ ἄν, εἰ ἀντιλέγων δικαστὴν ἕξει, ὅτι μετὰ πάσης ἀνάγκης προσταττόμενον. Μι. ὦ Σώκρατες πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα ἐκ τοῦ λόγου γενόμενα, ἃ ἀκεκλῆς ἴδοις, ταῦτα

Min. Ita profecto, Clotho videlicet illi parentes, quæ vnicuique iniunxit, cum primum natus est, quæ agenda ipsi sunt. So. Si quis igitur vi compulsus ab alio, occiderit aliquem, cum non posit illi contradicere, a quo compellitur, ut verbi gratia, si carnifex, aut satelles quispiam, aliter iudici parendo, aliter tyranno, quemnam cædis illius reū agesis? M. Quem alium, nisi iudicem aut tyrannum. Quonizam nec ipsum gladium accusare possumus, subseruit enim hic, tanquam instrumentum quoddam, animis atque furori accommodatus illius, qui primo causam hanc præbuit, Soff. Recte sane o Minos, laudo quod hæc etiam exempla, quasi quodam auctario locupletas. Si quis autem, mittente hero, venit ipse aurum vel argentum asseres, vtrinam ea gratia haberi debet, aut vtri beneficium hoc acceptum referendum est? Min. Ei qui misit, Soffrate. nam ille qui artulit, minister tantum fuit, Sph. Vides ne igitur, quam iniusta facis, dum supplicio afficis nos, qui ministri tantum fuimus eorum, quæ Clotho nobis imperauit, & pursum, dum honore prosequeris eos, qui in alios bonis veluti dispensatores quosdã sese gesserunt. Non enim illud dicere quisquã poterit, ꝙ contradicere, aut imperata detrectare licitũ fuerit in iis, quæ cum omni prorsum vi ac necessitate imperata fuere. Min. Multa o Soffrate, & alia videas licet minime secundum ra-

πρότα ὁ
σις δ' ἐξ ὁ
λικτικῶ
κατὰ δί ὁ
λημμα.
ἀπόκρι ὁ
σις μετὰ
στατικῆ
ex causis
ἐπιχερη
σις.
Aliud si mile
σωκρά
τους ἐπα
γωγῆς.
Responsio Minois
ad ἐπα
γωγὴν
Cõclusio Minor.
μέρασμα
σις συλ
λογιστι
κὴ δι' ὃ
μοῖρα.
Altera pars.
αὐτολο
γία.
ἐπιλο
γος.
τὰ ἐκ
βάντα.

Bayerische Staatsbibliothek München

πρόσχες ξιφ.

tionem fieri, si diligenter expendas. Veruntamen tu ex hac quæstione hoc boni consequeris, quandoquidem non prædo solum, verumetiam Sophista quidam esse videris. Solue ipsum Mercuri, ne ne deinceps amplius puniatur. Cæterum illud uide, ne & cæteros manes similia interrogare doceas.

τάξοιφ πλὴν ἀλλὰ σὺ τοῦ ἀσπλαύσεως τῆς ἐπιστατήσεως. διότι δ' λήσῃς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστὴς ὢν δόξεις. ἀπόλυσον αὐτὸν ὦ Ερμῆ, καὶ μηκέτι κολαζέσθω ὅρα δὲ, μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ὁμοίως ἐρωτᾷν τὰ ὅμοια διδάξῃς.

ARGVMENTVM, ET

οἰκονομία Thomæ Mori.

Videtur hoc Dialogo Lucianus illud maxime commendatum uoluisse, quod Menippus ait à Tiresia in aurem sibi dictum fuisse: Priuatorum uidelicet hominum uitam optimam atq; tutissimam esse: quod idem Græci noto illo prouerbio dictitant, λάθε βιώσας. Nam diuitias, potentiam, gloriam, & cætera, quæ mundus appetit, uana omnia & incerta esse: præcipuè autem diuitum atque

atque magnorum hominum, ut uitam ipſam periculoſam, & pompis ſolennibus, item tragicis quoque fabulis ſimilem eſſe, ita miſeros plerunque ſortiri exitus, quod eo decreto uidetur intelligere uelle, quod apud inferos contra diuites factum fuiſſe dicit, quo & corpora illorum ſupplicijs deſtinantur, & animi in aſinos migrare iubẽtur, quod & ipſum nimirum eam ſignificationem habet, quod diuitum animi plerunque inertes, & omnis doctrinæ expertes eſſe ſoleant. Inſcribitur autem Necyomantia, quaſi dicas, ab inferis ſeu mortuis petitum reſponſum, quo uel maximè apparet, eum Dialogi ſcopum habendum eſſe, qui reſponſo iſto Tireſiæ proponitur. Semper enim ex titulis alter nobiliorem Dialogi perſonam, alter argumenti quaſi quandam ὕλην indicat, Platonico more, quem maximè in hoc Lucianus imitatus eſt. Conſtat autem perpetua quadam narratione, qua & cauſſam & modum ſui ad inferos deſcenſus, & præterea occaſionem, qua

edictum illud de diuitibus audierat, commemorat. In hac præcipui quidem loci sunt & maxime illustres: de incerta doctrina Philosophorum, de Magorum superstitione & potestate. De inferorum locis, supplicijs, & æquabilitate: & postrema illa collatio vitæ humanæ cum pompa solenni, & cum fabulis Tragicorum. Occasio, & exordium Dialogi ab habitu, & percuncta tone Menippi sumuntur.

Menippus seu Necyomantia, Thoma Moro interprete.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, Η ΝΕΚΥΟΜΑΝΤΙΑ.

Menippus, Philonides.

Χαῖρε μάλα γε, ὦ Μένιππε· πρόπαλαι γὰρ λαβεῖν σε ἱμεῖρα, ὅτι ἄσμενός σ' ἐσεῖδον, ἐπεὶ φάος μοι λάμψας. Φίλ. Καὶ Μένιππος ὅδε ἱκάνει ἐκ κύνειον μυχοῦ ἄλλος, ἢ μὴ ἐγὼ παρακαλίπω Μενίππου ὕβριν, τί δ' οὐ βούλεται τὸ ἀλλόκοτον τοῦ σχήματος, πῖλος καὶ λύρα καὶ λεοντῆ; προσιόντι δέ μοι αὐτῷ· χαῖρε ὦ Μένιππε, πόθεν ἡμῖν ἀφῖξαι; πολλὰ γὰρ χρόνον οὐ πέφηνας ἐν τῇ πόλει. Μέν. Ἥκω παρ' ὑμᾶς κἀγὼ, καὶ σκότος πόλεις λιπὼν, ἵν' ἄδυς χωρίς ἴκεσθαι θεῶν. Φι. Ἀράκλεες. ἱλεὼς θεὸς Μένιππος· ὑμᾶς ἀπεθέσθαι, κατ' ἐξ ὑπαρχῆς σκαδικιόωσαν. Μεν. Οὐκ ἀλλ' ἔτ' ὑμπνουν ἀλδὺς μ' ἰδίξατο. Φίλ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι δ' καινὸς καὶ παραδόξου τούτου ἀποδημίας; Μέ. Νύκτα μ' ὑπῆρ, καὶ βράδος ἦν πλέον. Φι. Πᾶσα μακάεις μαγφδίη, καὶ λίγα οὕτως ἁπλῶς, καταβὰς ἀπὸ ἰαμβείου. Τίς ἡ σολή; τί θεῖ δ' κάτω πορεύεις ὑπήνεως; ἄλλος γὰρ οὐκ ἀδίλα ἐς, ἢ δ' ἀφανάσιος ἡ ὁδός. Μέ. Ὦ φιλότης χρεώ με κατάγαγεν ἐς ἀΐδην, ψυχῆ χρυσόμορον θεράπτ ποιέειν.

Alue atrium, domusque vestibulum meæ, vt te lubens aspicio luci redditus. Phi. Non Menippus est canis? Non Hercules alius, nisi ego forte ad Menippos omneis hallucinor. At quid sibi vult habitus huius insolentia, clua & lyra, leonis exuuiæ? Adeundus tamen est. Saluę Menippe. Vnde nobis aduenisti? diu est quod in vrbe non vidimus. Men. Adsim reuersus mortuorũ e latibulis, Foribusq; tristium tenebrarum nigris. Manes ubi inferni manent superis procul. Phi. O Hercules clam nobis Menippus vita functus est, reuixit denuo. Me. Non, sed me ad hoc viuum recepit Tartarus. Phi. Quæ nam causa tibi fuit nouæ huius atq; incredibilis uiæ? Me. Iuuęta me incitauit, atq; audacia. Quam pro inuenta haud paululum impotentior. Phi. Siste o beate Tragica, & ab Iambis descendens, sic potius simpliciter eloquere, quæ nam hæc vestis, quæ causa tibi itineris inferni fuit, quum alioqui neque iucunda, neque delectabilis sit via? Me. Res dilecte grauis me infernas e

Occasio Dialogi ab incessu & habitu Menippi deprompta.

ἀπαγγελία.

ἄπωθεν.

ἐρώτησις.

ἀπόκρισις ἀφηγηματική κατὰ τὰ μέρη ἰαμβικὰ β. ἴαμβ.

ἐκφώνησις θαυμαστική.

Responsio de genere sui discessus.

Διάστολη ψυχῆς ἀλγούσης.

Redditio causæ efficientis.

ἀξίωσις, καὶ κατάβασις ἀπὸ τῶν ἐμβύων ὀρυκτή, ὡς ἄλλα. ἀπόχρισις ad posterius membrũ κατὰ τὴν ἔπη. A causa finali. ἐπίμιξις. Interrogatio. Asseueratio a quã titate. Occupatio. Pollicet taciturnitatem. ὑπόσχεσις.

git, ad vmbras, Consulerẽ manes ut uatis Tireſiai. Phi. Ille, atq deliras, alioqui non hoc pacto careres apud amicos conſarcinaris uerſib. Me. Ne mireris amice, nuper eñ cum Euripide atque Homero verſatus, neſcio q̃ pacto uerſib. ſic impletus ſum, ut numeri mihi in os ſua ſpõte cõfluant. Verũ dic mihi q̃ pacto res humanę hic ſe habẽt in terris: et qd nã in urbe agitur? Ph. Nihil noui. Sed quẽadmodũ prius actitabãr, rapiũt, peierãt, fœneranť, uſuras colligũt. Men. O miſeri atq infelices. Neſciunt enim, qualia de noſtris reb. nup apud inferos decreta ſunt, q̃les que ſorte iacti ſunt in diuites iſtos calculi, quos per Cerberũ nullo pacto poterunt effugere. Philoni. Quid ais? Noui ne aliqd apud inferos noſtris de rebus decretum eſt? Menippus. Per Iouem, & quidem multa, verum prodere non licet, neque arcana quę ſunt, reuelare, ne quis forte nos apud Rhadamanthum impietatis accuſet. Phil. Nequaquam o Menippe, per Iouem, ne inniteas ſermones amico. Nam apud hominem tacendi gnarum, & intra tum præterea ſacris ediſſe res. Menip. Dura profecto iubes, & neutiquam tura, verum tui gratia tamen audendum eſt. Decretum eſt ergo, diuites iſtos ac pecunioſos auru ran-

ρισίαο. Φι. ὅτῳ; ἀλλ' ἢ παραπαίδε ἢ γὰρ ἂν οὕτως ἐμμέτρως ἐρρᾳψῴδεις πρὸς ἀνθρ φίλους. Μεν. μὴ θαυμάσῃς ὦ τἀλαῖε, νεωστὶ γὰρ ὕδατι πίδῃ καὶ Ομήρῳ συγγεγόμβος, ὥς οἶδ' ὅπως ἐνεπλήσθη τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ἐπὶ σόματος ἔρχεται. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί φρονοῦσιν ἐν τῇ πόλει Φι. καινὸν δ' ἐν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τοῦ ἁρπάζουσιν, ἐπιορκοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, βδελυκτότατοί εἰσιν. Μί. ἄθλιοι καὶ κακοδαίμονες· οὐ γὰρ ἴσασιν, οἷα ἐν ναυαγὸς κεκύρωται παρὰ τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτόνηται τὰ ψηφίσματα κατὰ τῶν πλουσίων, ἃ μὰ τὸν κόρυθον οὐδὲ μία μηχανὴ ἔστ' ἐξενεγκεῖν ἄνω. Φι. τί φῄς; δόκτα τι νεώτερον τοῖς κάτω πρὶ ἢ ἐνθάδε; Μί. νὴ Δία καὶ πολλά, ἀλλ' οὐ θέμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, οὐδὲ τὰ ἀπόῤῥητα ἐξαγορεύειν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς γράψεται γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τῷ ῥαδαμάνθῳ. Φι. μηδαμῶς ὦ Μένιππε πρὸς τοῦ Διός, μὴ φθονήσῃς τῶν λόγων φίλῳ ἀνδρὶ· πρὸς γὰρ ἀσφαλῆ σιωπᾷς ὁρᾷς τἄλλα, καὶ πρὸς μεμνημένον. Μέν. ἐλλιπὲς μὲν ἐπιτάττεις τοῦπίταγμα, καὶ οὐ πάντῃ ἀσφαλές, πλὴν ἀλλὰ σῦ γε ἴσως τολμητέον, ἔδοξε δὲ

δὴ τὸς πλησίον τούτου καὶ πολυχρο-
μάτους, καὶ τὸ χρυσίον κατάκλειστον
ὥσπερ τῶν Δαναΐδων φυλάττοντες.
Φι-μὴ πρόσορον ἄπῃς ὦ γαθὲ τὰ
διοδυόμενα, πρὶν ἱκανῶς διελθεῖν σε μά-
λιστ' ἂν ἡδέως ἀκούσαιμί σου. ὅπῃ σὺ
τίκα βέβηκεν ὁδόν; ἐγὼ δέ, τίς δ' ὁ τῆ-
σωρείας ἡγεμών, εὐθὺ ἐξῆς ἄτε εἰδώς,
ἅτε ἔκπυστος παρ' αὐτοῖς. ἀκόσμως γὰρ δὴ
φιλόκαλον ὄντα σε, μηδὲν τῶν ἀξίων
θέας ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν. Μέν. ὦ πο-
πονηρότατον καὶ ταῦτα βέβηκε τί γὰρ ἂν
μὴ πάθοι τις. ὁπόθι φίλος αὐηρβιά
βοιτος; καὶ δὴ πρῶτά βέβαμι τῶν
γνώμων ἡμῖν, καὶ ὅθεν ὁρμήθη
πρὸς ἡμᾶς κατάβασιν. ἐγὼ δ' ἀκοῇ μὲν ἤν
πασιν ὦν ἀκούων Ὁμήρου καὶ Ησιό
δου πολέμους καὶ στάσεις διηνυμένους,
ἃ μόνον τῶν ἐμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν
θεῶν, ὑπὸ δὲ καὶ μοιχείας αὖ
τῶν καὶ βίας, καὶ ἁρπαγὰς καὶ δίκας,
καὶ πατρῴων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γά
μους, πάντα ταῦτα ἡγούμην ἐν κα-
λοῖς, καὶ δὲ παρόρμησε ἐκινούμην πρὸς
αὐτά. ἐπεὶ δὲ ἐς ἀνδρας τελεῖν ἠρξά
μην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα ὄχλον τῶ-
μων τοιούτων τοῖς πολιτοῖς κελοῦ-
όντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε στάσια
ζειν, μήτε ἁρπάζειν. ἐν μεγάλῃ δὴ κα
θεστήκει ἀμφιβολίᾳ, ὃκ ἐδόδει οὖ χρὴ
στάμμα ἐμπεσεῖν. οὔτε γὰρ τοὺς θεοὺς
ἔτι

tanquam Danaen ſeruantes abſtruſum. Philo. Ne prius o beate. quę ſunt de creta dixeris, quam ea percurras omnia, quæ abs te audire libentiſſime uelim. Quæ videlicet deſcenſus cauſa fuerit, quis itineris dux, deinde ex ordine, & quæ illic videris, & quæ audieris omnia. Veriſimile eſt enim te, quum res pulchras videndi curioſiſſus ſis, eorum quæ uiſu aut audiru digna uidebantur, nihil omnino prætermiſiſſe. Menip. Pasendum etiam in his tibi eſt. Nam quid facias, vrgente amico? Ac primum ſane tibi expediam, quę res animum meum ad hunc deſcenſum impulerit. Ego igitur quum adhuc puer eſſem, audirẽq; Homerũ atq; Heſiodũ, ſeditiones ac bella canentes, nõ ſemideorũ modo, ſed & ipſorũ iam deorũ, adhuc uero & adulteria eorum & uiolẽtias, rapinas, ſupplicia, patrũ expulſiones, & fratrũ & ſororũ nuptias, hæc meherecle oĩia bona pulchraq; putabã, & ſtudioſe erga ea afficiebar. Poſtq; uero in uitilem iam ætatẽ peruenirem, hic leges rurſus iubẽtes audio poetis apprime cõtraria, neque videlicet adulteria cõmittere, neq; ſeditiões mouere, neq; rapinas exercere. Hic igit hæſitabundus cõſtiti, incertus omnino quo me pacto gererẽ. Neq; enim deos unq; pu-

Narratio nis principium, interpellatio ordinis inſtituẽdi gratia facta.

διάλειμα ὁ σπ διαλόγου.

Ratio. Aſſenſus ad iſtã petitionem.

κατάστασις τῶ πρώτου.

Narratio continẽs cauſã deſcẽſus ad inferos.

Quid ex poetarũ lectione hauſerit.

τὰ πρά-
χθεντα καὶ λε μυ-
σεμένα.

Poetarũ de dijs fabulæ, atque commenta.

Alterum tempus.

Quid ſe-
ges de dijs ſtatuant.

ἐκβαῖν ἢ μιγάλω.

ἐπίκρισις θετικὴ πρὸ ἀπόρου.

ἄλλου ὁ λογισμὸς, ἢ δοῦναι πρᾶγμα.

tani moechaturos, aut sedi tiones inuicem fuiſſe moturos, niſi de his rebus pro inde ac bonis iudicaſſent. Neque rurſus legumlatores his aduerſa iuſſuros, niſi id cõducere exiſtimarent. Quoniam igitur in dubio eram, viſum eſt mihi philoſophos iſtos adire, atque his me in manus dedere, rogareq; vti me, utcũq; liberẽt, vterent, vitæq; viam aliquã ſimplicẽ ac certam oſtendere. Hæc igitur mecum reputans ad eos venio, imprudẽs proſecto, quod me ex fumo (vt aiunt) in flammam cõ ijcerem. Apud enim hos maxime diligenter obſeruans, ſummã reperi ignorantiã, omniaq; magis in certa, adeo vt præ his ilico mihi vel idiotarum vita iam aurea videretur. Alius etenim ſoli me iuſsit voluptati ſtudere, atque ad eum ſcopũ vniuerſum vitæ curſum dirigere. In eo ipſam ſitam eſſe felicitatem. Alius rurſus omnino laborare, corpuſq; ſiti, vigiliſ, ac ſqualore ſubigere, miſere ſemper adfectum, contumeliiſq; obnoxium aſsidue Heſiodi ſedulo inculcans celebria illa de virtute carmina, & ſudorem videlicet, & acciuem in verticẽ montis aſcenſum. Alius contemnere iubet pecunias, earumque poſſeſsionem indifferentem putare. Alius contra bonas ipſas eſſam diuitias eſſe pronunciat.

Epicurei

Stoici.

ἢ ἀπόφασις τὰ ἀδιάφορα, μὴ προσήκοντα.

ἂν τοῦτ' ἐγοῦμαι μαχόμενα, μὴ στασιάσαι πρὸς ἀλλήλους, ἢ μὴ ὅτι πρὸ πολλῶν φύσιν ἐγίνοντο, οὔτ' ἂν τὴν νομοθέτας τοιαύτας ὑβρίζειν παρακαλεῖν, ἢ μὴ λυστελεῖν ὑπολαμβάνειν. ἐπεὶ δ' ἀπόρουν, ἐδόξει μοι ἐλθόντα παρὰ τοὺς καλουμένους τούτους φιλοσόφους, ἐγχείρισιν τι ἐμαυτὸν μὴ δοκῶν οὖν? χρῆσθαί μοι, ὅπως βούλοιντο, μὴ πῦρ δοὺς ἀπολαῦ μὴ βιάσασθαι ὑπὸ λόγων ἐκ βίου. ταῦτα μὲ δὴ φρονῶν πρὸς σφᾶς αὐτοὺς ἐλήλυθα δ' ἐμαυτὸν εἰς αὐτὸ φασι ἐκ πυρὸς εἰς καπνὸν βιαίως. παρὰ γὰρ δὴ τούτοις μάλιστα ἰδιωτικὴ ἀπιστημοσύνη καὶ ἀνοησία καὶ ἀπορία πλήρης, ὥστε μοι τὰ χρυσᾶ ἐκεῖνα ἀκμὴν ἔδοξεν ὅτοι τῶν ἰδιωτῶν βίον ἀμείλα, ὃ μὴν αὐτῶν παρέργως τὸ πᾶν ἔδιωκεν, ἡ μόνον τοῦτο εἰς πάντας μετέτεινα. τὸ γὰρ εὖ τὸ ὑφ' ἡμῶν. ὁ δὲ τὴν ἐμπαλίνη, τοὐναντίον τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, μὴ τὸ σῶμα κατατηκάσαι, ὑπνῶντα καὶ αὖ χαίνοντα, καὶ πᾶσι δυσαρεστοῦντα, καὶ λοιδορούμενον, σωρηδὸν ἐπιῤῥᾳφῶν τὰ πάνδημα ἐκάστῳ τῶν Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπη, μὴ τὸν ἱδρῶτα, καὶ τὸν ἐπὶ ἄκρον ὠνάβασιν. ἄλλος καταφρονεῖν χρημάτων παρακελεύσῃ, καὶ ἀδιάφορον εἶναι τὴν κτῆσιν αὐτῶν. ὁ δὲ ὡς αὖ πάλιν ἀγαθὸν

γαθὸν εἶναι καὶ τὸν πλοῦτον αὐτὸν ἀγαθόν. περὶ μὲν γὰρ τοῦ κόσμου τί χρὴ καὶ λέγειν; ὃς γε ἰδίαν καὶ ἀγώνισμα καὶ ἄκουσμα καὶ κοινὰ καὶ τοιαῦτ' ὀνόματα ἔσχεν ὀνομάτων ἑαυτοῦ ἀνάγκην ἰσοτίμων. καὶ τὸ πάντων θαυμαστὸν ἀπιστότατον, ὅτι περὶ τῶν ἀνικωλυτοτάτων ἔριδι καὶ φιλονεικίᾳ τοὺς λόγους ἐποιοῦντο, σφόδρα νικᾶν καὶ πιθανοὺς λόγους ἐπορίζοντο, ὥστε μέντοι ἴσως θαυμάζειν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μᾶλλον τὸ ψυχρὸν, ἢ πιθανὸν ἔχειν. καὶ ταῦτα οὐδὲν σαφῶς, οὐδ' ὅλως ποτὲ θαυμάζειν ἢ λυπεῖν καὶ ψυχρὸν ἢ πιθανὸν ἐν ταὐτῷ χρόνῳ. ἐπέσχεν μὲν ἴσως ἂν τοὺς ἐντυγχάνοντας τούτοις ὁμοίως, ἄρτι μὲν ἐπιθυμεῖν, ἄρτι δὲ ἀναβιβᾶσθαι ἅμα καὶ μή. ἔτι δὲ πολλῷ τοῦτο ἐκείνου ἀτοπώτερον, τοὺς γὰρ αὐτοὺς θεοὺς ἴσασιν ἐπιτηδείως, ἐναντιώτατα τοῖς αὑτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας. τοὺς γὰρ πλεῖστον παραινοῦντας χρημάτων, ὑφορᾶσθαι ἀπρίξ ἔχοντας αὐτῶν, καὶ περὶ τούτου σφόδρα φιλοτιμουμένους, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύοντας, καὶ πάντα ἄνω ποτὲ τούτου ὑποβρύχους. τοὺς τε τὰ δόξαι ἀποβαλλομένους, αὐτοὺς ἄνω πάντα ἐπιτηδεύοντας. ἅπαντάς τε αὖ ἁπλῶς ἀπαντᾶς πανταχοῦσιν, ἴδιᾳ δὲ μόνῃ τούτῳ προσηκηκόασιν. σφαλεὶς δὲ καὶ τοῦ-

nunciat. De mundo vero quid dicã? de quo ideas, incorporeas substantias, atomos, & inane, ac talem quandam pugnantium inuicem nominũ turbam audiebam, & quod absurdorum omnium maxime fuit absurdissimum, de contrarijs vnusquisque quum diceret, inuincibiles admodum et probabiles sermones adferebat, vt nec ei qui calidum, nec ei qui frigidum idem prorsus esse cõtenderent, contra quic quam hiscere potuerim, atq; id, cum tamen manifeste cognoscerent fieri nunquã posse, vt eadem res calida simul frigidaq; sit. Prorsum igitur tale quiddam mihi accidebat, quale solet dormitantibus, vt interdum capite annuerem, interdum contra abnuere. Præterea qũ multo erat istis absurdius, vitam eorum diligenter obseruans, comperi eam cum ipsorum verbis præceptisq; summopere pugnare. Eos enim qui spernendã censebant pecuniam, auidissime conspexi colligendis diuitijs inhiare, de honore litigantes, pro mercede docentes, oĩa denicq; numorum gratia tolerãtes. Ij vero q gloriã verbis aspernabantur, omnẽ uitę suæ rationẽ in gloriã referebant. Voluptatẽ rursus omnes ferme palam incessebant, clãculũ uero ad eam solã libẽ-

Peripatetici.
Academici eorũq; ἀτοπία.
Intrãq; partẽ probabiles disputationes,
& inde
Hactenus de doctrina nunc de uita.
Distributio, cõtemptores diuitiarum.
οἱ σοφοὶ
Gloriam
Voluptatis.

Cōclusio

ter confluebāt. Ergo hac quoq; spe frustratus magis adhuc ægre molesteq; tuli. Aliquantulū tamē inde memet consolabar, q̄d una cū multis & sapictib. & celeberrimis insipiensque essē, atq; vere adhuc ignarus oberrarē. Peruigilanti mihi tandē, atq; hisce de rebus mecū cogitanti, uenit in mentē, ut Babylonē profectus, magorū aliquē ex Zoroastri discipulis ac successoribus conuenirē. Audierā siquidē eos inferni portas carminibus quibusdam ac mysteriis aperire, & quem libuerit, illuc tuto deducere, ac rursus inde reducere. Oprime ergo me facturum putaui, si cum horum quopiā de descensu pacisceris, Tiresiam Bœotiū cōsulerem, ab eoq; perdiscerē (quippe qui uates fuerit et sapiens) quæ uita sit optima, quamq; sapientissimus quisq; potissimū elegerit. Ac statim quidē exiliens quam poteram celerrime Babylonem versus recta cōtendi. Quo cum uenio, diuersor apud Chaldæorum quendam hominem certe sapientem, atq; arte mirabilem, coma quidem canum, admodumq; promissa barba uenerabilē. Nomen autem illi fuit Mithrobarzanes, orans igit obsecransq; vix exoraui, vt quauis mercede uel let, in illam me uiam deduceret. Suscipiens vero me vir, primū quidem dies nouem

Ἐπαραμύθιον. Παραφυσιν ad modū defectus. ὁ λογισμός. A causa Magorū potentia, & superstitio. Cōcludit cōsilium. τὸ τελικὸν ἄπορον τῆς καταβάσεως. Narratio profectiōis & aduentus. Ἐπαρχθέντα προσωπεῖα ἀπὸ φύσεως habitus animi, & corporis a nomine

τῆς τῆς ἐλπίδος, ἔτι μᾶλλον ἰδὼν ἀχρεῖον, ἡρέμα παραμυθούμενος ἐμαυτὸν, ὅτι μετὰ πολλῶν καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ἐπὶ σωφρονεῖν σπουδαζόντων οὐκ ὀκνοῖς, ἐμοὶ, καὶ τἀληθῆ ἐπ' ἀγνοῶν πορίζεσθαι. καὶ μοι πῶς τὶ σπουδαιότερον οὕτως ἔνεστι, ἔλεξεν ἐς Βαβυλῶνα ἐλθόντα, μηθεὶς ἀνὴρ τῶν μάγων, τῶν ζωροάστρου μαθητῶν καὶ σπουδαίων. ἥκιστα δ' αὐτοὺς ἐπροθῦσαί τε καὶ τελετᾶς πᾶν οὐδὲν ἀγεννὲς τὰς ἄδου πύλας, καὶ κατάγειν οὗ ἂν βούλωνται ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω αὖθις ἀναπέμπειν, ἄειστον εἶναι γάμμιλον, παράλογον τοῦτον σπουδαξάμενον τῶν κατάβασιν ἐλθόντα παρὰ τειρεσίαν τὸν Βοιώτιον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ὅτι μάντιν καὶ σοφὸν, τίς ἐστιν ὁ ἄριστος βίος, καὶ οὗ ἂν τις ἕλοιτο διάφορον. καὶ δὴ ἀνὰ πηδήσας ὡς εἶχον τάχιστα, ἐξάνειμι δι' ἐχθυλῶν. ἐλθὼν δὲ, συγγίνομαί τινι χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ καὶ θρεπτηθέντι τὸν τίγριν, πολλῷ μὲν κόμῃ, γενείῳ δὲ μάλα σεμνῷ καὶ θαμίνῳ, τοὔνομα δὲ ἦν αὐτῷ μιθροβαρζάνης. δεηθεὶς δὲ καὶ καθικετεύσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ ἐφ' ὅτῳ βούλοιτο μισθῷ καθηγήσασθαί μοι τῆς ὁδοῦ. παραλαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ, πρῶτα μὲν ἡμέρας ἐνίκα καὶ ἕκαστον

ἦχθην ἅμα τῇ σελίνῃ ἀρξάμην
λυε, κατάγων ἐπὶ τὸ σύφρατλω, ἵνα
θεν προσαναστίλλοντα τὸν ἥλιον, ἕως
σίν ἵνα μαγῳδῶ ἐπιλίγωσι, ἧς ἡ σφό
βρα κατήκουσι. Ἔστορ γὰρ οἱ φαῦ
λοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ἐπί
προχον τι καὶ ἀσαφῶς ἐφθέγγετο πλὴν
ἀλλ' ἐώκει γε πνας ἐπικαλεῖσθαι δαί
μονας. μετὰ γοῦν τὴν ἐπῳδὴν τρὶς
ἀν μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύ
σας, ἐπανῆκε πάλιν, ἕδ'ινα τῶν ἀν
πάντων προβλέπων καὶ σιτία μὴν ὑ
μῖν τὰ ἀκρόδρυα, τοῦτον δὲ γάλα,
καὶ μελίκρατον, καὶ τὸ τῆς χάσσου
ὕδωρ, σὺν ᾗ ὑπαύριος ἐπὶ τ' πόας.
ἐπεὶ δ' ἄλις ἔχειν προδιατέσσαρας,
περὶ μέσας νύκτος, ἐπὶ τὸν τίγρη
δα τοταμὸν ἀγαγὼν, ἱκάθαρτός με
καὶ ἀπέμαξεν, καὶ πιεύγνισι δᾳδί, καὶ
σκίλλῃ, καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ
τῶν ἐπῳδῶν ἐκείνων ὑποτονθορύ
σας, εἶτα ὅλον με καταμαγδύσας, καὶ
παρελθὼν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ
τῶν φαντασμάτων, ἐπανάγει ἐς τ'
οἰκίαν, ὡς εἶχεν οὐνεκαδίσοντα, καὶ
τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πλοῦν ἤγομεν. οὗ
τος μὲν δὴ μαγικόν τι ἦν πολλῶν,
τὰ πολλὰ ἐοικῶς τῇ μανικῇ, ἐμὲ
δὲ τουτοισὶ φορῶν ἐνδυκοῦσα τῷ
πίλῳ, καὶ τῇ λυσσῃ, καὶ προσέτι τῇ
λύρᾳ, καὶ παρακλεῖσαι, ἦν ὡς ἥρω
τακέ

uem ac viginti eum luna si
mul incipies abluit ad Eu
phratē, mane solem orien
tem uersus perducens, ac
sermonē quempiam lon
gum musitans, quem nō
admodum exaudiebam.
Nam (quod in certamine
præcones inepti solent)
volubile quiddam atque
incertum proferebat, nisi
quod quosdam visus est
inuocare dæmones. Post
illam igitur incantationē
ter mihi in vultum spuens
deducit rursus, oculos nus
quam in obuium quen
quam deflectens. Et ci
bus quidem nobis glan
des erant: potus autem
lac atque mulsum, & Cho
aspi lympha, lectus vero
in herba sub dio fuit. At
postquam iam præparati
satis hac diæta sumus, me
dio noctis silentio ad Ti
gridem me fluuiū ducens,
purgauit simul, atq; ab
sterfit, faceque lustrauit ac
squilla, tum plurib-itidem
aliis, & magicum simul il
lud carmen submurmu
rans, deinde totū me iam
incantans, ac ne a spectris
læderer, circumiens, reduc
it domum, ita ut eram, re
ci procantem: ac reliqua
noctis parte nauigationi
nos præparauimus. Ipse
igitur magicam quandam
vestem induit, Medorum
vesti vt plurimum similē,
ac me quidem his quæ
vides, ornauit, claua ui
delicet, ac leonis exuuijs,
atque insuper lyra. Iussit
præterea vt nomē si quis

ἐς δ' πρα
χθ'ν.
τὰ δ' μὲ
βρόβαρα
ἰαδίους
πραχθῆν
τα, τὸ ἀ
τέρμον
A loco.
τὸ λέχε
θὲν, μὲν
πρῶτ'.
τὸ δ' ἐ
παρα
λειφθὲν.
ἡ σιτία
αὐτῶν.
ἐς ὕδωρ.
τὰ ἄλλα
πραχθέν
τα ὑπὸ
τ' μάγων
βαρβά
νους.
τὸ αὐλικὸν
τελικὸν
τὸ τῆς ἀμ
φωτίδ'
ἃ ἔχλν
ἐ παρα
κέλευ
σεν.

me roget, Menippum quidem ne dicerem, sed Herculem aut Ulyssem, aut Orpheum. Phi. Quid ita o Menippe? neque enim causam aut habitus, aut nominis intelligo. Men. Atqui perspicuum id quidem est, ac neutiquam arcanū. Nam hi qui ante nos ad inferos olim viui descenderant, putauit si me his assimilaret, fore vt facilius Aeaci custodias fallerem, atque nullo prohibente transirem, vtpote notior tragico admodum illo cultu emissus. Iam igitur dies apparuit, cū nos ad flumē ingressi in recessum incumbimus. Parata siquidem ab illo fuerant, cymba, sacrificia, mulsa, & in id mysterium denique quibuscunque opus erat. Imponentes ergo omnia præparata, ita tam & ipsi ingredimur tristes, lachrymisque implemur obortis. Atq; aliquantisper quidem influuio ferimur, deinde in syluam delati sumus, ac lacum quendam, in quem Euphrates cōditur. Tum hoc quoque transmisso, in regionem quandam peruenimus solam, syluosam atque opacam, in quam descendentes (præibat enim Mithrobarzanes) & puteum effodimus, & oues iugulamus, & foueam sanguine conspergimus. At magus interim accensam facem tenens,

Inuestigatio causarum.

Reddit causas istius habitus & mutati nominis.

Narratio de nauigatione.

ὁ χρόνος καὶ ὁ τόπος.

τὰ ὄργανα, καὶ σύνθημα εἶπε.

Profectio.

τὰ πρὸς χθόνια.

τὰ λοιπὰ θύονται, καὶ ἐπῳδὴ

Poetica.

τοῦ μὲ τοῦνομα, Μενίππου μὲν μᾶλλον, Ἡρακλέα δ' ἢ Ὀδυσσέα, ἢ Ὀρφέα φῂς, οὐδ' ὁντινοῦν τοῦδ' ὁ Μενίππιος ἐγὼ σωίημι τὴν αἰτίαν οὔτε τοῦ ἔχειν τὸ σχῆμα τοῦτο, οὔτε τῶν ὀνομάτων. Μεν. καὶ μὴν προσῆλθόν γε τοῖς, καὶ ὁ πάντων λῶν ἀπόῤῥητον. ἐπεὶ γάρ ὁ τοι πρὸ ἡμῶν ξῶν τὸν ἅδην κατελελύθει, ἤγετο, ἅμα ἐπεκάσαι αὐτοῖς, ῥᾳδίως ἂν τῶν τῆ αὐλακὶ φρουρῶν σφᾶς λαθὼν, καὶ ἀκωλύτως παρελθών, ἅτε σωματίου τραγικοῦ μάλα παραπεμπόμενον ὑπὸ τοῦ σχήματος. ἕως δ' ἦν ὑπέφαινεν ἡμέρα, καὶ κατελθόντες ἐπὶ τὸν ποταμὸν, πᾶσι σκευωρίοις ἐγυμνούμεθα. παρεσκευάσω δ' ὦν ἅπαντα καὶ σκάφος, καὶ ἱερεῖα καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλλα ὅσα πρὸς τὰς τελετὰς χρήσιμα ἐμβαλόμενοι ἐς ἄπαντα τὰ παρεσκευασμένα, οὕτω δὴ καὶ αὐτοὶ βαίνομεν ἀχνύοντες, θάλαμον κατὰ δάκρυα χέοντες. καί μέχρι μέν τινος ὑπῳρύσσομεθα ἐν τῷ ποταμῷ. εἶτα δ' ἐπιπλέομεν ἐς ἕλος καὶ τέλμα, ἐς ὃν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. πορευόμεθα τόδε δὴ καὶ ταύτῃ, ἀφικνούμεθα ἐς χωρίον ἔρημον καὶ ὑλῶδες, καὶ διὰ λιμοῦ, ἐς ὃ ἀποβαίνομεν, ἤγετο δὴ ὁ μὲ βοῶν ἁρπάσας, βόθρον τε ὀρυξάμενοι, καὶ τὰ μῆλα σφάξαντες, καὶ τὸ αἷμα πρὸς

πρὸ τοῦ Κέρβερον ἐσπέσαμεν, δὴ μά-
γ@ ἐν τοσούτῳ δεδοῦ κεκομένου τ'
ἔχον, ὑπ' ἔτι πρωΐας τῇ φωνῇ, πάμπο-
λὺ ἦν ἀφ' οἵου τι ἂν ἀκηκοὼς,
δαίμονάς τε ὁμοῦ πάντας ὑποδε-
δοῦ, καὶ τοὺς μὲ φρικώδεις, καὶ νυχίους
ἑκάτου, καὶ οὐκονόμου πορσεφόνης,
παραμιγνὺς ἀμάδαρβαρικά τινα καὶ ἃ
σημα ὀνόματα καὶ τοιαῦτα, ὑφ'
ὧν ἂν πάντα ἐκίνα ἐσαλεύθη, καὶ ὑπ'
ὀλίγου τοῦδε@ ἀπερρήγνυ
το, καὶ ἡ ὕλακή τοῦ κερβέρου πόρρω
θεν ἠκούετο, καὶ τὰ πρᾶγμα ὑπερκάτω
φως ἦν καὶ σκιερόν. ἐδέδεσαν δὲ
ὑπὸ νόθρων ἅπαξ ἑνὸς ἀϊδοῦς.
καταφανὴς δ' ἦν πολλὰ, καὶ ἡ λίμ-
νη καὶ ὁ πυριφλεγέθων, καὶ ὁ Πλούτωνος
τοῦ βασίλεια. κατελθόντες δ' ὅμως
οὖν τὸ χάσματος ὁ μὲν Ραδάμαν-
θυς ὀλίγωτα μικρὸν ἦν ὑπὸ
τὸν δ'ιον, ὁ δὲ κέρβερος ὑλάκησε
μὲν ἔτι, καὶ παρεκίνησε, τάχυ δὲ μου
κρούσαντος τὰ λύρα, παρεχώ-
ρησε ἐκπλαγέν ὑπὸ ἐμέλους. ἐπεὶ δὲ
πρὸς τὸν ἐλίμνην ἤλθομεν, μικρὰ μὲ
δὲ ἐπορακώθημεν. ἦν γὰρ ἤδη πλέρης
τὸ πορθμεῖον, καὶ οἱ μὲν ἐκ διαπλοΐας
πολυμαθίας δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ
μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλήν, ὁ
δὲ ἄλλο τι σωτηρίμμενος, ἐμοὶ
δοκεῖν ἐκ τῶν πολέμων παρόντες. ὅμως δὲ ὁ βάρβαρος χά-

nens, haud amplius iam summisso murmure, sed voce quam poterat maxima clamitans, dæmones simul omnes conuocat, Poenas, Erinnyes, Hecatem nocturnam, ex celsamque Proserpinam, simulq; polysyllaba quædam nomina barbara atque ignota commiscet. Starim ergo tremere omnia, & rimas ex carmine solum ducere, ac porro Cerberi latratus audiri, & iam res plane tristis fuit ac mœsta. Vmbrarum attimuit rex imis sedibus Orcus: Ac protinus quidem inferorum patebant pleraque, lacus Pyriphlegethon, ac Plutonis regia. Tum per illum defrendentes hiatum, Rhadamanthum propemodum metu reperimus extinctum. Ac certe berus primum quidem latrabat, commouitque sese. At quum ego lyram celerrime correptam pulsassem, cantu statim sopitus, obdormit, deinde posteaquam ad lacum venimus, tranare fere non licuit. Iam enim onustum erat nauigium, & ciulatu certe plenum. Vulneratis quippe in eo nauigabant omnes, hic femur, ille caput, alius alio quopiam membro luxatus, vsque adeo, vt mihi certe ex bello quopiam adesse viderentur. At optimus Cha-

ὑποδέσθαι ὀρθρεῖ carmini ambus magicis excitati. Secundus accessus ad inferos. Distributio. Conflictus habitus euentus. Occasio

Consilij habitus edeuntus.

ron, quum leonis videret exuuias, esse me ratus Herculem, recepit, transque vexit libens, tum exeuntibus quoque nobis monstrauit semitam. Sed quoniam iam eramus in tenebris, præcedit quidem Mithrobarzanes, ego autem a tergo continuus illi comes adhæreo, quoad in pratum maximum peruenimus asphodelo consitũ, vbi certe circumfusæ undique mortuorum stridulæ nos sequuntur vmbræ. Tum paulo procedentes longius, ad ipsum Minois tribunal accessimus. Erat ipse quidem in solio forte quodam sublimi sedens. Astabant autem illi Pœnæ, Tortores, mali Genij, Furiæ. Ex altera parte plurimi quidã adducti sunt ex ordine, longa fune vincti. Dicebantur autem adulteri, lenones, mœchi, homicidæ, adulatores, sycophantæ, ac talis hominum turba quiduis in vita patrantium. Seorsum autem diuites ac fœneratores prodibant, pallidi, uentricosi ac podagrici, quorum quisq; trabe vinctus erat, ferri pondere duorum talentorũ impositio. Nos igitur astantes, & quæ fiunt omnia cõspicimus, & quæ dicuntur, auscultamus. Accusant autẽ nouí quidam atque admirabiles rhetores. Philo. Quinam ergo hi, per Iouem sunt, ac ne isthuc quidem te pigeat dicere.

Men.

Tertius trãlitus p inferos.

Descriptio inferorũ, & eorum iudicij.

Minos Iudex.

Tribunal τὸ δικαστήριον.

Rei distributio.

Trãsitio. Attentio

ἀξίωσις.

ρον ὡς ἔοικε τῷ λεόντῃ, οἰηθεὶς μὲ τὸν Ἡρακλέα εἶναι ἐσκόπει ἐξαπίνης με, καὶ διεπορεύετό τε ἅσμενος καὶ ἀσφαλῶς διεσήμαινε τὴν ἀπαπόν. ἐπεὶ δὲ ἤμην ἐν τῷ σκότῳ, προῆλθε μὲν μίσθιος Βαρζάνης, ἐπόμην δ' ἐγὼ κατόπιν ἐκόλουθος αὐτῷ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνούμεθα τοῦ ἀσφοδέλου κατάφυτον, ἔνθα δὴ πρῶτα μὲν τοῦτο ἡμᾶς τετρίγυια τῶν νεκρῶν αἱ σκιαί. κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντος, περιεσώμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον, ὑπύχαιον ὑπό τινος ὑψηλῆς καθήμενον θρόνου. παρεστήκεσαν δὲ οἱ τοῦ δικαίου, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, καὶ ἀρχαῖα ἐκρέμαντο ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ προσώπου. πολλοὶ τινες ἐφέλκοντο ἀλύσεσι μακραῖς δεδεμένοι. ἐλέγοντο δὲ ἐν μοιχοὶ, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιοῦτον ὅμιλον τῶν πάντα κακῶν ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ οἵτε πλούσιοι, καὶ ὑδροπικοὶ προσῄεσαν, ὠχροὶ, καὶ προγάστορες, καὶ ποδάγροι, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν καὶ κόρακα δὲ τάλαντον ἐπικείμενος. ἐρεσθέντες δὲ ἡμεῖς, ἐφράσαμέν τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἤκουσμεν τῶν ἀπολογουμένων. κατεζόρουν δὲ αὐτῶν κατηγοροῦντες πικροί τε καὶ παράβροξοι ῥήτορες. Φι. τίνες θεοὶ πρὸς διὸς; μὴ γὰρ δικηγόρῃς καὶ τοῦτο ἄνδρε.

Μεν.

Μεν. οἶσθά που ταυτασὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτελουμένας σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων; Φι. πάνυ μὲν οὖν. Μεν. αὗται τοίνυν ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, κατηγοροῦσί τε, καὶ καταμαρτυροῦσι καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον, καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῶν ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν, ἅτε ἀεὶ συνοῦσαι, καὶ μηδέποτε ἀφιστάμεναι τῶν σωμάτων. ὁ δ' οὖν Μίνως ἐπιμελῶς ἐξετάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον, δίκην ὑφέξοντα κατ' ἀξίαν τῶν τετολμημένων, καὶ μάλιστα ἐκείνοις ὠργίζετο τοῖς ἐπὶ πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς τετυφωμένοις, καὶ μονονουχὶ καὶ προσκυνεῖσθαι περιμενόντων. τήν τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ὑπεροψίαν μυσαττόμενος καὶ ὅτι μὴ ἐμέμνηντο, θνητοί τε ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότες. οἱ δὲ ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα, πλούτους λέγω καὶ γένη, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ κάτω νενευκότες, παρειστήκεσαν, ὥσπερ τινὰ ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν. ὥστε ἔγωγε ταῦτα ὁρῶν, ὑπερέχαιρον, καὶ εἴ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν, προσιὼν ἂν ἡσυχῇ πως ὑπεμίμνησκον, οἷος ἦν παρὰ τὸν βίον, καὶ ἡλίκον ἐφυσᾶτό τε, ἡνίκα πολλοὶ μὲν ἕωθεν ἐπὶ τῶν προθύρων παρειστήκεσαν,

Men. Vmbras ne vnquã istas nosti, quas opposita soli reddunt corpora? Philo. Omnino quidẽ igitur. Menippus. Hæ nos igitur cum primum functi vita sumus, accusant, testantur, atq; redarguunt, quicquid in vita peccauimus, & sane quædam ex his digne admodum fide videntur, vtpote nobiscum versatæ semper, nostrisq; nusquam digressæ corporibus. Minos igitur curiose quemlibet examinans, impiorum relegabat in coetum, poenas ibi sceleribus suis dignas luiturum. In hos præcipue tamen incenditur, quos opes dum viuerent, ac dignitates inflauerant, quique adorari se fere expectabant, nimirum breui perituram eorum superbiam fastumq; detestatus, quippe qui non meminissent mortales ipsi cũ sint, sese bona quoq; mortalia cõsecutos. At nũc splendida illa exuti omnia, diuitias, inquã, genus, munia, nudi ac uultu demisso steterũt, tanq̃ somniũ quoddã, humanã hãc felicitatẽ recogitantes, adeo vt hæc dũ cõspicarer nimis q̃ delectatus fuerim. Et si quẽ eorũ forte agnouerã, accedens quiete aliquo modo submonui, qualis in vita fuerat, quãtoperecq; fuerat inflatus, tum cũ plurimi mane fores eius obsidentes, pulsi interim exclusiq; a famulis, illius expectabãt

Accusatores qui.

Poenæ.

Quos est potissimum maneans.

ωτπγια qui diuitum desũctorum.

Menippi οκρμα σμός.

egressum. Atipse vix tandem illis exoriens, puniceus, aureus aut versicolor, felices ac beatos se fa-
τὸ πρα- χθέν. turum salutantes putabat, si pectus dextramue porrigens, permitteret osculandam. Illi vero au-
ἐ ἐκέκρι- dientes ista molestefere-
ται iudex infernalis iudicat in gratiam. Dionysius Siciliæ tyrannus. Cyrenenses Aristippus eũ ab soluit a pœna ob beneficia in doctos collata. Tralatio ad locum supplicij, πρὸς τὸ κολασή- ριον. ἐ ἐκθέ- σεις τ δι- κῶν. σωμα- θροι. σμός. ἄλλο τι μισθωμᾶ μόνον. bant. At Minos quidam etiam iudicauit in gratiam. Quippe Dionysium Siciliæ tyrannum multis & atrocibus criminibus & a Dione accusatum, & graui Stoicorum testimonio conuictum, Cyrenæus Aristippus interueniens (Nam illum valde suspiciunt inferi, eiusq; plurimum ibi ualet autoritas) ferme iam Chimæræ alligatum absoluit a pœna, asserens illum eruditorum nonnullos olim iuuisse pecunia. Tum nos a tribunali discedentes, ad supplicij locum peruenimus. Vbi o amice multa & miseranda audire simul, ac spectare licuit. Nam simul & flagrorum sonus auditur, & eiulatus hominum in igne flagrantium, tum rotæ & tormenta, catenæ, Cerberus lacerat, & Chimæra dilaniat, cruciantur que pariter omnes, captiui, reges, præfecti, pauperes, mendici, diuites, & iam scelerum omnis pœnitebat. Et quosdam quidem

σὺ κλαῦσον, τὸν πρόεδρον ἄντ᾽ πολιᾶς νοντος, ὡθούμενος τε κ᾽ ἀπωλλύμε νοι πρὸς τ οἰκετῶν. ὁ δ᾽ μόγις ἂν πο τε ὀδατέλας αὐτοῖς ὑπερφυᾶν τιν, ὃ πολλ᾽ χυσ᾽ ἢ σμεσπίκιδε, δὶς δὲ μονας ᾖσο κ᾽ μακρίτε ἀποφάναν τὸν προσιόντας, ἢν τὸ σῶος ἢ τὸν λεξιὸν προτείνων ὀδίν καταφιλᾶν. ὁ κῆνος μ᾽ ὃν ἐνέβυτο ἀκκιόντος. τῷ δ᾽ Μίνως μία τις κ᾽ πρὸς χάριν ἐδικά δη δίκη. ἐν γὰρ ὁι σικελιώτᾶν Διονύσιον, πολλὰ κ᾽ ἀδίκημα ὑπὸ τ Διό γ κατηγορηθέντα, κ᾽ ὑπὸ τῆς σῶν καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρίσιππ ὁ κυρηνᾶῖος (ἄγουσι δ᾽ αὐτὸν ἐν τιμῇ, καὶ δύνατα μάλιστα ἐν τοῖς κάτω) μικρᾶ δ᾽ τῇ χιμαίρᾳ προσδήσαντα, παρέλυσε τῆς κατακλίκης, λέγων πολλοῖς αὐτὸν τᾶρ πεπαιδευμένον πρὸς ἀρχέλεον γενέσθαι λεξιόν. ἀποστάντος δ᾽ ὅμως τ δικαστηρίν πρὸς κολασέων ἀφικνεῖσθαι. ἐνθα δ᾽ ὦ φίλε πολλὰ κ᾽ ἐλεεινὰ ἦν ἀκοῦσαί τε κ᾽ ἰδεῖν. μαίγοντε γὰρ ὁμῶ φόβ ἠχούσ, καὶ οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τῷ πυρὸς ἐπεωμένων, κ᾽ τρο χλια κ᾽ κύφωνες τροχοὶ, καὶ ὁ χίμαιρα ἐσπάρατε, κ᾽ ὁ κέρβερ ἐδάκ δετο. ἐκολάζοντό τε ἅμα πάντες, ὅ σιλᾶς, δῆλοι, γραπται, πίνητες, πλούσιοι, πτωχοί. κ᾽ μετέμελε πᾶσι τῶν τετολμημένων. ἐνίους δ᾽ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν

ὄντος, ὑποῖοί ἔσαν τὴν ψυχὴν τετυλωμένοι. οἱ δὲ ἀναγνωρίσαντες τὸν, καὶ ἀπορρίψαντο, ἐδάκρυσε καὶ αὐτὸς βλέπων, μάλα δουλοπρεπῶς τε καὶ κολακευτικῶς, καὶ ταῦτα πῶς οἴει βαρὺς ὤν, καὶ ὑπερήφανος πρὸ τοῦ Κίου. τοῖς μὲν τοι πένησιν ἐμετέλεια τῶν κακῶν ἐδόκει, καὶ σχεδὸν ἀπαντα μύθοι ἀπελύοντο. καὶ μὴν κἀκεῖνα εἶδον τὰ μυθώδη, τὸν Ἐξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν φρύγα Ταντάλου χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γαμεῖ Τιτυόν, ὑράκλεες δέσ. ὧν κατὰ τὸ πεδίον ἐπέλθομεν ἀμφοῖν. ἐπεὶ θόντες δὲ καὶ τούτους, εἰς τὸ πεδίον ἐσβάλλομεν, ἐς ἀχερουσίαν, ὑρίσκομεν τε αὐτόθι τὰς ἡμιθέους τε καὶ τὰς ἡρῴνας, καὶ τὸν ἄλλον ὅμιλον τῶν ἡκιστα κατὰ ἴθυ καὶ φῦλα διατεμένους, τοὺς μὲν παλαιοὺς τινας καὶ σφριγῶντας, καὶ ὃς φησιν Ὅμηρος, ἀμβλωπούς· τοὺς δὲ νεκρὰς καὶ συνεσπάσθαι, καὶ μάλιστα τοὺς ἀγνεπλίας ἀφ' αὐτοὺς ὀξὺ τὸ σκληραγεῖν τῆς τε σκιᾶς. τὸ μὲν τοι σῶμα ἐν κόνει, ἢ πάνυ τι ἐν βάθρῳ. ἄκαιρος γὰρ ἀτιμία ἀλλήλοις γίνονται ὁμοίοις, τῶν δείλων γαμμωμένων, πλὴν μόγις καὶ σὺν πολλῷ ἀναθῷ γνῶναι αὐτοὺς ἐγνώσκομεν. ἔκειτο δ' ἐν ἀλήθειᾳ ἀμφοτεροὶ καὶ ἔσημοι καὶ

eorum, dum intuemur, agnouimus, videlicet qui nuper e vita discesserant. At hi se pudentes tum occultabant, nostroque subtrahebant aspectui, aut si nos aliquando respiciebant, id seruiliter admodum abiectèque faciebant, atque hi quidem quam olim putas, onerosi fastosique in vita? At pauperibus malorum dimidium remitteba tur, & quum interquiescerent, denuo repetebantur ad pœnam. Sed illa quoque quæ fabulis feruntur, aspexi, Ixionem, Sisyphum, Phrygiumque grauiter affectum Tantalum, genitumque terra Tityum, Dij boni, quantum? In tegrum stratus agrum occupat. Hos tandem prætereuntes, in campum venimus Acherusium, in quo rotasque, & aliam simul mortuorum turbam, in gentes, tribusque distributam, alios quidem vetulos quoslibet ac marcidos, atque (vt Homerus ait) y euanidos, alios vero iuueniles & integros, & hoc potissimum ob illam condiendi efficaciam Aegyptios. Verè dignoscere quemlibet haud proclive fuit, adeo nudatis ossibus omnes erant inuicem similimi, nisi qui vix tandem eos diu intendentes agnouimus. Quippe cōserti cōfundebāt obscuri

ἀπόρρητα τινα
Trāsitio ad alia θεωρ.
Campus Acherusius, siue Elysius Distributio.
Occupatio.

Aequalitas inferorum.

atq; ignobiles, nullumq; seruantes amplius pristinæ formæ uestigium. Cum igitur multi simul ossei conflerent, inuicem omnino similes, qui terrificũ quiddam per cauos oculorum orbes transpicerent, dentesq; nudos ostenderent, hæc libabam certe mecum, quonam signo Therſitẽa Nireo illo formoso discernerem, aut mendicum Irum a Phæacum rege, aut Pyrrhiam coquũ ab Agamemnone. Nihil eũ amplius veterum iudiciorum eis permanserunt, sed ossa fuerunt inter se similia, incognibilia, nullis inscripta titulis, nullisq; unquam dinoscenda. Hæc igitur spectanti mihi, persimilis hominum vita pompæ cuipiam longæ videbatur, cui præsit ac disponat quæ que fortuna, ex his qui pompam agunt, diuersos variosque cuiq; habitus accommodans. Alium siquidem fortuna deligens, regijs ornat insignibus, & tiaram imponens, & fatel lites addens, & caput diademate coronans. Alium serui rursus ornatum induit, hũc formosum esse fingat, hunc deformẽ atq; deridiculum fingit. nam omnigenum, ut opinor, debet esse spectaculum. Quin habitus quorundam plerunq; in media quoque pompa demutat, neq; perpetuo eodem finit ordine cultuq; progredi, quo prodierant. Sed ornatu commutato,

Irridet formosos & alios dispares fortuna

ὅμοιός εἰσι.

Distributio, fortuna hominũ uaria & incerta

Amplificatio. Humana uita fabula est.

τὰ μὲν τῶν πομπῶν, καὶ ὁ πόμπος πάντα.

καὶ αὐδὴν ἴεντῶν παρ' ἐμὴ κλέπτοφυλάττοντας, ὅστις τοσοῦτον ἐν τοῖς σκηνίτῶν καμίνοις, καὶ πάντων ὁμοίων, φοβερόν τι καὶ δύσκριτον διὰ τὸ κόσμον, καὶ γεμὴν τὰς ὀδόντας προφαίνοντας, ἐπόρνυν πρὸς ἐμαυτὸν, ὃ ἐγὼ συγκρίνω τὸν Θερσίτου ἀπὸ τοῦ καλοῦ Νιρέως, ἢ τὸν μετάτιμον Ἴρον ἀπὸ τοῦ Φαιάκων βασιλέως, ἢ Πυρρίαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. οὐδὲν γὰρ ἐπὶ τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρέμεινεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὀστᾶ ἦν, ἄδηλα καὶ ἀνεπίγραφα, καὶ ὑπ' οὐδενὸς ἐπιγνώσιμα. ταῦτά μοι ἐκεῖνα ὁρῶντι, ἐδόκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος τῇ πομπῇ μεγάλῃ προσοικέναι, καὶ ῥηγῶν δὲ καὶ ἰδιωτῶν ἕκαστα ἡ τύχη, διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς πομπεύουσι χρήματα προσάπτουσα, τὸν μὲν γὰρ λαβοῦσα ἡ τύχη, βασιλικῶς ἐξοπλίσασα, πάρεστι ἐπιθεῖσα, καὶ διαδήματι στεφανοῦσα. ἄλλον δὲ οἰκέτην χρήμασι πολλοῖς, ἐν ᾧ ἦν τὸ πολὺ ἐπὶ κόσμου, ἢ ἄμορφον καὶ γελοῖον παρασκευάσασα. παντοδαπὴ δέ μοι δοκεῖ γενέσθαι τῶν ἐσθήτων ἡ ἰδέα· πολλάκις δὲ ἐξ ἀνάγκης τῆς πομπῆς μεταλλαττούσης τὰ ἐνίων χρήματα, ἐκ τοῦ ἐς τέλος ἐξηκολουθοῦσι, διὰ τὴν τύχην.

ον, ἀλλὰ μεταμφιέσας ἡ μὲ Κροῖσον ἠνάγκασεν τὴν οἰκίαν ἡμῖν ἀκόλουθον σκηλὸν ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Μαύσωλον ἴσως ἐν τοῖς οἰκέταις τοιοῦτόν τινα, τὸν πολυπράγμονα τοῦτον μετονομάσαι. καὶ μέχρι μὲν τούτου ἔλαχεν χρῶμα τοῦ σχήματος, ὑποδὺς δ' ὁ τῆς τραγῳδίας καιρὸς παρῆλθεν, τὸν μὲν ὑπόκριτὴν τὸν σκηλὸν καὶ τὰ τοιαῦτα σκήπτρα καὶ τὸ σχῆμα μετὰ τῆς σάρκος, ἅπερ ἦν πρὸ τῆς γίγνεσθαι, μηδὲν τῆς πλησίον σῴζοντα, ἰδιώτην δὲ ἄνθρωπον ὑπάρχοντα, ἀπαλλάττει τὸν κόσμον ὑπαιδεὲς ἡ τύχη, ἀχθεσθεῖσά γε, καὶ ἀγανακτοῦσα ἅπερ οἰκέται πολλοὶ πεισθέντες, καὶ οὐχ ἅπαξ πρὸς ὀλίγον ἐχθέσαντο ἀποδύντες. εἶμι δὲ καὶ ἐπὶ τοὺς σκηλοὺς πολλάκις ὁρακίνα τὰ βασιλικὰ ὑποκριτὰ τούτου πρὸς τὰς χρείας ἡμέτερον, ἄρτι μὲν Κρίοντα, ἴσως δὲ Θάμυριν γεγονότα, ἢ Ἀγαμέμνονα, καὶ ὁ αὐτὸς ἀ νύξ μικρὸν ὕστερον Θυέστην μέλα σκηνῇ, τὸ τοῦ Κίνυρος ἢ Ἐρεχθέως ἐξέμιμα μιμησάμενος, μετ' ὀλίγον οἰκέτης προσλιθεὶς ὑπὸ τῶν συνεκδυσάμενος. ἔδυ δὲ πρᾶγμα ἴσως τὸ θάμυρον, ἀποδυσάμενος ἐκεῖνος ἐσθῆτα χρυσόπαστον ἐκείνῃ ἐλθὼν. καὶ προσπαίζον ἀποδιδοὺς καὶ τὰλλα ἀπὸ τῆς μιᾶς τῆς νύκτος καὶ ἑσπέρας πεσόντα ἐξέλαμψεν ὁ Ἀτρεὺς

mutato, Croesum quidem coegit serui captiuique vestes induere, Mæandrium autem olim inter seruos incedentem, Polycratis tyrannidem illigauit. Et aliquantisper quidem eo cultu permittit uti, verum vbi iam pompæ tempus præterijt, apparatū quisque restituens, & cum corpore simul exutus amictus qualis ante fuit, efficitur, nihilo a vicino differens. Quidam tamen ob inscitiam, cum suos fortuna cultus exigit, ægre ferunt atque indignātur, tanquam proprijs quibusdam bonis priuati, ac non potius alienis, quibus paulisper vtebantur, excuti. Quin in scena quoque uidisse te plerunq; puto histriones istos tragicos, qui (vt fabulæ ratio poscit) modo Creontes, modo Priami fiunt, aut Agamemnones. Idem (si fors tulerit) paulo ante tam grauiter Cecropis aut Erechthei formam imitatus, paulo post seruus, poeta iubente progreditur. At cum fabulæ iam finis affuerit, quisque auratas illas vestes exuens, personam deponens, & descendens a crepidis, pauper atque humilis obambulat, haud amplius Agamemnō ille Atreo prognatus, aut Creon Menœcei filius, sed Polus filius

Fortunæ bona nō ppria nostra sunt sed extranos posita, fluxa & caduca

Illustratio a similitudine a scenicis fabulis, earumq; personis, histriōibus que ducta

τὰ μετὰ δ θάμυ

Cōclusio

Obiectio.

ἀπόρρητος, ab exemplo uanā esse gloriam, quā plerique maximi uiri i hac uita expetunt.

ἱκανόν ἐστι γελᾶσαι τὸν πολύν γέλωτα.

ὕβρις πρόσταξις ἀποστολή, de regib. & satrapis.

lius Charicles Sunienſis Satyrus filius Theogitonis Marathonius. Sic ſe mortalium res habent, quemadmodū mihi tum ſpectanti videbatur. Phi. Dic mihi Menippe, iſti qui magnificos altoſque tumulos habent ſuperterram, & columnas, imagines, titulos, nihilo ne ſunt apud inferos plebeis quibuslibet umbris honoratiores? Men. Nugaris tu quidē, nā ſi vidiſſes Mauſolum, Carem illum dico pyramide celebrē, ſat ſcio nunq̄ ridere deſiſſes, ita in antrū quoddam abſtruſum deſpectūm abiectus ē, in reliqua mortuorum turba delitescens. Hoc tantē cōmodi mihi uideſ ex mo numēto referre, q̄ impoſi to tanto pōdere, laborat magis & premit. Nam cū Aeacus, o amice, locum cuique metitur, dat autem ei plurimum haud amplius pedem, neceſſe eſt contentum decumbere, ſeſeque ad loci modum contrahere. At vehementius multo riſiſſes, opinor ſi reges hoſce noſtros, ſatrapasque uidiſſes apud eos mendicantes, & aut ſalſamenta uendentes, aut primas ipſas literas urgente inopia profitentes, et quē admodum contumelijs a quouis afficiantur, atque in faciem cædantur, per-

δὴ Κρίσαν ὁ Μενιππίδη, ἀλλὰ Πάνυ μεγαλειώδη συνιδεῖν ὁμολογήσεις ἢ Σάτυρος ὁ Θεογείτονος μαραθώνιος, θνητὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἐστιν, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἐδόκει. Φι. ἀπό μοι ὦ Μένιππε, οἱ δὴ τὸν πολυτελῆ τοῦτον καὶ ὑψηλὸν τάφον ἐχοντες ὑπὲρ γῆς, ἢ στήλας καὶ ἀνδριάντας καὶ ἐπιγράμματα, ἆλλο τι πλὴν τοῦ παρ' αὐτοῖς εἶναι τῶν ἰδιωτῶν πτωχῶν; Μέν. λυπεῖ δ' ὅτ@, ἃ γὰρ ἐθέασο τὸν Μαυσωλὸν αὐτόν, λέγω δὴ τὸν κάρα, τὸν ἐκ τοῦ τάφου πάνυ εὐδόκιμον, οὐ οἶδα, ὅτι ἂν ἔφη παίσας γελᾶσαι, οὕτω ταπεινῶς ἐρριμμένον ἐν παραδείσῳ τινὶ, λευκάσιν ἐν ὕλῃ κειμένῳ δόμῳ τῶν πτωχῶν, ἐμοὶ φασίν, ὅσον τὸν ἀποκλάσαν τὸ μέτωπον, παρ' ὅσον ἐβαρύνθ@ πληγῶν ἀχθ@ ἐπικάμπτ@. ἐπεὶ δὲ γὰρ ἐσῆλθε ὁ Αἰακὸς ἀποματτόμενος τὸν τόπον, δίκωσι δὲ τὸ μέγιστον οὐ πλέον πόδὸς, ἐβιάζετο ἀγαπᾶντα κατακλίνεσθαι, πρὸς τὸ μέτρον συνελκύνων πολλῷ δ' ἂν, εἶμα, μᾶλλον ἠγάλλετο, εἰ ἐθεάσατο τοὺς παρ' ἡμῖν βασιλέας καὶ σατράπας, πτωχεύοντας παρ' αὐτοῖς καὶ τοτὲ ταπεινοπαθοῦντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα διδάσκοντας γράμματα ὑπὸ τῶν διδασκάλων τὰ ἀνημότατα. Φιλίππου γοῦν τὸν Μακεδόνα

μακιδόνα ἰγδ θεασάμενος, δεδ-
δι κρατῆρι ἐμαυτὸ δωκτύλιῳ.
ἐδέχθη δὲ μεδ ἐμ γενιδίῳ ὑπδ, μὲ-
δεῦ ἀκνύμενος τὰ σαπρὰ τῶν ὑ-
ποδημάτων, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλ-
λους ἐν ἰδίᾳ ἐν τοῖς τριόδοις μὲν-
γαπωῦντας, Ξέρξεν λέγω, καὶ
Δαρεῖον καὶ Πολυκράτεν. Φιλ.
Ἔτοπα δ᾽ ἀγῶ τὰ περὶ τῶν ἀνθρώπων
καὶ μικροῦ λέγ ἄπιστα. τί δὲ ὁ Σω-
κράτης ἐκεῖνος, καὶ Διογένης,
καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν; Μέν.
ὁ μὲν Σωκράτης κἀκεῖ πειρᾶτο
τοὺς φιλίππους ἅπαντας, σύνεσι
δὲ αὐτοῦ Παλαμήδη καὶ Ὀδυσ-
σεῖ καὶ Νέστορι, καὶ εἴ τις ἄλλος
λαλεῖ μικρός. ἔτι μὲν τοι ἐπιφύο-
σατο ἀληθῶς, καὶ διαβόητα ἐκ τῆς
φαρμακοποσίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ
βέλτιστος Διογένης παροικεῖ μὲ Σαρ
δαναπάλῳ τῷ ἀσσυρίῳ, καὶ Μί-
δᾳ τῷ φρυγὶ, καὶ ἄλλοις τισὶ
τῶν πολιτικῶν. ἀκνύων δὲ αἱμα-
ξοστόρων αὐτῶν, καὶ τὼν παλαιὼν τὸ
χὶν ἀκαμπτομένων, γελᾷ τε, καὶ
σκώπτει, καὶ τὴ πολλὰ ὄπιθεν ἐπ-
τακύμενος, ἅδδα μάλα πακέως κ᾽
ἀπλῶς τῇ φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς ἐκ-
τῶν ἐπαλύπτων, ἔστι δ᾽ ἀκάδια
τὼν ἄνθρας καὶ σχετικὴ ἀδα μὲ-
τοικίν, εἰ φρόντες τὸν Διογένη.
Φιλ.

inde atque vilissima mancipia. Itaque Philippum Macedonem conspicatus continere me certe non potui, ostensus est mihi in angulo quodam, detritos calceos mercede resarciens. Quin alios praterea multos erat videre mendicantes in triuijs, Xerxes videlicet, Darios, ac Polycrates. Philomides. Admiranda narras ista de regibus, peneque incredibilia, Socrates autem quid facit, ac Diogenes, & si quis est sapientium alius? Menippus. Socrates profecto etiam ibi obuersatur, omnesque redarguit, versantur autem cum illo Palamedes, Vlysses & Nestor, & si quis alius loquax mortuus. Adhuc equidem insiata sunt illi, & intumescunt ex hausto veneno crura. At optimus Diogenes Sardanapalo vicinus Assyrio, Midæque Phrygio, atque alijs item plurimis ex istorum sumptuosorum numero manet, quos quum eiulantes audit, veteris fortunæ magnitudinem recognitantes, & ridet & delectatur, ac supinus cubans, vt plurimum cantat, aspera nimis atque inuenusta voce illorum eiulatus obtegens, adeo vt id ægre ferentes, nec Diogenem ferre valentes de mutanda sede deliberent.

τὸ δεξιὸ σφίνωμα. Philippus calceorum resector.

τάλλα δ᾽ γῆς παραδόξα ματα. μιτάβλ σις. ἀφέρηται σις.

Tertia pars.

περὶ τοῦ ψηφίσματος τὰ τῶν πλουσίων ἢ ἀπὸ τῆς ἀποπλανήσεως λοιπόν. δ' ἐκκλησιάζουσιν ἀφόρητος. ἡ ἐκκλησία. οἱ ἐκκλησιασταί. τὰ δίκαια προσλήψεται.

Philonides. De his iam satis quidem, cæterum quodnam illud decretum est, quod initio dixeras aduersus diuites esse sanctum? Menippus. Bene admones. neicio enim quo pacto, quum hac de re dicere proposuissem, ab instituto sermone procul aberrauí. Dum igitur ibi versabar, magistratus concionem aduocauerunt, his verbis delicet de rebus, quæ in commune conducerent. Conspicientes ergo multos cõcurrere, cõmiscens meipsum mortuis, statim vnus & ipse eram concionatorum. Agitata sunt igitur & alia multa, postremo vero de diuitibus negocium. In quos posteaquam plurima fuissent obiecta, violentia, superbia, fastus, iniuriæ, assurgens tandẽ ex populo primas quidam, huiusmodi decretum legit.

Decretum.

Decretũ contra diuites factum.

ἡ δίκαιος γνῶσις ἔ ψηφίσματος. Diuitum pœnæ.

Quoniam, inquit, multa diuites perpetrant in vita, rapientes ac vim inferentes, inèpesque omni modo despectui habẽtes. Curiæ populoq; visum ẽ, vt cum functi vita fuerint, corpora quidem eorũ pœnas cum alijs sceleratorũ corporibus luant, animæ vero sursum remissæ in vitam, in asinos demigrent, donec in tali rerum statu quinquies ac vicies decẽ annorũ millia trãsegerint, assim

Φίλων. τοῦτο μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν πλουσίων; Μέν. ἐγὼ ὑπέμνησας. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως περὶ τούτου λέγειν προθέμενος πάμπολυ ἀπεπλανήθην τοῦ λόγου. διεστρέφοντο γάρ μου παρ' αὐτοῖς, προὐθέσπιζε δὲ πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἐμοῦ οὖν πολλοὺς συνθέοντας, ἀναμίξας ἐμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, δύθυς εἷς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιαζόντων. διεφθάρη μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ περὶ τῶν πλουσίων, ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγόρησε πολλὰ καὶ δεινά, βίαι καὶ ἁρπαγαὶ ὑβρεις, καὶ ὑπερηφανία καὶ ἀδικία, τέλος δικαστής τις τῶν δημοσίων ἀνέγνω ψήφισμα τοιοῦτο.

Ψήφισμα.

Ἐπειδὴ πολλὰ μὲν παράνομα οἱ πλούσιοι ἡμῶν παρὰ τὸν βίον, ἁρπάζοντες μὲν βιαζόμενοι, καὶ πάντα τρόπον τῶν κοινῶν κατα φρονοῦντες, δεδόκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐπειδὰν ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα τὰ αὐτῶν κολάζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν, τὰς δὲ ψυχὰς διαπεμφθέντας ἄνω εἰς τὸν βίον, κατελθεῖν εἰς τοὺς ὄνους, ἕως ἂν

ἂν ἡρ ἔοικε τοιούτῳ σχήματι ἀγωνίζεσθαι μηδεμίαν ἐπὶ πένητι καὶ ἀλήτῃ, ὃν οἱ ἐξ ὄνων γεγονότες καὶ ἀχθοφορεῖν δεῖ, καὶ ὑπὸ τῶν πωλούντων λοιδορούμενοι, τοιούτοις δὲ τοῖς ἐμοὶ ξένια ἀποτεθῆναι. ὅτι τῷ γέρων Κροῦσος σκιλλιτίσας τὴν ἀναίδειαν, φυλῆς ἀλιεωτικῆς. ὁ δὲ τὸν διαγκωνίσας τὸ ἡφαίστειον, ἐπιφθόνως μὲν αἱ ἀρχαὶ, ἐπιχαροῦσαν δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐπιβὰς ὁ μέσος ὁ Βεσσὸς, καὶ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος. οὕτω γὰρ ἐντελῆ γίγνεσθαι, καὶ κύρια τὰ ἀναγορεύμενα. ταῦτα μὲν δὴ σοι, τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ εἶπόν ἀφίγμην ἔνιοι, ὅτι Παρρησία προσελθὼν, ἱκέτευον συνιδεῖν τὰ πάντα ἀναγκαίως. ἐκεῖνος πρὸς μὲ, σοὶ δοκῶ μᾶλλον ἀγνοεῖν τὸν ἄνδρα βίον. ὁ δ' ἐλάσσων, ἴσως δὲ καὶ σοφόν τι γεγρύλλιον, καὶ ὠχρὸν καὶ λεπτόφωνον. ὃ τίνιον φασὶ, τῶν μὴ ἐπαίων οἶδέ σε τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τὴν σοφῶν ἐγένετο, οὐ τὰ γιγνωσκόμενα ἐστὶ τοῖς. ἄτερ δὲ διαμαλάξασα πρός σε, ἀπέρρησε γὰρ ὑπὸ τῆς Ραδαμάνθυος. μισθωμαι, ἔφη, ὦ πατρίδιον, ἀλλ' ἀπὸ, καὶ μὴ πειθόμενα μοι σοῦ σοφόν πορον περιόντα ἐν ἔοικε. ὁ δὲ λύ μοι ἀπαγαγέσθαι, καὶ σοὶ τῶν ἄλλων ἀποπαύσασι, ἡρέμα προσκύ-

asini semper ere asinis renati, onera ferentes, atque a pauperibus agitati. Dein vt liceat illis e vita excedere. Hanc sententiam distit Calcarinis patre Aridello, patria Manicensis, tribu Alibantia de. Hoc recitato decreto, approbauerit principes, scinit plebs, adfremuit Proserpina, allatranit Cerberus, sic enim rata quae inferi statuit, authenticaque fiunt. Quae igitur in cõcione agebantur, erant huiusmodi. Tum ego stratim, cuius gratia veneram Tiresiam adeo, atque illi re, vti erat, ordine narrata, supplicaui, vt mihi diceret, quod nam optimum vitae genus putaret. Hic vero subridens (est autem senioculus quispiam caecus, pallidus, voce grãcili) o fili, inquit, causam tuae perplexitatis scio a sapientibus istis profectam, haudquaquam idem inuicem ijsdem de rebus sentientibus, verum haud fas est id tibi prodoqui, siquidem quod Rhadamãthus interdixit. Nequaquã, inquam, o patercule, sed die amabo, neque me contemnas, qui in vita te etiam ipso cacior oberro. Abducens ergo me, procul ab alijs auferens, ad nues mihi inclinans, Optima est, inquit, idiotarum priuatorumque vita, ac prudentior. Ideo ab insipientia

Clausula.
Secunda Dialogi pars scitatoria.
Scisitatio.
Tiresiae descriptio.
Tergiuersatio.
Instat rogando.
Responsio.
Summa & scopus totius argumenti.

cessans alta cogitandi, & fines & principia inspiciendi, & vafros hosce syllogismos despuens, atque id genus omnia nugas aestimans, hoc solum in tota vita persequere, vt præsentibus bene compotis minime curiosus, nulla re sollicitus, quamplurimum potes, hilaris vitam ridēsque traducas. Hæc quum dixisset, rursus in asphodelorum pratum sese corripuit. Ego igitur (nam & nunc vesperascebat) age, inquam, o Mithrobarzane, quid cunctamur? ac non hinc rursus abimus in vitam? Ad hæc ille: Confide, inquit, o Menippe, breuem quippe facilemque tibi monstrabo semitam, & me protinus abducens in regionem quandam magis priore tenebricosam, manu procul ostendens subobscurum tenueque, ac velut per rimā influens lumen, illud, inquit, Trophonii templum est, atque illac ad inferos e Boeotio descenditur, hac ascendes, atque illico eris in Græcia. Ego igitur hoc sermone gauisus, salutato Mago, difficile admodum per angustas antri fauces fabrepens, nescio quo pacto in Lebadiam peruent.

Πρόσπολος

Epicureum consilium.

Cōclusio

Discessus ab inferis & reditus i Græciam.

Cōcludit Dialogū

τὴν ἄνεσιν· εἶτ' οὐ πολὺ σοφώτερον, ἢ τὴν ἀφροσύνην παρασκευάσεται μετὰ ῥᾳστώνης, καὶ τίλλε καὶ ἀρχὰς ἀναιρῶν, πανταπάσας ἢ σωφρόνει τοῦτ' συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγοῦ μόνον· ταῦτα μόνον ἐξάπαντος θεράπευε, ὅπως τὸ παρὸν εὐθύμως, παραβάλλῃ γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ μὴ μανῶν ἐπιτείνῃς· ἂν δὲ ἀπόθῃ, πάλιν ὄρτο κατ' ἀσφοδελὸν λαμβάνων. ἐγὼ δ' ἤδη καὶ γὰρ ἑσπέρα ἦν, ἄγε, φάσκοντος τοῦ Μιθροβαρζάνου φαμί, τί ἀμελλόμεθα, καὶ οὐκ ἄπιμεν αὖθις εἰς τὸν βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, θάῤῥει, φησὶν ὁ Μίνιππε, ταχεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπροφάσιστον ὑποδείξω ἀναπλοῦν. καὶ δὴ ἀπαγαγὼν με πρός τι χωρίον τῶν ἄλλων σοφωτέρους, δείξας τῇ χειρὶ κατόπτεσθαι ἀμαυρόν τι καὶ λιπαρὸν δασὺ ὀπῆς πλοῦς φέρειν ὑφίησιν, ἐκεῖνο, ἔφη, ἐστὶν ὃ δὴ τὸν Τροφωνίου κάτοδον· σὺ δὲ ἀπὸ βοιωτίας ταύτῃ ἂν ἀναβαίης, καὶ εὐθὺς ἐσῃ ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. εἰπὼν δὲ τοῦτο ἐμὲ ἀπωσάμενος, ἐλισσόμενόν μέλα σῴζειν τὸν σωμάτιον ἀφῆκεν, οὐκ οἶδ', ὅπου ἐν Λεβαδείᾳ γήτομαι.

Τὸ

TIMON SI/
VE MISANTHROPOS.

Eraſ. Rothero. interp.

Ornatiſsimo iuris vtriusque Doctori Thomæ Ruthallo Secretario Regio, poſt Epiſcopo Dunelmenſi, Eraſ. Rothe. S. P. D.

VIde quantum audaciæ mihi ſuppeditet ſingularis quædam ingenij tui, morumq; facilitas, humaniſsime Ruthalle: qui cum neutiquam ignorem te inter Aulicos primores, vel autoritate, vel gratia, vel ſplendore, vel eruditione præcipuum eſſe, tamen non verear meas nugas rudes adhuc, vixq; è prima ſcheda repurgatas ad tuam excellentiam mittere. Sed quid facerem? Iam vrgebat nauita, ventos & æſtum nulli ſeruire clamitans. Itaq; ne nihil

mei

mei apud hominem tam noſtri ſtudioſum relinquerem, id quod tum forte erat in manibus, Miſanthropum miſi, nimirum ad virum vnum omnium Philanthropotaton. Is eſt Luciani Dialogus, quo vix alius lectu, vel vtilior, vel iucundior: verſus quidem ille iampridem ab alio neſcio quo: ſed ita verſus, vt interpres hoc modo demonſtrare voluiſſe videatur, ſeſe neque Græcè ſcire, neque Latine: nec temere adeo quis ſuſpicetur eum interpretem ſuborna-tum eſſe ab iis, qui Luciano malè volunt. Tu noſtram hanc audaciam boni conſules, & Eraſmum in eorum numero pones, qui tui ſunt amantiſſimi. Vale, Londini Anno, D. M. IIII.

ARGVMENTVM.

Hoc Dialogo de diuitiis tractatur. Quis ſcilicet verus Diuitiarum vſus ſit, & quomodo retineantur. Quibus potiſsi-

potissimum obueniant, & quales reddant possessores. Occasio Dialogi à persona Timonis sumpta est, quem Athenienses, quòd inhumanus planè esset, hominumq; congressus ac societatem vitaret, imò etiam publicis malis gauderet, μισάνθρωπον appellarunt: cuius mortui quoque sepulchrum (vt scribit Suidas) inaccessum & inuium factum fuit, cùm mare, tanquam ipsum quoq; perosum illius inhumanitatẽ, inũdatione eam terræ partem, vbi sepultus erat, à reliqua abstractã secluisset. In quo & tale Epitaphiũ inscriptum fuisse fertur.

Hic iaceo, uita miseraq; inopiq; solutus,
Nomen ne queras, sed malè tute peri.

Huic igitur Timoni similes reddi & diuites, videtur intellígere velle Lucianus, vt pote quos diuitiæ et fastuosos et insolentes, & planè barbaros, efficere cõsueuerunt. Fingit autem ab initio diuitem fuisse, sed ob liberalitatem, & quòd absq; iudicio in quosuis benignus esset, ad paupertatem redactũ esse.

Quam

Quam rem cũ Iupiter ex ipſius quere-
la, qua cũ illo expoſtulãdo, in hominũ
malitiã & ingratitudinẽ à principio in-
uehitur, cognouiſſet: miſertus illius, eò
quòd & in deos pius fuerat, & multa
illis ſacra peregerat, diuitẽ denuo face-
re ſtatuit, ac Plutũ cum theſauro ad ip-
ſum mittit, Qui principio ire detrectat,
oſtendens illum ſua culpa pauperẽ fa-
ctum eſſe, & cum talibus hominib. mi-
nimè perdurare ſe poſſe, atque æquè o-
diſſe eos, ut ſordidos atq; auaros illos,
qui nunquã omnino ſe utãtur. Medio-
critate enim utendi ſe gaudere. Atque
hic locus uſum diuitiarum, & quomo-
do cõſeruari eædẽ debeant, docet. De-
inde cum Iupiter in ſententia perſiſte-
ret, atq; ita Plutus ducente Mercurio
ad Timonẽ pficiſceretur, inter eundum
fingit claudicare, ibi, interrogãte Mer-
curio, cauſam eius rei reddit, q; quoties
à Ioue mittatur, tardè incedat, neq; vi-
deat quorſum eat, neque norit ad quos
eat: quoties autem á Dite mittatur, etiã
alatũ eſſe. Quo figmento ſignificare vi
detur

detur, improbos ac malos semper melioríb. succesſibus frui: probos aũt, & à Ioue dilectos, aut nunquã, aut tarde in hac vita felices ac diuites fieri. Poſtremò interrogatus à Mercurio, cur deformis ac pallidus, tãto opere ametur ab hominib. reſpõdet. Inſcitia, ac cæcitate illorũ hoc fieri. Atq; ibi cũ alios affectus ſuos exponit, quæ omnia poſtremò actione, & quaſi ipſa re cõprobãtur, dũ Timonẽ ab initio, Plutum reijcere atq; auerſari fingit, vtpote ex pauptate modeſtũ ac temperantem iam factum, & agnoſcentem ſuperiora mala, in quæ ex Diuitiarum copia inciderat. Mox eundem acceptum eum ſumma cura aſſeruare, tumidumq; & inſolentem, omnes homines alios vitare atq; contemnere. Additis ad finem etiam adulatoríbus, ſcurris, aſſentatoríbus, ſycophãtis, fumi venditoríbus & id genus alijs, qui vt corpus vmbra, ſic ipſi diuitias atq; fortunam comitantur.

TIMON

Luciani

ΤΙΜΩΝ, Η ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Timon siue Misanthropos.

Querela, & expostulatio cum Ioue.

Expostulatio cum Ioue, & hominū prauitatē & malitiā inultam ferre non posse.

προσαγόρευσις ἀρωνικὴ καὶ βαρρᾳλέα. ἐρώτησις ἐπιχλεύασις ψευδῶν κλαγγῆς.

Ζεῦ φίλιε καὶ ξένιε καὶ ἑταιρεῖε, καὶ ἑρκεῖε, καὶ ἀστροπητὲ, καὶ ὄρκιε, καὶ πυριλαμπέτα, καὶ ὀβριμόβρεμε, καὶ ἄλλο ὅτι σοι ἐμβρόντητοι τοῦτοι καλοῦσι, καὶ μάλιστα ὅταν ἀποθυμῶσι πρὸς τὰ μέτρια. τότε γὰρ αὐτοῖς τολμώντεσσι γινόμενος ὑπερόπλως τὸ πίπτον τοῦ μέτρου, καὶ ἀνεπλήρωσε τὸ κεχωσὸς τοῦ ῥυθμοῦ· ποῦ σοι νῦν ὁ βαρύβρεμος ἐκεῖνος τυπὸς, καὶ ὁ ἀθώλωτος καὶ ἀργῆς, καὶ σμερδαλέος κόμπος; ἀσπασίως γὰρ ταῦτα λῆρος ὄντα ἀπεκύμηνε, καὶ κατηνὲς ποιητικὸς ἀστραπήν, ἐξ οὗ πατάγου τῶν ὀρομάτων. τὸ δὲ ἀσίδιμόν σε, καὶ ἐκκόλαπτον ὅπλον καὶ πρόχαρμα, ἐκ οἱῶν ὅπως τελέσει ἀστοχεῖ

O Iupiter Philii & hospitalis, sodalitie, domestice, fulgurator, iusiurandice, rubicoge, grandifrepe, & si quod aliud tibi cognomen attoniti Poetæ tribuunt, maxime quum hærent in versu. Nam tum illis tu multinominis factus, carminis ruinam fulcis, metrique exples hiatum. Vbi tibi nunc magnicrepum fulgur, grauifremum tonitru? Vbi ardens, candens ac terrificum fulmen? Nam hæc omnia iam palam apparet nugas esse, fumumque poeticum, nec omnino quicquam præter nominum strepitum. Sed decantata illa tua arma eminus ferientia exprompta quæ, nescio quomodo penitus extincta sunt, frigentque, adeo vt ne

πίσθη, καὶ ψυχρόν ἐστ, μηδὲ ὀλίγον αἰτιᾶσθαι ὀργῆς κατὰ τῶν ἀφ' ὑμῶν ὑπομενόντων ἀξιοῦντα. θαῤῥῶν γοῦν τῶν ἐπιορκεῖν τις ἐπιχειροῦντων ἔωλον ἔγκλημα φοβηθεὶς ἄν, ἢ τῷ τὸ παράδειγμα τοῦτον κόλασιν οὕτω δεινὸν ἅπαντες ὑπομένειν δόξαι τοῖς, ὡς πῦρ μὴ ἢ καιρὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ διϊέναι, μόνον δὲ τοῦτο οἶδα ἀσφαλούμενον τὸ πρᾶγμα τοῦτον, ἵνα μὴ ἀπλησθήσονται ἀφορῶντες. ὅστε ἤδη σοὶ ταῦτα βουλεύεται καὶ ὁ Σαλμωνεὺς ἀνδρεῖον ἐπόλμα, οὐ πάνυ βιαίως τοῦτον ὧν πρὸς οὕτω ψυχρὸν τῷ ὀργίλῳ Διΐ, θερμυνόμενος γὰρ μεγαλαυχοῦμεν. πῶς γὰρ ὅπου γε καθάπερ ὑπὸ μαστιγίου καθοδηγεῖ, ὃς οὔτε ἑᾷ ἐπιορκοῦντα ἀκινδύνως, οὔτε τοὺς ἀδικοῦντας ἐπισκοπεῖ, λημᾷ δέ, καὶ ἀμβλυώττει πρὸς τὰ γιγνόμενα, καὶ τὰ ὧτα ἐκκεκώφασι καθάπερ οἱ παρηκοότες. ἐπεὶ νέος γε ἦν καὶ ὀξύθυμος ὢν καὶ ἂν μᾶλλον τῷ ὀργίλῳ, πολλὰ κατὰ τὴν ἀδικίαν καὶ βιάσεις ἐπόησε, καὶ οὐδέ ποτε ἤγετο τότε πρὸς αὐτὸν ἐκ χάριτος, ἀλλ' ἀεὶ ἐνῆργον πάντες ὅ κεραυνὸς ἦν, καὶ ἡ αὐγὴ ἐπιστέφει, καὶ ἡ βροντὴ ἐπατάττετο, καὶ ἡ ἀστραπὴ σωφρονίζει ὅσπερ ἀεὶ ἀκροβολισμὸν προπαίζοντες, οἱ σεισμοὶ δὲ καὶ κατὰ

vt ne minimã quidem ſcin tillulam iracundiæ aduerſus noxentes reliquam ob tineant. Itaq; citius quinis ex his qui peieraturi ſunt, extinctum elichniũ metue rit, q̃ flammã fulminis cum ęta necantis, adeo tritionẽ quempiam incutere vide ris eis, ut ignẽ quidem aut fumũ ab illo proficiſcentẽ nihil quicq̃ formident, ue rum hoc ſolũ vulneris in ferri poſſe iudicent, ut fuli ginẽ compleatur. Quibus rebus factũ eſt, ut iam Sal moneus tibi ſit auſus etiã obtonare, neq; id admo dum ab re, quippe aduerſus Iouem uſqueadeo ira frigidum, vir ad facinora feruidus, audaciaq; tumi dus. Quid ni enim faciat, vbi tu periride ac ſub man dragora ſtertis, qui neque peierantes exaudias, neq; eorũ qui flagitia cõmittũt reſpectũ agas? Cæcutis au tem ſippitudine, & hallu cinaris ad ea quæ fiunt, au reſcq; iam tibi obſurdue runt, inſtar horũ, qui ętate defecti ſunt. Quãdoquidẽ cum iuuenis adhuc eſſes, acriq; animo, vehemẽsq; ad iracundiam, permulta in hominẽs maleficos ac violentos faciebas. Neq; tum unq̃ tibi cum illis erãt inducię, ſed perpetuo ſul men erat in negocio, per petuo obuibrabatur Ae gis, obſtridebat tonitru, fulgur continenter iaculo rum in morem, denſiſſime ex ędito loco deuolentiũ

Ætenus a tio hyper bolica.

A conſe quẽtibus & exem plo.

ἐπίκρισις.

ἐπιμονὴ τῶν ὀργισμῶν

Ratio & co modara tio actio num ęta tis utriuſ que.

τὰ πρὸς τὸ μὴ παραλαμβάνειν.

τὰ ὑπὸ τοῦτον anteacta

Q vsq;

torquebat, terrę quassationes, cribri instar frequętes ad hęc nix cumulati, neq; nō grādo saporū in more, atq; ut tibi molestę disserā, imbresq; rapidi, & violenti, ac flumen ątidie exundans. Hinc tantū repente Deucalionis ętate naufragiū ortū est, vt omnibus sub aqua demersis, uix unica scapula seruare tur, quę in montē Lycorē appulit, humani generis quasi scintillulas quasdam seruās, unde sceleratius etiam genus in posterū pro pagaret. Nimirū igitur dignū secordia pręmiū ab illis reportas, cum iam nec sacra faciat tibi quisquam, nec coronas offerat, nisi si quis obiter in Olympicis ac ira ne is quidē rem admodum frugiferam facere uidętur, sed priscum quendam ritum magis referre, ac pene Saturnum, o deorum generosissime, te reddunt, magistratu abdicantes. Omitto loqui, quoties iā templū tuū sacrilegio cōpilarint, cum tibi etiam ipsi in Olympiacis manus admoliri sunt. Atqꝫ interea tu altifremus ille pigritabaris, vel excitare canes vel vicinos aduocare, vt auxilio accurrentes illos cōprehenderent, cum etiā dum adornarent ad fugā, sed generosus, Gigantūqꝫ extinctor, & Titanū victor sedebas, quum tibi cæsaries ab illis circum tonderetur, decem cubitale fulmē dextera tenēs.

ἀκούεις.

τὰ περὶ Δευκαλίωνος ναυαγίου τῶν ἀνθρώπων.

A consequentib, & eventu

Inuehitur in hominū ingratitudinē, & impietatem.

ὀνειδίζει σφόδρα.

Horum

νηδὺν, καὶ ὑ χιὼν σωρηδὸν, καὶ ὑ χάλαζα πυκνὴ δὲν, καὶ ἵνα σοι φορτικῶς ἀπολίγωμαι. ὗτοι τε ῥαγδαῖοι καὶ δίκαιοι, καὶ ἀμέσως ἐκάστοτε ἀγαθὸν. ὥστε πηλικαύτη ἦν ἀνάγκη χρόνου ναυαγίας ἐπὶ τῷ Δευκαλίωνος γένετο, ὡς ὕδατος ἀχλὺν ἀπάντων κατακλύσαντος, μόγις ἓν ἢ κιβώτιον περισωθῆναι προθάλασσαν τοῦ Λυκωρέως, ἀνθρώπων ἢ σπερμάτων ἀνθρωπίνων σκαφυλάττον ἐς ἐπιγονὴν κακίας μείζονος, τοιγαροῦν ἀκόλουθόν ῥᾴθυμίας τὰπὶ χεῖρα κομίζῃ παρ' αὐτῶν οὔτε θύοντός σοι τινὸς, οὔτε στεφανοῦντος, ἐπεὶ μήτις ἄρα παρέλθοι ὀλυμπίων, μὴ ὅτος οὐ πάνυ δικαιοῦται τοιᾶδε δοκεῖν, ἀλλ' ἐς τὸ θεῖον τί ἀρχαῖον σωτηλῶν. καὶ κατ' ὀλίγον χρόνον σε, ὦ θεῖον γενναιότατε, ἀπὸ φόνου σοι, παρασάμβοι δύμεθ. ἰδὲ γάρ, ὁ πολλάκις ἤδη σε τὸν νεὸν συλήσασιν, οἱ δὲ μὴ αὐτῷ βίᾳ τὰς χεῖρας ὀλυμπιάσιν ἐπιβεβλήκασι, καὶ σὺ δ' ὑφορμίζῃς ὠκυπόδας ἢ διώξασθαι τοὺς κύνας, ἢ τοὺς γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὃς βοηθήσωσι δὴ αὐτῷ συλλαβοῦσιν, ἐπὶ συσκευαζομένους πρὸς τὴν φυγήν. ἀλλ' ὁ γενναῖος, καὶ μεγαλόλιθος καὶ τιτανοκράτωρ ἐκάθησο, τοὺς πλοκάμους πεκερόμενος ὑπ' αὐτοῦ, δεκάπηχυ κεραυνὸν ἔχων

ἔχομεν τῇ ἀξιᾷ. ταῦτα τοίνυν ἅ θαυμάσιε πῶς ποιήσεις οὕτω ἀμελῶς παροράσας; ἢ ποτε κολάσῃς τοσούτους ἀδικίας; πόθεν Φαέθων τόν τε Δευκαλίωνος ἱκανοὶ πρὸς οὗτος ὑπόδικοι γενέσθαι βίον τε βίῳ; ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ ἐάσας, τὰμὰ ἔπω, τοὺς ἐμοὺς Ἀθηναίους ἐς ὕψος ἄρας, καὶ πλουσίους ἐκ πανδεοῦς ἀποφήνας καὶ πᾶσι τοῖς δυομένοις ἐπισυρόμενος, μᾶλλον δὲ ἀφορόμενος ἐς σύριγγα τῶν φίλων ἐκχέας ἢ πλύτερον, ἐπειδὴ πίνης σχεδὸν ταῦτα ἐγνώσμην, οὐκ ἔτι οὐδὲ γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν οὔτε προσλείπουσιν οἱ τέως ὑπομένοντές με καὶ προσκωμῶντές, κἄκτα ἐμοῦ νοσοῦντος ἀνηρτημένοι. ἀλλ' ἦν που μὴ δόξῃ βασίλειον ἐντύχῃ τινὶ αὐτῶν, ἅπαξ ἵνα σβέλω τε λαοῦ πικροῦ ὑπάλοιτο, ὑπὸ τῆς χρόνου ἀδικηθεὶς παρόδου, μηδὲ ἀγανοήσῃ, οἱ δὲ καὶ πόρρωθεν ἑόντος, ἱκτίρουσι ἱκτείνοντα, δυσάκουστον καὶ ἀπροπάκαρον θάλασσα ἔφυσα ὑπολαμβάνοντος, τὸν οὐ πρὸ πολλοῦ σωτῆρα μὴ δύργιτον ὧν τῶν γνωρίμων, ὅστις ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ τοῦτο τὸ ἰσχάτιον πρὰ πόδα, ἀναλάμβανε διορύσσει, ἀγάλλεται τῷ γῆν ὑπομιδὲ ὀλολύζει τε ἀρᾶν, τῇ ὀργῇ καὶ τῇ δικίλλῃ

Horum igitur, o præclare, quis tandem erit finis, quę tu adeo secure despicis? Aut quādo de tantis maleficijs pœnas sumes? Quot Phaethontes aut Deucaliones, satis idonei sint ad expiandum tam in exhaustam morum iniquitatem? Et enim vt de commūnibus sileā, de ijs quæ mihi acciderunt dicam, quum tam multos Athenienses in sublime euexerim, ex pauperrimis diuites reddiderim, cunctisq; quotquot opus haberēt, suppeditarim, imo semel uniuersas opes in amicos iuuando effuderim, simulatq; his rebus ad inopiā deueni, iam ne agnoscor quidē ab illis, nęc aspicere dignantur me, qui dudum reuerebantur, adorabāt, meoq; de nutu pendebāt. Quod si quādo per uiā ingrediēs, forte fortuna ī eorū quēpiā incidero, pinde ut euersam hominis iā olim defuncti statuā, ac temporis lōgitudine collapsā prętereūt, quasi ne norint quidē. Alij uero & procul cōspecto me, alio sese detorquēt, existimantes sese īauspicatū, abominā dūq; uisurus spectaculū, quem nō ita pridē seruatorē & adiutorē suū esse prædicabāt. Itaq; prementib. malis ad extrema redactus consilia, ligone artepto, terram exerceo quaternis cōductus obolis, atq; hic cum solitudine, cumq; ligone philosophor. Hoc

ἀξίωσιν.

Desertē a deneris querela ad spem.

ὀδυρμὸν.

ἄχθεσιν eo rū de quibus ipse bene est meritus. Distributio.

Querimonia.

Epilogus per exhortationem.

Interrogatio. τὸ ποῦ, actus corporis & dicta. προσωποποιΐα Iouis, & Mercurij. Qualitas habitus actus, situs dicta. Dubitatio coniecturalis. Personæ descriptio, & occasio dialogi. Nomen & facta Animi & fortunæ bona. περιπέτεια.

interim lucri mihi uideor factura, quod posthac nō intuebor plerosq;, prǽter meritum secundis fortunę successibus utentes. Nam illud uel maxime urit. Iam igitur tandem aliquando Saturni Rheæq; proles, excusso profundo isto, grauiq; somno (nam Epimenidem quoq; dormiēdo uicisti) denuo iactato fulmine, aut ex Oeta recaccenso, ingenti reddita flamma, iram aliquā strennui illius ac iuuenilis Iouis ostende, nisi uera sint quę a Cretensibus de te, tuaq; sepultura feruntur. Iup. Quis hic est Mercuri, quē audio sic uociferantem ex Attica, ad Hymettum in radice montis, horridus totus, ac squalidus. pelleq; hircina amictus? fodit autē, vt arbitror, nam pronus incūbit homo loquax & cōfidens, mirū ni philosophus est, neq; enī alioqui adeo impia, nefariaq; in nos fuerat dicturus. Mer. Quid ais pater, an nō nosti Timonē Echecratidis filiū Colyttēsem? Hic nimirū est, qui nos sæpenumero in sacris legitimis cōuiuio accepit, ille repente diues factus, ille qui totas Hecatombas, apud quē splendide Iouilialia festa consueuimus agitare. Iup. Hem quænam ista rerū cōmutatio? hiccine honestus ille, diues, quē tam frequenter cingebāt amici? Quid igitur accidit, vt hoc sit habitu? squalidus, ærum-

δικέλλῃ προσφιλοσοφῶν ἐνταῦθα. τοῦτο γοῦν μοι δοκῶ κερδανεῖν, μηκέτι ὄψεσθαι πολλοὺς παρὰ τὴν ἀξίαν εὖ πράττοντας. ἀνιαρότερον γὰρ τοῦτό γε. ἤδη ποτὲ οὖν ὦ Κρόνου καὶ Ῥέας υἱὲ, τὸν βαθὺν τοῦτον ὕπνον ἀποσεισάμενος, καὶ νήδυμον, ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοίμησαι, καὶ ἀναῤῥιπίσας τὸν κεραυνὸν, ἢ ἐκ τῆς Οἴτης ἐναυσάμενος, μεγάλην ποιήσας τὴν φλόγα, ἐπιδείξαιο τινα χολὴν ἀνδρώδους καὶ νεανικοῦ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ἐστι τὰ ὑπὸ Κρητῶν περὶ σοῦ καὶ τῆς ἐκεῖ σοῦ ταφῆς μυθολογούμενα. Ζ. τίς οὗτός ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τῆς Ἀττικῆς, παρὰ τὸν Ὑμηττὸν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ, πιναρὸς ὅλος καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδίφθερος; σκάπτει δὲ οἶμαι, ἐπικεκυφώς, λάλος ἄνθρωπος καὶ θαρσύς; ἦπου φιλόσοφός ἐστιν. οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἀσεβεῖς τοὺς λόγους διεξῄει καθ' ἡμῶν. Ερ. τί φῂς ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρατίδου, τὸν Κολυττέα; οὗτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ' ἱερῶν τελείων ἑστιάσας, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς ὅλας ἑκατόμβας, παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν ἑορτάζειν τὰ Διάσια. Ζεῦ. φεῦ τῆς ἀλλαγῆς, ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλούσιος, περὶ ὃν οἱ τοσοῦτοι φίλοι; τί παθὼν οὖν τοιοῦτός ἐστιν, αὐχμηρὸς, ἄθλιος, καὶ σκαπανεὺς

καὶ μιδωτὸς, ὡς ἔοικεν, οὗτος βαρέως κατηφορῶν τῶν δικηλλων. Ερ. οὗτοσί μὲν ἀπεῖπε χρήσεσθαι ἐπιτηδείως αὐτῷ, καὶ φιλανθρωπίᾳ, καὶ ὁ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἅπαντας οἶκτος. ὡς δὲ ἀληθῆ λόγῳ, ἄνοιαι καὶ δυσθεραπευσίαι πρὸς τοὺς φίλους, ὃς οὐ συνίησι, κόραξι καὶ λύκοις χαλεπώτερος. ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων καρώμενος τὸ ἔπαρμα φίλους εἶναι αὐτοὺς καὶ ἑταίρους ᾤετο, ὑπ' οὐσίας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ, οἱ δὲ τὰ ὀστᾶ γυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ πορίσαντες, ἃ πᾶς μυελὸς ἰκμῆς ἀμυξάσαντες, καὶ τὸ τοῦ νεφροῦ μάλα ἐπιμελῶς ἐξηρεύνησαν, αὖθις αὐτὸν καὶ τὰς ῥίζας ὑποστεμμένον ἀπολίσθοντες, οὐδὲ γναρίζοντες ἔτι οὐδὲ προσβλέποντες, πόθεν γὰρ ἢ ἐπικρήνοντες ἢ ἐπιδώσοντες ἐν τῷ μόρῳ, ἀλλὰ ταῦτα δικαιλίτης μὲν διαφθορίας, ὡς ὄρρᾶς ἀπολιπὼν ὑπ' αὐχένι τὸ ἄσυ μιδοῦ γωργῆ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς, ὅτι οἱ πλουτῶντες παρ' αὐτῷ, μάλα ὑπορρᾳθύμως παροράσθωσαν, οὐδὲ τοὔνομα ἐ Τίμων καλεῖτο ἀδότου Διός. καὶ μὲν οὐ παροπλίσει αὐτὸν, οὐδὲ ἀμελήσει, ἀκότα γὰρ ἡγανάκτει λυσιχθών. ἐπεὶ μὴ ὅμοια ποιήσομεν τοῖς καταράτοις κόλαξιν ἐκείνοις, ἐπιλελησμένοι αὖθις ἀρὸν ἀερumnosus, fossor conducitius, vti cōijcio, cū tam graue ligonē gerat? Mer. Ad hunc modū illum quo dammodo probitas euertit, atq; humanitas, & in omnes quicūq; egerēt misericordia, At reuera vecordia potius facilitasq;, nullus q; in suspiciēdis amicis delectus, q;ppe qui neutiquā intellexerit, sese coruis lupis que largiri. Quin magis cū a uulturibus tam multis miser iecur erodereturr, amicos esse eos & socios iudicabat, quasi beneuolentia erga sese affectrent, cū illos epulæ magis caperēt. Ergo posteaq; ossa penitus nudassent, circūrotissentq;, deinde si qua medulla fuberat, hāc q;q; admodū diligēter exuxtissent, aufugerunt, excluccā & radicitus defectū destituentes, adeo ut postea ne agnoscant quidē, aut aspiciant, tantum abest, ut sint qui suppeditent, impartiantq;. Has ob res fossor et sagō, vt uides, opertus pellicco urbē præ pudore fugiens, mercede terrā exercet, aduersus ingratos atrabile stomachatur, qui quidem sua benignitate ditati, admodū fastuose nunc prętereāt, ac ne nomē qui dem an Timon uocet, no uerint. Iup. Atq; profectō uir neutiq; fastidiendus, neque negligēdus, & iure oprimo indignat, qui ijs tantis ī malis agat. Quare sceleratos istos adulatores ipsi q;q; fuerimus imitati, si

Causam indignatio.

Redditio earum.

1. Non liberalitate sed parsimonia diuitias retineri.

τὰ ἐκβάλλα κακά.

Cōclusio

ἐπίκρισις Iouis.

Promittit ultionem.

cū uirū neglexerimus, qui tantū taurorū & caprarū pinguissimas quasq; nobis iuuenis adoleuerit. Quatū nidor, etiādum mihi in narib. resident. Tametsi, præter negocia & turbam maximā peierantiū, tū ui, nō iure agentiū, neq; non aliena rapientiū, præterea ob formidinem quā mihi pariūt sacrilegi, q quidē tū multi sunt, tum obseruatu difficiles, adeo ut ne mini mū quidē nos cōniuere si nant. Iampridē, pfecto ad Atticā regionē oculos de torsissem, maxime postea q philosophia & de verbis digladiationes apud istos increbuerunt, ita vt pugnātib. inter se istis vociferātibusq; ne exaudire qdē mortaliū uota liceat. Vnde mihi necesse est, uar auribus obturatis sedere, aut dirūpi ab eis, cōficiq;, q uirtutē quādā, & incorporea quędā, merasq; nugas ingenti uociferatione cōnectūt. hęc in causa fuerūt, ut hūc quoq; neglexerim, cū haud mediocrē de nobis sit meritus. Quod reliquū est Mercuri, tu Plutū adducēs, quantū potes ad istū abeas. Porro Plutus una secū ducat et Thesaurū, & utricę apud Timonē pseuerēt. Neq; uisq; adeo facile demigrent, etiamsi q maxime rursum illos p bonitatē ex ædibus excgerit. Cęterū de palpo nibus illis, atq; ingratitudine qua in hūc sunt usi, in posterū consultabo, poęnasq;

Causa.

Occupatio.

Digressi uncula in Athenien sium mores & philosophos cōtinens excusatio nē neglecti Timonis.

Cōclusio occupationis. Mandatū quis.

Commiseratio.

ἀφ' ὅτου σαῦτα ταῦρων τε καὶ αἰγῶν πίονα κατασκοπῶ ἡμῖν ἐπὶ τῶν ἐωμῶν. εἰ γοῦν ἐν τοῖς βίοις τῶν κτίσασιν αὐτὸν ἔχω, πλὴν ὑπ' ἄχθους λίας τε καὶ θορύβου πολλοῦ τ' ἐπιφορουμένου καὶ διαξομένων καὶ ἁρπαζόντων, ἔτι δ' καὶ φόβου τῶν παρὰ τ' ἰσοροσυλευόντων. πολλοὶ γὰρ ὄζοι καὶ δυσφύλακτοι, καὶ οὐδ' ἐπ' ὀλίγον ἐπιταμῦσαι ἡμῖν ἐφᾶσι, πολλὴν ὄδυ χόνον οὐδ' ἀπίβλυσα ἐκ τῶν Ἀττικῶν, καὶ μάλιστα ἐξ ὧν φιλοσοφία καὶ λόγων ἐριδῶν ἐπεπόλασαν αὐτοῖς, μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους καὶ κεκραγότων, οὐδ' ἐπακοῦσαι ἔστ' ἂν θέλῃς. ὅστις οὖν ἐπιβυσάμενος χρὴ τὰ ὦτα καθῆσθαι, ἢ ἐπιτρίβειν πρὸς τῶν ἀριστέων ὦτα καὶ ὀφθαλμοὺς καὶ λέρους μιγάλῃ τῇ φωνῇ ξυναιρόντων. σὺ δὲ ταῦτα τοι καὶ τοῦτο ἀμυνεῖσθαι σωίζειν πρὸς ὑμᾶς, εὖ φαῦλον ὄντα. ἔμοι δ' ἐς Πλοῦτον ὁ Ἑρμῆ παραλαβὼν, ἅπιθι παρ' αὐτὸν κατὰ τάχος. ἀγέτω δ' ὁ Πλοῦτος καὶ ἐς Θησεῶ, μετ' αὐτοῦ, καὶ μὴ ἐπιτρέψωσιν ἄμφω παρὰ τῷ τιμωνι, μηδ' ἀπαλλαττέσθωσαν οὗτοι ἑφοῖοι, κἂν ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρυσότητος ἐθέλῃ ἐκδιώκειν αὐτοὺς ἐκ οἰκίας. περὶ δὲ τῶν παλαιῶν ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαριστίας, ἣν ἐπιδέξατο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὖθις

θις μὴν σκέψασθαι. καὶ δίκαιον ἀφεῖναι τὸν ἐπιορκοῦντα ἢ κεραυνὸν ἐπισκοπεῖν καὶ κατανεύειν γὰρ οὐδὲν καὶ ἀτοπον δοκοῦμεν ἀεὶ δύω ἀκτῖνε αἱ μέγιστοι, ὅποτε φιλοτιμότερον ἥκοντες πρώην ἐπὶ τὸν Φρικῶν Διαξένδρον, ὃς ἐπαθε τοὺς ὁμιλητὰς, μηδὲν ὅλως ἔνδον ὄντας ἡμᾶς τὸν θεὸν, ἀλλ' ἑκάτον μὲν διαμαρτον. ὑπερίσχε γὰρ αὐτον τὴν χεῖρα Περικλῆς. ὁ δὲ κεραυνὸς ἐς τὸ ἀνάκτορον παρακύψας, ἐκεῖθε τε κατέφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνεπρίσθη παρὰ τὴν πέτραν. πλὴν ἱκανὴ ἡ ὑβρὶς καὶ αὐτη τιμωρία ἦσαν αὐτοῖς, ἃ ὑπερπλησθέντας τὸν Τίμωνα ἐρῶσιν. Ερ. εἶεν δὴ τὸ μέγα κεκραγέναι, καὶ ὀχλησαι ἐδοκοῦμεν, καὶ θορυβῶν, οὐ τοῖς δικαιολογεῖσθαι μόνοις, ἀλλὰ καὶ ὅτοις ἂν χρήσιμοις τῶν τοιούτων ἰδοὺ γὰρ αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐκ πενιχρᾶς κατασήσεται ὁ Τίμων, βοήσας καὶ παῤῥησιασάμενος ἐν τῇ νυκτί, καὶ ἐπισρέψας τὸν Δία, ἃ δὲ σιωπῇ τις ἐκεῖνον ἐπικυφώσ, ἴσως ἂν ἐσκάπτων ἀμελῶν μᾶλλον. Γ. ἀλλ' ἐγὼ ὃν ἂν ἀπέλθοιμι ὦ Ζεῦ παρ' αὐτόν. Ζ. διὰ τί δὴ ἄρεις Πλοῦτε, καὶ ταῦτα ἐμοῦ καλοῦντος; Πλ. ὅτι μὴ Δία βλέπων ἐς ἐμὲ, καὶ ἐξαφορᾷ, καὶ ἐς τοὐλλὰ κατημελῆσε, καὶ ταῦτα παῤῥησίᾳ αὐτῷ φίλος ὤν τα. καὶ

nasq; daturi sunt, simulat que fulmen instauraturo. Nam fracti sunt in eo rectu sa cuspide duo e radijs maximi, cum nuper audius in sophistã Anoxagorã iacutarer, qui suis familiaribus suadebat, nullo pacto esse ullos nos, qui dij vocaremur. Ac illũ quidem errore nõ feriebã, propterea quod Pericles obsẽta manu eum protexerit. Cęterum fulmen in Castoris ac Pollucis templũ detortum, tum illud excussit, tũ ipsum parũ abfuit, quin ad saxum commĩnueretur. Quanquã interim vel id supplicij satis magnum in istos fuerit, si Timonem cõspexerint egregie locupletem factũ. Mercurius. Quantũ habet momenti altũ vociferari, & obstreperũ audacemq; esse? Idq; non ijs modo qui causas agunt, uerumetiã, qũi vota faciunt conducibile. Ennoxe e pauperrimo diues euaserit Timon, qui se im precãdo clamosum & im probum præstiterit, Iouemque reddiderit attentum. Si uero silentio fodisset nũtãs, etiã nũc foderet neglectus. Plu. At ego Iuppiter haudquaq; ad istũ re dirurus sum. Iup. Quid ita nõ rediturus optime Pluto, præsertim a me iussus? Plutus. Quoniã p Iouem iniuria me affecit efficiens, & in multa fragmẽta dissecans, idque quum illi paternus essem amicus, ac ne pene dixerim, fuscinis

Excusatio quur nõ statim puniat nocentes tocosa.

Correctio. ἐπιφώνημα, ἀλλὰ daces atque im probos fortunam iuuare.

Ratio.

ἀντίθεσις.

Detrectatio Pluti a qualitate personæ.

Ratio.

ex ædibus extrusit, nec aliter quam ij, qui e manibus ignem abijciũt. Num rursus ad istum ibo, parasitis, adulatoribus & scortis dotandus? Ad eos me mitte, o Iupiter, qui munus intellecturi sint, qui amplexari, quibus equidem in precio sim, & maiorem in modum exoptatus. At tu stupidi cum inopia commercium habeant, quam nobis anteponunt, ut ab ea accepto sago pelliceo, ligoneque, sat habeant, quum quatuor lucrantur obolos, decem talenta contemptim dono dare soliti. Iupiter. Nihil istiusmodi posthac in te facturus est Timon, quippe quem ligo abunde satis corripuerit, nisi prorsus nullum dolorem sentiunt illius ilia, quod oporteat te pro penuria præoptate. At tu mihi querulus admodum uideris esse, qui nunc Timonem incuses, quod tibi parefactis foribus libere permiserit uagari, neque includens, neque zelotypus in te. Porro alias diuersa de causa in diuites stomachabare, cum diceres te ab illis repagulis, claubus, ac signorum obiectaculis impreſsis ita fuisse conclusum, vt ne prospicere quidem in lucem tibi liceret. Id igitur apud me deplorabas, affirmans præfocari te nimijs tenebris,

Clausula quærele Peritio cũ cõparatiõe p digorũ, & auaro rũ usum diuitiarũ in medio critate cõ sistere.

Inficiatio

Ratio.

Increpatio.

A cõparatione, & est fordidorũ descriptio.

Comme morat querelas Pluti.

καὶ μόνον οὐχὶ διηράσατο με ἐξιόθη τῆς εἰκίας, καθάπερ οἱ ἀπὸ πυρὸς ἢ τῶν χαρῶν ἀποῤῥίπτουσιν τοῦτο. ἀλλὰ οὖν οὐκ ἐλθω, παρασίτοις καὶ κόλαξι καὶ ἑταίραις παραδοθησόμενος; ἐπ' ἐκείνους ὦ Ζεῦ πέμπε με, τοὺς ἀδεσμώτους τῆς ἀφορίας, τοὺς πεπληγότας, οἷς τίμων ἐγχεῖ καὶ πρωτοπόνηρος, οὗτοι δὲ οἱ λάροι τῇ πανίᾳ ξυνέσεσθαι, ἢν προτιμῶσιν ἡμῶν, καὶ διαφθεῖραι παρ' αὐτῆς δύνωνται, καὶ δικαίως, ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι, τίτταρας ὀβολοὺς ἀποφερόντες, οἱ δὲ καταλάντους δωρεὰν ἀμείνονι προῖκι μοι Ζεῦ. οὐδεὶς ἐπὶ τοιοῦτον δὲ Τίμων ὀργάσεται πρὸς σε, πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκελλα πεπαιδαγώγηκεν, ἢ μὴ παντάπασιν ἀναίσθητός ἐστι τῶν ἐσφῶν, ὡς χαίρειν σε αὐτὶ τῆς πανίας παραδίδωσι. οὐ μὴν τοι πάνυ μεμψίμοιρος ἔοικά μοι δοκεῖς, ὅτι γοῦν μὴ τὸν Τίμωνα ἀπᾴδεις, διότι σοι τὰς θύρας ἀνεπετάσας, ἡφίεις πλανᾶσθαι ἐλευθέρως, οὔτε ἀποκλείων, οὔτε ζηλοτυπῶν. ἄλλοτε δὲ τἀναντίον ἠγανάκτεις κατὰ τῶν πλησίον, κατακεκλῆσθαι λίγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλῶν καὶ κλεισί, καὶ σημείοις ἐπιβολαῖς, ὡς μηδὲ παρακύψαι σοι εἰς τὸ φῶς δυνατὸν εἶναι. ταῦτα γοῦν ἀποδύρου πρὸς με, ἀ-

ποπλέ-

πεπίγκαμεν λόγον ἐν τοσούτῳ ζωῷ σκότῳ, καὶ σὲ τοῦτο οὐχὸς ὑμῖν ἐφαίνετο καὶ φρονιμίδος ἀνάπλεως, σωτιμακῶς τὰς δακτύλους πρὸς τὸ ἔθος τῆς συλλογισμῶν, καὶ ἀποφάσκειν ἀπὸ λαβεῖν, ἃ καιρὸν λάβοιο παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως τὸ πρᾶγμα ὑπόφθονον ἰδεῖν καὶ θιγεῖν χαλκῷ, ἢ σιδήρῳ θαλάμῳ, καθάπερ τῶν Δαναΐδων παρθενεύσασθαι, ὑπ' ἀφρικιστῶν καὶ παιδαγωγῶν παιδαγωγοῖς διατρεφόμενον, τῷ τόκῳ καὶ τῷ λογισμῷ, ἀτοπαγῆν ποιῶν ἐφασκεν αὐτοὺς, ὁρῶντας μὲν οὐ περιβολῶν, ἐξὸν δ' ἀπολαύειν ὑπὸ τελωνῶντας, οὐδ' ὑπ' ἀλλήλας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυρίως γὰρ ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐγγυητὰς, εἰς τὸ σημεῖον καὶ τὸν μοχλὸν ἀσκεπάστως μυκτηρίζειν τοὺς ἰκανῶν ἀπόλαυσιν οἰομένους, καὶ τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ δυνάμενοι μὴ ἀφιέναι τῶν ἀπολαύσεως, καθάπερ ἐν τῇ φάτνῃ κύνα, μήτε αὐτοὺς ἐσθίοντα τῶν κριθῶν, μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπιτρέποντα. καὶ προσέτι γε καὶ καταγέλαστα αὐτῶν φιλουμένων καὶ φυλαττόντων, καὶ τὸ κακοδαιμονέστατον αὐτοῦ τοῦτο πασῶν ἀνοησύνων δὲ ὡς κατάρατος οἰκέτης, ἢ ὀνειδιζόμενος, ἢ παιδάριον ὑπὸ σοβῶν λαπάζων, ἐμπαροινούσης τὸν κακοδαίμονα καὶ ἀθέατον δεσπότην, πρὸς nebris, eoque pallidus nobis occurrebas, & euris confectus, digitis etiam num ex assiduo colligendi, coaceruandique usu contractis, contortisque: quod si quando daretur opportuniras, aufugiturum quoque ab illis te minitabare. In summa, rem supra modum acerbam iudicabas in æreo ferreoue thalamo, Danaes exemplo, virginem asseruari atque a scelestissimis educari pædagogis, fœnore & computo. Proinde absurde facere aiebas hos, quod te præter modum adamarent, cum liceret vero frui non auderent, neque quum ipsis esset in manu, amore suo secure veterentur, sed vigiles obseruarent, ad signum ac seram oculis nunquam conniuentibus, neque vsquam dimotis semper intuitæ, abunde magnum fructum arbitrarer, non quod ipsis fruendi facultas adesset, sed quod nemini fruendi copiam facerent, non aliter quam in præsepi canis, nec ipse vescens hordeis, nec equum famelicū id facere sinens. Quinetiam ridebas istos, qui parcerent & asseruarent, & (quod esset absurdissimum) ipsi quidem sibi subtraherent vererenturq; contingere, vt aut sceleratissimus famulus, aut dispensator, aut liberorum, pædagogus furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inanem

ἔρως θ. ατος. ὁμοίω ατος. Quo mihi fortuna, si non concedatur uti.

mei apud hominem tam noſtri ſtudioſum relinquerem, id quod tum forte erat in manibus, Miſanthropum miſi, nimirum ad virum vnum omnium Philanthropotaton. Is eſt Luciani Dialogus, quo vix alius lectu, vel vtilior, vel iucundior: verſus quidem ille iampridem ab alio neſcio quo: ſed ita verſus, vt interpres hoc modo demonſtrare voluiſſe videatur, ſeſe neque Græcè ſcire, neque Latine: nec temere adeo quis ſuſpicetur eum interpretem ſubornatum eſſe ab iis, qui Luciano malè volunt. Tu noſtram hanc audaciam boni conſules, & Eraſmum in eorum numero pones, qui tui ſunt amantiſſimi. Vale, Londini Anno, D. M. IIII.

ARGVMENTVM.

Hoc Dialogo de diuitiis tractatur. Quis ſcilicet verus Diuitiarum vſus ſit, & quomodo retineantur. Quibus

potiſsi-

potissimum obueniant, & quales reddant possessores. Occasio Dialogi à persona Timonis sumpta est, quem Athenienses, quòd inhumanus planè esset, hominumq; congressus ac societatem vitaret, imò etiam publicis malis gauderet, μισάνθρωπον appellarunt: cuius mortui quoque sepulchrum (vt scribit Suidas) inaccessum & inuium factum fuit, cùm mare, tanquam ipsum quoq; perosum illius inhumanitatẽ, inũdatione eam terræ partem, vbi sepultus erat, à reliqua abstractã seclusisset. In quo & tale Epitaphiũ inscriptum fuisse fertur.

Hic iaceo, uita miseraq; inopiq; solutus,
Nomen ne queras, sed malè tute peri.

Huic igitur Timoni similes reddi & diuites, videtur intelligere velle Lucianus, vt pote quos diuitiæ et fastuosos et insolentes, & planè barbaros, efficere cõsueuerunt. Fingit autem ab initio diuitem fuisse, sed ob liberalitatem, & quòd absq; iudicio in quosuis benignus esset, ad paupertatem redactũ esse.

Quam

Quam rem cũ Iupiter ex ipſius querela, qua cũ illo expoſtulãdo, in hominũ malitiã & ingratitudinẽ à principio inuehitur, cognouiſſet: miſertus illius, eò quòd & in deos pius fuerat, & multa illis ſacra peregerat, diuitẽ denuo facere ſtatuit, ac Plutũ cum theſauro ad ipſum mittit, Qui principio ire detrectat, oſtendens illum ſua culpa pauperẽ factum eſſe, & cum talibus hominib. minimè perdurare ſe poſſe, atque æquè odiſſe eos, ut ſordidos atq; auaros illos, qui nunquã omnino ſe utãtur. Mediocritate enim utendi ſe gaudere. Atque hic locus uſum diuitiarum, & quomodo cõſeruari eædẽ debeant, docet. Deinde cum Iupiter in ſententia perſiſteret, atq; ita Plutus ducente Mercurio ad Timonẽ, pficiſceretur, inter eundum fingit̃ claudicare, ibi, interrogãte Mercurio, cauſam eius rei reddit, q; quoties à Ioue mittatur, tardè incedat, neq; videat quorſum eat, neque norit ad quos eat: quoties autem á Dite mittatur, etiã alatũ eſſe, Quo figmento ſignificare videtur

detur, improbos ac malos semper melioribus succesibus frui: probos autē, & à Ioue dilectos, aut nunquā, aut tarde in hac vita felices ac diuites fieri Postremō interrogatus à Mercurio, cur deformis ac pallidus, tātopere ametur ab hominib. respōdet. Insciția, ac cæcitate illorū hoc fieri. Atq; ibi cū alios affectus suos exponit, quæ omnia postremò actione, & quasi ipsa re cōprobātur, dū Timonē ab initio, Plutum reijcere atq; auersari fingit, vtpote ex pauptate modestū ac temperantem iam factum, & agnoscentem superiora mala, in quæ ex Diuitiarum copia inciderat. Mox eundem acceptum eum summa cura asseruare, tumidumq; & insolentem, omnes homines alios vitare atq; contemnere. Additis ad finem etiam adulatoribus, scurris, assentatoribus, sycophātis, fumi venditoribus & id genus alijs, qui vt corpus vmbra, sic ipsi diuitias atq; fortunam comitantur.

TIMΩN

Luciani

ΤΙΜΩΝ, Η ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ.

TIMON.

Timon siue Misanthropos.

Querela, & expostulatio cum Ioue.

Expostulatio cum Ioue, & hominū prauitatē & malitiā inultam ferat.

προσαγόρευσις ἀρρητικὴ καὶ βαρρᾴθυμος ἐπιτρίψεως ψυχῆς.

Ὦ Ζεῦ φίλιε καὶ ξένιε καὶ ἑταιρεῖε, καὶ ἑφέστιε, καὶ ἀσυροπήτα, καὶ ὅρκιε, καὶ νεφεληγερέτα, καὶ βριγδουπε, καὶ ἄ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι τοπηταὶ κεκλῄκασι, καὶ μαλιστα ὅταν ἀσπαρῇσι πρὸς τὰ μέτρα. τότε γὰρ αὐτοῖς τρολυώνυμος γινόμεθα ὃ πυρείδας τὸ πίπτον τοῦ μέτρου, καὶ δικαιοπρεπῆς τὸ κεχλωὰς τοῦ ζηθ, μοῦ πού σοι νῦν ἡ βαρύβρομος βρον τή, καὶ ἡ ἀθάλεσα καὶ ἀργέστης, καὶ σμερδαλέος κεραυνὸς ἄπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη δικαιοφρην, καὶ κεπνὸς ποιητικὸς ἀτυχήσας, ἔξω τοῦ πατάγου τῶν ὀνομάτων. τὸ δὲ ἀσίδιμόν σου, καὶ ἀκμοβόλον ὅπλον καὶ πρόχειρον, οὐκ οἶδ' ὅπως τυλίσσεται ἀσθε-

Iupiter Philii & hospitalis, sodalitie, domestice, fulgurator, iusiurandice, nubicoge, grandistrepe, & si quod aliud tibi cognomen attoniti Poetæ tribuunt, maxime quum hærent in versu. Nam tum illis tu multinominis factus, carminis ruinam fulcis, metrique exples hiatum. Vbi tibi nunc magnicrepum fulgur, grauifremum tonitru? Vbi ardens, candens ac terrificum fulmen? Nam hæc omnia iam palam apparet nugas esse, fumumque poeticum, nec omnino quicquam præter nominum strepitum. Sed decantata illa tua arma eminus ferientia expromptaque, nescio quomodo penitus extincta sunt, frigentque, adeo vt ne

πίσθη, καὶ ψυχρόν ἐστι, μηδὲ ὀλίγον αὐτοῦ θέρμης κατὰ τῶν ἀφυσσόντων σβεσθῆναι· θᾶττον γοῦν τῶν ἐπιχεομένων τις ἐφοβήθη ἄν, εἰ τὸν παῖδα μὴ τὸν κρατῆρα φλόγα οὕτω δριμεῖαν καὶ ἐπαπειλοῦσαν ἑώρα· δοκεῖς οὖν τοῖς, ὡς πῦρ μὲν ἡ κατὰ μικρὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ διαλείπουσα, μόνον δὲ τοῦτο οἶδεν ἀπολαύειν τοῦ πραύματος, ὅπου ἂν ἐπιπλεύσωσι δᾷδος ἢ σάλπιγξ; ὅστις ἴδοι ταῦτα βέλη καὶ ὁ Σαλμωνεὺς οὐλβρουσάων ἐτόλμα, οὐ πάνυ βιαίως ἂν ὠργίσθη πρὸς αὐτὸν ὁ Ζεὺς ὁ τῆς ψυχρᾶς ὀργῆς Δία, θερμουργὸς χώρ, καὶ μεγαλοκρύμμων· πῶς γὰρ ὅπου γε καθάπερ ὑπὸ μυωπαλώπηξ κεκόνισται, ὃς οὔτε ἥδεται ἐπορχούντων ἀκούων, οὔτε τοὺς ἀδικοῦντας ἐπίσης πᾶσι λιμᾶξι δίκης, καὶ ἀμελῶν τοῖς ἐπὶ τὸ γενόμενα καὶ τὰ ὕστερα ἐκτεκόφασαν καθάπερ οἱ παρηβηκότες. ἐπεὶ νέου γε ἔτι καὶ ὀξυθύμου ὢν καὶ μᾶλλον ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ καὶ βιάσει ἐσπούδας, καὶ οὐδὲ ὧδε ἤγρεις τότε πρὸς αὐτὸν ἐκχέαι, ἀλλ' ἀεὶ ἐνεργὸς πάντας ἐκόλαζες, καὶ ἡ αὐγὴ ἐπισέσοι, καὶ ἡ ἕρα τοῦ ἐπετάχυνε, καὶ ἡ ἀστραπὴ σωτὴρ ἦν ἅπερ ἀεὶ ἀκροβολισμοὶ πρεσβυτέρου, οἱ σῴζοντες δὲ καὶ

vt ne minimã quidem scintillulam iracundiæ aduersus noxios reliquam obtineant. Itaq; citius quinis ex his qui peieraturi sunt, extinctum elichniũ metuerit, q̃ flammã fulminis cum ea necantis, adeo citionẽ quempiam incutere videris eis, ut ignẽ quidem aut fumũ ab illo proficiscentẽ nihil quicq̃, formident, uerum nec solũ vulneris inferri posse indicent, ut fuligine compleatur. Quibus rebus factũ est, ut iam Salmoneus tibi sit ausus etiã obtonare, neq; id admodum ab re, quippe aduersus Iouem usqueadeo ira frigidum, vir ad facinora feruidus, audaciaq; tumidus. Quid ni enim faciat, vbi tu perinde ac sub mandragora stertis, qui neque peierantes exaudias, neq; eorũ qui flagitia cõmittũt respectũ agas? Cæcutis autem lippitudine, & hallucinaris ad ea quæ fiunt, autesq; iam tibi obsurdueruntinstar horũ, qui ætate defecti sunt. Quãdo quidẽ cum iuuenis adhuc esses, actiq; animo, vehemẽsq; ad iracundiam, permulta in homines maleficos ac violentos faciebas. Neq; tum unq̃ tibi cum illis erãt inducię, sed perpetuo fulmen erat in negocio, perpetuo obuibrabatur Ægis, obstrídebat tonitru, fulgur continenter iaculorum in morem, denssissime ex edito loco deuolentiũ

Ætenuatio hyperbolica.

A conseq̃utibus & exemplo.

ἐπίφορα.

ἐπιμονὴ ἐν ὀδόντασμῷ

Ratio & comdaratio actionum ætatis utriusque.

τὰ πρεσβύτου μὲν, καὶ παραλαπόμενα.

τὰ ἐνεστῶτα

torquebaſ, terrę quaſſatio
nes, cribri inſtar frequẽtes
ad hęc nisę cumulati, necp
nõ grãdo ſaporũ in more,
atcp ut tibi moleſte diſſe
ram, imbrescp rapidi, &
violenti, ac flumen ẽtidie
exundans. Hinc tantũ re
pente Deucalionis ætate
naufragiũ ortũ eſt, vt om
nibus ſub aqua demerſis,
uix unica ſcapula ſeruare
tur, quę in montẽ Lycorẽ
appulit, humani generis
quaſi ſcintillulas quaſdam
ſeruãs, unde ſceleratius e
tiam genus in poſterũ pro
pagaret. Nimirũ igitur di
gnũ ſecordia prẽmiũ ab il
lis reportas, cum iam nec
ſacra faciat tibi quiſquam,
nec coronas offerat, niſi ſi
quis obiter in Olympicis
ac ira ne is quidẽ rem ad
modum frugiferam facere
uidẽtur, ſed priſcum quen
dam ritum magis referre,
ac pene Saturnum, o deo
rum generoſiſſime, te red
dunt, magiſtratu abdican
tes. Omitto loqui, quoti
es iã templũ tuũ ſacrilegio
cõpilarint, cum tibi etiam
ipſi in Olympiacis manus
admoliti ſunt. Atcp inter
ea tu altiſſremus ille pigri
tabaris, vel excitare canes
vel vicinos aduocare, vt
auxilio accurrentes illos
cõprehenderent, cum etiã
dum adornarent ad fugã,
ſed generoſus, Gigantũcp
extinctor, & Titanũ vi
ctor ſedebas, quum tibi
cæſaries ab illis circum
tonderetur, decem cubi
tale fulmẽ dextera tenẽs.

ἐικών.

τὰ ἰκθὰν τὰ Deucalionis naufragium tẽpore diluuij.

A conſequentib, & euentu

Inuehitur in hominũ ingratitudinẽ, & impietatem.

ὄνειδισμός.

Horum

νηδὺν, καὶ ἡ χθὼν σαρηδὼν, καὶ ἡ χάλαζα πυρηδὼν, καὶ ἵνα σοι φορτικῶς σχολιάσωμεν. ὧντοί τε ῥαγδαῖοι καὶ δίαιοι, πολαμὸς ἰκάσιος καθ' ὧν. ὅστις τηλικαύτη ἦν ἀκαρὲ χρόνου ναυαγία ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος & ἐγένετο, ὡς ὑπορρυχίων ἀπάντων καὶ μόνου κατὰ μοῖραν ἐν ᾧ κιβωτίῳ πεσόντος σωθῆναι προσκέλσαν τῷ Λυκορεῖ, ἰώπυρόν τι θνητῶν σπέρματος σχιφυλάτιον ἐς ἐπιγονὴν κακίας μείζονος, τοιαῦτα δι' ἀκόλουθα ῥᾳθυμίας τὰ πρόχειρα κομίζῃ παρ' αὐτῶν οὔτε θύοντι & ἐπὶ σοί τισὶ, οὔτε στεφανοῦντος, ἐ μήπως ἄρα πάρεργόν σε λυμαίνῃ, καὶ ὅτως οὐ πάνυ ἀνεκτὸν ποιῶν δοκεῖν, ἀλλ' ἐς τὸ & τί ἄρα χαῦνον σωτῆλῶν. καὶ κατ' ὀλίγον χρόνον σε, ὦ θεῶν γενναιότατε, ἀπὸ φάσεως, παραδραμοῦμαι λιμός. ἐᾶν λέγειν, δισσάκις ἤδη σε τὸν νεὼ συλήσασιν, οἳ δὲ καὶ αὐτῷ βίᾳ τὰς χεῖρας ἐλυμήναντο ἐπιβεβλήκασι, καὶ σὺ δ' ὑφηρεμίτης ὤκνησας ἢ ἀνασῶσαι τὰς κύνας, ἢ τὰς γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηθησόμενός σοι συλλαβοίεν, ἐπὶ συσκυλαζομένους πρὸς τὴν φυγήν. ἀλλ' ὁ γενναῖος & καὶ μεγαλόλιτος καὶ τιτανοκράτωρ ἐκάθησο, τοὺς πλοκάμους περικειρόμενος & ὑπ' αὐτῶν, δεκάπηχυ κεραυνὸν ἔχων

ἔχομεν τῇ ἀξίᾳ. ταῦτα τοίνυν ὦ θαυμάσιε πῶς ἂν πάσοις σὺ τοῦτο μᾶλλον παρορώμενα; ἢ ποτε κολάσεις τοσαύτων ἀδικίσεων; πόθεν Φαίθοντα τὸν Δευκαλίωνος ἱκανὰ πρὸς σὲ τῶν ὑπερβαλλόντων ὕβρεων τίσις; ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ ἀφῶμεν, τὰ ἐμὰ, τοὺς σοὺς Ἀθηναίους ἐς ὕψος ἄρας, καὶ πλουσίους ἐκ πενεστάτων ἀποφήνας καὶ πᾶσι τοῖς δημόσιοις ἐπισυρήσας, μᾶλλον δὲ ἀφόρους ἐς σύριγγα σίου τῶν φίλων ἐκχέας ἢ πλύτορ, ἐκεῖθεν πίνω σχὰ ταῦτα ἐγκωμιῶ, οὐκ ἔτι οὐδὲ γαρίζομαι πρὸς αὐτοὺς οὔτε προσλήψεσιν οἵ τισι ὕστερον πλήσουσιν καὶ προσκωμῶσιν, κἀκεῖ τὰ ἐμοῦ νεύματ' ἀνηρτημένοι. ἀλλ' ἵνα μὴ δόξῃ βαδίσαι ἐντύχῃ ἵνα αὐτὸν, ὅσον ἵνα σήλῳ τῷ λαοῦ νικηφόρῳ ὑπήλιον, ὑπὸ τῆς χρόνου ἀκατηφανίστου παρδίχονται, μηδὲ ἀναγνόντος, οἱ δὲ καὶ πόρρωθεν ἐδύντος, ἐπόρθμοι ἐκπέπονται, δυσάντητον καὶ ἀσυμπόνητον θίασον ὄψεσθαι ὑπολαμβάνοντος, τὸν οὐ πρὸ πολλῶ σωτῆρα μὴ δύσεργίτην αὖ τῶν γεγενημένων, ὅστις ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἐπὶ τάφῳ τῷ ἰσχατιαῖ τραπόμενος, ἵνα φάμβῃ καὶ διφθέρᾳ, φρυάζομαι τῷ γῇ ὑπόμιδ καὶ ὀλαδὸν τιτάρᾳ, τῇ ὀρμίᾳ καὶ τῇ σικύᾳ

Horum igitur, o præclare, quis tandem erit finis, quę tu adeo secure despicis? Aut quādo de tantis maleficijs pœnas sumes? Quot Phaethontes aut Deucalliones, satis idoneis sint ad expiandum tam in exhaustam morum iniquitatem? Etenim vt de communibus sileā, de ijs quæ mihi acciderunt dicam, quum tam multos Athenienses in sublime euexerim, ex pauperrimis diuites reddiderim, cunctisq; quotquot opus haberēt, suppeditarim, imo semel universas opes in amicos iuuando effuderim, simulatq; his rebus ad inopiā deuenī, iam ne agnoscor quidē ab illis, nec aspicere dignantur me, qui dudum reuerebantur, adorabāt, meoq; de nutu pendebāt. Quod si quādo per uiā ingrediēs, forte fortuna ieorū quēpiā incidero, pinde ut euersam hominis iā olim defuncti statuā, ac temporis lōgitudine collapsā prętereūt, quasi ne norint quidē. Alij uero & procul cōspecto me, alio sese detorquēt, existimantes sese iausipicatū, abominā dūq; visurus spectaculū, quem nō ita pridē seruatorē & adiutorē suū esse prædicabāt. Itaq; prementib. malis ad extrema redactus consilia, ligone arrepto, terram exerceo quaternis cōductus obolis, atq; hic cum solitudine, cumq; ligone philosophor. Hoc

Descēdit a deneruli quere la ad speciem.

δόλυρπα πά.

ἄχαρις sia eorū de quibus ipse bene est meritus.

Distributio.

Querimonia.

Epilogus per exhortationem.

interim lucri mihi videor factura, quod posthac nō intuebor plerosq; præter meritum secundis fortunę successibus utentes. Nam illud uel maxime urit. Iam igitur tandem aliquando Saturni Rheæq; proles, excusso profundo isto, grauiq; somno (nam Epimenidem quoq; dormiēdo uicisti) denuo iactato fulmine, aut ex Oeta redaccenso, ingenti reddita flamma, iram aliquā strenui illius ac iuuenilis Iouis ostende, nisi uera sint quę a Cretensibus de te, tuaq; sepultura feruntur. Iup. Quis hic est Mercuri, quē audio sic uociferantem ex Attica, ad Hymettum in radice montis, horridus totus, ac squalidus. pellecq; hircina amictus? sodit autē, vt arbitror, nam pronus incūbit homo loquax & cōfidens, mirū ni philosophus est, neq; eū alioqui adeo impia, nefariaq; in nos fuerat dicturus. Mer. Quid ais pater, an nō nosti Timonē Echecratidis filiū Colyttēsem? Hic nimirū est, qui nos sæpenumero in sacris legitimis cōiuio accepit, ille repente dites factus, ille qui totas Hecatombas, apud quē splendide Iouialia festa consueuimus agitare. Iup. Hem quænam ista rerū cōmutatio? hiccine honestus ille, dites, quē tam frequenter cingebāt amici? Quid igitur accidit, vt hoc sit habitu? squalidus, ærumnosus? Mer. Nihil pater, nisi quod philosophorum ista est natura. Tō γὰρ μὴ ἔχειν ἀεὶ κολακεύειν, μικρὰ δὲ ὀφλεῖν πολλὰ παρὰ τῶν ἀξίων τοῦ πράττοντος. ἀνιαρότερον δὲ τοῦτο γ. ἤδη ποτὲ οὖν ὦ Κρόνου καὶ Ρέας ἰὴ, τὸν βαθὺν τοῦτον ὕπνον ἄπορρωσάμενος, καὶ νύξας, ὑπὲρ τὸν ἐπιμενίδειον γὰρ κεκοίμησαι, καὶ ἀναρριπίσας τὸν κεραυνὸν, ἐξ ἴκτης Οἴτης ἐναυσάμενος, μεγάλῳ τινὶ δόσας τῶν φλογα, ἐπιδεῖξαι ὅτι χολὴν ἀνθρώπους καὶ γυναικὶ Διὸς, ἃ μὴ ἀληθῆ ἐστὶ τὰ ὑπὸ Κρητῶν περὶ σοῦ καὶ ἐκεῖ σὺς ταφῆς μυθολογούμενα. Ζ. τίς ἦτόσ ἐστιν, ὦ Ερμῆ, ὁ κυπραγῶς ἐκ τῆς ἀττικῆς, παρὰ τὸν Υμηττὸν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ, πίναρὸς ὅλος καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδιφθέρου: σκάπτει δέ οἶμαι, ἐπικεκυφὼς, λάλος ἀνθρωπος καὶ θαρσύς. ἦπερ φιλόσοφός ἐστιν. εἰ δ' ἄν ἅπαξ ἀσεβῆς τὸς λόγους διεξίῃ κατ' ἡμῶν. Ερ. τί φῄς ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τ' Εχεκρατίδην, τ' πλουτοῦντα οὕτος ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς κατ' ἐνιαυτὸν τελείαν ἑστιάσας, ὁ νεοπλουτος, ὁ τὰς ὅλας ἑκατόμβας, παρ' ὧ λαμπρῶς οἰώθαμεν ἑορτάζειν τὰ Διάσια. Ζεῦ. φεῦ τῆς ἀλλαγῆς ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλούσιος, πῶς ὄν οἱ τοσοῦτοι φίλοι; τί παθὼν ἦν τοιοῦτος ἐστιν, ὦ χμηρὸς, ἄθλιος, καὶ σκαπανεύων καὶ

καὶ μιθωτὸς. ὡς ἔοικεν, οὕτω βαρέως κατεφόρτωται. Ερ. οὕτως· μὴν ἐπεὶν χρησίμης ἐπιτηδείως αὐτῷ, καὶ φιλοσοφωτάτης, καὶ ὁ πρὸς τοὺς φίλους. ὃς οὐ συνίησι, κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος· ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων καρόμενος τὸ ἧπαρ, φίλους ἕξει αὐτοὺς καὶ ἑταίρους ὧδε, ὑπ' οὐσίας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ, οἱ δὲ τὰ ὀστᾶ γυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ πορίσαντες, ἃ τις καὶ μυελὸν ἐκ τῶν ἀμφήσαντος, καὶ τὸν τοῦ μάλα ἐπιμελῶς ἐξορύξ, αὖθις αὐτὸν καὶ τὰς ῥίζας ὑποτετμημένον ἀπολίποντος, οὐδὲ γαρίζοντος ἔτι οὐδὲ προσβλίποντος. πόθεν γὰρ ἢ ἐπικυρῆσαι ἢ ἐπιδοῦναι ἐν τῷ μέσῳ, σὺ δὲ ταῦτα δικαίως καὶ ὁσίως φθονίας, ὡς δρᾶς ἀπολιπὼν ὑπ' αὐχμοῦ τὸ ἄστυ μιθοῦ γεωργεῖ, μιλαγχολῶν τοῖς κακοῖς, ὅτι οἱ πλουτοῦντος παρ' αὐτῷ. μάλα ὑποδοχικῶς παρόρχοιτ', οὐδὲ τοὔνομα ἐ Τίμων καλεῖτο ἀδύτου. Ζεῦ. καὶ μὴν οὐ παροπλίου ἀνὴρ, οὐδὲ ἀμελητίου. ἐκ κότα γὰρ ἠγανάκτει λυσιχεῖν. ἐπεὶ καὶ ὅμοια ποιήσομεν τοῖς καταράτοις κόλαξιν ἐκείνοις, ἐπιλελησμένοις οὐδ' ἀρτι

aerumnosus, foffor conducitius, vti cōijcio, cū tam graue ligonē gerat? Mer. Ad hunc modū illum quo dammodo probitas euertit, atq; humanitas, & in omnes quicūq; egerēt misericordia. At reuera vecordia potius facilitasq;, nullus q; in suspiciēdis amicis delectus, qppe qui neutiquā intellexerit, sese coruis lupis que largiri. Quin magis cū a vulturibus tam multis miser iecur erodere-tur, amicos esse eos & socios iudicabat, quasi be neuolentia erga sese affice rent, cū illos epulæ magis caperēt. Ergo posteaq; ossa penitus nudassent, circū rosissent q;, deinde si qua medulla suberat, hāc q;q; admodū diligēter exuxissent, aufugerunt, exsuccā & radicitus defectū destituentes, adeo ut postea ne agnoscant quidē, aut aspiciant, tantum abest, ut sint qui suppeditent, impartiant q;. Has ob res fossor et sago, vt vides, opertus pelliceo urbē præ pudore fugiens, mercede terrā exercet, aduersus ingratos atrabile stomachatur, qui quidem sua benignitate ditati, admodū fastuose nunc prętereāt, ac ne nomē qui dem an Timon uocet, no uerint. Iup. Atq; profecto uir neutiq; fastidiendus, ne que negligēdus, & iure optimo indignaſ, qui ijs tantis i malis agat. Quare sceleratos istos adulatores ipsi q;q; fuerimus imitati, si

Causarū indignatio.

Redditio earum.

1. Non liberalitate sed parsimonia diuitias retineri.

τὰ ἐκ βάνα κακά.

Cōclusio

ἐπίκρισις Iouis.

Promittit ultionem.

περὶ τοῦ ψηφίσματος κατὰ τῶν πλουσίων ἀπὸ τῆς ἀσυμπλεγόντων ἐκκλησίας, εἰς ἐκκλησιαστάς.

Philonides. De his iam satis quidem, cæterum quodnam illud decretum est, quod initio dixeras aduersus diuites esse sanctum? Menippus. Bene admones. nescio enim quo pacto, quum hac de re dicere proposuissem, ab instituto sermone procul aberraui. Dum igitur ibi versabar, magistratus concionem aduocauerunt, his videlicet de rebus, quæ in commune conducerent. Conspicientes ergo multos cõcurrere, cõmiscens meipsum mortuis, statim vnus & ipse eram concionatorum. Agitara sunt igitur & alia multa, postremo vero de diuitibus negocium. In quos posteaquam plurima fuissent obiecta, violentia, superbia, fastus, iniuriæ, assurgentes tandẽ ex populo primas quidam, huiusmodi decretum legit.

Decretum.

Decretũ contra diuites sanctum.

Quoniam, inquit, multa diuites perpetrant in iuria, rapientes ac vim inferentes, inopesque omni modo despectui habẽtes. Curiæ populoq; visum ẽ, vt eum functi vita fuerint, corpora quidem eorũ pœnas eum aliis sceleratorũ corporibus luant, animæ vero sursum remissæ in vitam, in asinos demigrent, donec in tali rerum statu quinquies ac vicies decẽ annorũ millia trãsegerint, asini

γνῶσις τοῦ ψηφίσματος. Diuitum pœnæ.

Φίλων. ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν πλουσίων; Μέν. νὴ Δία, ὑπέμνησας. οὐ γὰρ εἶδ' ὅπως περὶ τούτου λέγων προὔβην μέν, πάμπολυ δὲ ἐκπεπλανήθην τοῦ λόγου. συγκρίνοντος γάρ μου παρ' αὐτοῖς, προὐθέσκεψε οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἐγὼ οὖν ὀλίγου συνθέντος τι, ὡς ἔμιξα ἐμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, οὐδὲν ἧττον καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιαζόντων. διεφέρετο μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ περὶ τῶν πλουσίων, ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγόρητο πολλὰ καὶ δεινά, βία καὶ ἁρπαγαὶ καὶ ὑπερηφανία καὶ ὕβρεις, τέλος δικασταί τινες τῶν δημαγωγῶν οὕτω τὸ ψήφισμα ἐποιοῦντο.

Ψήφισμα.

Ἐπειδὴ πολλὰ μὲ παράνομα οἱ πλούσιοι ἁδικοῦσι παρὰ τὸν βίον, ἁρπάζοντες καὶ βιαζόμενοι, καὶ πάντας τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους καταφρονοῦντες, δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐπειδὰν ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολάζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν, τὰς δὲ ψυχὰς ἀναπεμφθείσας ἄνω εἰς τὸν βίον, καταλύεσθαι εἰς τοὺς ὄνους, ἄχρι ἂν

ἐν ἐρῶ ὧδ᾽ τοιούτῳ σχεδιάζωσι μυ-
θολόγοι τὰ πάντα καὶ ἐλπίδων, ὧν-
περ ἐξ ὄνων γεγονότες. καὶ ἀχθοφο-
ροῦντες, καὶ ὑπὸ τῶν πανόπτων τὰ
λανικάμενοι, τοιοῦτόν δ᾽ τοιοῦτον
ἐξέναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. ἔπει τοῦ
γνώμου Κρονίδου συνελθόντος τε
καὶ βουλῆς ἀλλοσυλλόγου. δύο
τε ἀναγκαιότατον τῶν ψηφισμάτων,
ἐπιψηφισαι μὲν αἱ ἀρχαὶ, ἐπιχει-
ροτόνησε δ᾽ τὸ πλῆθος, καὶ ἐπίσε-
μόσατο ὁ Βοσμὸς, καὶ ὑλάκτησεν ὁ
Κέρβερος. οὕτω γὰρ ἐπυλὶ γίγνηται,
καὶ κύρια τὰ δογματισμένα. ταῦτα
μὲν δὴ σοι, τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐ-
γὼ δ᾽ ἐνθένδε ἀφίγμην ἄνω, ὅπως
Τειρεσίᾳ προσελθὼν, ἱκέτευον αὐ-
τὸν τὰ πάντα διηγήσασθαι, ἀπ᾽ ἄλ-
λης μὲν, ὁπόθεν λοιπὸν ἐλήλυθε τὸν ἄστυ
εἴσω. ὁ δ᾽ γελάσας, ἔφη δὲ πρὸς ἐ-
γὼ ῥοῦσον, καὶ ὀχλὸν καὶ λεπτόφρονα.
ὃ τύννον φησὶ, τῶν μὲν ἄλλων οὐδὲ
σε τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σο-
φῶν ἐλήλυθο, οὐ τὰ γιγνωσκόμενα τοῖς
ἄλλοις. ἄταρ ὁ θέμις λέγειν πρὸς σε,
ἀπόρρητα γὰρ ὑπὸ τῆ Ῥαδαμάνθυος.
μανθάνεις, ἔφη, ὦ πατρόθεν, μὴ ἀ-
πὶ καὶ μὴ πεύσῃ με σοῦ πλέον
ῥοῦσον περιὸντα ἐν ᾅδου. ὁ δὲ λύ
με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τῶν ἄλ-
λων ἀποστήσας, ἀρέμα προσκύ-
ψας

asini semper ex asinis re-
nati, onera ferentes, atque
a pauperibus agitati. De-
in vt liceat illis e vita ex-
cedere. Hanc sententi-
am dixit Caluarius patre
Aridello, patria Mani-
censis, tribus Alibantia-
de. Hoc recitato decreto,
approbauerūt principes,
fecit plebs, adfremuit
Proserpina, allatrauit Cer-
berus, sic enim rata quæ
inferi statuūt, authentica-
que fiunt. Quæ igitur in
cōcione agebantur, erant
huiusmodi. Tum ego sta-
tim, cuius gratia veneram
Tiresiam adeo, atque illi
re, vti erat, ordine nar-
rata, supplicaui, vt mihi
diceret, quod nam opti-
mum vitæ genus putaret.
Hic vero subridens (est
autem senioculus quispiam
cæcus, pallidus, voce grā
cili) o fili, inquit, caulam
tuæ perplexitatis scio a
sapientibus istis profec-
tam, haudquaquam i-
dem inuicem iisdem de
rebus sentientibus, ve-
rum haud fas est id tibi
proloqui, siquidem quod
Rhadamāthus interdixit.
Nequaquā, inquam, o pa
tercule, sed die amabo,
neque me contemnas, qui
in vita te etiam ipso cæ-
cior oberro. Abduxens
ergo me, procul ab alijs
auferens, ad aures mihi in
clinans, Optima est, in-
quit, idiotarum priuato-
rumque vita, ac pruden-
tior. Ideo ab insipientia

ὁ ἀνὴρ γνώμη. αἱ ἐκκλησίαι. ψήφισμα.

Clausula. Secunda Dialogi pars fictoria. Scitatio. Tiresiæ descriptio. Tergiuersatio. Instat rogando. Responsio. Summa & scopus totius argumenti.

περὶ τοῦ ψηφίσματος καὶ τὰ τῶν πλουσίων ἀπὸ τῆς ἀποπλανήσεως ἐπανόδου δι' ἣν ἐγένετο ἀφόρητος. ἐκκλησία. δι' ἐκκλησίας. τὰ δόγματα προσλέγει.

Philonides. De his iam satis quidem, cæterum quodnam illud decretum est, quod initio dixeras aduersus diuites esse sanctum? Menippus. Bene admones. nescio enim quo pacto, quum hac de re dicere proposuissem, ab instituto sermone procul aberraui. Dum igitur ibi versabar, magistratus concionem aduocauerunt, his videlicet de rebus, quæ in commune conducerent. Conspicientes ergo multos cõcurrere, cõmiscens meipsum mortuis, statim vnus & ipse eram concionatorum. Agitata sunt igitur & alia multa, postremo vero de diuitibus negocium. In quos postea quam plurima fuissent obiecta, violentia, superbia, fastus, iniuriæ, assurgens tandẽ ex populo primas quidam, huiusmodi decretum legit.

Decretum.

Decretũ contra diuites factum.

ἐ δόξαι γνώσεσθ' ψηφίσματος. Diuitum pœnæ.

Quoniam, inquit, multa diuites perpetrant in ui ta, rapientes ac vim inferentes, inopesque omni modo despectui habẽtes. Curiæ populoq; visum ẽ, vt cum functi vita fuerint, corpora quidem eorũ pœnas cum alijs sceleratorũ corporibus luant, animæ vero sursum remissæ in vitam, in asinos demigrent, donec in tali rerum statu quinquies ac vicies decẽ annorũ millia trãsegerint, asini

Φίλων. τοιοῦτοι μέν τινες. νῦν δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅπερ ἐμοῦ ἀρχῆθεν ἀκηκοέναι κατὰ τῶν πλουσίων ἐμέλλεν. ἔφη. ὑπόμνησον. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως περὶ τούτου λέγειν προθέμενον πάμπολυ ἐκπλαγῆναι τοῦ λόγου. διετρίβομεν γὰρ μου παρ' αὐτοῖς, προὔθεσαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἐθέλων οὖν πολλοὺς συνιόντας, ὡς ἐμαυτὸν ἐμίξας ἐμαυτὸν τοῖς νεκροῖς. οὐδὲν ἧττον καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιαζόντων. ἐφέρετο μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ περὶ τῶν πλουσίων, ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγόρητο πολλὰ καὶ δεινά, βίαι καὶ ἁλόντες ἐπηρεῖαι, καὶ ὑπερηφανία καὶ ἀδικία, τέλος δικασταί τινες τῶν δημοσίων ἀναστὰς τοιοῦτο ἐψήφισατο.

Ψήφισμα.

Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλούσιοι ἁρπάζοντες παρὰ τὸν βίον, ἀφ' ὑβρίζοντες καὶ βιαζόμενοι, καὶ πάντα ποιοῦντες τῶν πενήτων καταφρονοῦντες, δόξαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐπειδὰν ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα τὰ αὐτῶν κολάζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν, τὰς δὲ ψυχὰς εἰς ὄνους μεταβεβλῆσθαι ἐς τὸν βίον, καταλύσθαι ἐς τοὺς ὄνους, ἔχοντα ἐν ἓν

ἂν ἐν τῷ τοιούτῳ διαγάγωσι μυριάδας ἐτῶν πέντε καὶ εἴκοσιν, ὄνοι ἐξ ὄνων γιγνόμενοι, καὶ ἀχθοφοροῦντες, καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων ἐλαυνόμενοι, τοὐντεῦθεν δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. εἶπε τὴν γνώμην Κρανίων Σκελετίωνος Νεκυσιεύς, φυλῆς Ἀλιβαντιάδος. ταύτης ἀναγνωσθείσης τοῦ ψηφίσματος, ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαί, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήσατο ἡ Βριμώ, καὶ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος. οὕτω γὰρ ἐντελῆ γίγνεται, καὶ κύρια τὰ ἀναγνωσθέντα. ταῦτα μὲν δή σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ οὗπερ ἀφίγμην ἕνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν, ἱκέτευον αὐτὸν τὰ πάντα διηγησάμενος, εἰπεῖν πρός με, ποῖόν τινα ἡγεῖται τὸν ἄριστον βίον. ὁ δὲ γελάσας, ἔστι δὲ τυφλόν τι γερόντιον, καὶ ὠχρὸν καὶ λεπτόφωνον. ὦ τέκνον φησί, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, οὐ ταὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς. ἀτὰρ οὐ θέμις λέγειν πρὸς σέ, ἀπείρηται γὰρ ὑπὸ τοῦ Ῥαδαμάνθυος. μηδαμῶς, ἔφην, ὦ πατέριον, ἀλλ' εἰπέ, καὶ μὴ περιίδῃς με σοῦ τυφλότερον περιιόντα ἐν τῷ βίῳ. ὁ δὲ δή με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπάσας, ἠρέμα προσκύ-

ψας

asini semper ex asinis renati, onera ferentes, atque a pauperibus agitati. Dein vt liceat illis e vita excedere. Hanc sententiam dixit Caluarius patre Aridello, patria Manicensis, tribu Alibantiade. Hoc recitato decreto, approbauerũt principes, sciuit plebs, adfremuit Proserpina, allatrauit Cerberus, sic enim rata quæ inferi statuũt, authenticaque fiunt. Quæ igitur in cõcione agebantur, erant huiusmodi. Tum ego statim, cuius gratia veneram Tiresiam adeo, atque illi re, vti erat, ordine narrata, supplicaui, vt mihi diceret, quodnam optimum vitæ genus putaret. Hic vero subridens (est autem seniculus quispiam cæcus, pallidus, voce gràcili) o fili, inquit, causam tuæ perplexitatis scio a sapientibus istis profectam, haudquaquam idem inuicem iisdem de rebus sentientibus, verum haud fas est id tibi proloqui, siquidem quod Rhadamãthus interdixit. Nequaquã, inquam, o patercule, sed dic amabo, neque me contemnas, qui in vita te etiam ipso cæcior oberro. Abducens ergo me, procul ab aliis auferens, ad aures mihi inclinans, Optima est, inquit, idiotarum priuatorumque vita, ac prudentior. Ideo ab insipientia

p 5 cessans

[illegible]

Clausula.

Secunda Dialogi pars scitatoria.

Sciscitatio.

Tiresiæ descriptio.

Tergiuersatio.

Instat rogando.

Responsio.

Summa & scopus totius argumenti.

πρόλογος

cessans alia cogitandi, & fines & principia inspiciendi, & vafros hosce syllogismos despuens, atque id genus omnia nugas æstimans, hoc solum in tota vita persequere, vt præsentibus bene compotitis minime curiosus, nulla re sollicitus, quamplurimum potes, hilaris vitam ridēsque traduceas. Hæc quum dixisset, rursus in asphodelorum pratum sese corripuit. Ego igitur (nam & nunc vesperascebat) age, inquam, o Mithrobarzane, quid cunctamur? ac non hinc rursus abimus in vitam? Ad hæc ille: Confide, inquit, o Menippe, breuem quippe facilemque tibi monstrabo semitam, & me protinus abducens in regionem quandam magis priore tenebricosam, manu procul ostendens subobscurum tenueque, ac velut per rimā influens lumen, illud, inquit, Trophonii templum est, atque illac ad inferos e Boeotio descenditur, hac ascendes, atque illico eris in Græcia. Ego igitur hoc sermone gauisus, salutato Mago, difficile admodum per angustas antri fauces subrepens, nescio quo pacto in Lebadiam perueni.

Epicureum consilium.

Cōclusio

Discessus ab inferis & reditus i Græciam.

Cōclusio Dialogi

τῶν ἄλλων ἐπιλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα ὑγιαίνειν ἐῶντα, τοῦτο μόνον ἐξαπορῶντα θεράσαι, ὅπως τὸ παρὸν εὐθύμως, παραβαλλόμενος γελᾶν τὰ πολλὰ, καὶ κρὶ μηδὲν ἀνυσιμαῖον. ὃ δὲ ἐπὶ τούτῳ, πάλιν ἔρετο πῶς ἀσφοδελῶν λειμῶνα. ἐγὼ δὲ καὶ γὰρ ἤδη ὀψὲ ἦν, ἄγε, φημὶ ὦ Μιθροβαρζάνη φίλε, τί σχολιάζομεν, καὶ οὐκ ἀπιμεν αὖθις εἰς τὸν βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, θάρρει φησὶν ὦ Μένιππε, ταχεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπροσκόπευτον ὑποδείξω ἀνιοῦσιν, καὶ δὴ ἀπαγαγὼν με πρός τι χωρίον τῶν ἄλλου ἀφορώτερον, δείξας τῇ χειρὶ πόρρωθεν ἀμυδρόν τι καὶ λιπαρὸν δοκοῦν εἶναι φῶς, ἰκάνει, ἔφη, εἰς ἐκεῖνο τὸ τῆς Τροφωνίου, κἀκεῖθεν κατιόντι οἱ ἀπὸ Βοιωτίας. ταῦτα δὲ ἀκούσας, καὶ ἀνὼν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, ἐδόκουν ἤδη πόλιν ἀρχαίαν ἰδεῖν, καὶ ἦ μάγον ἀναστάντα, χαλεπῶς μόλις σῴζειν τὴν κεφαλὴν ἀνασπάσαντα, ὃν οἶδ᾽ ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γήγονεμεν.

TIMON SIVE MISANTHROPOS.

Eraſ. Rothero. interp.

Ornatiſsimo iuris vtriusque Doctori Thomæ Ruthallo Secretario Regio, poſt Epiſcopo Dunelmenſi, Eraſ. Rothe. S. P. D.

VIde quantum audaciæ mihi ſuppeditet ſingularis quædam ingenij tui, morumq; facilitas, humaniſsime Ruthalle: qui cum neutiquam ignorem te inter Aulicos primores, vel autoritate, vel gratia, vel ſplendore, vel eruditione præcipuum eſſe, tamen non verear meas nugas rudes adhuc, vixq; è prima ſcheda repurgatas ad tuam excellentiam mittere. Sed quid facerem? Iam vrgebat nauita, ventos & æſtum nulli ſeruire clamitans. Itaq; ne nihil

mei

mei apud hominem tam noſtri ſtudioſum relinquerem, id quod tum forte erat in manibus, Miſanthropum miſi, nimirum ad virum vnum omnium Philanthropotaton. Is eſt Luciani Dialogus, quo vix alius lectu, vel vtilior, vel iucundior: verſus quidem ille iampridem ab alio neſcio quo: ſed ita verſus, vt interpres hoc modo demonſtrare voluiſſe videatur, ſeſe neque Græcè ſcire, neque Latine: nec temere adeo quis ſuſpicetur eum interpretem ſubornatum eſſe ab iis, qui Luciano malè volunt. Tu noſtram hanc audaciam boni conſules, & Eraſmum in eorum numero pones, qui tui ſunt amantiſsimi. Vale, Londini Anno, D. M. IIII.

ARGVMENTVM.

Hoc Dialogo de diuitijs tractatur. Quis ſcilicet verus Diuitiarum vſus ſit, & quomodo retineantur. Quibus

potiſsi-

potissimum obueniant, & quales reddant possessores. Occasio Dialogi à persona Timonis sumpta est, quem Athenienses, quòd inhumanus planè esset, hominumq; congressus ac societatem vitaret, imò etiam publicis malis gauderet, μισάνθρωπον appellarunt: cuius mortui quoque sepulchrum (vt scribit Suidas) inaccessum & inuium factum fuit, cùm mare, tanquam ipsum quoq; perosum illius inhumanitatẽ, inũdatione eam terræ partem, vbi sepultus erat, à reliqua abstractã secluisset. In quo & tale Epitaphiũ inscriptum fuisse fertur.

Hic iaceo, uita miseraq; inopiq; solutus,
Nomen ne queras, sed male tute peri.

Huic igitur Timoni similes reddi & diuites, videtur intelligere velle Lucianus, vt pote quos diuitiæ et fastuosos et insolentes, & planè barbaros, efficere cõsueuerunt. Fingit autem ab initio diuitem fuisse, sed ob liberalitatem, & quòd absq; iudicio in quosuis benignus esset, ad paupertatem redactũ esse.

Quam

Quam rem cũ Iupiter ex ipſius quere-
la, qua cũ illo expoſtulãdo, in hominũ
malitiã & ingratitudinẽ à principio in-
uehitur, cognouiſſet: miſertus illius, eò
quòd & in deos pius fuerat, & multa
illis ſacra peregerat, diuitẽ denuo face-
re ſtatuit, ac Plutũ cum theſauro ad ip-
ſum mittit, Qui principio ire detrectat,
oſtendens illum ſua culpa pauperẽ fa-
ctum eſſe, & cum talibus hominib. mi-
nimè perdurare ſe poſſe, atque æquè o-
diſſe eos, ut ſordidos atq; auaros illos,
qui nunquã omnino ſe utãtur. Medio-
critate enim utendi ſe gaudere. Atque
hic locus uſum diuitiarum, & quomo-
do cõſeruari eædẽ debeant, docet. De-
inde cum Iupiter in ſententia perſiſte-
ret, atq; ita Plutus ducente Mercurio
ad Timonẽ, pficiſceretur, inter eundum
fingit claudicare, ibi, interrogãte Mer-
curio, cauſam eius rei reddit, q; quoties
à Ioue mittatur, tardè incedat, neq; vi-
deat quorſum eat, neque norit ad quos
eat: quoties autem á Dite mittatur, etiã
alatũ eſſe. Quo figmento ſignificare vi-
detur

detur, improbos ac malos semper melioríb. succesſibus frui: probos aũt, & à Ioue dilectos, aut nunquã, aut tarde in hac vita felices ac diuites fieri Postremò interrogatus à Mercurio, cur deformis ac pallidus, tãto pere ametur ab hominib. respõdet. Inscitia, ac cæcitate illorũ hoc fieri. Atq; ibi cũ alios affectus suos exponit, quæ omnia postremò actione, & quasi ipsa re cõprobãtur, dũ Timonẽ ab initio, Plutum reiicere atq; auersari fingit, vtpote ex pauptate modestũ ac temperantem iam factum, & agnoscentem superiora mala, in quæ ex Diuitiarum copia inciderat. Mox eundem acceptum eum summa cura asseruare, tumidumq; & insolentem, omnes homines alios vitare atq; contemnere. Additis ad finem etiam adulatoribus, scurris, assentatoribus, sycophãtis, fumi venditoribus & id genus alijs, qui vt corpus vmbra, sic ipsi diuitias atq; fortunam comitantur.

TIMON

Luciani

ΤΙΜΩΝ, Η ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ.

TIMON SIVE MISANTHROPOS.

Timon siue Misanthropos.

Querela, & expostulatio cum Ioue.

Expostulatio cum Ioue, & hominū prauitatē & malitiā inultam finat.

προσαγόρευσις, ὀρθοτονία καὶ βαρύτης. ἐπιχάρισις ψυχῆς κάκη.

Ζεῦ φίλιε καὶ ξένιε καὶ Ἑταιρεῖε, καὶ ἱκέσιε, καὶ ἀστροπητὲ, καὶ ὅρκιε, καὶ νεφεληγερέτα, καὶ σφίγξουρανε, καὶ ἄλλο τι σὺ ἀλλοῖοι ἐμβρόντητοι τῶν μετεωρολεσχῶν καλοῦσι, καὶ μᾶλλον ὅταν ἀποφορτίσῃ πρὸς τὰ μέτρα. τότε γὰρ αὐτοῖς τολμήεντι γενόμενος ὑπερεύφρανας τὸ κίτταρον τοῦ μίτρου, καὶ ἀνεπλήρωσας τὸ κεχωσὸς τοῦ ῥυθμοῦ· ποῦ σοι νῦν ὁ βαρύβρεμέτης βρόντη, καὶ ὁ ἀδάμαστος καὶ ἀργῆτης, καὶ σμοδιαλίκης κόρυκος; ἄπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἦν καὶ φλυαρία, καὶ κατὸν ποιητικὸν ἀστραπῆς, ἐξω τοῦ πατάγου τῶν ὀνομάτων· τὸ δὲ ἀοίδιμόν σου, καὶ ἰκμαῖόν ὅπλον καὶ πρόχαρον, οὐκ οἶδ' ὅπως τυλίσσεται

Iupiter Philii & hospitalis, sodalitie, domestice, fulgurator, iusiurandice, nubicoge, grandistrepe, & si quod aliud tibi cognomen attoniti Poetæ tribuunt, maxime quum hærent in versu. Nam tum illis tu multinominis factus, carminis ruinam fulcis, metrique exples hiatum. Vbi tibi nunc magnicrepum fulgur, grauifremum tonitru? Vbi ardens, candens ac terrificum fulmen? Nam hæc omnia iam palam apparet nugas esse, fumumque poeticum, nec omnino quicquam præter nominum strepitum. Sed decantata illa tua arma eminus ferientia expromptaque, nescio quo modo penitus extincta sunt, frigentque, adeo vt ne

πόσβη, καὶ ψυχρόν ἐστι, μηδὲ ὀλίγον ἀπιθήρα ὀργῆς κατὰ τῶν ἀδικούντων σῴζουσαν. θᾶττον γοῦν τῶν ἐπιορκέντων τις ἐπιχαιρεκακῶν ἴσως ὀργυλλίδα φοβηθείη ἂν, ἢ τὸν τοῦ παιδαμαθτορος κόραινον φλόγα οὕτω δάλον πυὶ ἐποπτεύεσθαι δοκᾷς αὐτοῖς, ὃς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δηδίνναι, μόνον δὲ τοῦτο οἶδα ἀποκλάων τὸ τραῦμα τοῦ, ἢ πλησθήσονται ἀσφόλου. ὅστε ἤδη σῴζε ταῦτα βι καὶ ὁ Σαλμωνεὺς ἀλλὰ βροντᾶν ἐτόλμα, οὐ πάνυ βι ἀπίθανος ὢν πρὸς οὕτω ψυχρὸν τὸν ὀργιλὸν Δία, θερμυρὸς ἀνὴρ καὶ μεγαλαυχοῦμαι. πῶς γὰρ ὅπου γε καθάπερ ὑπὸ μωμφαλόρᾳ καθεύδῃς, ὃς οὔτε τοὺς ἐπιορκοῦντας ἀκούει, οὔτε τοὺς ἀδικοῦντας ἐπίσταται, λημᾷς δέ, καὶ ἀμβλυώττῃς πρὸς τὰ γιγνόμενα, καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφασαι καθάπερ οἱ παρηβηκότες. ἐγὼ δέ γε ἔτι καὶ ὀξύθυμος ὢν καὶ μᾶλλον τῶν ὀργιλωτέρων, πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων καὶ βιαίων ἐποίουν, καὶ οὐδέποτε ἦγον τότε πρὸς αὐτοὺς ἐκεχειρίαν, ἀλλ' ἀεὶ ἐνεργὸς πάντας ὁ κραυνὸς ἦν, καὶ ἡ αὐγὴ ἐπιστέφετο, καὶ ὁ βροντὴ ἐπατεῖτο, καὶ ὁ ἀστραπὴ σωρηδὸν ἐξεπορεύετο, καὶ ἡ ἀκροκολιμὸς ἐπεκυκλεῖτο, οἱ σεισμοὶ δὲ καὶ ὁ ὑδὼρ

vt ne minimã quidem scintillulam iracundiæ aduersus nocentes reliquam obtineant. Itaq; citius quimis ex his qui peieraturi sunt, extinctum elichniũ metuerit, q̃ flammã fulminis cum acta necantis, adeo titionẽ quempiam incutere videris eis, ut ignẽ quidem aut fumũ ab illo proficiscentẽ nihil quicq̃ formident, ue rum hoc solũ vulneris inferri posse iudicent, ut fuligine compleatur. Quibus rebus factũ est, ut iam Salmoneus tibi sit ausus etiã obtonare, neq; id admodum ab re, quippe aduersus Iouem usqueadeo ita frigidum, vir ad facinora feruidus, audaciaq; tumidus. Quid ni enim faciat, vbi tu perinde ac sub mandragora stertis, qui neque peierantes exaudias, neq; eorũ qui flagitia cõmittũt respectũ agas? Cæcutis autem lippitudine, & hallucinaris ad ea quæ fiunt, aures iam tibi obsurduerunt, instar horũ, qui ætate defecti sunt. Quãdoquidẽ cum iuuenis adhuc esses, acriq; animo, vehemẽsq; ad iracundiam, permulta in homines maleficos ac violentos faciebas. Neq; tum unq̃ tibi cum illis erãt inducię, sed perpetuo fulmen erat in negocio, perpetuo obuibrabatur Aegis, obstridebat tonitru, fulgur continenter iaculorum in morem, denssime ex edito loco deuolentiũ

Ætenuatio hyperbolica.

A confequẽtibus & exemplo.

ἐπίκρισις.

ἀπὸ τῆς αἰτίας.

ἐπιμονὴ ἐν ταῖς ἀδίκοις.

Ratio & comdaratio actionum ætatis utriusque.

τὸ πρακτικὸν μέρος, καὶ παρασκευαστικόν.

τὸ ἐνεργητικὸν anteactæ

q tem

torquebaſ, terrę quaſſatio nes, cribri inſtar frequẽtes ad hęc nix cumulati, neq; nõ grãdo ſaporũ in more, atq; ut tibi moleſte diſſe ram, imbresq; rapidi, & violenti, ac flumen ẽtidie exundans. Hinc tantũ repente Deucalionis ætate naufragiũ ortũ eſt, vt omnibus ſub aqua demerſis, uix unica ſcapula ſeruare tur, quę in montẽ Lycorẽ appulit, humani generis quaſi ſcintillulas quaſdam ſeruãs, unde ſceleratius etiam genus in poſterũ pro pagaret. Nimirũ igitur dignũ ſecordia pręmiũ ab illis reportas, cum tam nec ſacra faciat tibi quiſquam, nec coronas offerat, niſi ſi quis obiter in Olympicis ac ira ne is quidẽ rem admodum frugiferam facere uidetur, ſed priſcum quendam ritum magis referre, ac pene Saturnum, o deorum generoſiſsime, te red dunt, magiſtratu abdicantes. Omitto loqui, quoties iã templũ tuũ ſacrilegio cõpilarint, cum tibi etiam ipſi in Olympiacis manus admoliti ſunt. Atq; interea tu altiſſremus ille pigri tabaris, vel excitare canes vel vicinos aduocare, vt auxilio accurrentes illos cõprehenderent, cum etiã dum adornarent ad fugã, ſed generoſus, Gigantũq; extinctor, & Tirannũ victor ſedebas, quum tibi cæſaries ab illis circum tonderetur, decem cubitale fulmẽ dextera tenẽs.

ἀκώ.

τὰ περὶ Δευκαλίωνα naufragium tẽporẽ diluuij.

A conſequentib. & euentu

Inuehitur in hominũ ingratitudinẽ, & impietatem.

ὀναβιβάσμους.

Horum

νησον, καὶ ὁ χιὼν σαρηδὼν, καὶ ὁ χάλαζα πυρηδὸν, καὶ ἵνα σοι φορτικῶς σχολιάσωμεν. ἵστοι τε ῥαδίως οἱ καὶ ἔτι νῦν ἐκάστοτε. ὅστε τηλικαύτη ἦν ἀναρὴ χόνευ ναυαγίας ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος γενέσθαι, ὡς ὑπορρυχὲν ἀπάντων κατὰ λειψάνου μόνος ἦν ὁ κιβώτιον πρὸς σωθῆναι πρὸς κέλευ τοῦ Λυκωρέως, ἰώπυρόν τι ἀνθρωπίνου σπέρματος σχεφυλάτιον ἐς ἐπιγονὴν κακίας μείζονος, τοιαῦτα δι ἀκόλουθα ἀρεθυμίας τάπιχθονα κομίζη παρ' αὐτῶν οὔτε θύοντος ἔτι σοι τινὸς, οὔτε στεφανίζοντος, ἐ μήτοι γε ἀρὰ πυρόγαν ὀλυμπίων, μὴ ὅτος οὐ πάνυ ἀναγκαῖα τοιαῦ ἀσκεῖν, ἀλλ' ἐς ἔθος τί ἀρχαῖον σωτηλῶν. καὶ κατ' ὀλίγον χρόνον σε, ὦ θεῶν γενναιότατε, αὐτοφώνως, παρασάμβωσι ὑμᾶς. ἐῶ λέγειν, ὅτι πολλάκις ὕδωρ σε τὸν νεὼν σου συλήσασιν, οἱ δὲ μὴ αὐτῷ θι τὰς χεῖρας ὀλυμπιάσιν ἐπιβεβλήκασι, μὴ σὺ δ' ὑψηρεμίστης ὤχνησας ἢ ἀναστῆσαι τὰς κύνας, ἢ τὰς γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηθησόντας αὐτῷ συλλεγομένους, ἐπὶ συσκυλαμένους πρὸς τῶν φυγόντων. ἀλλ' ὁ γενναῖος, καὶ μεγαλόλιτος καὶ τυραννοκράτωρ ἐκάθησθε, τοὺς πλοκάμους περικειρόμενος καὶ ἀπὸ τοῦ κεφαλῆς κρεμάνυμενος

ἔχων

ἔχομεν ἐν τῇ ἐξέδρᾳ. ταῦτα τοίνυν ἅπαντα θαυμάσας πλησίον παύσηται οὕτως ἀμελῶς παροράμενα; ἢ ποτε κολάσεις τοσαύτας ἀδικίας; πόθεν Φαίθων τοὺς ἢ Δευκαλίωνας ἱκανοὶ πρὸς ἐξιλασμὸν ὑπὲρ τοσούτων ὕβρεων τοῦ βίου; ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ ἀφῶμεν, τἀμὰ λέγω, τοὺς τοσούτους Ἀθηναίων ἐς ὕψος ἄρας, καὶ πλουσίους ἐκ πενιχρῶν ἀποφήνας καὶ πᾶσι τοῖς ἀνομίοις ἐπιτυχήσας, μᾶλλον δὲ ἀφορήσας ἐς σύριγγα τῶν φίλων ἐκχέας τὸ πλοῦτον, ἐπειδὴ πίνω σχεδὸν ταῦτα ἐγκαλῶ, οὐκ ἔτι οὐδὲ γαρίσομαι πρὸς αὐτοῦ οὔτε προσβλέψουσιν οἱ τέως ὕπτιοι πλήσοντός καὶ προσκυνοῦντός, κἄκτος ἐμοῦ τοῦμεθ' ἁπάντων. ἀλλ' ἴθι νῦν μὴ δόξῃ βαδίζειν ἐντυχὼν ἐμαυτῷ, ἅπαξ ἵνα σήλῳ τῷ λαοῦ νικηθῶ ὑπ' ἐμοῦ, ὑπὸ τῆς χθονὸς ἀπατηθεμένῳ παροῦσαν, ἣν δὲ ἀπαγόντος, οἱ δ' καὶ πόρρωθεν ἑστῶτος, ἐπιβοᾶν ἐκπίπτοντα, δυσάντητον καὶ ἀπροσόμαστον θέαμα ἕψεσθαι ὑπολαμβάνοντος, τὸν οὐ πρὸ πολλοῦ σωτῆρα καὶ δυσχεῖρωτον ἐν τῶν γνωρίμων, ὅστις ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ τοῦτο τοῦ ἰσχατιοῦ πρὸ πόμπου, ἐπαφάμενος φιλόφρων, ἐρωτήσομαι τὸν γῆν ὑπομιμνήσκων ὀβολοῦ τινα χάραν, τῇ ὀρμίᾳ καὶ τῇ σικύᾳ λῃ

Horum igitur, o præclare, quis tandem erit finis, quę tu adeo secure despicis? Aut quādo de tantis maleficijs pœnas sumes? Quot Phaethontes aut Deucaliones, satis idonei sint ad expiandum tam in exhaustam morum iniquitatem? Etenim vt de communibus sileā, de ijs quæ mihi acciderunt dicam, quum tam multos Athenienses in sublime euexerim, ex pauperrimis diuites reddiderim, cunctisq; quotquot opus haberēt, suppeditarim, imo semel universas opes in amicos iniurando effuderim, simulatq; his rebus ad inopiā denemi, iam ne agnoscor quidē ab illis, nec aspicere dignantur me, qui dudum reuerebantur, adorabāt, meoq; de nutu pendebāt. Quod si quādo per uiā ingrediēs, forte fortuna ī eorū quēpiā incidero, pinde ut euerſam hominis iā olim defuncti ſtatuā, ac temporis lōgitudine collapſā prętereūr, quaſi ne norint quidē. Alij uero & procul cōſpecto me, alio ſeſe detorquēt, exiſtimantes ſeſe ſauſpicatū, abominā dūq; viſuros ſpectaculū, quem nō ita pridē ſeruatorē & adiutorē ſuū eſſe prædicabāt. Itaq; prementib. malis ad extrema redactus conſilia, ligone arrepto, terram exerceo quaternis cōductus obolis, atq; hic cum ſolitudine, cumq; ligone philoſophor. Hoc

ἀνέξεσται.

Deſcēdit a deneruli quere la ad ſpeciem.

ἐλυμῆνα κά.

ἀχαρισία eorū de quibus ipſe bene eſt meritus. Diſtribuitio.

Querimonia.

Epilogus per exhortationem.

interim lucri mihi videor factura, quod posthac nō intuebor pleroscp, præter meritum secundis fortunę successibus utentes. Nam illud uel maxime urit. Iam igitur tandem aliquando Saturni Rheæcp proles, excussō profundo ictu, grauicp somno (nam Epimenidem quocp dormiēdo uicisti) denuo iactato fulmine, aut ex Oeta redaccenso, ingenti reddita flamma, iram aliquā stren nui illius ac iuuenilis Iouis ostende, nisi uera sint quę a Cretensibus de te, tuacp sepultura feruntur. Iup. Quis hic est Mercuri, quē audio sic uociferantem ex Attica, ad Hymettum in radice montis, horridus totus, ac squalidus, pelleccp hircina amictus? Sodit autē, vt arbitror, nam pronus incūbit homo loquax & cōfidens, mirū ni philosophus est, necp ēm alio qui adeo impia, nefariacp in nos fuerat dicturus. Mer. Quid ais pater, an nō nosti Timonē Echecratidis filiū Colyttēsem? Hic nimirū est, quī nos fæ penumero in sacris legitimis cōiuuio accepit, ille re pente diues factus, ille qui totas Hecatombas, apud quē splendide Iouialia festa consueuimus agitare. Iup. Hem quænam ista rerū cōmutatio? hiccine honestus ille, diues, quē tam frequenter cingebāt amici? Quid igitur accidit, vt hoc sit habitu? squalidus, ærum-

Interrogatio.

τὸ σοῦ, actus corporis & dicta.

προσωπο-ποιΐα Iouis, & Mercurij.

Qualitas habitus actus, fictus dicta

Dubitatio coniecturalis

Personæ descriptio, & occasio dialogi.

Nomen & facta

Animi & fortunæ bona.

περιπέτεια.

δικίλλη προσφιλοσοφῶν ἐνταῦθα. τοῦτο γὰρ μοι δοκᾶ κομψεύειν, μακάριε ὄφιλω πολλὰς παρὰ τῶν ἀξίων τοῦ πράττοντος. ἀλιαρότερον δὲ τοῦτο γ. ἤδη ποτὲ οὖν ὦ Κρόνου καὶ Ῥέας υἱέ, τὸν βαθὺν τοῦτον ὕπνον ἄποσεσαμένος, καὶ νύξμυον, ὑπὲρ τὸν ἐπιμηδίδην γὰρ κεκοίμησαι, καὶ ἀναρρίπίσας τὸν κεραυνὸν, ὃν ἐκ τῆς Οἴτης ἐναυσάμενος, μεγάλῳ σοι διὰ σας τῶν φλόγα, ἐπισπέξαι τὰς χολὰς ἀθρόως καὶ ποικίλῃ Διὸς, ἐμὲ ἀληθῆ ἐστὶ τὰ ὑπὸ Κρητῶν πρὸ σου καὶ ἐκεῖ σῆς ταφῆς μυθολογούμενα. Σ. τὶς ὅτος ἐστιν, ὦ Ερμῆ, ὁ κιναιδὸς ἐκ τῆς ἀττικῆς, παρὰ τὸν Υμηττὸν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ, πιναρὸς ὅλος καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδιφθερος: σκάπτει δέ οἶμαι, ἐπικικυφὼς, λάλος ἀνθρωπος καὶ θαρσύς. ἆρα φιλόσοφός ἐστιν. ὃ κακὸν ἄν ὅτως ἀσεβὲς τὸ λέγειν δικαίως καθ ὑμῶν. Ερ. τί φῄς ὦ πάτερ: ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρατίδην, τὸν πολυτελῆ οὗτος ἐστιν ὁ πολλάκις ὑμᾶς καθ ἑκάστην τελέων ἑκατόμβας, ὁ πλούτου, ὁ τὰς ὅλας ἑκατόμβας, παρ ὧ λαμπρῶς εἰώθαμεν ἑορτάζειν τὰ διάσια. Σ. οὗ, φοῦ τῆς ἀλλαγῆς ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλούσιος, πρὶν ὄφ οἱ τοσοῦτοι φίλοι: τί παθὼν ἦν τοιοῦτος ἐστιν, οὐχμηρὸς, ἄθλιος, καὶ σκαπανεύς καὶ

καὶ μιδωτὸς, ὡς ἔοικεν, οὕτω βαρέως κατηφορῶν τὴν δίκελλαν. Ερ. οὕτωσί μὴν ἀπεῖπε χρησότης ἱπέτηφαν αὐτῷ, καὶ φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τὸν Δία μίσους ἅπαντας οἰκτῖρον. ὡς ἡ ἀληθὴ λόγῳ, ἄνοια καὶ δύσθεια καὶ ἀκεσία πρὸ τοὺς φίλους, ὃς οὐ συνίησι, κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενον. ἀλλ' ὑπὸ γνώμης τοσούτων ὁ κακοφιλέστατος καρούμενον τὸ ὑπὲρ φίλων ἐν αὐτοῖς καὶ ἑταίρους ὤφλε, ὑπ' οὐσίας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ, οἱ δὲ τὰ ὀστᾶ γυμνώσαντες ἀκεραῖα, καὶ πορρωτάτω ὄντα, ἢ τις μὴ μυλλὸς ἰκμυζήσαντος, καὶ τὸ τοῦ ἰῷ μάλα ἐπιμελῶς ὠχριῶ, αὖθις αὐτὸν καὶ τὰς ῥίζας ὑπορτεμνόμενον ἀπολιπόντος, οὐδὲ γαρίξοντος ἐπ' οὐδὲ προσβλέποντος, πόθεν γὰρ ἢ ἐπικρᾶναι ἢ ἐπισιδέσθαι ἐν ᾧ μοῦσα, σχὲ ταῦτα δικελλίτης καὶ δυσφθορίας, ὡς ὁρᾷς ἀπολιπὼν ὑπ' αὐχμὸν τὸ ἄσυ μιδοῦ γεωργέ, μιλαγχολῶν τοῖς κακοῖς, ὅτι οἱ πλουτοῦντες τὸν παρ' αὐτῶν. μάλα ὑπόδοπιμος παροράχοντι, οὐδὲ τοῦνομα ἐ Τίμων καλεῖτο ἀδότος. Ζεύ. καὶ μὰν οὐ παροπίδος οὐδὲ, οὐδὲ ἀμελητέος. ἀκότα γὰρ ἠγανάκτει δυσχερῶν. ἐπεὶ καὶ ὅμοια ποιήσομεν οἷς καταράσῃ κόλαξιν ἐκείνοις, ἐπιλελησμένοις οὐδὲ

ærumnosus, fossor conducitius, vti cõiicio, cũ tam grauẽ ligonẽ gerat? Mer. Ad hunc modũ illum quo dammodo prohibitas euertit, atq; humanitas, & in omnes quicũq; egerẽt misericordia. At reuera vecordia potius facilitasq;, nullus q; in suspiciẽdis amicis defectus, qppe qui neutiquã intellexerit, sese coruis lupis que largiri. Quin magis cũ a vulturibus tam multis miser iecur erodere-tur, amicos esse eos & socios iudicabat, quasi benuolentia erga sese afficeren, cũ illos epulæ magis caperẽt. Ergo posteaq; ossa penitus nudassent, circũrosissẽtq;, deinde si qua medulla suberat, hãc q; adhuc diligẽter exuxissent, aufugerunt, exsiccũ & radicitus defectũ destituentes, adeo ut postea ne agnoscant quidẽ, aut aspiciant, tantum abest, ut sint qui suppeditent, inparti-antq;. Has ob res fossor et sagu, vt uides, opertus pelliceo urbẽ præ pudore fugiens, mercede terrã exercet, aduersus ingratos atrabile stomachatur, qui quidem sua benignitate ditati, admodũ fastuose nunc prętereãt, ac ne nomẽ qui dem an Timon uocẽt, no uerint. Iup. Atq; profecto uir neutiq; fastidiendus, neque negligẽdus, & iure optimo indignaꝰ, qui ijs tantis ĩ malis agat. Quare sceleratos istos adulatores ipsi q; fuerimus imitati, si

Causarũ indignatio.

Redditio earum.

1. Non liberalitate sed parsimonia diuitias retineri.

τὰ ἐκ βάν[illegible]α κακά.

Cõclusio

ἐπίκρισις Iouis.

Promittit ultionem.

cũ uirũ neglexerimus, qui tantũ taurorũ & caprarũ pinguissimas quasq; nobis ĩaris adoleuerit. Qua tũ nidor, etiãdum milti in narib. resident. Tametsi, propter negocia & turbam maximã peierantiũ, tũ ui, nõ iure agentiũ, neq; non aliena rapientiũ, praeterea ob formidinem quã mihi pariũt sacrilegi, q quidẽ tũ multi sunt, tum obseruatu difficiles, adeo ut ne mini mũ quidẽ nos cõniuere si nant. Iampridẽ, pfecto ad Atticã regionẽ oculos de torsissem, maxime postea q̃ philosophia & de ver bis digladiationes apud istos increbuerunt, ita vt pugnãtib. inter se istis vociferãtibus q̃ ne exaudire qdẽ mortaliũ uota liceat. Vnde mihi necessũ est, uat auribus obturatis sedere, aut dirũpi ab eis, cõficiq;, q uirtutẽ quãdã, & incorporea quẽdã, merascq; nugas ingenti uociferatione cõnectũt. hęc in causa fuerũt, ut hũc quoq; neglexe rim, cũ haud mediocriẽ de nobis sit meritus. Quod reliquũ est Mereuri, tu Plutũ adducẽs, quantũ potes ad istũ abeas. Porro Plutus una secũ ducat et Thesaurũ, & utricẽ apud Timonẽ pseuerẽt. Neq; uisq; adeo facile denigrent, etiamsi q̃ maxime rursum illos p bonitatẽ ex ędibus excegerit. Cęterũ de palpo nibus illis, atq; ingratitudine qua in hũc sunt usi, in posterũ consultabo, poęnasq;

Causa.

Occupatio.

Digressiuncula in Atheniensium mores & philosophos cõtinens excusatiõnẽ neglecti Timonis.

Cõclusio occupationis. Mandatũ quis.

Commiratio.

ἀφ' ὅτου σφᾶς τοιαῦτα τἀμοῦ ἐρῶντα τὰ πολλὰ ἀγνῶν πίστατα καὶ σφόδρα ὑμῖν ἐπὶ τῷ ἐμῷ δόμῳ. ἐὰν γοῦν ἐν τοῖς ἔτεσι τὰ κτήσασθαι αὐτῶν ἔχω, πλὴν ὑπ' ἄχθους λίαν τι καὶ θορύβου πολλοῦ τ' ἐπιφερομένου μὴ διαλυόμενα μὴ ἁρπαζόμενα, ἔτι δὲ μὴ φόβου τε παρὰ τ' ἐμοῦ ἀσυλήτως ἔχοντα. πολλοὶ γὰρ ὄντες καὶ δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ὑπ' ὀλίγων ῥᾳδίως ἁμῦναι ἐφάσαν, πολλῷ δὴ μόνου οὐδ' ἀπίθανα ἐν τοῖς Ἀττικοῖς, καὶ μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφία καὶ λόγων ἐριδαὶ ἐπεπόλασαν αὐτοῖς, μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους καὶ κεκραγότων, οὐδὲ ἐπακοῦσαι ἔστι τῶν λόγων. ὅστε μὴ ἐπιβυσάμενον χρὴ τὰ ὦτα καθῆσθαι, ἢ ἐπιτρίβεσθαι πρὸς τῶν ἀρετὴν ἴσως καὶ ἀσώματα καὶ λόγους μεγάλῃ τῇ φωνῇ ξυναρύοντα. σοὶ δὲ ταῦτα τοι καὶ ταῦτα ἀμυθήτως σωίζεται πρὸς ὑμᾶς, σὺ φαύλ ὄντα. ἔμοι δ' ἐν Πλούτου δὴ Ἑρμῆ παραλαβὼν, ἄπιθι παρ' αὐτὸν κατὰ τάχος. ἀγέτω δ' ὁ Πλοῦτος καὶ τὴν Θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ μὴ ἀποστρεφέσθω ἄμφω παρὰ τοῦ τίμωνι, μηδὲ ἀπελλατίζεσθω οὗτοι ῥᾳδίως, κἂν ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστοτάτου ἐκβληθῶσι καὶ αὐτοὺς δοικίας. περὶ δὲ τῶν κολάκων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὖθις

θεὶς μὴν σκίφωμα. καὶ δίκην δώσουσιν, ἐπεὶ σὺ γ' ἡ κεραυνὸν ἐπισκοπεῖ σα. κατεγέλασα γὰρ αὐτῶ καὶ ἀπὸ σοβαρᾶς ἐσὶ δύο ἀκτῖνοῦ αἱ μάλιστα, δηπότε φιλοδημότερον ἠκούσατε πρώην ἐπὶ τὸν Φειδίαν Ἀναξαγόρου, ὃς ἔπαθε τοὺς ὁμιλητὰς, μᾶλλον ἢ ὑμᾶς ἐκεῖνα ὑμᾶς τὸς θεοὺς, ἀλλ' ἐκείνου μὴ διάμαρτον. ὑποδίκως γὰρ αὐτοῦ τῶν χεῖρα Περικλῆς. ὃ δὲ κεραυνὸς ἐς τὸ σάκεσον παρακύψας, ἐκεῖθε τὰ κατόπλιξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνεπίεσε παρὰ τῶν πόδα. πλὴν ἱκανὴ ἡ ὀργὴ καὶ αὐτὴ τιμωρία ἦσαι αὐτοῖς, ἃ ὑπερπλασιάσαντα τὸν Τίμωνα δρᾶσαι. Ερ. εἶεν ἂν τὸ μέγα κεκραγέναι, καὶ ὀλμερὸν εἶναι, καὶ θρασύν, οὐ τοῖς δικαιολογοῦσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ ἡδέως τοῖς ἀκούουσιν; Πλ. ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι ὦ Ζεῦ παρ' αὐτόν. Ζ. διὰ τί; ἔφης Πλοῦτε, μὴ ταῦτα ἐμοῦ κελεύσαντος; Πλ. ὅτι νὴ Δία ὕβριζον ἂν ἐμὲ, καὶ ἐξενέγκοιμι, καὶ ἂν πολλὰ κατηγορήσῃ, καὶ ταῦτα πατρῷον αὐτὸν φίλον ὄντα.

καὶ

nascq daturi sunt, simulatque fulmen instauraueró. Nam fracti sunt in eo recusa cuspide duo e radijs maximi, cum nuper audius in sophistã Anoxagorã ia cubarer, qui suis familiaribus suadebat, nullo pacto esse ullos nos, qui dij vocaremur. Ac illũ quidem errore nõ feriebã, propterea quod Pericles obiecta manu eum protexerit. Cęterum fulmen in Castoris ac Pollucis templũ detortum, tum illud excussit, tũ ipsum parũ abfuit, quin ad saxum comminueretur. Quanquã interim vel id suppliciũ satis magnum in istos fuerit, ſi Timonem cõſpexerint egregie locupletem factũ. Mercurius. Quantũ habet momenti altũ vociferari, & obſtreperũ audacemq; esſe? Idq; non ijs modo qui causas agunt, uerumetiã, qui vota faciunt conducibile. Brnoxe e pauperrimo dues euaſerit Timon, qui ſe imprecãdo clamoſum & improbum præſtiterit, Ioue mque reddiderit attentum. Si uero ſilentio fodiſſet ngtãs, etiã nũc foederet neglectus. Plu. At ego Iupiter haudquaq; ad iſtũ redirurus ſum. Iup. Quid ita nõ rediturus optime Pluto, præſertim a me iuſſus? Plutus. Quoniã p Iouem iniuria me adfecit ejiciens, & in multa fragmẽta diſſecans, idque quum illi paternus eſſem amicus, ac ne pene dixerum, ſuſcinis

q 4 ex

Excuſatio quur nõ ſtatim puniat nocentes tocoſa.

Correctio.

ὑπερῴκη μα, dilaceres atque im probos fortunam iuuare.

Ratio.

δυνήθη σε.

Detrectatio Pluti a qualitate perſonæ.

Ratio.

Luciani

ΤΙΜΩΝ, Η ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ.

TIMON SIVE MISANTHROPOS.

Timon siue Misanthropos.

Querela, & expostulatio cum Ioue.

Expostulatio cum Ioue, & hominū prauitatē & malitiā inultam ferre.

προσαγόρευσις ἀρρητική καὶ βαρβαρική. ἐρώτησις ἐπιπλήττουσα ψευδῆ.

Ω Ζεῦ φίλιε καὶ ξένιε καὶ ἑταιρεῖε, καὶ ἑρκεῖε, καὶ ἀστροπαῖε, καὶ ὄρκιε, καὶ πολυκληδόνιε, καὶ ὀλοόφρονι, καὶ ἄλλο τι σὺ ἐπιβρόντητοι τοσοῦτοι καλοῦσι, καὶ μάλιστα ὅταν ἀποτροπαῖοι πρὸς τὰ μέτρα. τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμενος ὑπερέβης τὸ πίπτον τῶν μέτρων, καὶ ἀνεπλήρους τὸ κεχωὼς τοῦ ῥυθμοῦ. ποῦ σοι νῦν ἡ βαρύβρομος ἐκείνη τὺ, καὶ ἡ ἀδάμαντος καὶ ἀργῆτος, καὶ σμερδαλέη καρτερὸς; ἄσπονδα γὰρ ταῦτα λῆρος ἦν καὶ κενὸν φρενί, καὶ κατηνὲς ποιητικὸς ἀστεϊσμός, ἔξω τοῦ πατάγου τῶν ὀνομάτων. τὸ δὲ ἀοίδιμόν σου, καὶ ἀκμάζον ὅπλον καὶ πρόχειρον, ἐκ οἷδ' ὅπως τηλίκον ἀπωσθὲν

O Iupiter Philii & hospitalis, sodalitie, domestice, fulgurator, iusiurandice, nubicoge, grandisstrepe, & si quod aliud tibi cognomen attoniti Poetæ tribuunt, maxime quum hærent in versu. Nam tum illis tu multinominis factus, carminis ruinam fulcis, metrique exples hiatum. Vbi tibi nunc magnicrepum fulgur, grauisfremum tonitru? Vbi ardens, candens ac terrificum fulmen? Nam hæc omnia iam palam apparet nugas esse, fumumque poeticum, nec omnino quicquam præter nominum strepitum. Sed decantata illa tua arma eminus ferientia expromptaque, nescio quomodo penitus extincta sunt, frigentque, adeo vt ne

πίσθη, καὶ ψυχρόν ἐστι, μηδὲ ὀλίγον αἰσθήρα ὀργῆς κατὰ τῶν ἀφηνυσμένων σφαγήν. θαῤῥῶν γοῦν τῶν ἐπορκούντων τις ἐπιχαρεῖται τῶν ἑαυτοῦ ἐλλιπόντα φοβηθείη ἄν, ἢ τῷ τὸ παραδραμεῖν ὀργὴ κόλασιν οὗ φλογὸς οὕτω δεινὸν τινα ἐπιφανεῖ, καθάπερ δοκᾷς αὐτοῖς, ὃς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτῶν μὴ δεδιέναι, μόνον δὲ τοῦτο οἶδα ἀπολούσει τὸ πρᾶγμα ὀργή, ἢ πλησθήσονται δ' ἀσφόλου. ὅστε ἤδη σοὶ ταῦτα βιωτὸς ὁ Σαλμωνεὺς οὐλιβρουτᾶν ἐτόλμα, οὐ πάνυ βιαίοθαι ὢν πρὸς οὕτω ψυχοὺς τῶν ὀργιλῶν Δία, θερμυργὸς γὰρ καὶ μεγαλαυχοῦμαι. πῶς γὰρ ὅπου γε καθάπερ ὑπὸ μωμφαλόρᾳ καθοῦδες, ὃς οὔτε τοὺς ἐπορκοῦντας ἀκούσας, οὔτε τοὺς ἀδικοῦντας ἐπίσταμαι δέ, καὶ ἀμελουάτως ἐφορᾷς τὰ γιγνόμενα, καὶ τὰ ὧτα ἐκκεκώφασαι καθάπερ οἱ παρηβηκότες. ἐπὶ νέου γε ἦν καὶ ὀξύθυμος ὢν καὶ ἀκμαῖος τῶν ὀργιλῶν, πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων καὶ βιαίων ἐποίεις, καὶ οὐδὲ ποτε ἤγρας τότε πρὸς οὐδὲν ἐκκρίσαι, ἀλλ' ἀεὶ ἐνεργὸς πάντως ἦ κεραυνὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπισείεσο, καὶ ἡ ὁρατὴ ἐπατεῖτο, καὶ ἡ ἀστραπὴ σωρηδὸν ἔσπερ ἐς ἀκροβολισμὸν προεκπεπτίεσο, οἱ σφυροὶ δὲ κατὰ

ut ne minimã quidem scintillulam iracundiæ aduersus noxentes reliquam obtineant. Itaq; ciriius quinis ex his qui peieraturi sunt, extinctum elichniũ metuerit, q̃ flammã fulminis cum ẽta necantis, adeo citionẽ quempiam incutere videris eis, ut ignẽ quidem aut fumũ ab illo profecturi centẽ nihil quicq̃, formident, uerum hoc solũ uulneris inferri posse iudicent, ut fuligine compleatur. Quibus rebus factũ est, ut iam Salmoneus tibi sit ausus etiã obtonare, neq; id admodum ab re, quippe aduersus louem usqueadeo ita frigidum, uir ad facinora feruidus, audaciaq; tumidus. Quid ni enim faciat, ubi tu perinde ac sub mandragora stertis, qui neque peierantes exaudias, neq; eorũ qui flagitia cõmittũt respectũ agas? Cæcutis autem lippitudine, & hallucinaris ad ea quæ fiunt, aut resciri iam tibi obsurduerunt, instar horũ, qui ætate defecti sunt. Quãdoquidẽ cum iuuenis adhuc esses, acriq; animo, vehemẽsq; ad iracundiam, permulta in hominẽs maleficos ac violentos faciebas. Neq; tum unq̃ tibi cum illis erãt inducię, sed perpetuo fulmen erat in negocio, perpetuo obuibrabatur Aegis, obstridebat tonitru, fulgur continenter iaculorum in morem, densissime ex edito loco deuolentiũ

Bætenus hyperbolica.

A consequentibus & exemplo.

ἐπίφορα.

ἐπιμονή.

Ratio & commoda ratio actionum ætatis utriusque.

τὰ πρακτόμενα, καὶ παραλαμβάνε.

τὰ δ' ἐνεστῶτα τοῦτο· antea dicta

q

ποιῶν

torquebaſ, terrę quaſſatio
nes, cribri inſtar frequẽtes
ad hęc nix cumulati, necq
nõ grãdo ſaporũ in more,
atq ut tibi moleſte diſſe
ram, imbresq rapidi, &
violenti, ac flumen ẽtidie
exundans. Hinc tantũ re
pente Deucalionis ætate
naufragiũ ortũ eſt, vt om
nibus ſub aqua demerſis,
uix unica ſcapula ſeruare
tur, quę in montẽ Lycorẽ
appulit, humani generis
quaſi ſcintillulas quaſdam
ſeruãs, unde ſceleratius e
tiam genus in poſterũ pro
pagaret. Nimirũ igitur di
gnũ fecordia prẽmiũ ab il
lis reportas, cum iam nec
ſacra faciat tibi quiſquam,
nec coronas offerat, niſi ſi
quis obiter in Olympicis
ac ira ne is quidẽ rem ad
modum frugiferam facere
uidẽtur, ſed priſcum quen
dam ritum magis referre,
ac pene Saturnum, o deo
rum generoſiſſime, te red
dunt, magiſtratu abdican
tes. Omitto loqui, quoti
es tã templũ tuũ ſacrilegio
cõpilarint, cum tibi etiam
ipſi in Olympiacis manus
admoliti ſunt. Atq; inter
ea tu altiſſremus ille pigri
tabaris, vel excitare canes
vel vicinos aduocare, vt
auxilio accurrentes illos
cõprehenderent, cum etiã
dum adornarent ad fugã,
ſed generoſus, Gigantũq;
extinctor, & Titanũ vi
ctor ſedebas, quum tibi
cæſaries ab illis circum
tonderetur, decem cubi
tale fulmẽ dextera tenẽs.

ἐκώ.

τὰ κ Δεύ
κα Deu
calionis
naufragi
um tẽpo
re diluuij.

A conſe
quentib,
& euentu

Inuehitur
in homi
nũ ingra
titudinẽ,
& impie
tatem.

ὀνασχε
σμός.

Horum

νησὸν, καὶ ἡ χιὼν σφοδρὰ, καὶ ἡ
χάλαζα πυκνὴ, καὶ ἵνα σοι φορ
τικῶς σχολίγωμαι, αὗται τε ἅμα δὴ
αἱ καὶ εἴκοσι, ποταμοὶ ὑκάσι κατ᾽ ἀγών.
ὥστε τηλικαύτη ἦν ἀκαρὴ χύσις
καὶ ἀναγκαία ἐπὶ τῷ δικαίῳ καὶ ἐγέ
νετο, ὡς ὑποβρυχίων ἀπάντων καὶ
λυκότοπον, μόγις ἴν᾽ ἡ κιβώτιον πε
σοῦσα προσκέλσειεν τοῦ Λυκωρέ,
ὑπηρόν τι ὄρος ἀνθρωπίνου σπέρματος
σχεφυλάττον ἐς ἐπιγονὴν κακίας
μείζονος, τοιαῦτα δέ σοι ἀκόλουθα ἔρ᾽ ἅπα
μίας τὰ πρόχειρα κομιδῇ παρ᾽ αὐτῶν
οὔτε θύοντι σοί τινας, οὔτε στε
φανοῦντας, ἐμοῦ μὴ ὅτι παρόντος ἐν
λυμπίᾳ, μὴ ὅτου οὐ πάνυ ἀναγκαῖα
τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλ᾽ ἐς ἔθος τί ἀρ
χαῖον σωτηρίων· καὶ κατ᾽ ὀλίγον
χρόνον σε, ὦ θεῶν γενναιότατε, ἅπα
φάνουσι, παρωσάμενοι ἡμᾶς. ἐῶ λέ
γειν, ὅτου πάκις ὕδη σε τὸν νεὼν σε
συλήκασιν, οἱ δὲ μὴ αὐτῷ σοι τὰς χεῖ
ρας ἐλυμήνασαν ἐπιβεβλήκασι, μὴ σὺ
ὁ ὑψηρεμίτης ὤκνησας ἢ ἀναστῆσαι
τοὺς κύνας, ἢ τοὺς γείτονας ἐπικαλέ
σασθαι, ὡς βοηθήσαντάς σοι
συλλαβέσθαι, ἢ σὺ συσκευαζόμενος
πρὸς τὴν φυγήν. ἀλλ᾽ ὁ γενναῖος, καὶ
μεγαλόψυχος καὶ τὸ πρωτοκράτωρ ἐν
κάθησαι, τοὺς πλοκάμους περικειρόμε
νος ὑπ᾽ αὐτῶν, δικάκην ἔχων

ἔχομεν τῇ ἀξίᾳ. ταῦτα τοίνυν ἅ θαυμάσας πλουτεῖς πόσου τινὸς ἂν μισθοῦ παρορώμεν; ἢ ποτε κολάσῃς ἢ τοσούτων ἀδικίαν; πόθεν Φαίθων τόν τ' Δευκαλίωνας ἱκανοὶ πρὸς ὀλίγους ὑπερβαλεῖν ὕβρεις τοὺς βίους; ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ ἀσκῶ, ταῦτα ἦν, τοὺς ἐμοὺς Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλουσίους ἐκ πενεστάτων ἀποφήνας καὶ πᾶσι τοῖς φιλουμένοις ἐπιτυρέσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον εἰς σύβροχίαν τῶν φίλων ἐκχέας ἢ πλοῦτον, ἐνθενδὶ πίνω σχολῇ ταῦτα ἐγκωμιῶν, οὐκ ἔστι οὐδὲ γοᾶρίζομαι πρὸς αὐτοῦ οὗτε προσλιπαρεῖν οἱ τίνος ὕστερον πλήσαντος καὶ προσκαιομένου, κἄκτος ἐμοῦ νοσῶμεν ἀνυπερβλήτως. ἀλλ' ἦν που μὴ δόξῃ βασίλειον ἐντυχεῖν αὐτῶν, ἄσμορ ἵνα σέλινα πολλοῦ πικροῦ ὑπίσω, ὑπὸ τῆς χρόνου ἀπατεπαμένου παρόχυται, μηδὲ ἀναγνόντος, οἱ δὲ καὶ πόρρωθεν ἰδόντος, ἐπόρθουν ἐκπίπτοντας, συναύτητον καὶ ἀσυπόπαυστον θέαμα ὄψιμα ὕστολαμβάνοντος, τὸν οὐ πρὸ σολλοῦ σωτῆρα μὴ σύνεργίτην αὐτῶν γεγενημένον, ὅστις ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ τοῦτο τοῦ ἰσχατιᾶν πεπόμφθη, ἵνα φάμβῳ διφθέρᾳ, φράζομαι τοῦ γοῦ ὑπόμβῳ ὁ δολοῦν τι ἀκρον, τῇ ὀρμίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ

Horum igitur, o præclare, quis tandem erit finis, quę tu adeo secure despicis? Aut quādo de tantis maleficijs pœnas sumes? Quot Phaethontes aut Deucalliones, satis idonei sint ad expiandum tam in exhaustam morum iniquitatem? Etenim vt de communibus siteā, de ijs quæ mihi acciderunt dicam, quum tam multos Athenienses in sublime exercerim, ex pauperrimis diuites reddiderim, cunctisq; quotquot opus haberēt, suppeditarim, imo semel uniuersas opes in amicos iuuando effuderim, simulatq; his rebus ad inopiā deuenī, iam ne agnoscor quidē ab illis, nec aspicere dignantur me, qui dudum reuerebantur, adorabāt, meoq; nutu pendebāt. Quod si quādo per uiā ingrediēs, forte fortuna leorū quēpiā incidero, pinde ut euersam hominis iā olim defuncti statuā, ac tempore collapsā prętereūt, quasi ne norint quidē. Alij uero & procul cōspecto me, alio sese detorquēt, excistimantes sese fausticatū, abominā dūq; uisurus spectaculū, quem nō ita pridē seruatorē & adiutorē suū esse prædicabāt. Itaq; prementib. malis ad extrema redactus consilia, ligone arrepto, terram exerceo quaternis cōductus obolis, atq; hic cum solitudine, cumq; ligone philosophor. Hoc

ἀνέξεσθε.

Desedit a deneruli querela ad spem eiem.

δόλυρα.

ἀχεσίας eorū de quibus ipse bene est meritus. Distributio.

Querimonia.

Epilogus per exhortationem.

interim lucri mihi videor factura, quod posthac nō intuebor plerosq; præter meritum secundis fortunę successibus utentes. Nam illud uel maxime urit. Iam igitur tandem aliquando Saturni Rhæcq; proles, excusso profundo isto, grauiq; somno (nam Epimenidem quoq; dormiēdo uicisti) denuo iactato fulmine, aut ex Oeta redaccenso, ingenti reddita flamma, iram aliquā istren nui illius ac iuuenilis Iouis ostende, nisi uera sint quę a Cretensibus de te, tuaq; sepultura feruntur. Iup. Quis hic est Mercuri, quē audio sic uociferantem ex Attica, ad Hymettum in radice montis, horridus totus, ac squalidus, pellecq; hircina amictus? Sodit autē, vt arbitror, nam pronus incūbit homo Ioquax & cōfidens, mirū ni philosophus est, necq; eīn alioqui adeo impia, nefariaq; in nos fuerat dicturus. Mer. Quid ais pater, an nō nosti Timonē Echecratidis filiū Colyttēsem? Hic nimirū est, qui nos sæpenumero in sacris legitimis cōiuuio accepit, ille repente dines factus, ille qui totas Hecatombas, apud quē splendide Iouilialia sesta consueuimus agitare. Iup. Hem quænam ista rerū cōmutatio? hiccine honestus ille, dines, quē tam frequenter cingebāt amici? Quid igitur accidit, vt hoc sit habitu squalidus, arum-

Interrogatio.

τὸ σοῦ, actus corporis & dicta.

προσωποποιΐα Iouis, & Mercurij

Qualitas habitus actus, fictus dicta

Dubitatio coniecturalis

Personæ descriptio, & occasio dialogi.

Nomen & facta

Animi & fortunæ bona.

περιπέτεια.

δικιλλη προσφιλοσοφῶν ἱματίῳ. τοῦτο γάρ μοι δοκῶ καλεῖσθαι, μακὰ π ὄφελον πολλοὺς παρὰ τῶν ἀξίων τῦ πράττοντας. ἀνιαρότερον δ τῦδε γ. ἤδη ποτὲ οὖν ὦ Κρόνου καὶ Ρέας ἰῆς, τὸν βαθὺν τοῦτον ὕπνον ἀποσεισάμενος, καὶ νεόθυμον, ὑπὲρ τὸν ἐπιμηδίδιον γὰρ κινήσασα, καὶ ἀναρριπίσασ τὸν κεραυνὸν, ἢ ἐκ τῆς Οἴτης ἀναστάσα, μεγάλῳ τινὶ σεισμῷ τῶν φλογα, ἐπιφάνηθι ἡμῖν χολὴν ἀνθρώπους καὶ ναυικῆ Διὸς, ἐ μὴ ἀληθῆ ἐστι τὰ ὑπὸ Κρητῶν περὶ σε καὶ τὴν σὴν ταφὴν μυθολογούμενα. Ζ. τίς ὅτός ἐστιν, ὦ Ερμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τῆς ἀττικῆς, παρὰ τὸν Υμηττὸν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ, πεπαρὼς ὅλος καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδιφθέρου; σκαπῆ δ' οἶμαι, ἐπικεκυφὼς, λάλος ἀνθρωπος καὶ θαρσύς· ὥστε φιλόσοφός ἐστιν. ἢ ἆρ' ὅτος ἀσεβὴς τὰς λόγους διεξέρχεται ἡμῶν. Ερ. τί φῄς ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Εχεκρατίδην, τὸν κολυτ[ε]ᾶ οὗτος ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καὶ ἐν ῥᾳδίῳ τελείων ἑκάστας, ὁ πλούτων, ὁ τὰς ὅλας ἑκατόμβας παρ' ὧλεμ πρᾶς οἰώθαμεν ἑορτάζ[ο]ν τὰ διάσια. Ζ. οὖ. φοῦ τῆς ἀλλαχῆς ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλούσιος, περὶ ὃν οἱ τοσοῦτοι φίλοι; τί παθὼν ἂν τοιοῦτος ἐστι, αὐχμηρὸς, ἄθλιος, καὶ σκαπανικὸς καὶ

καὶ μιδωτὸς. ὡς ἔοικεν, οὕτω βαρέως κατεφόρου τῶν δικιλλων. Ερ. οὕτως μὲν ἐπεὶν χρηστὸς ὑπῆρξα αὐτῷ, καὶ φιλοφρωπία, καὶ ὁ πρὸς τοὺς Δ: μένους ἅπαντας οἶκτος. ὡς δ' ἀληθῆ λόγῳ, ἄνοια καὶ δύσθεια καὶ ἀκαιρία πρὸ τοὺς φίλους, ὃς οὐ συνίεις, κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος. ἀλλ' ὑπὸ γνωῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων κερδόμενος τὸ ἔπαρ, φίλους ἐν αὐτοὺς καὶ ἑταίρους ὤφλε, ὑπ' οὐσίας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ, οἳ δ' τὰ ὀσᾶ γυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ πορφυρίζοντος, ἅ τις μὴ μυελὸς ἐνῆν ἀμυξήσαντος, καὶ τὸ τὸν νῦν μάλα ἐπιμελῶς ᾠχρηθ, αὖθις αὐτὸν καὶ τὰς ῥίζας ὑπατεπμένον ἀπολίποντος, οὐδ' γναρίζοντος ὑπ' οὐδ' προσβλέποντος. πόθεν γὰρ ἢ ἐπικυρῶντος ἢ ἐπιδιδόντος ἐν τῷ μόνῳ, ἀλλ' ταῦτα δικιλλίτης καὶ φθορέας, ὡς ὄρφις ἀπολιπὼν ὑπ' αὐχένος τὸ ἄσυ μιδωῦ γεωργὰ, μιλαγχολῶν τοῖς κακοῖς, ὅτι οἱ πλουτῶν τοῦ παρ' αὐτῷ. μάλα ὑποδοπικῶς παροχοῦ, οὐδ' τοῦομα ἐ Τίμων καλεῖτο ἀδότος. Ζεῦ. καὶ μὴν οὐ παροπίος ἀνὴρ, οὐδ' ἀμελητέος. ἐν κότα γὰρ ἠγανάκτα Λυσυχῶν. ἐπεὶ καὶ ὅμοια τοιέσομεν ἐπὶ καταράξεις κόλαξιν ἐκείνοις, ἐπιλιλησμένοις ἀν-

ἀνθρώ

ærumnosus, fossor conductitius, vti cõijcio, cũ tam graue ligonẽ gerat? Mer. Ad hunc modũ illum quo dammodo probitas euertit, atq; humanitas, & in omnes quicũq; egerẽt misericordia. At reuera vecordia potius facilitasq; nullusq; in suspicitẽdis amicis delectus, qppe qui neutiquã intellexerit, sese cor uitis lupis que largiri. Quin magis cũ a uulturibus tam multis miser secum erroderetur, amicos esse eos & socios iudicabat, quasi beneuolentia erga sese afficerent, cũ illos epulæ magis caperẽt. Ergo posteaq; ossa penitus nudassent, circũrotissentq; deinde si qua medulla suberat, hãc q; admodũ diligẽter exuxissent, aufugerunt, exsuccũ & radicitus defectũ destituentes, adeo ut postea ne agnoscant quidẽ, aut aspiciant, tantum abest, ut sint qui suppeditent, inpartiantq. Has ob res fossor est sagu, vt uides, opertus pelliceo urbẽ præ pudore fugiens, mercede terrã exercet, aduersus ingratos atra bile stomachatur, qui quidem sua benignitate ditati, admodũ fastuose nunc prætereãt, ac ne nomẽ qui dem an Timon uocet, nouerint. Iup. Atq; profecto uir neutiq; fastidiendus, neque negligẽdus, & iure optimo indignat, qui ijs tantis ĩ malis agat. Quare sceleratos istos adulatores ipsi q; fuerimus imitati, si

Cauſarũ indignatio.

Redditio earum.

i. Non liberalitate ſed parſimonia diuitias retineri. τὰ ἀκόλαστα καὶ κά.

Cõcluſio

ἐπίκρισις Iouis.

Promittit ultionem.

eũ uirũ neglexerimus, qui tantũ taurorũ & caprarũ pinguissimas quasq; nobis iuuenis adoleuerit. Quatũ nidor, etiãdum mihi in narib. resideret. Tametsi, præter negocia & turbam maximã peierantiũ, tũ ui, nõ iure agentiũ, neq; non aliena rapientiũ, præterea ob formidinem quã mihi patriũ sacrilegi, q quidẽ tũ multi sunt, tum obseruatu difficiles, adeo ut ne mini mũ quidẽ nos cõniuere si nant. Iampridẽ, pfecto ad Atticã regionẽ oculos de torsissem, maxime postea q philosophia & de verbis digladiationes apud istos increbuerunt, ita vt pugnãtib. inter se istis vociferãtibusq; ne exaudire qdẽ mortaliũ uota liceat. Vnde mihi necessũ est, uat auribus obturatis federe, aut dirũpi ab eis, cõficiq;, q uirtutẽ quãdã, & incorporea quędã, merasq; nugas ingenti uociferatione cõnectũt. hęc in causa fuerũt, ut hũc quoq; neglexerim, cũ haud mediocriẽ de nobis sit meritus. Quod reliquũ est Mereuri, tu Plutũ adducẽs, quantũ pores ad istũ abeas. Porro Plutus una secũ ducat et Thesaurũ, & utricę apud Timonẽ pseuerẽt. Neq; usq; adeo facile demigrent, etiamsi q̃ maxime rursum illos p bonitatẽ ex ædibus excgerit. Cęterũ de palpo nibus illis, atq; ingratitudine qua in hũc sunt vsi, in posterũ consultabo, poste-

Causa.

Occupatio.

Digressi uncula in Atheniẽsium mores & philosophos cõtinens excusatio nẽ neglectũ Timonis.

Cõclusio occupationis.

Mandatũ quis.

Commination.

ἀφ' ὅτου σαῦτα τἄμ' ὤμοσε τὰ κἀμ' ἔδει πιστεῦσαι κἀνόησαν ὑμῖν ἐπὶ τῷ βωμῷ. ἰὼ γοῦν ἐν τοῖς ῥήσι τῶν κήρυκα αὐτὸν ἔχε, πλὴν ὑπ' ἀχθηδόνος τε καὶ θορύβου πολλοῦ τ' ἐπιόντος καὶ διαλομένου καὶ ἁρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου τοῦ παρὰ τ' ἰσοροσυλούντων. πολλοὶ γὰρ ὄζει καὶ δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ' ὀλίγον ἐπαμῦσαι ὑμῖν ἐφᾶσι, πολλὴν ὄδυνον οὐδ' ἀπίδλιψε ἐς τὸν Ἀτθικὸν, καὶ μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφία καὶ λόγων ἐρίδδε ἐπεπόλασαν αὐτοῖσι, μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους καὶ κεκραγότων, οὐδὲ ἐπακοῦσ' εἶναί τ' ἄν ἔχοι. ὅστις ἢ ἐπιβυσάμενον χρὴ τὰ ὦτα καθῆσθαι, ἢ ἐπιτρίδλια πρὸς ταῦτα ἀρτίως λινᾶ καὶ ἀσώματα καὶ λέρους μεγάλῃ τῇ φωνῇ ξυναρέοντα. σοὶ δὲ ταῦτα τοι καὶ τοῦτο ἄμεινον ἐπιθῦσαι σωιδὲν πρὸς ὑμᾶς. σὺ φαῦλον ὄντα. ὅμως ἢ ἐν Πλούτου ὁ Ἑρμῆ παραλαδὼν, ἄπιθι παρ' αὐτὸν κατὰ τάχος. ἀτὰρ ἢν ὁ Πλοῦτος καὶ ἐν Θησείῳ μετ' αὐτοῦ, καὶ ῥᾳδίως ἀμφὶ παρὰ τοῦ τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλαττέσθω οὗτος ῥᾳδίως, κἂν ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότητος ἐκδιῶ καὶ αὐτοὺς τ' οἰκίας. περὶ δὲ τῶν κολάκων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδέξατο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὖθις

θεὶς μὴν σκίφωμα. καὶ δίκην δώσουσιν, ἐπεὶ σὺ γ' ἐκβραυνὸν ἐπισκοῦά σω. κατακαμοῦσα γὰρ αὐτὸν καὶ ἀπὸ σωμομένου ἐσὶ δύο ἀντὶ ἑνὸς αἱ μάγισσαι, ὅπότε φιλοδημότερον ἠκόντησε πρώην ἐπὶ τὸν Φρισσὸν Ἀναξαγόρου, ὃς ἔπαθε τοὺς ὁμιλητὰς, μοῦ δλως ἕνεκά ἐστιν ἡμᾶς τοὺς θεοὺς, ἀλλ' ἐκείνου μὴν διήμαρτον. ὑπόρχε γὰρ αὐτῷ τὸν χέρα Περικλῆς. ὁ δὲ κεραυνὸς ἐς τὸ ἀνάκτορον παρακύψας, ἐκεῖθε τὸ κατέφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνεπέβη παρὰ τὸν πέτραν. πλὴν ἐκόπη ἐν ὀβελῷ καὶ αὐτὴ τιμωρία ἴσα αὐτοῖς, ἃ ὑπέρπλα τοῦτε τὸν Τίμωνα δρῶσιν. Ερ. εἰσὶν τὸ μέγα κεκραγέναι, καὶ ὀλυμπιονίκαι εἶν, καὶ θρασύν, οὐ τοῖς δικαιολογοῦσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ ὅτις ὠφελιμώτερον τοῦτο χρήσιμον, ἰδοὺ γὰρ αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐκ πενιχρότατος κατασήσεται ὁ Τίμων βοήσας καὶ παῤῥησιασάμενος ἐν τῇ ὠχῇ, καὶ ἐπισπέσθαι τὸν Δία, εἰ δὲ σιωπῇ σιωπῇ ἐπικνυφοῖς, ἴλλ' ἂν ἐσιωπᾷ ἀμελούμενος. Γ. ἀλλ' ἐγὼ δὲ ἂν ἀπέλθοιμι εἰ ἔδου παρ' αὐτῶν. Ζ. διὰ τί δ' ἄρα Πλοῦτε, καὶ ταῦτα ἐμὲ κελεύσαντος; Πλ. ὅτι ἐμὲ Δία βέλτιον ἀκούει, καὶ ἐξαφορᾷ, καὶ ἐς πολλὰ κατιμορίζει, καὶ ταῦτα πατρῷον αὐτὸν φίλον ὄντα.

καὶ

nasq; daturi sunt, simulatque fulmen instauraueró. Nam fracti sunt in eo recusa cuspide duo e radijs maximi, cum nuper auidius in sophistā Anoxagorā iacularer, qui suis familiaribus fuadebat, nullo pacto esse ullos nos, qui dij vocaremur. Ac illū quidem errore nō seriebā, propterea quod Pericles obtēta manu eum protexerit. Cęterum fulmen in Castoris ac Pollucis templū detortum, tum illud excussit, tū ipsum parū abfuit, quin ad saxum comminueretur. Quanquā interim vel id supplicij satis magnum in istos fuerit, si Timonem cōspexerint egregie locupletem factū. Mercurius. Quantū habet momenti altrū vociferari, & obstreperū audacemq; esse? Idq; non ijs modo qui causas agunt, uerumetiā, qūi vota faciunt conducibile. Ennoxe pauperrimo diues euaserit Timon, qui se imprecādo clamosum & improbum præstiterit, Iouemque reddiderit attentum. Si uero silentio fodisset ngtās, etiā nūc foderet neglectus. Plu. At ego Iupiter haudquaq; ad istū reditturus sum. Iup. Quid ita nō redituris optime Pluto, præsertim a me iussus? Plutus. Quoniā p Iouem iniuria me afecit efficiens, & in multa fragmēta dissecans, idque quum illi paternus essem amicus, ac ne pene diuerum, fusciniis

q 4 ex

Excusatio quur nō statim puniat nocentes tocosa.

Correctio. ἐπιφώνημα, dauces atque im probos fortunam iuuare.

Ratio.

διήθες ὁ σε.

Detrectatio Pluti a qualitate personæ.

Ratio.

ex ædibus extrusit, nec aliter quam ij, qui e manibus ignem abijciũt. Num rursus ad istum ibo, parasitis, adulatoribus & scortis donandus? Ad eos me mitte, o Iupiter, qui munus intellecturi sint, qui amplexari, quibus equidem in precio sim, & maiorem in modum exoptatus. At hy stupidi cum inopia commercium habeant, quam nobis anteponunt, ut ab ea accepto sago pelliceo, ligoneque, sat habeant, quum quatuor lucrantur obolos, decem talenta contemptim dono dare soliti. Iupiter. Nihil istiusmodi posthac in te facturus est Timon, quippe quem ligo abunde satis corripuerit, nisi prorsus nullum dolorem sentiunt illius ilia, quod oporteat te pro penuria præoptate. At tu mihi querulus admodum uideris esse, qui nunc Timonem incuses, quod tibi parefactis foribus libere permiserit uagari, neque includens, neque zelotypus in te. Porro alias diuersa de causa in diuites stomachabare, cum diceres te ab illis repagulis, claubus, ac signorum obiectaculis impressis ita fuisse conclusum, vt ne prospicere quidem in lucem tibi liceret. Id igitur apud me deplorabas, affirmans præfocari te nimijs tenebris,

Clausula quærelę Petitio cũ cõparatiõe, p digorũ, & auaro rũ usum diuitiarũ in medio critate cõ sistere.

Inficiatio

Ratio.

Ἐπιτίμη σις.

A cõparatione, & est fordidorũ descriptio.

Commemorat querelas Pluti.

καὶ μόνον οὐχὶ διαράσεσθαι μοι ἐξιούσῃ τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ ἀπὸ πυρὸς ἐκ τῶν χερῶν ἀποῤῥιπτοῦντος. αὖθις οὖν ἀπέλθω, παρασίτοις καὶ κόλαξι καὶ ἑταίραις παραδοθησόμενος; ἐπ' ἐκείνους ὦ Ζεῦ πέμπε με, τοὺς αἰδῆ σομένους τῆς δωρεᾶς, τοὺς πειθήνιους, οἷς τιμῶν ἐγὼ καὶ πορίσθην τος, οὗτοι δὲ οἱ λάροι τῇ ποιᾷ ξυνέσεσθαι, μὴ πρότερον ἡμῶν, καὶ διφθέρᾳ παρ' αὐτῆς λαβόντες, καὶ δίκελλαν, ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι, τὸ τάρας ὀβολοὺς ἀποφέροντος, οἱ δὲ καταλάντους δωρεᾶς ἀμελητὶ πρὸ ἑαυτοῦ. οὐδὲν ἔτι τοιοῦτον ὁ Τίμων δράσεται πρὸς σε, πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκελλα πεπαιδαγώγη κεν, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάλγητός ἐστι τῶν ὀφθαλμῶν, ὃς χρῶν σε αὐτὶ τῆς ποιᾶς παραβαλεῖν. οὐ μὴν τοι πάνυ μεμψίμοιρος ἔοικά μοι σκληρὸς, ὅτε γοῦν μὴν τὸν Τίμωνα ἀπῆκας, διότι σοι τὰς θύρας ἀνεπετάσας, ἡφίεις πορευσόμενον ἐλευθέρως, οὔτε ἀποκλείων, οὔτε ζηλοτυπῶν. ἄλλοτε δὲ τἀναντίον ἠγανάκτεις κατὰ τὴν πλησίον, κατακεκλεῖσθαι λέγων πρὸς αὐτοῦ ὑπὸ μοχλῶν καὶ κλεισί, καὶ σημείων ἐπιβολαῖς, ὡς μηδ' παρακύψαι σοι ἐς τὸ φῶς δυνατὸν εἶναι. ταῦτα γοῦν ἀποδύρου πρός με, ἀποπνίγο

πιγκαὶ λίγον ἐν πολλῷ ζῷ σκό
τῳ, μὴ σῖτε τοῦτο ὀχθὸς ἡμῖν ἐφαίνε
κὰι φροντίδος ὠφάπλεως, σωτασσε
κὰι τὰς δακτύλυς πρὸς τὸ ἴθ' τ
συλλογισμῶν, μὴ ἀποφάσκαδι ἀπό
λδν, ἃ καιρῦ λάβοιο παρ' αὐτᾶ. μὴ
ὅλως τὸ πρᾶγμα ὑπόρρησιον ἰδό,
κα θεῖν χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ,
καθάπερ τὴν Δαναὴν παρθενῶν
δα, ὑπ' ἀκριβείας καὶ παιδαγωγῶν
παιδαγογοῖς ἀνατρεφόμενον, τῷ τὸ
κῳ μὴ ζῷ λογισμῷ, ἄτοπα γῦν σοι
ὧν ἐφασκες αὐτὰς, ὁρᾶντας μὲ μὲν ὑ
πορβαλλὼ, ἐξον ὃ ἀπολαύειν δ' τολ
μῶντας, ὅδ' ὑπ' ἀλλήας χρωμένους
τῷ ὄφατι, κυρίως γ' ὄντας, ἀλλὰ φυ
λάττ[ειν ἐχρηγορότας, ἐς τὸ σημεῖον μὴ
τὸν μοχλὸν ἀσπερδαμυκτὶ βλέποντ
τας, ἰκανῶν ἀπόλαυσιν οἰομένους,
δ' τὸ αὐτὸς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ δ
μυδρὶ μ[αρ]κδύειν δ' ἀπολαύσεως,
καθάπερ ζ ἐν τῇ φάτνῃ κύνα, μήτε
αὐτὼ ἐδίεσθαι τῶν κριθῶν, μήτε
τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπιτρέπεσθαι. καὶ
προσέτι γε καὶ καταγέλας αὐτῶν
φιλοδμένων μὴ φυλατ[όντων, καὶ τὸ
κακοδαιμονέστατον αὐτοὺς [ελεύθερον τῶν
ἀγρυούντων δ' ὡς κατάρατος οἱ
κέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδοτρι[β ὑπὲ
σῶν λαγεύσας, ἐμπαροινήσας τὸν κα
λλείμενε μὴ ὀδρᾶσιν δακνότιμ,

nebris, eoque pallidus nobis occurrebas, & euris confectus, digitis etiam num ex assiduo colligendi, coaceruandique vsu contractis, contortisque: quod si quando daretur opportuniras, anfugiturum quoque ab illis te minitabare. In summa, rem supra modum acerbam iudicabas in æreo ferreoue thalamo, Danaes exemplo, virginem asseruari atque a sceleratissimis educari pædagogis, fœnore & computo. Proinde absurde facere aiebas hos, quod te præter modum adamarent, cum liceret vero frui non auderent, neque quum ipsis esset in manu, amore suo secure veterentur, sed vigiles observarent, ad signum ac seram oculis nunquam conniuentibus, neque vsquam dimotis semper intuentes, abunde magnum fructum arbitrantes, non quod ipsis fruendi facultas adesset, sed quod nemini fruendi copiam faceret, non aliter quam in præsepi canis, nec ipse vescens hordeis, nec equum famelicũ id facere sinens. Quinetiam ridebas istos, qui parcerent & asseruarent, & (quod esset absurdissimum) ipsi quidem sibi subtraherent vererenturq; contingere, vt aut sceleratissimus famulus, aut dispensator, aut liberorum, pædagogus furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inanem

ἄφατος θ. σις.

δμοίω σις.

Quo mihi fortuna, si non conceditur uti.

Bilem heri, quem postea finat ad fuliginosam, & oris anguſti lucernulam, ac ſtiticuloſam ſcirpeum uſuris inuigilare. Quid itaq; an non iniquum, cum hęc quondā incuſaueris, nunc in Timone diuerſa his criminari? Plu. Atqui ſi rem vere perpenderis, vtumque me iure facere iudicabis. Nam & Timonis iſta nimia lenitas, negligentia potius, haud beneuolentia, ſtudiumque quod ad me pertinet, merito uideatur. At e diuerſo, qui me oſtijs ac tenebris incluſum ſeruabant, id agētes, quo ſcilicet craſſior, ſaginatiorq; ac vehementer corpulentia onuſtus euaderem, quum interim neque ipſi contingerent, necq; in lucem producerent, ne vel aſpiceret a quopiā, hos dementes & contumelioſos in me iudicabam, quippe qui me nihil cōmeritū tot in uinculis cogerent ſitu carieque putreſcere, haud intelligētes, quo mox demigrent, me alij cuipiā, cui fortuna fauerit, relicturi. Nec hoc igitur probo, ſed ne illos quidē, qui nimiū facile mihi manus admouēt. Sed q (quod eſt optimū) medio critate utant, uti nec prorſus abſtineāt, necq; penitus profundant. Et eſſe illud perſpicuum conſidera Iupiter, Si quis ubi puellulam & formoſam lege duxiſſet uxorē, poſtea neque obſtreuet, nec uſta omnino zelotypia

Cōclusio

ἀπολογία. Propoſitio, Ratio.

συγκριτικὴ.

οὐ τὰ πόδε ἀφόρητα.

Cōclusio Probat mediocritatem. Amplificat ſimilitudine.

πρὸς ἅμαρτὸν τὶ ἢ μικρόσωμον λαχνίδιον, καὶ δίφαλίον βρυαλλίδιον, ἐπαγρυπνῶ ἑάσας τοῖς τόκοις. πῶς φὴς οὐκ ἄδικον, πάλαι μὲν σε ταῦτα ἀπαιδεύσια, νῦν δὲ ὧδε ἄφνω τὰ ἐναντία ἐπιπλήττ; Πλοῦ. καὶ μάλα γε. τἀληθῆ ἐξετάσῃς, ἅμφω σοι ἔνδικα δόξω ποιεῖν. τοῦτο γὰρ Τίμωνος τὸ πάνυ τοῦτο φιλάνθρωπον, ἀμελὴς, καὶ οὐκ εὐσυνοίκτον, ὃς πρὸς ἐμὲ μὲν ἀκότως ἦν σκυθρὸς, τοὺς τε ἄλλους τὰ κάλλιστον ἐν θύραις καὶ σκότῳ φυλάττων ἵνα ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γενοίμην καὶ πιμελὴς, καὶ ὑπόλογος ὢν ἐπιμελουμένους, οὔτε προσκαθημένους αὐτὸς, οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας, ὃς μηδὲ ὀφθάλμῳ πρὸς πῦρ, οὕτω τὸν ἐμοῖον ἐᾶν ἢ ὑβρισὰς, ὃν δὲν ἀδικοῦντά με ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς κατασβῶντας, ὃν ἐδόθην ὃν μικρὸν ἀπέσαν ἄλλῳ πὶ τῷ ἐδαιμόνῳ με καταλιπόντε. οὔτ' ὢν ἐκείνους, οὔτε τοὺς πάνυ προχέφρονας εἰς ἐμὲ τούτους ἐπαινῶ, ἀλλὰ ὧν ὅπερ ἄριστον ἦν μέτριον ἐπιθέσαντας τῷ πράγματι, ἢ μήτε ἀφειδομένους καὶ παράνομα, μήτε προυμένους κ ὅλως σκιᾷ κἂν ἴδοις πρὸς Διὸς, εἴ τις νόμῳ γάμου γνωσίμην νέαν καὶ καλὴν, ἔπειτα μὴ τὰ φυλάττοι, μὴ ξυνοικοῖ τοπαράπαν, ἀφιεὶς καὶ βαδίζων

βασίλεων ἐνθάδε ἂν ἰδόντι νύκτωρ καὶ μικρὸν ἀμάρτων, καὶ ξωλέαν τοῖς δεσπόταις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀπόλοιτο μοιχοθυσσόμενος, ἀνοίγων καὶ θύρας καὶ μαστροπεύων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτὸν καλῶν, ἆρα ὁ τοιοῦτος ἱερᾶς δίκης ἂν; ἢ σὺγε, ὦ Ζεῦ τῶν φαύλων ἄν, ἱκανὸς τιμωρεῖσθαι. ἀδίκως ἂμπ ἦν ἐληλυθέναι γυναῖκα ἐς τ οἰκίαν νόμῳ παραλαβόντα ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων, ὃ δ' μήτε αὐτὸς προσέσχετο ἀκμαίας μὴ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπιτρέποι, ἔχοντα δὲ καὶ σῖτον καταλέσαι παρθενεύοντι, καὶ ταῦτα, ὡς ἐμὲ φάσκων, καὶ διὰ τῶν χρόας μὴ τῆς σαρκὸς ἐκτετηκέναι, μὴ τ ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκότων, ἐᾶν ὅπως ὁ τοιοῦτος παρακούσας δέξεται ἄρ, βίου πονηροτάτου δὲ καὶ ἀσελγεστάτου γάμου, καταμεριμνᾶν δυηρόσωπον οὗτος μὴ ἐπιβίωσιν κόρῃ, καθάπερ ἐν ὁρᾶν τῇ θεσμοφόρῳ βίβλῳ σῇ; καὶ ἐς βίνι ταῦτα μὴ οὐδὲ ἀγαπεκτᾶν πρὸς ἑνὶ μὲ ἀπίμων λακτιζόμενος μὴ λαφυσσόμενος, καὶ ἐξεπλυνόμενος. ἐπ' ἐμοὶ δ', ὥσπερ ἐγκαίειν δεῖ τὰς πονηρὰς γυναῖκας ἐπὶ τῷ ἀγανακτεῖν αὐτ' αὐτ; δικάσαι τ' ἄμφω καλῶ τ δίκην, οὐ μὴν ὅσον ὁ Τάνταλος αὖον τοι μὴ ὄψωσι, μὴ ξυροὶ τ σώμ, ἐπὶ κεφαλὴν

lotypia profequatur, uide licet finēs illam noctu atque interdiu, q̄cunq; libitum fit ire, & quicunq; uoluiſſent, cum his habere rem, potius uero ipſe abducat, vt adulteret, fores aperiens, proſtituturusq;, & quoslibet ad illā inuitans, num hic amare uidebitur? Profecto hoc tunc quaq̄ dices lupiter, qui ſæpenumero amorē ſenſeris Rurſum ſi ingenuam lege domum deducat, uti liberos ligitimos ꝓgeneret. cæterū nec ipſe contingat florentem ętate, decoraq; virginē, nec aliū ſinat aſpicere, ſed incluſam, orbam, ſterilēq; in perpetua virginitate contineat, idq; præ amore ſe facere prædicet, & hanc quidem præferat, pallore, corpore exhauſto, oculis reiugis, nū fieri potis eſt, ut huiuſmodi nō deſipere uideatur? quippe q̄ cum liberis oporteat operā dare, fruiq; coniugio, puellā adeo formoſā atq; amabilē ſinat emarceſcere, per omnē uitam, tanq̄ Cereri ſacerdotem alens. Huiuſmodi & ipſe indigne fero, quā a nōnullis ignominioſē cædor calcibus, laniorq;, atque exhauſtor, a nonnullis cōtra pinde vt ſtigmaticus fugitiuus cōpedibus vinctor. Iu. Quid igitur indignaris cōtra illos? quandoquidē utrinq; pœnas egregias lucrunt, alteri quidē dum Tantali in morē, neq; bibere ſinunt, neq; edere, ſed ore ſicco

Subiectio.

Altera ſimilitudo.

αὐτικᾶ ὦδε.

ἀγανακτεῖ.

κτησις.

Plutonis.

ἀπέργου

σιτολογῶ

γὰρ.

προσπάσῃ ὦδε.

ai ἀκόρεστοι. ἀ πρόσαντες. Tergiuersatio.

ἐ ἴκβασις κατὰ πλάσιν.

ἀβάλανος φλὴψ τῆς ἐντολῆς. ἀσφορος φὴ πρὸς σκευὴν παρακόλουσις. ἀσχολία. Responsio admonitionē.

sicco duntaxat inhiant auro, alteri uero dum his ceu Phyneo cibos Harpyiæ ipsis e faucibus eripiunt. Sed abi iam, Timone multo post hac usurus cordatiore. Pl. an ille aliquando desinet me ceu forami noso cophino, priusquam omnino influxerim, data opera exhaurire, quasi conetur occupare, quod minus influam, ueritus ne si copiosius infundar, ipsum undis obruam? Quo fit, ut in Danaidum dolium aquam mihi uidear allatu rus, frustraque infusurus, uase non cōtinente liquorem, imo prius prope modum effuso quod influit, quam influxerit. Ad eo latus dolij hiatus ad effusionem, ac liber exitus. Iup. Proinde inhiatum illum obturauerit, perpetuamq; perstillationem sistere studuerit, te propediem effuso, facile mueniet fagum rursus & ligonem in fece dolij, sed interim abite, atque illum ditem reddite. At tu Mercuri fac memineris, ut rediens Cyclopas ex Aetna tecū adducas, quo fulmen cuspide restituta refarciant. Nam eo nobis acuminato opus fuerit. Mercurius. Eamus. Plute. Quid hoc? Num claudicas? Equidem ignorabam o præclare, non cæcum modo verumetiam claudum esse. Plut. Atqui non hoc mihi perpetuum Mercuri, verum si quan-

κιχωϊτόδε μόνον ἀλλ χρυσίῳ οἱ δὲ καθάπερ ὁ Φινεὺς, ἀπὸ τῆς φάρυγγος τὰ τροφὰ ὑπὸ τῶν ἁρπυιῶν ἁφαιρούμενοι· ἀλλ' ἄπιθι ἤδη, σαφρονιστὴ ἀλλ παραπολὺ τῷ Τίμωνι ἐντυξόμενος. Πλ. ἐκεῖνος γὰρ ποτε παύσεται, ἄσπερ ἐκ κοφίνου τετρυπημένην, πρὶν ὅλον ἐσρυῶσά με κατὰ σπουδὴν ἐξαντλῆν, φθάσας βυλόμενος ἐπιῤῥοὴν, μὴ ὑπεραντλῆσ ἐαυτὸν ἐπικλύσασα αὐτόν. ὅστις ἐς τὸν Δαναΐδων πίθον ὑδροφορήσει μοι σήκαδε, κἀ μάτην ἐποντλήσει, τὸν κύτινον μὴ σίγοντος, ἀλλὰ πρὶν ἐσρυῆναι χαλὸν ἐκχυθησόμενον τὸ ἐπιῤῥέοντος, οὕτως εὑρύτερον ἀ πρὸς ἐκχυσιν κεχηνὸς τὸν πίθον, κἀ ἀκώλυτον ἢ ἔξοδος. Ζ. ἀλλ' ἐγὼ ἀ μὴ ἐμφράξητα τὸ κεχηνὸς τοῦτο, κἀ ὡς ἐπάνω ἀναπλήσαμενον, ἐκχυθέντ ἐν βραχεῖ σου, ῥᾳδίως εὑρήσῃ τὰν λιθοδόκον αὖθις κἀ τὰν δίκελλαν ἐν τῇ τυγῇ τὸ πίθ. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, καὶ πλυτίζετε αὖτον σὺ δ μέμνησο ὦ Ἑρμῆ ἐπανιὼν, πρὸς ἡμᾶς ἄγειν τοὺς κύκλωπας ἐκ τ ἄτνης, ὅπως τὸν κεφαλὸν ἀναπήσσωσιν, ὡς ἤδη γε τιθεγμένην αὖ διηρόμεθα. Ερ. πρόσωμεν ὦ Πλοῦτε. τί τοῦτο ὑποσκάζεις; ἐλελήθεις με ὦ γοναδὰξ οὐ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χαλὸς ὤν. Πλ. οὐκ

οὐκ ἀνὴ τοῦτο ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ὑπόταν μὴν ἀκίνδυνα παρά τινα πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως βραδὺς εἰμὶ καὶ χολὸς ἀμφοτέροις, ὡς μόλις τελεῖν ἐπὶ τέρμα, προγηράσαντ' ἐνίοτε τὸ πεμπόμενον. ὑπόταν δ' ἀπελλάτηδαν δίφρ πλέον ὄφελε τοὺς τῶν ὀρνίων ὠκύτερον. ἅμα γοῦν ἐπόδων ὑπαλλαξ, κἀγὼ ἤδη οἰακοκυβέρνησα τὸ σάδιον, οὐδὲ ἰδόντα ἐνίοτε θεατῶν. Ἑρ. οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φῄς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς ἂν ἐπεῖν ἔχοιμί σοι, χρῆν μὴν ἤδη ὀβολὸν ὄντα πρίασθαι βρόχον ἐχόντας, ἄφνω δ' τέμερον πλουσίους καὶ πολυτελεῖς ἐπὶ λευκῶν ζεύγους ἐλαύνοντας, οἷς οὐδὲ καὶ ὄνῳ ὑπῆρξε πώποτε, μὴ ὅμως πορφυροῖ μὴ χρυσοχαρῆ πεδιόχοντες, οὐδ' αὐτοὶ πεδιόυτοὶ εἶμαι, ὃν μὴ ἄναρ πλουτοῦσιν. Πλοῦ. ἐπιτρόπου τοῦτ' ἐστὶν ὦ Ἑρμῆ, καὶ οὐχὶ τοῖς ἐμαυτοῦ πω σοὶ βαδίζω τότε, οὐδὲ ὁ ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλούτων ἀποστέλλει με παρ' αὐτὸς, ἅτε πλουσιώτατος μὲν μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὤν, δηλοῖ γοῦν μὴ ζῶν ὀνόματι. ἐπεσθαι τοίνυν μετοικιδίων λίαν παρ' ἐπιτρόπου πρὸς ἐπίτροπον, ἐς δηλοῦν ἐμβαλόντος με μὴ κατεσημασμένα δοθοὶ ἐπιμελῶς, φορεῖν δὲ ἀράμβοις μετεκομίζοντα. καὶ ὁ μὲν κυρὸν ἦν σωτῆρ

si quando proficiscor a Ioue missus ad quempiam, tum nescio quo pacto tardus sum, & vtroque claudus pede, ita vt ægre ad metã pertingere queam, sene nonnunquam interim facto, qui me opperiebatur. Porro cum discedendum est, alatum nikle bis multo antibus celeriorem. Vnde fit, vt vix iam amoto repagulo, ego iam præconis voce victor pronuncier, saltu stadiũ transmensus ne videntibus quidem aliquoties spectatoribus. Mer. At illa quidẽ haud uera narras, imo ego tibi permultos cõmemorare queam, quibus heri ne obolus quidem erat quo restim emeret, statim vero hodie diuites & sumptuosos in albo curru aurigantes, quibus ante ne asellus quidem suppeditarit. Ij tamen purpurati aurumq; manibus gestantes obambulant. Qui ne ipsi quidem, opinor, credere possiunt, quin per somniũ diuites sint. Plu. Isthæc alia res est Mercuri, neque enim tũ meis ipsius ingredior pedibus, nec a Ioue, sed a Dite ad istos trãssimitor, qui & ipse nimirũ opũ largitor est, ac magna donãs, id q̃d ipso etiã nomine declarat. Itaq; ãtiest mihi ab alio ad aliũ de migrandũ, in tabellas iniiciũt me, ac diligẽter obsignantes farcinę in morem sublatũ transportãt. Inter ea defunctus ille alicubi in

ὑπηρέτου λόγ.

Obiectio.

ἡ λύσις κατὰ μεταφορὰν

ὑφήγησις μεταφορᾶς

Heredipetæ.

ædium tenebricosa parte iacet, vetere linteo in genua iniecto tectus, de quo feles digladiantur. Porro qui me sperauerãt obtinere, in foro opperiuntí hiantes, nõ aliter, quam hirundinem aduolantẽ stridẽtes pulli. Deinde ubi signum detractum est, & lineus ille funiculus incisus, apertæq; tabellæ, iamq; nouus dominus, pnunciatus est siue cognatus quispiã, siue adulator, siue seruulus obscœnus, qui puerili obsequio fauorẽ emeruerit, etiam tum mento subraso, pro uarijs & opiparis voluptatibus, quas illi iam exoletus suppeditauerat, ingens scilicet præmiũ ferens generosus quisquis ille tandem fuerit, nõnunquam me ipsis cum tabellis arreptũ, fugiens adportat cõmutato nomine, vt qui modo Pyrrhias aut Dromo, aut Tibius, iam Megacles, aut Megabyzus aut Protarchus appelletur. Cæterũ illos nequicquam hiantes, seque mutuũ intuentes relinquit, ac uerũ luctũ agentes, q̃d eiusmodi Thynnus ex intimo sagenę sinu sit elapsus q̃ nõ parũ magnã escã deuorarit. At hic repente totus in me irruẽs, homo uitæ mũdioris atq; elegãtioris rudis, pingui, illotaq; cute, q̃ cõpedes etiãdum horrescit, et si qs prꝛeteriẽs loco increpet, arrectis stet auribus, quicq; pistrinum, ginde uti ꝛpiũ adoret, nõ est

τὲ ἰκβάντα wãein betler reich wirt Fã nie mand mitjm naher Fõmen

σωτειρᾶ τοῦ τῆς οἰκίας πρόκῦβος, ὑπὲρ τὰ χόνδρα παλαιᾶ τῇ ὀθόνῃ σκεπόμενος, πεινμάχητος τῶν γαλῶν, ἐμὲ δὲ οἱ ἐπιλπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι κεχηνότα, ἅσσα πρὸ τῶν χαλκόδντα προσαυιόμενον, τιβιλόντες οἱ ποστολοί, ἐπεὶ δ' ἂν ἡ τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λῖνον ἐντμηθῇ, καὶ ὁ Μέλτος εἰσοιχθῇ, καὶ ἀνακηρυχθῇ μου ὁ κεκτὼς δεσπότης, ἤτοι συγγενὴς τις, ἢ κόλαξ, ἢ κατακύρων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν ἡμῶν, ὑπεξερριμένος ἐπὶ τῶν γνάθων, εἶτα τοικίλων καὶ παιδιᾶπᾶν ἡδυπνῶν, ἕως ἔδη ἔξωρος ὢν, ὑπηρέτησεν αὐτοῖς μέγα τὸ μίδωμα ὁ γενναῖος ἀπολαβὼν, ἐκεῖνος μὲν ὅς ποτ' ἦν ποτὲ ἁρπαγὰς μὲν αὐτὴ Μέλτο θέα φέρων, οὐπὶ τοῦ τίος πυῤῥίου ἢ ἀβόμορος ἢ πόθος, μεγακλῆς ἢ μεγάβυζος, ἢ πρώταρχος μισθομαθὴς, τοὺς μὲ τῶν κεχηνότας ἐκείνους ἀεὶ ἀλλήλους ἀπορρίπτοντας καταλιπὼν, ἀλαθὴς ἄγοντας ἐ πίνθος, οἷος αὐτὸς ὁ θύννος ἐκ μυχοῦ σαγήνης δίφυγα, ἓκ ὀλίγου τὸ δίλιαρ κατακιώς. ὁ δὲ ἐμπισὼν ἀφρόως ἐς ἐμὲ ἀπαρόμενος καὶ παχύδερμος ἀνέρχεται, τῇ τῶν πόλλω πυρεκὸς, καὶ ἀ παιδὸς ἄλλος μαλξεῖ τις ὄρθιον ἐρισὰς τὸ ἓς καὶ τὸν μυλῶνα, ζωσφ ἐ οὐρανὸν

ρον

ρον προσκαιῶν, ὃς ἔτι φορητὸς ἐν τοῖς ἐντυχάνουσιν, ἀλλὰ τοὺς τε λοιδόρους ὑβρίζει, καὶ τὸν ὁμοῦ λως μαινομένοις ἀσυμφόρως, ἃ καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξεστιν, ἄχρι ἂν ἢ τοῦ νοῦ ἐπιμνησθῇ, ἢ ὑποτοῦ φίας ἐπιθυμήσας, ἢ κόλαξι παραδοὺς ἑαυτὸν ὀμνύναι ἢ μὴ διομόρροπον μὲν Νιρέως εἶναι αὐτὸν, διγενέστερον δὲ Κινύρου, ἢ Κόδρου, σωματώδεστερον δὲ τοῦ Ὀδυσσέως, πλουσιώτερον δὲ συμμαχεῖν Κροίσου ἐκκαίδεκα. ἐν ἡμέρᾳ δὲ χρόνου ἀθλίως ἐκχέαι τὰ ἐκ τοῦ ὅλου ἐκ πολλῶν ἐπιορκῶν καὶ ἁρπακτῶν καὶ πανουργῶν συναλγούμενα Ερ. αὐτὰ πυνθάνομαι φῂς τὰ γιγνόμενα. ὁπόταν δ' ἢν αὐτόπτης βαδίσῃς, πῶς οὐ τυφλὸς ὢν εὑρίσκεις τὼ ὁδὸν, ἢ πῶς διαγνώσῃ, ἐφ' οὗς ἄν σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, κρίνειν ἔνια δὲ πλουτεῖν ἀξίους; Πλωῦ. οἶσθα γὰρ ὑρίσκειν μοι οἵ πνίς ἐσι; Ερ. μὰ τὸν Δία οὐ πάνυ, ἢ γὰρ Αεισθένη καταλιπὼν, Ιππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ προσέρχει καὶ τοιούτοις ἄλλοις Δθηναίων, οὓς ὅτου λεῖ ἀξίους, πλοῦ· ἀλλὰ τί πράττεις καὶ ταπεμφθείς; Πλοῦτ ἄνω καὶ κάτω πλανώμενα πέμπουσιν, ἄχρις ἂν λάθω τινὶ ἐμπεσών. ὁ δὲ, ὅς τις ἂν πρῶτος μοι προπίπτῃ ἀπαγαγὼν, πρὸς οὗτον ἔρχεται τὸν Ερμοῦν, ἐπὶ ζημίᾳ πα

ρὰ λόγον

est deinceps tolerādus iis quibuscū uiuit, & uerū & ingenuos afficit contumelia, & conseruos flagris cedit, experiēs, num & sibi huiusmodi liceant, donec aut scortulo cuipiam irreti tus, aut equorū alendorū studio captus, aut adulatoribus sese permittens, deierātibus Nireo formo siorem esse, Cecrope Codroue generosiorē, calli diorē Vlysse, unum autem vel sedecim pariter Crœsis opulentiorē, momēto tēporis semel profundat infelix, quæ minutatim multis ex periurijs, rapinis, flagitijs fuerant collecta. Mercurius. Ista ferme sic habent, vti narras, verum ubi tuis ipsius ingrederis pedibus, qui tandē cæcus cum sis, uiā inuenire soles? Aut q dignosceris, ad quosnā Iupiter te miserit, dignos illi uisos qui di uitijs abundent? Pl. Enim uero, credis me reperire istos ad q̄s mittor? Merc. Per Iouē haudquaq̄. Nā que enim alioqui Aristidē præterito, ad Hipponicū & Callīā accessissem, tum ad alios Athenienses, homines ne obulo quidem ęstimandos. Cæterū qd facis quandoquidē es emissus? Pl. Sursum ac deorsum circucursans oberro, donec imprudens in quempiā in currero. Hic autem quisq̄s ille sit, qui forte primus me nactus sit, abducit, ac possidet, te Mercuri pro lucro præter spem subie

&c.

Male pa ta male dilabuntur.

Simplex.

Noua ꝓpositio.

Negatiua respōsio. Ratio.

Responsio affirmatiua.

ὑποφερά. cto uenerans atque adorans. Mercur. Num ergo fallitur Iupiter, qui quidē credat ex ipsius animi sententia, ditari abs te hos, quos ille dignos existimarit, qui ditescerent? Pluto. Et iure quidem optimo

λύσις ποιοῦκή fallitur o bone, quippe q quum me cæcum esse non ignoret, emittat vestigatū

ἀπολογία. rem usqueadeo repertu difficilem, & iam olim e vita sublatā, quā ne Lynceus quidem facile inueniret, quæ nimirū adeo obscura sit ac minuta. Itaque cum rari sint boni, impro bi porro in ciuitatibus omnia obtineant, oberrās facile in huiusmodi mortales incurro, ac retibus illorū illigor. Mercurius.

Clausula

ὑποφορά. At qui fit, vt quoties eos deseris, celeriter aufugias, quum viæ sis ignarus? Pluto. Tum demum acutum cerno, pedibusq; ualeo, vbi ad fugam tempus inuitat. Mercurius. Iam illud quoque mihi respon de, qui fit, vt quum sis oculis captus (dicendum enim est) præterea pallidus, postremo claudus, tam multos habeas amantes, adeo vt omnes respiciant in te, & si potiantur, felices videantur, sin frustrentur, non sustineant uiuere? Ex his equidem nō paucos noui, qui sic perdite te amarint ut se aereo e scopulo piscosi in æquoris alta, precipites abiecerit, rati fastidiri sese abste, ppterea quod illos nullo pacto

ἀπορία, quā do Pluto uideat. Interrogatio caussæ cur tot habeat amantes.

αὐτόθεσις.

αὔξησις παραδόξου τινός, ὅτι οὐ συμβαίνει.

ραλόγῳ τῷ κριθίους προσιωθῆναι. Ερ. Ἐκεῖνο ἐξηπάτηκε Δία ὁ Ζεύς, οἰόμενος σε κατὰ τὰ αὐτοῦ δόκιμα πλουτίζειν. ὅσους δὲ οἴεται τῷ πλούτῳ ἀξίους; Πλοῦ. καὶ μάλα δικαίως ὦ γαθέ· ὅς γε τυφλὸν ὄντα ἐμὲ ἐᾶν ἔπειτα δυσθύρωτον οὐτα χρῆμα καὶ πρὸ πολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου, ὅπερ ἐδεῖ ὁ Λυγκεὺς ἂν ἐξεύρειν ῥᾴδιος, ἀμαυρὸν οὕτω καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν ἅτε τ μὴ ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείωνων ἐν τοῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπεχόντων, ῥᾷστα εἰς τοὺς τοιούτους ἐμπίπτω πειρῶν, κἀ συγκλωθύομαι πρὸς αὐτ. Ερ. Εἶτα πῶς ἐπειδὰν καταλίπῃς αὐτοὺς, ῥᾳδίως φεύγεις, ἐκ ἐδὼς τὴν ὁδόν; Πλοῦ. ὀξυδερκὴς τότε πῶς καὶ ἀρτίπους γίνομαι πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τ φυγῆς. Ερ. ἔπι δέ μοι καὶ τοῦτο ἀπόκρινα, πῶς τυφλὸς ὢν, ἐρᾴστως χ, κἀ προσίῃ ὠχρὸς καὶ ἀχρὺς ἐκ τοῦ σκιλοῦ, τοσούτους ἐρασὰς ἔχεις, ὥστε πάντας ἀποθλίπειν ἐς σέ, καὶ τυγχάνοντας μὴ ἥδεσθαι μονῆ οἴεσθαι, ἐ δὲ ἀποτύχοιεν, ἐκ οἰήσεσθαι βίωναι. οἶδε γάρ πνας ἐκ ὀλίγους αὐτῶν οὕτω φυσῶντας ὄντας, ὥστε καὶ ἐς βαθυκύτεα πόντου φοβοῦντος, ἐῤῥῖψαι αὐτοὺς, καὶ πυρῶν κατηλιβάτων ὑπορορᾶσθαι νομίζοντ

μᾶλλον ἢ σέ. ὅπως οὖν ἄρχωμαι τῆς ἀπορίας αὐτοῦ. πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ ἄν, ὦ οἶδε, ὅτι ὁμολογήσεις ἐμοὶ πιστεύειν, ὑπὲρ βοὸς ἢ ἵππου μυριάδος ἑκάστῳ ἡμῶν τοιούτους εἶναι φίλους, οἵους ἐμοὶ ὁ ἑκάστου αὐτοῦ χολὴν ἢ τυφλὸν ἢ ὄζειν ἄλλα μισεῖ πρόσωπα. Ερ. ἀλλὰ πῶς ὦ Πλάτων, ἃ μὲν τυφλοὶ καὶ ὀζοῦσι πάντες ἴσμεν; Πλ. ὑ τυφλοὶ ὦ ἄριστε, ἀλλ' ἡ ἄγνοια καὶ ἡ ἀπάτη, αἳ περιχέουσι τὰ πάντα, ἐπισκιάζουσιν αὐτούς. ἴδε γὰρ καὶ αὐτὸς ὢν μὴ παγκάκοσμος ἄμορφος ἦν, πρόσωπον περιπεπλασμένος ἁρμονίαν, διάχρυσα καὶ λιθοκόλλητον, καὶ τοιαῦτα ἐνδύς, ἐντυγχάνω οὐδεῖς. οἱ δ' αὐτοπρόσωποι οἱ ἡμῖν ὁρᾶν τὸ κάλλος, ἱρῶσι, καὶ ἀπόλλωται μὴ ἐντυγχάνοντες. ὃς ἂ γὰ τὸ αὐτοῖς ὄζον ἀποχωμιάζῃ, ἐπίδηξε μοι. σὺ δὲ ὡς κατιόντα σκοπῶ ἐν αὐτῶν ἀμβλυώττοντες τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἱρῶντες αὐτράσου καὶ ἀμόρφως πράγματα. Ερ. τί δῆτα ἐν αὐτῷ ἔδει τὸν πλουτεῖν γεγυμνωμένον, καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ περιβεβλημένον, ἵνα ἐξαπατῶντα, καὶ ἦν τι ἀφαιρῆται αὐτούς, θᾶττον ἄρ' ἐν τῷ κιφαλίῳ ἢ τὸ πρόσωπον προσέσται; οὐ γὰρ δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν

pacto respexisses. Quan quam sat scio, tu quoque fateberis, si quo modo tibi ipsi notus es, fuere istos qui eiusmodi amore sunt dementati. Plut. At enim credis me, qualis sum, talem istis videri, nempe claudum aut cæcum, aut si quid aliud adest mihi vitij. Met. Quid ni? o Plute? nisi forte & ipsi omnes cæci sunt. Pl. Haud cæci quidem, o optime, verum inscitia errorque quæ nunc occupant omnia, illis offundunt tenebras, ad ad hæc ipse quoque per omnia deformis sim, persona vehementer amabili tectus inaurata, gemmisque picturata, ac versicolor ibus amictus eis occurro, at illi rati sese natiui vultus venustatem aspicere, amore capiuntur, & pereunt non potientes. Quod si quis me toto corpore renudatum illis ostenderit, dubio procul furiarum sit, vt seipsi damnent, qui tantopere cæcutierint, adamantes res neutiquam amandas ac fœdas. Me. Quid ergo posteaquam eo peruentum est, ut iam diuites euaserint, iamque personam sibi circumposuerint, rursum falluntur. Adeo vt si quis illis detrahere conetur, pene caput potius, quam personam abijciant? Neque enim verisimile est etiam tum illos ignorare, auro bracteatam esse formam

ἀποκρίνεται πρὸς τὰ εἰρημένα. Effectus diuitiarum Inscitia, & error.

quam intus cuncta inſpexerint. Pl. Adſid non parum multæ res, o Mercuri, mihi ſunt adiumẽto. Mer. Quę nam? Plu. Simulatq; qui me primum nactus eſt, apertis foribus exceperit, cłãculũ una mecum introit elatio, uecordia, iactantia, mollities, violentia, dolus, atque alia item innumerabilia, a quibus omnibus poſteaq̃ eſt animus occupatus, iam admiratur quæ ſtrenuiquã ſunt admiranda, & appetit ea quæ ſunt fugiẽda, & me cunctorum illorũ partem ingreſſorum malorum ſtupuit, illorum ſarcłirio vallatum, quidnis potius paſſurus, quam vti me compellatur reiſcere. Mer. Vt leuis ac lubricus es Plute, retentu difficilis ac fugax, neq; vllam præbens auſam certam quo prẽſus teneare, ſed neſcio, quomodo anguillarum ac ſerpentum in morem inter digitos elaberis At e diuerſo paupertas uiſcoſa prenſu facilis, totoq; corpore mille uncos gerit hamos, vt qui tetigerint, illicq; hæreãt, nec facile queãt auelli. Verũ interea dum nugamur, rem haudparuã omiſimus. Pluto. Quam? Mer. Nempe quia theſaurum nõ adduxerimus, q̃d uel in primis erat opus.

II. Vecordia, ſuperbia, protenitas, κατὰ σὺ ναῦσοιν σμὸν. ὕβρις. Cõcluſio Compa ratio cũ pauperitate. Occupatio.

Pluto.

ἀγνοῆν ὤκὸς, αὐτὸς δὲ ὑπέχυσιν ὁ δύμορφία ἰσὶν, ἐνθάδων τὰ πάντα ὁρῶντας. Πλοῦ. ὐκ ἀλίγα ὦ Ερμῆ, καὶ πρὸς τοῦτό μοι συναγωνίστου. Ερ. τὰ ποῖα; Πλοῦ. ἐνοδύμης ἐντυχὼν τὸ πρῶδον ἀναπλάσας ϑ θύραν ἐσελίχτα μι, συμπαρασύχετ μετ' ἐμοῦ λαθὼν ὁ τύφος ϗ ἄνοια ϗ μεγαλαυχία, καὶ ὁ μαλακία, ϗ ὕβρις, ϗ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἄττα μυρία· ὑπὸ δὲ τούτων ἅπάντων κατελήφθην ϑ ἐνυχόν, ὅταν μάλιστα τὰ τὰ ὑ θαυμαστὰ, ϗ ὁρίγνητ τ φόβητον, κἀμοὶ τ πάντων ἐκπεπαρ πατρὰ τῶν ἀσελλυθότων κακῶν τίθηπε, λοιμοφορούμενον ὑπ' αὐτ καὶ πάντα πρόσθον πάθοιεν ἢ ἐμὲ προῖδη ὑποδύσεων ἄν. Ερ. ὡς δ' ἐλλος ἔοικ' ὦ πλοῦτε, ϗ ὀλισθηρὸς καὶ δυσκάθικτος καὶ σχεφοδυκτικὸς, ὥσπερ ἂν ὀφιλαβὼ παριχόμενος ἐκφεύσαι, ἀλλ' ὅμως ἐγχέλεως ἢ οἱ ὄφεις σχὲ τ δακτύλων ἁφιεσθύσι ἂν οὗ δὲ ὅπως. ϗ πενία δ' ἐμπαλιν ἐξέσης τι ϗ βύλαβὴς, ϗ μυρία τὸ ὄγκισμα ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντος τ σώματ ἔχουσα, ὡς πλησιάσαι σε εὐθὺς ἔχεδα, καὶ μὴ ἔχειν ἥδιον ἀπολυθῆναι, ἀλλὰ μεταξὺ ὥσπ φλεγ

ρῶντας ἡμᾶς πρᾶγμα ὦ μικρὸν δίλαβε. Πλοῦ. τὸ ποῖον; Ερ. ὅτι τὸν θησαυρὸν οὐκ ἐπιαγόμεθα, οὗπερ ἕνεκα μάλιστα.

Πλοῦ.

ΠΛ. Θάῤῥει τοῦτό γε, ὦ Ἑρμῆ· ἐν τῇ γῇ αὐτὸν καταλιπὼν ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, ἐπισκήψας ἔνδον μένειν ἐπικλεισάμενον τὴν θύραν, ἀνοίγειν δὲ μηδενί, ἢν μὴ ἐμοῦ ἀκούσῃ βοήσαντος. ΕΡ. Οὐκοῦν ἐπιβαίνωμεν ἤδη τῆς Ἀττικῆς, καί μοι ἕπου ἐχόμενος τῆς χλαμύδος, ἄχρις ἂν πρὸς τὴν ἐσχατιὰν ἀφίκωμαι. ΠΛ. Εὖ ποιεῖς ὦ Ἑρμῆ χειραγωγῶν, ἐπεὶ ἤν γε ἀπολίπῃς με, Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπεσοῦμαι περινοστῶν, ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος οὗτός ἐστι καθάπερ σιδήρου πρὸς λίθον; ΕΡ. Ὁ Τίμων οὑτοσὶ σκάπτει πλησίον, ὀρεινὸν καὶ ὑπόλιθον γήδιον, παπαί, καὶ ἡ Πενία πάρεστι, καὶ ὁ Πόνος ἐκεῖνος, ἡ Καρτερία τε καὶ ἡ Σοφία καὶ ἡ Ἀνδρεία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν ὑπὸ τῷ Λιμῷ ταττομένων ἁπάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων. ΠΛ. Τί οὖν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα ὦ Ἑρμῆ τὴν ταχίστην; οὐ γὰρ ἄν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον πρὸς ἄνδρα, ὑπὸ τηλικούτου στρατοπέδου περιεσχημένον. ΕΡ. Ἄλλως ἔδοξε τῷ Διΐ, μὴ ἀποδειλιῶμεν οὖν. ΠΕΝ. Ποῖ τοῦτον ἀπάγεις ὦ Ἀργειφόντα, χειραγωγῶν; ΕΡ. Ἐπὶ τουτονὶ τὸν Τίμωνα ἐπέμφθημεν ὑπὸ τοῦ Διός. ΠΕΝ. Νῦν ὁ Πλοῦτος ἐπὶ Τίμωνα, ὁπότε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα

ὑπὸ

Pluto. Isthac quidem ex parte bono sis animo. Nam non nisi in terra relicto illo ad uos ascendere soleo, iussoque intus manere foribus occlusis, neque cuiquam aperire, nisi me uociferantem audierit. Mercurius. Iam igitur Atticam adeamus. Et me sequere chlamydi adhaerens, donec extremam uiam attigerimus. Plutus. Recte facis Mercuri, quum me per uiam ducis. Etenim si me desereres, forsan oberrans in Hyperbolum aut Cleonem inciderem. Sed quis hic stridor ceu ferri saxo impacti? Mercurius. Timon hic est, qui proxime montanum & petricosum fodit solum. Papae, adest et Paupertas, & Labor ille, tum Robur, Sapientia, Fortitudo; atque id genus aliorum turba, quorum omnium agmen Fames cogit, longe praestantius quam tui sint satellites. Plutus. Quin igitur quam ocyssime discedimus Mercuri? Neque enim ullum operae precium fecerimus cum homine eiusmodi uallato exercitu. Mercurius. Secus uisum est Ioui? quare ne me tu deterreamur. Paupertas. Quo hunc nunc Argicida manu abducis? Mercurius. Ad hunc Timonem, ad quem a Ioue sumus ire iussi. Paupertas. Ita ne sursum Plutus ad Timonem? posteaquam ipsum ego male habentem

Iubilat.

Collaudatio. Ratio.

φράινοσις.

ἀπόκρισις πρὸς τοῦ προσώπου.

Collatio paupertatis & eius effectus.

τὰ φοβερά.

ὁ φόβος.

Adhortatio.

ἡ τῆς πενίας ὠφέλησις.

ἀπόκρισις.

θαύμασις.

ἀγαθὸς χρησις.

ob delicias recipiens, cõmandansque Sapientiæ & Labori, strenuum, multique precij virum reddidi. Adeo ne despicienda, iniuriæque idonea vobis Paupertas iudicor, ut hũc, quæ mihi vnica erat possessio, eripitatis, iam exactissima cura ad virtutem excultum, ut Plutus hic ubi denuo susceperit, per contumeliam & arrogantiam, illi manu iniecta, talem reddiderit, qualis erat dudum, mollem & ignauum ac uecordem, rursum mihi restituat, ubi iam nihuli factus erit, & reiectus? Mercurius. Sic o Paupertas Ioui placitum est. Pauperras. Equidem abeo: at vos Labor & Sapientia, reliquique consequimini me. Porro hic breui cognoscet, qualis in se fuerim, quam nunc relinquet, nẽpe adiutrix bona, & rerum optimarum doctrix, qui quum donec habuit commercium, sano corpore, valentiq; animo perseuerauit, uirilẽ exigens vitam, & ad sese respiciens, supervacua autem & vulgaria ista alienа, ita ut sunt, existimans. Mercurius. Discedunt illi, nos ad eum adeamus. Tim. Quinam estis o sceleste? Aut quid uolentes huc venistis homini operario mercenarioq; negocia exhibituri? uerũ haud quaquã læti abibitis, sceleste ut estis omnes. Nam ego uos illico glebis & faxis

ὑπὸ τῆς τυφῆς παραλαβοῦσα, τὸν τοιοῦτον παραδοῦσα τῇ σοφίᾳ καὶ τῷ πόνῳ, γυμνάσιον ἄσφαλὲς καὶ σωφρονεῖν ἄξιον ἀπέδειξε. οὕτως ἄρα ὑμῖν ἡ Πενία δοκεῖ, καὶ ἐναδίκως, ὡς θ' ὃ μόνον κτῆμα ἔχον, ἀφαιρεῖσθαι μ' ἀκεκλεῖσθαι πρὸς ἀρετὴν ἐξεργασμένον, ἵν' αὖθις ὁ Πλοῦτος ἐπὶ παραλαβὼν αὐτὸν ὕβρει καὶ τύφῳ ἐγχρίσας ὅμοιον, τῷ πέλας μαλθακὸν καὶ ἀγωνίᾳ καὶ φόνου ἀπροφύλακτον, ἀποδῷ πάλιν ἐμοὶ βάκον ἤδη γεγυμνασμένον. Ερ. Δόξει ταῦτα ὦ Πενία τῷ Διΐ. Πεν. ἀπέρχομαι. καὶ ὑμᾶς δ' ὦ Πίστις καὶ Σοφία καὶ οἱ λοιποὶ, οἱ ἀκολουθεῖτέ μοι. ἴστω δ' ἐκ τοῦδε χαίρουσα, οἷον μὲ ἔσχατον ἀπολείπει, ἀγαθὸν σωφρονοῦντα, καὶ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων, ἢ σωμάτων ὑγιεινὸν ἔχῃ τὸ σῶμα, ἐῤῥωμένον δὲ τῶν γυμνασίων διατέλεσαν, οὐδὲν βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπροσλίπαρον, τὰ δ' ἐκτὸς καὶ πολλὰ ταῦτα ὡσανεὶ ἰσίμα ἀλλότρια ὑπολαμβάνων. Ερ. ἀπέρχονται, ἡμεῖς δὲ προσίωμεν οὖν τῷ Δΐ. Τί, τίνος ἕνεκα ὦ κατάρατοι; ἢ τί βιαιότερον δοῦρο ἥκετε, ἄνδρα ὀργάτην καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσοντες; ἀλλ' οὐ χαίρουσιν ἅπαντες ἀπιόντες, ἐὰν δ' ἐγὼ ὑμᾶς οὕτω μάλα βάλλω τοῖς βώλοις καὶ τοῖς λίθοις

ἀπαλλαγὴ, id est remotio. Cõcessio cũ iussione. ἔκπληξις. Paupertatis cõmẽdatio ab effectibus.

Hortatio Indignatio.

λθοις σωτηρίᾳ. Ερ. μηδαμῶς ὦ Τίμων μὴ βάλῃς, ὑ γὰρ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς, ἀλλ' ἴγ' ἐμὲ Ερμῆς ἀπέστειλε δ' ὁ Πλοῦτος ὑπηρέτας δὲ ὁ Ζεὺς, ἐπακούσας σου χόμενος. ἔστι ἀγαθὴ τύχη δ' ὄλβον, ἀσπάσας τ πόνων. Τί καὶ ὑμᾶς οἰμώξεσθε ὕδη, καὶ τοι θεοὶ ὄντες, ὡς φατέ. πάλαι γὰρ ἅμα καὶ θεὼν καὶ ἀνθρώπων μισῶ, τοῦτον δ' τοφλὸν, ὅς τις ἂν ᾖ, ᾗ ἐπιτρέψῃ μοι δοκεῖ τῇ δικέλλῃ. Πλοῦ. ἀπίσωμεν ὦ Ερμῆ πρὸς τὸν Διὸς, μελαγχολᾷν γὰρ ὁ ἔνθρωπος δ μισάνθρωπος δοκεῖ μὴ κακὸν ἀπέλθῃ προσλαβών. Ερ. μηδαμῶς ἀλλὰ ὦ Τίμων, ἀλλὰ πάνυ τοῦτο ὀργίζου ᾗ βαλεῖ κατακαλεῖν, προτείνας τῷ χαλκὰμβαν τὴν ἀγαθὴν τύχην, ᾗ πλοῦτον πάλιν, καὶ ἴσθι Αθηναίοις τὰ πρῶτα, καὶ ὑπερόρα τ ἀχαρίστων ἐκείνων μόνος ἀνθρώπων ὑβριστῶν. Τί δῆτα ὑμῶν δέομαι, μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι, ἱκανὸς ἐμοὶ πλοῦτος ἡ δικέλλα, τὰ δ' ἄλλα ὑβριστὴς ἐστὲ ἀπὸ μηδενὸς μοι πλησιάζοντος. Ερ. οὕτω ὦ τῶν ἀνθρώπων; ἢ δ' φράζω δ' μῦθον ἀπλοϊκὰ τε χρᾷζόντες μὴ μὲν ἀνὸς ᾖ μισάνθρωπος μὲν ἴσως σε, βούτᾳ ὑπ' οὐ λιμὸς πιπονθότα, μισόθεον δ μηδαμῶς, οὕτω ἐπιμελησόμενον σου τῆς θεᾶς

faxis petitos cōminuam. Mercurius. Nequaquam o Timon, ne ferito, neq; enim feries mortales, verum ego sum Mercurius, hic Plutus. Misit nos Iupiter, votis tuis exauditis. Quare, quod bene uertat, opes accipe desistens a laboribus Timon. Atqui uos iam ploraueritis, etiã si dij sitis, ut dicitis. Siquidem odi pariter omnes tum deos tum homines. Sed hunc cęcum, quisquis hic fuerit, mihi certum est ligone impacto comminuere. Plutus. Abeamus per Iouem Mercurii quandoquidem hic homo mihi videtur non mediocriter insanire, ne malo quopiam accepto discedam. Mercurius. Ne quid fero citer Timon, quin excutiam potius pœnitus istã ferociratem, asperitatemque, ac manibus obuijs excipe bonam fortunam, rursum diues esto, rursum Athenienſium princeps, & despice ingratos istos populus ipse feliciter agens. Tim. Nihil mihi vobis est opus ne obturbate. Sat opũ mihi ligo, pręterea fortunatissimus sum si nemo propius ad me accesserit. Merc. Adeone quæso inhumaniter? Hæc ego fæua Ioui refero atq; immania dicta? Arquipar erat forsitan hominem tibi haberi inuisos, vt qui tam multa indigna in te commisissent, deos o dio te pſequi nequaquam

Dehortatio uel ἀπαλόφρυσις ἀφύγιον.

Iussio.

Repetitmioas.

Ratio. ὅτι μισόθεος, καὶ μισάνθρωπος.

Dehortatur abista feroci tate, & suadet ut Plutũ recipiat.

Recusatio, & cõtemptus. diuitiarũ ἀκτημοσύνη.

κατηγορία.

ὦ ἐκβα σις. πίστις ἀπιχθῶ.

Vnde pro molli chlamyde, sagum istud charissima tibi pauperras circumposuit. Itaque testis est mihi hic Mercurius, quantopere Iouem orauerim ne ad te venirem, adeo hostiliter mihi aduersatum. Mercurius. At nunc vides Plute, in cuiusmodi hominem sit commutatus. Proinde audacter cum illo cõsuetudinem age. Tu vero fodi ra vt facis. Tu interim thesaurum sub ligonem addito. Audiet enim si tu accersiueris. Tim. Parendum est Mercuri, rursusque diteſcendum. Quid enim facias quum dij compellant? tamen vide, in quas turbas me miserum conijcies, qui quidem quum ad hunc usque diem felicissime vixerim, tantum auri repente sum accepturus, nihil cõmeritus mali, tantumque curarum susceptu rus. Mercurius. Sustine Timon mea gratia, tametsi graue est istuc, atque intolerandum, quo videlicet palpones illi præ inuidia rumpantur. Ego porro superata Aetna in cœlum reuoluaero. Plu. Abijt ille quidem, sicut apparet, nam ex alarum remigio facio coniecturam. Tu vero hic opperire siquidem digressus Thesaurum ad te transmittam, sed feri fortius. Tibi loquor auri Theusaure, Timoni huic audiens esto, offerque temet eruendum. Fodi Timon altius

ὑπόθεσις. πρὸς ἀπόφασιν. προτροπὴ ἀποτροφὴ πρὸς φιλοκτησίαν. ad Thesaurum. Discessio Pluti

τοιγαροῦν αὖτί μελακίδι χλαμύδιόν, τούτῳ τῷ διφθέρᾳ ἢ τιμωτάτῃ σοι Ῥωμαίᾳ πρωτίθεκαν. ὅστις μάρτυς ἡ Ἑρμῆς οὗτοσί, πῶς ἱκέτευόν τὸν Δία μηκέθ' ἥκειν παρὰ σε, οὕτω δυσμενῶς μοι προσπεπολεμῆκεν. Ἐρ. ἀλλὰ νῷν ὁρᾷς ὦ Πλοῦτε, οἷος ἤδη γεγένηται; ὥστε θαρρῶν ξυνδιάτριβε αὐτῷ, κἀγὼ μὲν σκάπτω, ἂς ἔχῃς, σὺ δ' ἤδη θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ, ὑπακούσεται γὰρ ἐμοὶ σοῦ. Τί. πῇ ἴωμεν ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὖθις πλουτίσων, τίνῳ ἂν πέμψαι τύχοι; ὁπόσοι αἱ θεοὶ διαζῶντο: πλὴν ὅρα γε, ἐς οἷα με πράγματα ἐμβαλεῖς τὸν κακοδαίμονα, ὃς ἔτι νῦν εὐδαιμονίζεται διάγων, χρυσὸν ἄφιλο τοσοῦτον λήψομαι δ' ἐν ἀδίκοις, καὶ θοἰμάτιον φροντίδος ἀναδήξομαι. Ἐρ. ὑπόσχου ὦ Τίμων δίκην μὲν καὶ ἀχαλκὸν τοῦτο, κἀγὼ οὐκ οἶδ' ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαρρήξονται ὑπὸ τοῦ φθόνου, ἐγὼ δ' ὑπὲρ τῆς Αἴτνης ἐς τὸ οὐρανὸν ἀναπτήσομαι. Πλοῦ. ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ἐς δὲ σοὲ, τυμβόρυμα γὰρ τῇ ἐρημίᾳ τῇ πλησίον, σὺ δ' αὖτον περίμενε. ἀναπίμπλα γὰρ θεῖ τὸ θησαυρὸν ἀπίθων, μᾶλλον δὲ πᾶν. ἀλλὰ φημὶ θησαυρὲ χρυσὲ, ὑπάκουσον Τίμωνι τουτῳ, καὶ πάρασχε σαυτὸν εὐπαλίδωτον. σκάπτει δὲ Τίμων βαθέως

ὑπ-

ταφῆναι. ἴγ. ἐγὼ μὲν ὑμῖν ἀποδώσομαι. Τί. ἄγε δὴ ὦ Δίκελλα, νῦν μοι ἐπίρρωσον σαυτὴν, καὶ μὴ κάμῃς ἐκ τοῦ βάθους ἐξορύττουσα τὸν θησαυρὸν ἐς τοὐμφανὲς προκαλυμένη. ὦ Ζεῦ τέρατα, καὶ φίλοι κηρύκαντες, καὶ Ἑρμῆ κηρυκεῖε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; ἢ μὴ ὄνειρ ταῦτά ἐστι, Δίκελλα γὲ, μὴ ἐνύπνιον ὄρυγμα, ἀλλὰ μὰν χρυσίον ἐστὶν ἐπίσημον, ὑπόχρυσον, ἐρρωμένον, καὶ πρόσφατον ὑπερβάλλον. ὦ χρυσὲ, ἡλίου κάλλιστε βροτοῖς, αὐθόμενον γε πῦρ ἄτε διαπρέπεις καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν. ἰὼ φίλτατε καὶ ἱερώτατε, νῦν πάθομά γε καὶ Διὸς ποτὲ γενέσθαι χρυσόν. τίς ἂν ἦν παρθένος ἀναπεπταμένοις οὕτω κόλποις ὑποδέξαιτο οὕτω καλὸν ἱκέσιον, μὰ Δί' τίνος παρῥίψαντα; ὦ Μίδα καὶ Κροῖσε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς ὄντως ἄρα ὑμῖν ὀλίγα πρὸς Τίμωνα καὶ τὰ τίμωνος πλοῦτον. ὦ γὰ δὴ Σεσιλέως, ὁ πρὸ σοῦ ἴσως. ὦ Δίκελλα καὶ φιλτάτη σκαθόλα, ὑμᾶς μὲν τοῦ παντὸς ἀναθήσω καλὸν ἄνδρα ἢ θεὸν πᾶσαν πρὸς ἅλωσιν, πυργίον οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ μόνῳ τῷ μοι ἱκανὸν ἐπιτηρεῖν, καὶ αὐτὸν καὶ τάφον ἀποθανόντι ἕξειν μοι δοκῶ. Δι. οὐχοῦν ταῦτα, καὶ τοσαῦτα πρὸς

impingens. Cæterũ ego a uobis digredior. Tim. Age iã o ligo, nũc mihi tuas uires explica, neq; defatigere, dum ex abdito Thesaurum in apertum euocaris. Hem prodigiorum auctor Iupiter, amici Corybantes, ac lucrifer Mercuri, unde nam auri tantum? Num somniũ hoc est? Metuo ne carbones repturus sim experrectus. Atqui aurũ profecto est insigne, fuluum, graue, & aspectu multo iucundissimũ, Pulcherrima Aurum fausticas mortalibus. Quippe, q̃d ignis in morem ardes, nocteq; & dies renides, Ades o mihi charissimũ desideratissimumq; nũc demũ credo uel Iouẽ ipsum olim aurum esse factum. Etenim quæ tãdem uirgo non exporrecto sinu uiscq; adeo formosum amatorẽ excipiat per tegulas illapsum? o Mida Croesq; ac munera Delphico in templo dicata, vt nihil eratis si cũ Timone, cumque Timonis opibus conferamini, cui ne Persarum quidem rex par est. O ligo, sagum charissimum, vos quidem Pani huic reponere commodum. At ego quam maxime semotum mercatus agrum turriculaque seruandi auri gratia constructa, vni mihi affatim vixero, sepulchrum item inibi mihi defuncto parare est sententia. Hæc igitur decreta sunto, placitaque in

Inuentio thesauri, ἐκφώνησις ex ultantis & admirantis.

Oratio uel seruocinatio gestiẽtis præ lætitia.

Consilium.

Timonis diuitiarũ fastus, scilicet, in humanitates.

reliquum uitæ spectatio, ignorantia, fastidium erga mortales omneis. Porro amicus, hospes, sodalis, aut ara misericordiæ, meræ nugæ. Tum commiserari lachrymantem, suppeditare egentibus, iniquitas, ac morum subuersio, at vita solitaria, qualis est lupis, unus sibi amicus Timon, cæteri omnes hostes, & insidiarum machinatores. Cum horum quopiam congredi piaculum, adeo vt si quem aspexero duntaxat, in auspicatus sit ille dies. In summa, non alio nobis habentur loco, quam signa saxea, æreaue, neque fœdere ullo ab illis missum recipiamus, neq; fœdera feriamus. Solitudo terminus esto. Cæterum tribules, cognati, populares, postremo patria ipsa, frigida quædam & sterilia nomina, & insipientium virorũ precia, solus Timon diues esto, despiciat omnes, solus ipse secum oblectetur, liber ab assentationibus, & onerosis laudibus, Diis sacra faciat, epuletur solus, sibiipsi vicinus, sibi particeps, excutiens sese ab alijs. Ac semel decretũ esto, vt vnus seipsum comiter accipiat, si morienduũ sit, aut necesse habeat sibiipsi coronam admouere. Nullumq; nomen sit dulcius, quã Misanthropi, id est, hominũ osoris. Morum autem notæ, difficultas, asperitas, feritas, ira

Ἐπὶ με τε μισάνθρωπον.

Ὁ νόμος ὃν ἀσυγχώρητος Τίμων ὁ μισάνθρωπος

πρὸς ἅπαντας ἀνθρώπους ἀμείλικτος πρὸς ἅπαντας καὶ ἀγνωσία καὶ ὑπεροψία φλησὶ δὴ ξένος, ἀστέργητος, ἄσπονδος, ἀλλόφυλος, ἀθέμιτος συμβόλοις, καὶ τὸ σύνηθες ἀκήρυκτος, ἀπόλεμος, ἀκοινώνητος λοιμός, παρανομία καὶ κατάλυσις τῶν ἰδίων. μονήρης δὲ ὁ Τίμων, καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ φίλος οἷς τίμιον, οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ καὶ ἐπίβουλοι, καὶ ὁ προσομιλῶν ἐν αὐτῷ μίασμα, καὶ ἡ ἴνα ἴδῃ μόνον, ἀποφράς ἡμέρα, καὶ ὅλως ἀδιάφοροι λιθίνων ἢ χαλκῶν μηδὲν ἡμῖν σῆμα φρίσσειν, καὶ μήτε κήρυκα λέγειν παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπένδεσθαι, ἢ ἱερεῖα ἢ ὅρκον ἴσον πρὸς αὐτοὺς φυλάττειν καὶ φράτορας καὶ δημότας, καὶ ἢ πατρὶς αὐτὴ, ψυχρὰ καὶ ἀνοφελῆ ὀνόματα, καὶ ἀνούσιαι ἐν ἅλσι φιλοτιμήματα. πλουτεῖν δὲ τί μᾶν μόνον, καὶ ὑπερφέρεσθαι ἀπάντων, καὶ συφάτω μόνον καθ' ἑαυτὸν, καλλωπίσματα καὶ ἐπάνω φορτικῶν ἀναπλάττειν, καὶ θεοῖς θύειτο, καὶ εὐωχεῖτο, μόνος ἰσοπαλῆ γάστρα καὶ ὅμορος ἐκπώτης τῶν ἄλλων καὶ ἄπαξ ἰσοπαλὴς λιθίδεσθαι δεδόχθω. ἢν δέ τις ἀπροσδόκητος, ἢ αὐτῷ σίφωσι ἐπαγγέλλῃ, καὶ ὄνομα αὐτῷ ἴσον ὁ μισάνθρωπος ἔλαιον, ἢ πόρνῃ δὲ γαμίσκοντι, καὶ συνωλίᾳ καὶ ἁρπάγῃ, καὶ σκαφίδι, καὶ

ται μὴ ὀργῇ, μὴ ἀπανθρωπίᾳ ἀ δ' ἐκεῖνος ἔδοικε τὴν πυρὶ σὺν φθορὰ μένον καὶ σκεπάνοις, ἱκετεύοντα πίτυν καὶ λιπαρὰ πιτυοβακτήρια, μὴ ὅτι πυρὶ χαλκὸς ὁ τοιμὰς παραφυῇ, ὃ δὴ καὶ χεῖρας ὀρίγων ἐβόα λιβὶ δ' ἱκετ, ὃν ὃν καὶ τοῦτον ἱκετικῶς καλῶ πίπτοντα, ἂς μὴ ἀπακτάνωσι δικαίως· οὗτος γὰρ ἂν νῦν ἴσως ἀπολάβοιεν. ἀσυγγράφου τὸν νόμον Τίμων ἐκεχειρίαν ἀνθρώποις, ἐπιψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ κύων· ἔδοξε ταῦτα ἡμῖν δόχθαι, μὴ ἀνθρώπῳ ἐμμένοντα κακοῖς, πλὴν ἀλλὰ πρὸς πολὺν ἅπαν γνώμα ποιεῖται ταῦτα γοῦν δὴ, ὅτ' ὁ πλοῦτος ἀγχόνη λαβὼν ἐγένετο αὐτοῖς. καὶ ὅτι τοῦτο; φεῦ τῶν τάχιστα, πάντα τάχιστα σωθῆναι, κινουμένοις καὶ πνεύσασιν, ὡς εἶδα, ὅσον ἐσφρανοῦ μοι χρυσίον· πόσον δ' ἂν τοῦτον ἀνάλωσε ἐκείνος ἐξ ὑπερβολῆς ἀκροκολίζωμος. ἀλλὰ τοσοῦτον παρακεμόβ μεθα ἀσάπτε ἀνθρώπῳ ἀμηχάνητε, ὡς πλεῖον ἀνθρῶ παρορμᾶσθαι. ἔστε ὄγκωμα ἐκεῖνος ἐπὶ ἑαυτῷ, ὑπερκάπτει. φεῦ ἴδια, τίς ὁ πρᾶξις αὐτῷ ἔπος ἐστ; Ἐναθανίδων ὁ κόλαξ, ὁ πρώην ἱρατικὸς αὐτίσωτι

iracundia, inhumanitas, quod si quem cõspexero incendio conflagrantem, obtestantem quo restinguam, pice oleoque restinguere: rursum si quem flumen undis abstulerit, iscp manus porrigens implo ret, ut retineatur, hũc quoque demerso capite, ppellere, ne possit emicare, nunc admodũ par pari relaturus est. Hanc legẽ Timõ tulit Echecratides Collyttensis, & cõcionis subscripsit suffragijs idem ille Timon. Age hæc decreta sunto, & pro virili immorentur eis. Cæterum vero magno emerim vt id omnibus innotescat, quod opibus abundo. nam illa res illos præfocauerit, sed quid illud? Hem quæ trepidatio? undicp cõcurrũt, puluerulenti atcp anheli, haud scio, unde aurũ odorant. Verum igitur hoc cõsenso colle saxis eos abigo, e sublimi deiaculãs, an hac tantum in re legem violabimus, ut semel cum illis congrediamur, vt magis angantur fastiditi, repulsique? Ita satius esse duco. Itaque restemus, quo illos excipiamus. Age prospiciam, primus corũ iste quis est? Nempe Gnatonides adulator, qui mihi nuper cœnam petenti, funem porrexit, quum apud me sæpe numero solida dolia vomuerit. Sed

Cõclusio legis a Timone lata.

δόχθαι.

τὰ πρὸς πλοῦτον.

Donec eris felix multos numera amicos.

Gnatonides. Comites, seu accidentia diuitarum adulatores, & securæ.

ἀπ'

Commi-natio. ὁ κολαξ

Sed bene est quod ad me venit, nam primus omniũ vapulabit. Gnato. An nõ dixi Timonem virum ho-num non negle&ctus esse deos? Salue Timon for-mosissime, iucundissime, cõuiuator bellissime. Ti. Scilicet et tu Gnatonides, uultuũ omnium uoraciss i me, & hominum perditis-sime. Gna. Sẽper tibi gra-ta dicacitas. Sed ubi com-potamus? Nam nouã tibi adfero cantilenam, ex his quos nuper didici dithy-rambis. Tim. Atqui ele-gios canes admodum mise-rabiles, ab hoc doctus li-gone. Gna. Quid istuc? Fe-ris o Timon? Attestor. ὁ Hercules, hei h-, in ius te voco apud Areopagitas, qui mihnus dederis. Tim. Atqui si cũctere pauliſper, mox cædis me reũ ages. Gna. Nequaquã, quin tu plane uulneri medere, pau-lulo auri in uncto. Mirum enim in modum præsenta neum id est remediũ. Ti. Etiã manes? Gna. Abeo. At tibi male sit q qdẽ ex viro commodo tam sæ-uus factus sis. Tim. Quis hic est qui accedit recal-uaster ille? Philiades, af-sentatorum omnium exe-cratissimus. Hic quum a me solidum acceperit fun-dum, tum filiæ in dotem talenta duo, laudationis prœmium, quũ me canen-tẽ reliquis silẽtibus omni-bus solus maiorẽ in modũ extulisset deierans me vel eloribus magis canorũ, vbi

σκῶμ-μα τικὴ ἀπόκρι-σις.

Σφῶν, σις μετ-berari. Gnatoni-dis.

Alius af-sentator. Phila-des Assenta-tores, & simulati amici.

ἀλλ' ἴθι, ἐπαίνεσον ἀφικόμενος, οἷο μώξεις τε πρὸ τ ἄλλων. Γνα. οὐκ ἐγὼ ἔλεγον, ὡς οὐκ ἀμελήσουσι Τίμωνος ἀγαθὸς ὢν θεοῖς οἱ θεοί; χαῖρε Τίμων ὐμορφώτατε καὶ ἄριστε καὶ συμποτι-κώτατε. Τί, νὴ καὶ σύ γε ὦ Γναθωνίδη, γνῶν ἀπάντων βορώτατε, καὶ ὀψοφα-γιστότατε. Γνα. ἀλλ φιλο-σκώμμων σύ γε. ἀλλὰ πῦ ἐστι συμπό-σιον, ὡς καιρόν τι θῖ ἆσμα τ νεοδι-δάκ-τον διθυράμβων ἦκω κομίζων. Τί. καὶ μὰν ἐλεγεῖά γε ἄσῃ μάλα πρέπα θεῖ ὑπὸ ταύτῃ τῇ σκιᾷ. Γνα. τί τῆσι παίεις ὦ Τίμων; μαρτύρομαι, ὦ Ἡράκλεις, ἰὼ ἰού, προκαλοῦμά σε ᾠδὴν μαζοῦ ἐς ἄρειον πάγον. Τί. καὶ μὰν ἄν γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, φο-νᾷ τάχα προκαλούσῃ μι. Γνα. μὰ δί' ἀλλά σύ πάνυ ἐστὶ βαῦμα ἴασαι μικρὸν ἐπιπάσας τῷ χρυσίῳ. φανῶς γὰρ ἔχαμόν τι ἐστὶ φαρμακον. Τί. ἐπ μίνυθι; Γνα. ἄπειμι· σὺ δὲ χαῖ-ρόσ ἐς οὕτω σκαιὸς ἐκ χρηστῶν γενόμε-νος. Τί. τίς δ' οὗτός ἐστι ὁ προσιών, ὁ ἀ-παφαλασπίας; Φιλιάδης κολάκων ἀπ πάντων ὁ βδλυρώτατος, ὃς ἐπεὶ ἔλαβέ μὲν ἀργὸν ὅλον λαβίδιον, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα μισθὸν ἐπαί-νου, ὁπότε ἅσαντά μι πάντων σιω-πῶν μόνος ὑπολειπήσασθαι, ἐπαμο-σάμενος ὡς μᾶλλόν γε ἢ κύκνων ἐπεδὴ

ἐκεῖσε τοσοῦτος πρᾶξαι ἄξιόν μοι, καὶ προσέλθοι ἱκετηρίας λόμενος, πλὴν ἀλλ' ὁ γναθωνίδου προσωπεῖον. Φι. ὦ ἀναιδὲς καὶ ἀναισχυντίας, νῦν τίμωνα γνωρίζεις τὸν Γναθωνίδου φίλον καὶ συμπότην; ὀφείλων δίκαια πάσχειν ὑπ' αὐτοῦ ἀχάριστον ὄντα. ὑμεῖς δ' οἱ πάλαι ξυνήθεις καὶ ξενίφιλοι, καὶ δημόται, ὅμως μεθιέμεθα ὡς μὴ ἐπιπλήττειν δοκεῖν μᾶλλον. χαῖρε ὦ δίκαιε, καὶ ὅπως τὸν μαρτύρου θύτης κόλακας φυλάξῃ, τὸν δ' ἱερόσυλον μόνον, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους ὁμοίως διαφθείροντας. ἐκ τῶν πισθῶν τίμα τοὺς ἀληθεῖς, πάντως ἀχάριστοι καὶ πονηροί. ἐγὼ δ' ἀλλαχοῦ σοι χρήσομαι. ὡς ἔχοις πρὸς τὰ κατηπείγοντα χαίρειν, καθ' ὅλον ὄφελος πλοῦτον ὄντα, ὡς πλουτοίης ὑπερμεγέθη ἴνα πλέῃς. ἢ ὠνοίμαν ταῦτα σοι νοῦν θυτέσαι, καὶ τοι σύ γ' οὕτω φρόνιμος ὤν, ἥδιον ἴσως λήψῃ τὰ παρ' ἐμοῦ λεγόμενα, ὃς καὶ τῷ Νέστορι δοκῶ παραινέσαι ἄν. Τί. ἴσως ταῦτα ὦ Φιλιάδη, πλὴν ἀλλὰ πρόσιθι, ὡς καὶ σοι φιλοφρονήσωμαι τῇ δικέλλῃ. Φι. ἄρχοσοι, κατέαγα ἢ κρουσθὲν ὑπὸ τῆς ἀκαριαίου, διὸ τὰ συμφέροντα ἴνα θύσειν αὐτόν. Τί. ἰδοὺ βίτος ὅτῳ ὁ ἕτερος δημίας προσέρχεται, ψέφισμα ἔχων ἐν τῇ λεξιᾷ καὶ συγγενὴς ἢ μήτρωος ἐμοῦ λέγων, ὅτῳ ἐκκλήσι-

ται παρ-

vbi ægrotantem antea vidit me, & adieram oraturus ut mei curam ageret, plagas etiam egregius ille uir impegit. Philiades. O impudentiam, nunc demũ Timonem agnoscitis, nũc Gnatonides amicus & conuiua, enimuero habet ille digna se, quandoquidem immemor est atq; ingratus. At nos: qui iam olim conuictores fumus, æquales ac populares, tamen modeste agimus, ne insilire videamur. Saluete here, fac ut istos adulatores sacrilegos obserues, qui nusquã adsunt nisi in mensa, præterea a coruis nihil differunt. Neq; post hac huius ætatis mortalium vlli fidendum est. Omnes ingrati & sceleſti. At ego quum tibi talentũ adducerẽ, quo posses ad ea quæ velles uti, in via ac cepi, te summas quasdam opes esse nactum. Proinde acceſsi his de rebus ad monituru te, quanquam tibi forsitan me monitore nihil erat opus, uiro nimirum adeo prudenti, ut vel Nestori ipſi, si neceſse est, consiliũ dare queas. T. Ita fiet Philiades, sed age, ac cede quo re ligone comiſ accipiã Ph. Homines, cõfregi craniũ ab hoc ingrato, ꝓpterea q̃d cũ ea que in rẽ illius erãt, admonui. Tim. Ecce tertius huc orator Demeas se recepit, tabulas dextra gestãs, aitq; se mihi cognatũ esse. Hic vna die de meo sedecim

Oratio assentatoris.
Comprobatio facti Timonis.
Redditio ἄσμενος.
προσοπὴ παρόχησις.
Cõclusio Minor.
ἐνθυμήματος.
ἀποπάσσοντος.
Cõclusio Occupatio.
κλακόν ἐκφώνησιν.
Hortatio ἐφαγικὴ ἐκφώνησις.
Sycophãte, hereditatis, & timi uenditores, Demeas.

talenta eiuitati dependit, nam dãnatus erat, ac vinctus, at quũ soluendo non esset, ego miserius illũ redemi. Porro quũ illi forte obuenissent, ut Erechtheidi tribui distribueret erariũ, atq; ego audicris id quod ad me redibat, poscerẽ, negabat se ciuem nosse. De. Salue Timon, præcipuum generis tui præsidiũ, fulcimentum Athenienſiũ, defensaculũ Græciæ. Prosero iam dudũ te populus frequẽs, et utraq; curia operitur. Sed prius decretum audi, quod de te conscripsi. Quando quidẽ Timon Echecratidæ filius, Colyttensis, uir nõ modo probus & integer, uerum etiam sapiẽs, quantũ alius in Græcia nemo, nũquam per omnem vitam destitit optime de Republica mereri, vicit autem in Olympicis pugil & lucta cursu que die eodem, ad hæc solemni quadriga, equestriq; que certamine. Tim. At ego ne spectator quidem unquã in Olympicis sedi. Demea. Quid tum? spectabis posthac. sed ista cõmunia addi satius est. Tũ anno superiore apud Achar nẽses pro Rep. fortissime se gessit, & Peloponenſiũ duas acies concidit. Tim. Qua ratione? Quippe qui nec unq̃ arma gesserim, neque unq̃ militiæ dederim nomen. Dem. Modeste tu quidẽ de teipso loq̃ris, nos tamen ingrati tuũ meritũ sumus, niſi meminerimus.

ἀφήγησις. Salutatio & laudatio assentatoria. ἔκθεσις. ψήφισμα. Inficiatio mẽdatij. Post interpellationem est recitationis continuatio. Interpellatio alia negantis κλοπὴν ἄλλα.

Præterea παρ' ἐμοῦ τάλαντα μίαν ἡμέρας ἐκτίσει τῇ πόλει. κατεδικάσατο δέ, καὶ ἐδέδετο ὑπ' ἀποδόσθαι, κἀγὼ λυσάμενος αὐτὸν ἐπεδήμουν πρὸν ἐλαχε τῇ ἱπποθωντίδι φυλῇ διανέμειν τὸ θεωρικὸν, κἄσα προσῆλθον αὐτῷ ἀγνοούμενον, ὡς ἔφη γνοῦναι πολλῶν ὄντα μοι. Δη. χαῖρε Τίμων, ἐμὸν μέγα ὄφλημα καὶ ἐλλάδος, καὶ μὰ πάλαι σε ὁ λαὸς ξυνελεγμένος καὶ αἱ βουλαὶ ἀμφότεραι ἐψηφίσαντο, πρότερον δ' ἄκουσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σοῦ γέγραφε. ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκρατίδου κολυττιεὺς, ἀνὴρ οὐ μόνον καλὸς κἀγαθὸς, ἀλλὰ καὶ σοφὸς, ὡς οὐκ ἄλλος ἐν τῇ ἑλλάδι, πασῶν πάντας χρόνον διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων τῇ πόλει, νικήσας δὲ πύξ καὶ πάλην καὶ δρόμον ἐν ὀλυμπίᾳ μιᾷ ἡμέρᾳ, καὶ τελείῳ ἅρματι καὶ συνωρίδι πωλικῇ. Τί. ἀλλ' οὐδὲ ἐθεώρουν ἐγὼ πώποτε ἐς ὀλυμπίαν. Δη. τὰ ὑστεροφορήσεις ὕστερον. τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκέδασα ἄμεινον καὶ ἥρίσθω σοι ὑπὲρ τῆς πόλεως πίρυσι πρὸς ἀχαρνέας, καὶ κατέκοψα πελοποννησίων δύο μοίρας. Τί. πῶς; σχολὴ δὲ τῷ μὴ ἔχειν ὅπλα, οὐδὲ προιγράφην ἐν τῷ καταλόγῳ. Δη. μὴ φθονῶμεν δὲ πρὸς σαυτοῦ λέγων. ἐμοὶ δὲ ἀκόλουθον ἂν εἶναι ἐμὲ μνημονεύειν ὅτου

ἔτι ἢ μὴ ψηφίσματα γράφειν, μὴ συμβουλεύειν μὴ στρατηγεῖν, ἢ μικρὰ ὀφλισκάνειν πρὸ πόλιν. ἐπὶ τούτοις ἅπασι δίκυρα τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ τοῖς φυλέταις, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι, χρυσοῦν ἀναγράψαι τὸν τίμονα παρὰ τῷ Ἀθηνᾶς ἐν τῇ ἀκροπόλει, κοσμοῦντα ἐν ταῖς ἐξέδραις ἑστῶτα, καὶ στεφανοῦντα ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, καὶ στεφανοῦσθαι αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις ἵππων, καὶ σταυροχρύσους τοὺς στεφάνους. δόμεθον. Διονυσίοις τραγῳδοῖς καινοῖς, ἀχθῶσι δὲ δικασταὶ τὰ Διονύσια. ἔπι ἢ γνώμῃ Δημέας ὁ ῥήτωρ συγγενὴς αὐτῷ, ἀγχισθὺς καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὤν, καὶ γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων, καὶ τἄλλα πάντα ὁπόσα ἂν ἐθέλῃσι, τοῦτ μὲν δὴ ὅτι τὸ ψήφισμα. ἐγὼ δ' ὅτι καὶ ἢ ἡδὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παρὰ σε, ὃν ἐπὶ τῷ σῷ ὀνόματι Τίμονα ὀνόμα κε. Τί. πῶς ὦ Δημέα, ὃς δὴ γεγάμηκας. ὅστις γε καὶ ἡμῖν ἀδύνατος. Δη. ἀλλὰ γαμεῖ, ἢν θεὸς ἐθέλῃ τοῦτο, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γενόμενον ὑποβήσομαι, ἄρρεν δ' ἔσται, Τίμωνα ἐρῶ καλῶ. Τί ἂν εἰδείης, ὦ γαμβρὸς ἐμὸς ἔσῃ τυραννίδα παρ' ἡμῶν πλουτῶν λαμβάνων. Δη. οἴμοι, τί ἔπος ἐφθέγξω τοιοῦτον; Τίμων ἐπιχαρής, καὶ τύπτεται τὸν ἀλλοτρίων, ὦ μακαρίτης ἀλλοτριώτατος, οὐδ'

Præterea scribendis plebi scitis, & in consultationibus, & in administrandis bellis non mediocrem vtilitatē attulit Reipub. His de causis omnibus visum est, curiæ, plebi, magistratibus tributim, plebeijs singulatim, cōmuniter uniuersis, aureum statuere Timonem iuxta Palladē in arce, fulmē dextera tenentem, radijs tempora ambientibus, utque semper aureis coronis coronetur, et promulgari coronas hodie in Dionysijs tragœdis nouis. Agi enim per eum oportet hodie Dionysia. Dixit hoc suffragium Demeas orator, propterea quod cognatus illius pro pinquus, ac discipulus eius sit. Nā & orator optimus Timō præterea quicquid voluerit. Hoc igitur tibi suffragiū, sed utinam & filium meū ad te pariter adduxissem, quē tuo nomine Timonem appellaui. T. Qui potes Demea, quū ne uxorē quidē duxeris unquam, quantū nobis scire licuit. Demea. At ducam, nouo ineūte anno si deus permiserit, liberisq; operam dabo. Tū quod erit natū (erit autē masculus) Timonem nuncupabo. Tim. An uxorē tu sis ducturus, equidē haud scio, tanta a me plaga accepta. Dem. Hei mihi: Quid hoc est rei? Tyrannidem Timon occeptas? pulsasque eos qui sunt ingenui, ipse hic ingenuus plane, nec

τον φιλόφισμα ον Θ'.

Clausula decreti.

τὰ ἄλλα κλαυσιμά.

τὸ ψεῦδος Θ'.

τὸ πρᾶγμα χθὲς. ἐκφύσεσ

σις, Θ' quærela ab iniusto.

Alia crimina obiicit Syco phanta qui prius laudauerat a mul tis nominibus Timonem.

nec ciuis, uerū propediem pœnas daturus quū alijs nominibus, tum ꝙ arcem incenderis. Ti. Atquinon conflagrauit arx sceleste. Proinde palā est te calūniatorē agere. De. Sed et dij ues ex crarium perfodiēs. Tim. Non perfossum est nec ꝓsthue, vnde hæc quidem probabiliter abs te dicuntur. Deme. Verum effodietur posthac, sed tu interim omnia quæ in eo cōdita possides. Tim. Alteram itaq; plagā accipe. Deme. Hei scapulis meis. Tim. ne uociferare, alioq; & tertiam tibi illidam. Etenim res plane ridicula mihi acciderit, si quum inermis duas Lacedæmoniorum acies fuderim, vnum scelestum hominem non protriuero. Tum frustra vicerim in Olympijs, & pugil & palæstrites. Sed quid hoc'an non philosophus Thrasycles hic est? Profecto ipsus est, promissa barba, subductisque supercilijs, & magnū quidam secum murmurās accedit, Titani cum obtuēs, cæsariē per scapulas fluentem ventilans, alter quidam Boreas aut Triton, quales eos Zeusis depinxit. Hic habitu fragilis, incessu moderatus, amictu modestus, mane mirū quā multa de uirtute differit, dānans eos, qui voluptate capiuntur, et frugalitatē laudans, postq̄ lotus deuenit ad coenā, puerq; ingentem illi calicem porrexit, mera-

Ἀκρώνυσις. Ἀπεχθόνησις. A maioti.

Thrasycles. Sophistę in Sapientiæ professione quęstum captātes.

Ἐκπληξις προσωποποιΐας.

δὸν ἀεὶ ὧν ἀλλὰ δόσεως ἐν τάχει δίκην, τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι ἡ ἀκροπολις ἐνέπρησας. Τί. ἀλλ' οὐκ ἐμπέπρησαι ὦ μιαρὲ ἡ ἀκρόπολις, ὅστις δῆλος εἶ συκοφαντῶν. Δη. ἀλλὰ καὶ πλουτεῖς, ἢ ὀπιδόδομον διωρύξεις. Τί. δὲ διώρυχα δῆτα οὗτος, ὅστις καθαιρεῖ σε καὶ ταῦτα. Δη. διορυχθήσεται μοι ὕστερον, δὲ ἡ σὺ πάντα τὰ ἐν οἴκῳ ἔχεις. Τί. οὐκοῦν καὶ ἄλλων λάμβανε. Δη. εἶα μοι τὸ μεταφρενον. τί. μὴ κέκραχθι. καθίσω γάρ σε καὶ τρίτον, ἐπὶ καὶ γλουτία πάμπαν πεθοίμι, δύο μὲν λακεδαιμονίων μοίρας κατακόψας ἁπλῶς, ὧν ἡ μιαρὸν σύριγγιον μὴ ἐπιτρίψας. μᾶλλον γάρ ἂν ἄλυ καὶ νεκικὸς ὁλυμπιακὸν πύξ καὶ πάλιν. ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος ὅτός ἐστιν; οὐ μὲν δὴ ἄλλος. ἐκπεπτάκασι γὰρ τὰ πώγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀπατέλνας, καὶ βρωθυμόμορος τις πρὸς αὐτὸν ἔρχεται, ἐπασσάδιος βλέπων, ἀνασείων βημένος τῷ ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμμα. Αὐτοβορίας τίς ἢ Τρίτων, οἷους ὁ Ζεῦξις ἐγράφων. ὅτος ὁ σχῆμα οὐ τολμηρὸς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονικὸς ἡ ἀναβολὴ, ἔωθεν μυρίαν ὅσην περὶ ἀρετῆς ἀξιοῖ, καὶ ἢν δεῖ μὴ χαρίσεται κατηγορῶν, καὶ τὸ ὅλιγαρκὲς ἐπαινῶν, ἐπεσθίει λυσιτελοῦντος ἀφίκηται δὲ τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ πῶς μεγάλως

αὐτῷ, τῷ ἁρπάτρῳ δ' χάρτ μάλιστα, καθάπερ ἐ λήθης ὕδωρ ἐκπιὼν ἀναπαύεται ἐπιδέκυητ δῆς λοιπὸν ἐκείνοις λόγοις, προσπαίζων δεξ πρὸς τοὺς ὄφα, κ' τ πλησίον πεφαγκωνισμένους, καρύκης ἐ γένεσθ ἀπλῶς κωμῳδὸν ἐμφορούμενον, ἐπικεκόφθαι, καθάπερ ἐν τοῖς λεπτοῖς τῶν ἀρτοπώλων προσδοκῶν. ἀκείνοις τὰ βύβλια τῷ λιχνείᾳ ἀποσμύχον, δς μηδ' ὀλίγοι ἐ μυπωτῶν καταλίποι, μιμιλίμοιρος ἀεὶ ὡς τ πλατκόντα ὅλον, ἢ τ σῶν μόνος ἐ ἄλλοις λάβοι, ὅπου πρὸς λιχνείας κ' ἀπλησίας ὄφλοις, μίσους κ' πάρων, ὃν ἄν χρῆς ὠδῆς κ' ὀρχησίου μόνου, ἀλλὰ κ' λοιδορίας κ' ὀργῆς προσάπτει, κ' λόγοι σολοικοὶ τῇ κυλικι, πότε δ' κὰ μάλιστα περὶ σωφροσύνης κ' κοσμιότητος, κ' ταῦτα φησιν, ὅδ' ὑπὸ τῆς ἀκράτου τονόρους ἔχων κ' ὑποπαυλίαν γελοῖος. ὕττα ἐμιβε ἐπὶ ζώτοις, κ' τὸ τελευτῶον ἀράμβοι ὕπνε ἐκφύσων αὖ τ ἐκ ἐ συμποσίοις ἐ αὖ λαπτόδε ἀμφοτέρας ἐπλημμύρου πλίδι ἀλλὰ κ' νέφος ὅσοι ἐ πρόσω ἴσαν παραχωρέσαιεν ἂν φόβαμαθε ὕπνε, ὁ ἐρασιτέχνης ὁ φιλαργυρίας, ἀλλὰ κ' κολάκων ἐσὶ τὰ πρῶτα, κὰ ἐπορκῆ προχάροτατα, κ' ὁ γοητικὸς πρωτεῖ, κὰ ὁ ἀπατεχωτίας παρὸ ἐμπορῷ, κ' ὅλως πάντων ἐ χεῖμε-

meradore, autē maxime gau let, pinde vt Lethes aquā ebibēs, a dilucularijs illis disputationibus diuersissima quæ sunt exhibet, dū mihi instar præcipitij sonia, & proximum cubito oppositō arcēs, mēto interim cōdimētis oppleto, dum canū ritu ingurgitat, pno incumbēs corpore, pinde atq; in primis uirtutem inuenturū sese sperer, dūcq; usq; adeo diligenter catinos extergit indire digiro, vt ne paululū quidē reliquiarū sinat adhærere, nunq; non querulus, tanq; deteriorem partē accepérit, vel si totam placēram, aut suem solus omniū acciat, qui quidē edacitatis & insatiabilitatis est fructus temulentus, uinoque bacchatus, nō ad cantum modo, saltationēcp, verū ad cōuicium usq; & iracū diā. Ad hæc multus inter pocula sermo (tū enim uel maxime (de tēperantia, sobrietatecp, atq; ista quidē loquitur, quū iam a mero male habens & balbutiēs ridiculus. Deinde vomitus sup his. Postremo subiatū sum sle cōuiuio esse rūt alio, ambabus manibicinę inhærentē. Quanq; alioqui ne sobrius quidem vlli primatiorū cessérit uel mendacio uel confidētia, uel auaricia. Quin et inter assentatores primas tenet, peierat promptissime, anteit impostura, comitatur impudentia. In summa prorsus admirandum quoddā spectaculum

ἀγανάκτησις.

ob delicias recipiens, cõmandansque Sapientiæ & Labori, strenuum, multique precij virum reddidi. Adeo ne despiciendã, iniuriæque idoneã vobis Pauperras iudicor, ut hũc, quæ mihi vnica erat possessio, eripiatis, iam exactissima cura ad virtutem excultum, ut Plutus hic ubi denuo susceperit, per contumeliam & arrogantiam, illi manu iniecta, talem reddiderit, qualis erat dudum, mollem & ignauum ac uecordem, rursum mihi restituat, ubi iam nihuli factus erit, & reiiculus? Mercurius. Sic o Pauperras Ioui placitum est. Pauperras. Equidem abeo: at vos Labor & Sapientia, reliquique conse-

μετάστασις, id est remotio. Cõcessio cũ iussione. ἔκπληξις. Paupertatis cõmẽdatio ab effectibus.

quimini me. Porro hic breui cognoscet, qualis in se fuerim, quam nunc relinquet, nẽpe adiutrix bona, & rerum optimarum doctrix, qui quum donec habuit commercium, sano corpore, valentiq; animo perseuerauit, utilẽ exigens vitam, & ad sese respiciens, superuacua autem & vulgaria ista aliena, ita ut sunt, existimans. Mercurius. Discedunt illi, nos ad eum adeamus. Tim. Quinam estis o scelesti? Aut quid uolentes huc venistis homini operario mercenarioq; negocia exhibituri? uerũ haud quaquã læti abibitis, scelesti ut estis omnes. Nam ego uos illico glebis & saxis

Hortatio Indignatio.

ὑπὸ τῆς τρυφῆς παραλελοῦσα, τὸ τοισὶ παρασᾶσα τῇ σοφίᾳ καὶ τῷ πόνῳ γυναῖον ἄνδρα καὶ σπουδῇ ἄξιον ἀπέδειξε, οὕτως ἄρα ὑβριστὰ φρονοῦντ' ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ, καὶ ὑβριζομένη, ὡς θ' ὁ μόνον κτῆμα ἔχον, ἀφαιρεῖσθαί με ἀκριβῶς πρὸς ἅπαντῶν ἐξεργασμένον, ἵν' αὖθις ὁ Πλοῦτος παραλαβὼν αὐτὸν ὕβρει μὲν τύφῳ ἐγχρίσας ὅμοιον, τῷ πάλαι μαλθακὸν καὶ ἀγνώμονα καὶ οὐδέτερον ἀποφήνας, ἀποδῷ πάλιν ἐμοὶ ῥᾴκ' ἔχοντ' ἤδη γεγενημένον. Ερ. Ἐδόξε ταῦτα ὦ Πενία τῷ Διΐ. Πεν. ἀπολοῦμαι. καὶ ὑμᾶς δ' ὦ Πόνε καὶ Σοφία καὶ οἱ λοιποὶ, οἱ ἀνωλοθρεῖτε μοι. ὅτ' ἐγὼ δ' ἐτὰχ' ἄδοντας, εἶσιν μὲ ὄσον ἀπολείψει, ἀγαθῶν σωφρόνων, καὶ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων, ἢ σωμᾶν ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐῤῥωμένον δὲ τῶν γνώμῳ διατελέσαντα, οὐδ' ὅλως βίου ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπορλίπαντα. τὰ δ' ἐπεῖτα καὶ πολλὰ ταῦτα ὕστερ ἐσὶν ἀλλότρια ὑπολαμβάνοντ. Ερ. ἀπόῤῥοντας, ὑμᾶς δ' προσίεμαι οὐ θεμ. Τί, τίνος ἐσὶ ὦ κατάρατοι; ἢ τί βλάπτομαι δοῦρο ὑμῖν, ἄνδρα ὀργάτην καὶ μισθοφόρον ἐνοχλέσοντος; ἀλλ' οὐ χαίρουσιν ἄπιτε μιαρὸν πάντες ὄντες, ἐγὼ γ' ὑμᾶς οὕτως μάλα βάλλων τοῖς βώλοις καὶ τοῖς λίθοις

λθοις σωφρόνως. Ερ. μισθαμοῦς ὦ Τίμων μὴ βάλῃς, ὑγιὴς ὢν προσώπου ὄν τοις βαλοῦσι, ἀλλ' ἐγὼ μέν Ερμῆς εἰμι ὅτος δὲ ὁ Πλοῦτος. ἐπιμέλου δὲ ὁ ἄβιος, ἐπακούσας τ' οὐχέρ. ἔστι ἀγαθῇ τύχῃ δέχου τ' ὄλβον, ἀπόσας τ' πόνων. Τί, καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ὕστερον, καὶ τοι θεοὶ ὄντες, ὡς φατέ. πάντως γὰρ ἄμα καὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων μισοῦ, τοτονὶ δὲ τ' τοφλὸν, ὃς ἂν ἔμ' ἐπιτρέψῃ μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ. Πλοῦ. ἀπίωμεν ὦ Ερμῆ πρὸς τὸν Διὸς, μιλαγχολᾷν γὰρ ὁ ἄνθρωπος μοι δοκεῖ, μὴ κακὸν ἀπέλθῃ προσλαβών. Ερ. μηδέν σκαὶ ὁ Τίμων, ἀλλὰ ἔπαυτο τοῦτο ἄχθεσθαι μὴ βαρὺ καταβαλὼν, προτείνας τὼ χέρε λάμβανε τῶν ἀγαθῶν τύχῃ, μὴ πλούτει πάλιν, καὶ ἴδε Αθηναίων τὸν πρῶτα, καὶ ὑπόρρητ' ἀχαρίστων ἐκείνων μόνος αὖτος ὠφελήσεις. Τί δέον ὑμᾶς λέγω, μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι, ἱκανὸς ἐμοὶ πλοῦτος ὁ δικέλλας, τὰ δ' ἄλλα εὐδαιμονίζεται ἐμὲ, μηδενὸς μοι πλησιάζοντος. Ερ. οὕτω ὦ τῶν ἀποβρώπων; ἢ δὲ φθόνου δικὴ μοῦθον ἀπωλίας τε κρεῖττόν τε μὴ μόνον ἀκὸς ἦν μισάνθρωπον μόνον ἔνοι σε, ἐβάπτετ' ἂν Λιμὰ πινουθότα, μισόθεον δὲ μισθαμοῦς, οὔτοι ἐπιμελησόμενον σου τῶν θεῶν

faxis petitos cõminum. Mercurius. Nequaquam o Timon, ne ferito, necp enim ferie mortales, verum ego sum Mercurius, hic Plutus. Misit nos Iupiter, votis tuis exauditis. Quare, quod bene uertat, opes accipe desistens a laboribus Timon. Atqui uos iam ploraueritis, etiã si dij sitis, ut dicitis. Siquidem odi pariter omnes tum deos tum homines. Sed hunc cęcum, quisquis hic fuerit, mihi certum est ligone impacto commi nuere. Plutus. Abeamus per Iouem Mercuri quandoquidem hic homo mihi videtur non mediocriter insanire, ne malo quopiam accepto discedam. Mercurius. Ne quid fero citer Timon, quin exue potius pœnitus istã ferociratem, asperitatemque, ac manibus obuijs excipe bonam fortunam, rursum diues esto, rursum Athenienſium princeps, & despice ingratos istos solus ipse feliciter agens. Tim. Nihil mihi vobis est opus ne obturbate. Sat opũ mihi ligo, pręterea fortunatiſsimus sum si nemo propius ad me accesſerit. Merc. Adeone quæſo inhumaniter? Hæc ego sæua Iouí refero atqp immania dicta? Atqui par erat forſitan hominẽs tibi haberi inuiſos, vt qui tam multa indigna in te commiſiſſent, deos odio te ꝓſequi nequaquam

Dehortatio uel ἀπαλθέ ρθυσιστερ, votis tuis exauditis. ἀφύγωσιν. Inuisio.

Repetit mioas. Ratio. ὅτι μισῶ θεοὺς, καὶ μισάνθρωπον.

Dehortatur ab inſita feroci tate, & ſuadet ut Plutũ recipiat.

Recuſatio, & cõtemptus.

ἱκανὸς ἐμοὶ πλοῦτος ὁ δικέλλας.

κατηγορία.

ἀνόκριτος κατ' οὐσίαν γνώμη, Ratio.

erat consentaneum, quum illi tãto opere tui curã agãt. Tim. Ac tibi Mercuri, lo uicp quod respicitis, plurimã equidem habeo gratiam, cæterum hunc Plutum nequaquã recepero. M. Quid ita? Tim. Quoniam pridem innumerabilium malorũ hic mihi fuit autor, quum me assentatoribus proderet, insidiatores in me inuitaret, cõfloret odiõ, illecebris corrũperet, inuidiæ obnoxium redderet, denicp quũ me adeo perfide ac proditorie destrueret. Cõtra paupertas optima, me laboribus viro dignissimis exercens mecumcp vete & libere cõuiuens, & quibus opus erat, suppeditauit laboranti, & vulgaria ista cõtẽnere docuit, effectcp ut mihi uitæ spes omnis ex me ipso pẽderet, demonstrans quæna essent opes vere meę, nẽpe quas necp adulator assentãs, necp sycophanta minitans, necp plebs irritata, necp cõcionator suffragiorũ autor, uecp tyrãnus intẽtus insidijs, queat eripere. Itaqp iã ualidus effectus ob laborẽ, dum hunc agellũ grauiter exerceo, necp quicq eorũ quæ sunt in ciuitate malorũ aspicio, abunde magnũ & sufficientẽ uictũ mihi ligo suppeditat. Quare tu Mercuri, q̃ uenisti uiam remetiens, recurre, una tecum Plutũ adducẽs ad louem. Illud mihi sat fuerit, si effecris, ut omnes mortales

ἀνάπαλιν ἀπάγειν τὸν Πλοῦτον. Ἑρμ. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὐ ῥᾴδιον, ὦ Τίμων· ἐπεὶ καὶ τὸν Δία πάλαι χάριν σοῦ ἐπιμέλεσθαι, τοσοῦτον δὲ τὸν Πλοῦτον οὐκ ἂν λάβοις μου. Ἑρ. τί δέ; Τί. ὅτι μοι πάλαι μυρίων κακῶν μοι αἴτιος ὢν τυγχάνει. κολακείαν τε παρεδοὺς, καὶ ἐπιβουλὰς ἐπαγαγὼν, καὶ μῖσος ἐπιγράψας, καὶ ὑποπτεύειν σφοδρὸν ἐργασάμενος, καὶ ἐπίφθονον ἀποφήνας. τέλος δὲ ἄφνω καταλιπὼν, οὕτω ἀπόλεσε καὶ προδοὺς ἐμέ. ἡ βιότου δὲ πενία πόνους μὲν τοῖς εὐφυεστάτοις κατεγυμνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προσομιλοῦσα, τάττειν ἀναγκαῖα κάμνοντα παρέχει, καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων κατεφρονεῖν ἐπιδίδωσιν, ἐξ ὧν τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι βίον, καὶ δείξασα ὅσ ἐστὶν ὁ πλοῦτος ὁ ἐμὸς, οὔτε κολακεύοντα, οὔτε συκοφάντην φοβῶν, οὐ δήμου παροξυνθέντος, ὃν ἐκκλησιαστὴν ὑφορῶμαι, οὐ τύραννον ἐπιβουλεύσαντα ἀφιλίᾳ δύναται ἂν ἐξέμενος τοιαῦτα ὑπὸ τοῦ πόνου, τοσοῦτον ὑπουργεῖ μοι ἀγρὸν φυτεύσαντι ἐν ὅσῳ κακῷ, ἱκανά καὶ σφόδρα ἐν χρῷ τὰ ἀλφιτα παρὰ τῆς βικέλλης, ὥστε παλινδρομῶ ἄκων ὦ Ἑρμῆ, τὸν Πλοῦτον ἀπαγαγὼν τῷ Διΐ. ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν ἦν πάντως δὲ ἐμέσαι

ἀγάπων ἐκεῖνόν σου ἀκούσεσθαι. Ἑρμ. μανθάνω· ὃ γαθέ, οὐ γὰρ πάντες ἐσμὲν ἐπιτήδειοι πρὸς οἰμωγήν. ἀλλ' ἃ τὰ ὀρφανὰ ταῦτα, μὴ μαρακιῶ͂μεν, ἀλλὰ τὸν Πλοῦτον παράλαβε, οὗτος ἀποδύσεται ἀπὸ τῶν ὤμων τὰ παρὰ τοῦ Διός. Πλοῦ. Βούλει ὦ Τίμων ἀκούσασθαι ὧν ἐγὼ πρὸς σὲ, ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντος; Τί. λέγε, μὴ μακρὰ μέντοι, μὴ δὲ μετὰ παρρησίας, ὥσπερ οἱ ἐπιτήδειοι ῥήτορες· οὐ γὰρ ἀνέξομαι σου ὀλίγα λέγοντος, σὺ δὲ Ἑρμῆ πειθοῦ. Πλοῦ. ἐγὼ μὲν τοίνυν ἕως μὲν μακρὰ ἦν, οὐ πολλὰ ὑπὸ σοῦ κατηγορούμενα. ὅμως δὲ ὅρα, ἐπὶ σοὶ δὴ φύσει, δίκαιόν ἐστιν ἀπάντων ἄλλων θεῶν κατὰ σὲ, ἡμῶν καὶ προοιμίων καὶ σιφάνων, καὶ τῶν ἄλλων τυφῶ, περιβλητὸν δέ τοι μὴ ἀσήμῳ δῆλα, καὶ πολλαχοῦ δῆλος ᾖ. ἐμὲ δὲ τί χαλεπὸν ἐκ τῶν κακῶν κακὸν ποιοῦντα, ἀδικεῖν ἐγὼ θέλειν δὲ αὐτὸς ἀδίκημα τοῦτο ὑπὸ σοῦ, δίκη με οὕτως ἀτίμως ὑπὸ ἅλλων ἀφαιρεῖται παράλογον, ἐπαινοῦσι μὴ καταγωνιζόμενοι, μὴ πάντα πρὸς τὸν ἐπιβουλεύοντα μοι, μὴ τό γε τὴν λοιδορίαν ἐφάδα, ὃς πρὸς δικαστά σε. τοιγαροῦν δὲ αὐτοὺς ἐγκαλέσαμί σοι πάντα πρόσω ἀπολαβὼν ὑπὸ σοῦ, μὴ δὲ κεφαλὴν ἐξαιτοῦμαί σε

τοῖς

tales per omnẽ ætatem eius lẽt. Mer. Nequaq̃ o bone nec̃q; enim omnes ad eiusmodi sunt accommodi. Qui tu iracũda puerilia q̃ ista missa face, ac Plutum excipe. non sunt reijcienda munera, quę a Ioue, pficiscũtur. Plu. Vin Timõ vt cõtra te partes defendam meas', an grauiter feres si qd dixero? Ti. Dicito, ne multis tamẽ, nec̃q; cũ procemijs, quemadmodũ per ditissimi isti solẽt Oratores. Sustinebo enim te huius Mercurij gratia paucis dicentẽ. Plu. Atqui multis mihi potius erat dicendũ, tot nominibus abs te accusato. Attamẽ uide, num qua in re te, quẽadmodũ ais, leserim? qui quidẽ dulcissimarũ quarũq; rerum tibi extiterim autor, opiferq; autoritatis, prælidẽtię, coronarum, aliarũitem uoluptatũ, mea opera conspicuus eras, celebris, & obseruandus. Cæterum si quid molesti ab adulatoribus accidit, nõ mihi potes imputare, quin ipse magis abs te sum affectus contumelia. popterea quod me tam ignominiose uiris illis execratis suppeditaris, q te mirabãtur, ac prestigijs dementabant, mihiq; modis omnib. insidias struebant. Porro q̃d extremo loco dixisti, te a me prodi tũ, desertumq; fuisse, istud criminis in te positũ retorquere quũ ipse sim modis omnibus a te reiectus, præceptusq; exactus ex ędibus

Respondet ad utrumque

ἀξίωσις μιμητική.

Assensus ad petitionem.

Occupatio ad ἔλεγχον, κατάστασις, & cõclusio. Ratio, & minor propositio. Occupatio & defensio per remotionẽ crimi a nis in me utentẽ ἀδύνατα γράφει.

Responsio ad iniquam accusationem per recriminationẽ:

ἐκβασις. πίστις ἀτεχνος.

Vnde pro molli chlamyde, ſagum iſtud chariſſima tibi paupertas circumpoſuit. Itaque teſtis eſt mihi hic Mercurius, quantopere Iouem orauerim ne ad te venirem, adeo hoſtiliter mihi aduerſatum. Mercurius. At nunc vides Plute, in cuiuſmodi hominem ſit commutatus. Proinde audaciter cum illo cõſuetudinem age. Tu vero fode ita vt facis. Tu interim thesaurum ſub ligonem addito. Audiet enim ſi tu accerſiueris. Tim. Parendum eſt Mercuri, rurſuſque diteſcendum. Quid enim facias quum dij compellant? tamen vide, in quas turbas me miſerum coniicies, qui quidem quum ad hunc uſque diem felicißime vixerim, tantum auri repente ſum accepturus, nihil cõmeritus mali, tantumque curarum ſuſceptu rus. Mercurius. Suſtine Timon mea gratia, tamet ſi grane eſt iſthuc, atque intolerandum, quo videlicet palpones illi præ inuidia rumpantur. Ego porro ſuperata Aetna in cœlum reuoluero. Plu. Abiit ille quidem, ſicut apparet, nam ex alarum remigio facio coniecturam. Tu vero hic opperire ſiquidem digreſſus Theſaurum ad te tranſmittam, ſed feri fortius. Tibi loquor auri Theuſaure, Timoni huic audiens exito, offerque temet eruendum. Fodi Timon altius

ὑπόσχεσις. Aſſenſus ad oblatum theſaurum. Repetit argumenta recuſationem. Suadet rogãdo. A cauſa morali. Diſceſſus Mercurij.

πρόσταξις. προτροπή ἀποτροπή φόβος. στακτικὴ ad Theſaurum. Diſceſſio Pluti

τοιγαροῦν αὖτί μαλακῆς χλαμύδος, ταύτην τὴν δριφθόραν ἡμῖν τιμιωτάτην περιβεβλήκασι. ὅστις μάτην ὁ Ἑρμῆς οὗτοσί, πᾶσι σκέπτεσθαι τὸν Δία μισῶν ἥκει παρὰ σε, οὔτε λυσιτελῆ μοι προσαπειλῶν. Ερ ἀλλὰ νῦν ὅρᾳς ὦ Πλοῦτε, οἷος ἄνδρα γεγένηται; ὥστε θαρρῶν ξυνδιάφθειρε αὐτὸν, καὶ σὺ μὴν σκάπτε, ὡς ἔχῃς, σὺ δὲ θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ, ὑπακούσεται γὰρ ἐμοῦ φωνῆσαντος σοι. Τί. πῆμεν ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὖθις πλανᾶσθαι, τίγὰρ ἂν πάθοι τις. ὁπότου αἰθεὶ διάφοιτο; πλὴν ὅρα γε, ἐς οἷα με πράγματα ἐμβαλεῖς τὸν κακοδαίμονα, ὃς ἄχρι τῶν ἐσχάτων ἐπὶ τὰ διάγων, χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι δι' ἀδικίας, καὶ θησαυρὸς φροντίδας αὐξήσομαι. Ερ. ὑπόσχου ὦ Τίμων δι' ἐμὲ καὶ ἀχαλινὸν τοῦτο, καὶ οὐκ οἴσον ἴσως, ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι σκορδάσθωσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου, ἐγὼ δ' ὑπὲρ Αἴτνην εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναπτήσομαι. Πλοῦ. ὁ μὲν ἀπεπλάνηθη, ὡς λοιπὸν, τεκμαίρομαι γὰρ τῇ ἐρρύσει τῶν πτερῶν, σὺ δ' οὖν περίμενε. ἀφικόμενος γὰρ ἐγὼ τὸν θησαυρὸν ἀπιλθὼν, μᾶλλον δὲ πᾶν, ἐὰν φωνήσω σε χρυσέ, ὑπάκουσον Τίμωνι τουτῳ, καὶ πάρασχε σαυτὸν ἀνελίσθαι. σκάπτει δὲ Τίμων βαθέως

ἐπὶ

impingens. Cæterũ ego a uobis digredior. Tim. Age iã o ligo, nũc mihi tuas uires explica, neq; defatigere, dum ex abdito Thesaurum in apertum euocaris. Hem prodigiorum autor Iupiter, amici Corybantes, ac lucrifer Mercuri, unde nam auri tantum? Num somniũ hoc est? Metuo ne carbones repturus sim experrectus. Atqui aurũ profecto est insigne, fuluum, graue, & aspectu multo iucundissimũ, Pulcherrima Aurum fausticas mortalibus. Quippe, q̃d ignis in morem ardes, nocteq; & dies renides, Ades o mihi charissimũ desideratissimumq; nũc demũ credo uel Iouẽ ipsum olim aurum esse factum. Etenim quæ tã dem uirgo non exporrecto sinu usq; adeo formosum amatorẽ excipiat per tegulas illapsum? o Mida Croesoq; ac munera Delphico in templo dicata, vt nihil eraria si cũ Timone, cumque Timonis opibus conferamini, cui ne Persarum quidem rex par est. O ligo, sagum charissimum, uos quidem Pani huic reponere commodum. At ego quam maxime semotum mercatus agrum turriculaque seruandi auri gratia constructa, vni mihi affatim vixero, sepulchrum item inibi mihi defuncto parare est sententia. Hæc igitur decreta sunto, placitaque in

Inuentio thesauri, ἐκφώνησις ἐξ ultantis & admirantis.

Oratio uel sermocinatio gestiẽtis præsentitia.

Consilium.

reliquum uitæ conuictu, ignorantia, fastidium erga mortales omneis. Porro amicus, hospes, sodalis, aut ara misericordiæ, meræ nugæ. Tum commiserari lachrymantem, suppeditare egentibus, iniquitas, ac morum subuersio, at vita solitaria, qualis est lupis, unus sibi amicus Timon, cæteri omnes hostes, & insidiarum machinatores. Cum horum quopiam congredi piaculum, adeo vt si quem aspexero duntaxat, in auspicatus sit ille dies. In summa, non alio nobis habentur loco, quam signa saxea, æreaue, neque fœtialem ab illis missum recipiamus, neq; fœdera feria mus. Solitudo terminus esto. Cæterum tribules, cognati, populares, postremo patria ipsa, frigida quædam & sterilia nomina, & insipientium virorũ precia, solus Timon diues esto, despiciat omnes, solus ipse secum oblectetur, liber ab assentationibus, & onerosis laudibus, Dijs sacra faciat, epuletur solus, sibijpsi vicinus, sibi particeps, excutiens sese ab alijs. Ac semel decretũ esto, vt vnus seipsum comiter accipiat, si morienda sit, aut necesse habeat sibijpsi coronam admouere. Nullumq; nomen sit dulcius, quã Misanthropi, id est, hominũ osoris. Morum autem notæ, difficultas, asperitas, seritas, ira

Epitheta diuitiarũ fastus, scilicet, inhumanitates.

Ἐμὲ γε μὴν ἀνθρώπων.

ὃ νόμῳ ὂν ἄσμενος ἤκουσε τίμων ὁ μισάνθρωπος

πρὸς ἢ ἐπίλυπον εἶδον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας καὶ ἀγνωσία καὶ ὑπερηφανία· φίλος δὲ οὐ ξένος, οὐ ταῦρος, οὐ ἱλέως βωμὸς, ὅθεν τοὐλεῖν, καὶ τὸ οἰκτίρειν δάκρυόντα, οὐ ἐπικουρῆσαι δεομένῳ, παροιμία καὶ κατάλυσις τῆς ὑβρεως. μονήρης δὲ ὁ βίος τε, καθάπερ τοῖς λύκοις. καὶ φίλος οἷς τίμων, οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ καὶ ἐπίβουλοι, καὶ ἐς προσομιλοῦσί τινι αὐτῶν μίασμα. καὶ ἵνα ἴδῃ μόνον, ἀπορρὰς ἡμέρας, καὶ ὅλως ἀποφαίνεται λιθίνων καὶ χαλκῶν μηδὲν ἡμῖν ὄφελος εἶναι, καὶ μήτε κύρνας ἀκούειν παρ' αὐτῶν, μήτε συνθήκας συνθέσθαι, οὐ ἱερεῖα ὀρκίου ἴσα πρὸς αὐτοὺς φυλάττῃ· καὶ φρούρια καὶ λιμένας, καὶ οὐ πατρίδι αὐτῇ, ψυχρὰ γὰρ ἀνθρώπου ἐνόμιζε, καὶ ἀνοήτους ἀεὶ ἄρχειν φιλοπολέμους. πλουτεῖν δὲ τί μοι μόνῳ, καὶ ὑπολήρατα ἀπάντων, καὶ τυφάτω μόνῳ καθ' ἑαυτὸν, καλλιεῖν καὶ ἱππάσει φορτικῶς ἀναπαλλαττόμενον, καὶ θεοῖς θύειν, καὶ διαχάρτα, μόνος ἰσωτῷ γάστηρ καὶ ὅμορος ἰκεσίων τ' ἄλλων καὶ ἔπαρξ ἰσωτῷ λιβάδων. ἢν δέ τις ἀποθάνῃ, οὐ αὐτῷ σίφωσιν ἐπαγγέλλει, καὶ ὄνομα μὴ εἶναι ὁ μισάνθρωπος ἔλιπεν, ἢ τόπον ἢ γωρίσματα, ἀναιρεῖται καὶ ἀχθῆναι, καὶ σκαπτῆναι, καὶ

πως μὴ ὀργῇ, μηδ' ἐπιστρέψασθαι δ' ὅλως ἐᾷ τὸν ἵδρωτα ὑπὸ πυρὶ σβεννύμενον καὶ σκοπεῖν, εἰ κατέδυσε πίττα καὶ λίπος καὶ ἀλοιφὴ καὶ κατασβέννυται. μὴ δὴ πως ἀλλ' ἐμοῦ γε ὁ τοιαῦτα παραφρῶν, ὃ δὴ λέγεται ὀργᾶν οὐδὲ λαβίδι δίκῃ, ὃν ἐγὼ καὶ τοῦτον ἐπικαφαλὸν πίλον ἔτακα, ὃς μὴ σκυτάλαν σωπᾶν. οὗτος γὰρ ἂν εὐθὺς ἴσως ἀπολάσειεν. ἀσυγκεφάλῳ τὸν νόμον Τίμων ἐκκρατίδης κολυττεῖος ἐπιψήφισεν τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ ἀνυσδεὲς ἐκεῖνα ταῦτα ἡμῖν δὲ δόχθω, μὴ διαφυὰς ἐμμίσγωμεν αὐτοῖς, πλὴν ἀλλὰ καὶ πολὺ ἄμεινον ἐκεῖνα πάσχωμεν ἅπαξ γνῶσιμά ποι ταῦτα γενόμενα, ὅτιοι ὑπερπλουτοῦσ', ἀγχόνη κἄν· ἢ πρᾶγμα γίνεται αὐτοῖς. καὶ ὅτι τί τοῦτο; ῥᾴδιον τὸν τάχιστα ποιεῖν ταχέως σωθῆναι κινδυνεύοντας πολυδεῖπνα, ἃν εἶδα, ὦ ἑταῖρε, ὑφ' ἡμῶν ἐσφραγισμένα ἔχοντα. πόσον δὲ ἦν τὸ κέρας τοῦτο ἐκεῖνο ἀπολαῦσαι αὐτοὺς ἐκ λιθοπερδικίας ἀφορολόγητον; ἢ πόσα τοιαῦτα παρεμβάλλειν ἐκέλευε πρὸς ἡμᾶς ἐμπλέοντας, ἃ πλέον ἐκείνῳ παρορᾶσθαι ἔδει μὴ ἄμεινον. ἔστι δ' ἀχόμενα ἡδέα αὐτοῖς, ὑποπάτια. φράσω ἴσως, τίς ὁ πρᾶος αὐτ' ἐστὶ; Γναθονίδην ὁ κόλαξ, ὁ πρώην ἑρμῆν αὐτίσασθαι ἐρίξας ἐρύγων, πίθηκος ὅλως παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμμικᾶς.

iracundia, inhumanitas, quod si quem cõspexero incendio conflagrantem, obtestantem quo restinguam, pice oleoq; restinguere: rursum si quem flamen undis abstulerit, isq; manus porrigens implo-ret, ut retineatur, hũc quoque demerso capite ppellere, ne possit emicare, nunc admodũ par pari relaturus est. Hanc legẽ Timõ tulit Echecratides Collyttensis, & cõcionis subscripsit suffragijs idem ille Timon. Age hæc decreta sunto, & pro virili immorentur eis. Cæterum vero magno emerim vt id omnibus innotescat, quod opibus abundo. nam illa res illos præfocauerit, sed quid illud? Hem quæ tripidatio? undiq; cõcurrũt, puluerulenti atq; anheli, haud scio, unde aurũ odorant. Verum igitur hoc cõsenso colle saxis eos abigo, e sublimi deiaculãs, an hac tantum in re legem violabimus, ut semel cum illis congrediamur, vt magis angantur fastiditi, repulsique? Ita satius esse duco. Itaque restemus, quo illos excipiamus. Age prospiciam, primus eorũ iste quis est? Nempe Gnatonides adulator, qui mihi nuper coenam petenti, funem porrexit, quum apud me sæpe numero solida dolia vomuerit. Sed

Cõclusio legis a Timone lata.

δόχθω.

τὰ ἐπόμενα τῷ πλούτῳ.

Donec eris felix multos numerabis amicos.

Gnatonides. Comites, seu accidentia diuitiarum adulatores, & curæ.

ἀπ'

Communicatio. ὁ κόλαξ

σκῶμμα μετὰ παροιμίας.

ἀπόχρησις.

Σφῶν ἐστι μετ berari. Gnatonidis.

Alius assentator. Philiades

Assentatores, & simulati amici.

Sed bene est quod ad me venit, nam primus omniū vapulabit. Gnato. An nō dixi Timonem virum homū non neglecturos esse deos? Salue Timon formosissime, iucundissime, cōuiuator bellissime. Ti. Scilicet et tu Gnatonides, uulturū omnium uoracissi me, & hominum perditissime. Gna. Sēper tibi grata dicacitas. Sed ubi compotamus? Nam nouā tibi adfero cantilenam, ex his quos nuper didici dithyrambis. Tim. Atqui elegios canes admodum miserabiles, ab hoc doctus ligone. Gna. Quid istuc? Feris o Timon? Attestor. ὁ Hercules, hei hi, in ius te voco apud Areopagitas, qui uulnus dederis. Tim. Atqui si cūctere paulisper, mox cædis me reū ages. Gna. Nequaquā, quin tu plane uulneri medere, paululo auri in uncto. Mirum enim in modum præsentaneum id est remediū. Ti. Etiā manes? Gna. Abeo. At tibi male sit q̄ dē ex viro commodo tam sæuus factus sis. Tim. Quis hic est qui accedit recalcitraster ille? Philiades, assentatorum omnium execratissimus. Hic quum a me solidum acceperit fundum, tum filiæ in dotem talenta duo, laudationis prœmium, quū me canentē reliquis silētibus omnibus solus maiorē in modū extulisset dicrans me vel oloribus magis canorū,

vbi

ἐπεσθ' ὑγοῦντα πρῶτα ἔλθ μι, καὶ προσῦλθ' ἐπικυρίας δόμωνος πλησίον· ὁ γναθωνίδης προσοίσεται. Φι. ὦ τ' ἀναιδείας, νῦν τίμωνα γνωρίζεις τὸν Γναθωνίδην φίλον καὶ συμπότην; διαρρῦν δίκαιε πάντων θεῶν ὅστις ἀχάριστος ὧν. ἡμᾶς δ' οἱ πάλαι ξενίσθεις καὶ ξενίσαντες, καὶ δημότης, ὅμως μετριάζομεν ὅτι μὴ ἐπιπηδᾷν δοκοῦμεν. χαῖρε ὦ δίκαιος, καὶ ὅπως τὸν μαργὸν τοῦτον κόλακα φυλάξεις, τὸν δ' τ' ἀπατίζοντα μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑφ' ἡμῶν ἀναφέροντας, ἵν' εἰς πίστιν τιθῇ τ' νῦν ἐλθνί, πάντως ἀχάριστος καὶ πονηρός. ἐγὼ δ' τάλαντον φι νομίσων, ὡς ἔχοις πρὸς τὰ κατηπόρητα χρῆσθαι, καὶ ὁλίγου ἔδει πλείονα ἔνεγκα, ὡς πλουτοίης ὑπερμεγέθη ἵνα πλοῦτ\ ἐκ ωτοιηταρῶν ταῦτα σε νουθετήσων, καὶ τοι σύ γ. οὕτω φρὸς ὧν, ἐδ' ἴσως λήσεις τ' παρ' ἡμῶν λόγων, ὃς κ' τῷ Νέστορι ὁ δίκαιον παραινέσας ἦν. Τί. ἴσα ταῦτα ὦ Φιλιάδη, πλὴν ἀλλὰ πρόσιθι, ὡς κ' σε φιλοφρονήσωμαι τῇ δικίλλῃ. Φι. ἄγε βροτοὶ, κατάκαγα ἢ κρατεῖ ὑπὸ τῶ ἀχαρίστου, διότι τὰ συμφέροντα ἐνυθύτην ἑαυτόν. Τί. ἰδοὺ βίτος ὅτ' ὁ βέλτερος δημίας προσέρχετ, ἡδέως μὲν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ καὶ συγγενῆ ὄντα· ἐμοὶ δ' οὐδὲν ἧττον ἀγαθὸν, ὅτ' ἐκκαθάρ-

ται παρ-

vbi ægrotantem antea vidit me, & adieram oraturus ut mei curam ageret, plagas etiam egregius ille uir impegit. Philiades. O impudentiam, nunc demũ Timonem agnoscitis, nũc Gnatonides amicus & conuiua, enimuero habet ille digna se, quando quidem immemor est atq; ingratus. At nos: qui iam olim conuictores fumus, æquales ac populares, tamen modeste agimus, ne insilire videamur. Salue here, fac ut istos adulatores sacrilegos obseruet, qui nusquã adsunt nisi in mensa, præterea a coruis nihil differunt, Neq; post hac huius ætatis mortalium vlli fidendum est. Omnes ingrati & scelesti. At ego quum tibi talentũ adducerẽ, quo posses ad ea quæ velles uti, in via ac cepi, te summas quasdam opes esse nactum. Proinde accessi his de rebus ad monituru te, quanquam tibi fortasse me monitore nihil erat opus, viro nimirum adeo prudenti, ut vel Nestori ipsi, si necesse est, consiliũ dare queas. T. Ita fiet Philiades, sed age, accede quo te ligone comit accipiã Ph. Homines, cõfregi craniũ ab hoc ingrato, ꝓpterea ꝙd cũ ea quæ in rẽ illius erãt, admonui. Tim. Ecce tertius huc orator Demeas se recepit, tabulas dextra gestãs, aitq; se mihi cognatũ esse. Hic vna die de meo sedecim

Oratio assentatoris. Comprobatio facti Timonis. Redditio ἄσπασμὸς. προσφωνή παρόχασις. Cõclusio Minor. νθυμέματος. διτικὸς. Sopsis. Cõclusio Occupatio. κλακεῖ ἐκ. Hortatio ἀφορμὴ ἐκφώνησις uerberati. Sycophãtę, hęredipetæ, & fimi uenditores, Demeas.

ἀφόρμη σις.

talenta ciuitati dependit, nam dānatus erat, ac vinctus, at quū soluendo non esset, ego misertus illū redemi. Porro quū illi forte obuenissēt, ut Erechtheidi tribui distribueret ærariū, atq; ego audiens id quod ad me redibat, poscerē, negabat se ciuem nosse. De.

Salutatio & laudatio assentatoria.

Salue Timon, præcipuum generis tui præsidiū, fulcimentum Athenienſiū, de sensiculū Græciæ. Profecto iam dudū te populus frequēs, et utraq; curia operitur. Sed prius decretum audi, quod de te conscripsi. Quando quidē Timon Echecratidæ filius, Colyttensis, uir nō modo probus & integer, uerum etiam sapiēs, quantū alius in Græcia nemo, nūquam per omnem vitam destitit optime de Republica mereri, vicit autem in Olympicis pugil & luctæ cursu que die eodem, ad hæc solenni quadriga, equestriq; que certamine. Tim. At ego ne spectator quidem unquā in Olympicis sedi. Demea. Quid tum? spectabis posthac. Sed ista cōmunia addi satius est. Tū anno superiore apud Achar nēses pro Rep. fortissime se gessit, & Peloponenſiū dnas acies concidit. Tim. Qua ratione? Quippe qui nec unq̄ arma gesserim, neque unq̄ militiæ dederim nomen. Dem. Modeste tu quidē de teipso loqris, nos tamen ingrati sumus, nisi meminerimus.

ἀξίωσις.

Præterea

σύμφορις.

Inficiatio mēdatij.

Post interpellationem est recitationis continuatio.

Interpellatio alia negantis

κλακία ἄλλα.

παρ' ἐμοῦ τάλαντα μικρὰ ἡμίσεια ἐκτίσῃ τῇ πόλει. κατασείσας κ̄, καὶ ἐδάκρυσε δὲ ἀποδιδόντος, κἀγὼ ἀπήειν ἀπολωλεκὼς τὰ ἐμαυτοῦ, ἐπεὶ μὴ προὶὼν ἐλαχε τῇ Ἐρεχθηίδι φυλῇ διανέμων τὸ θεωρικὸν, κἄπειτα προσῆλθον αὐτῷ ἀγνοοῦντα, ὡς ἔφη γνοίσεσθαι πολλῶν ὄντων μοι. Δη. χαῖρε Τίμων, ἐμὸν ἄφιλον Ἑλλάδος, καὶ μὲν πάλαι σε ἐξ Ἀθηνῶν ξυναλγοῦντες καὶ αἱ βουλαὶ ἀμφότεραι πρεσβευσι. πρότερον δ' ἔπρεπεν ἐλθεῖν τὸ ψήφισμα, ὅτ' ὑπὲρ σοῦ γέγραφε. ἐπειδὴ πᾶσιν ὁ Ἐχεκρατίδης κεκλημένοις, ἀνὴρ δὲ μόνος κάλλιστος, ἀλλὰ καὶ θρὸς, ὡς οὐκ ἄλλος ἐν τῇ Ἑλλάδι, παρὰ πάντα χρόνον διατελῶν τὰ ἄριστα πράττων τῇ πόλει, νενίκηκε δὲ πύξ καὶ πάλην καὶ δρόμον ἐν ὀλυμπίᾳ μιᾷ ἡμέρᾳ, καὶ τελέθ' ἅρματι καὶ συνωρίδι πωλικῇ. Τί. ἀλλ' οὐδὲ ἐθεώρουν ἐγὼ πώποτε ἐς ὀλυμπίασι. Δη. τὸ δ' ἐνθεωρήσοις ὕστερον. τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκέκτηται ἄμεινον καὶ ἐρίσθη σε ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς ἀχαρνέας, καὶ κατέκοψε πελοποννησίων δύο μοίρας. Τί. πῶς; σὺ γὰρ οὐδὲ τὸ μὲν ἔχειν ὅπλα, οὐδὲ προγράφων ἐν τῷ καταλόγῳ. Δη. μέντοι τὰ πρὸ σαυτοῦ λέγεις. ἡμῖν δὲ ἀρκέσει ἂν ἡμᾶς ἀμνημονοῦντας

ἔτι ἢ μὴ ψηφίσασθε χάριν, μὴ συμβουλεύειν μὴ πρατηγεῖν, ἢ μικρὰ ὠφελῆσαι πόλιν. ἐπὶ τούτοις ἅπασι δίκαια τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ φυλῇ καὶ τοῖς φράτορσιν ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι, χρυσοῦν ἀναθεῖναι τὸν τίμονα παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, κόρυνθι ἐφ' ἧς ἕλξιν ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις ἵππου, καὶ εἰκαταγχάζειν τοὺς στεφάνους σάμερον Διονυσίοις τραγῳδοῖς καινοῖς, ἀχθόμενα ἢ δίκαιον ἀλλὰ τάμερον τὰ Διονύσια. ἔπειτα ἡ γνώμη Δημέας ὁ ῥήτωρ συγγενὴς αὐτῷ, ἀγχισθὺς καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὤν. καὶ γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων, καὶ τἄλλα πάντα ὁπόσα ἂν ἐθέλῃσι, πλὴν μόνον ὅτι τὸ ψήφισμα. ἐγὼ δ' ὅτι καὶ ἢ μὲν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παρὰ σε, ὅτι ἐπὶ ζωῇ σῇ ὀνόματι Τίμονα ὠνόμαζε. Τί, πῶς ὦ Δημέα, ὅτε δὴ γεγάμηκας. ὅσα γε καὶ ἡμῖν ἀδύνατα; Δημέας. ἀλλὰ γαμῶ, καὶ διδοῦ θεὸς εὐτύχησαι, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γενόμενον θυσόμενος, ἄρρεν ἢ θῆλυ. Τί δὲ οἶδα, ἃ γαμέσεις ἢ δὲ ὑβρίσθης τηλικαύτην πατάξας πληγὴν λαμβάνων. Δημέας. οἴμοι, τί ἔπαθον; Τίμων. ἐπιχαρῶ, καὶ τύπτεσθαι τὸν ἐλεύθερον, ἐλεύθερος ὤν.

Præterea scribendis plebi scitis, & in consultationibus, & in administrandis bellis non mediocrem virtutē attulit Reipub. His de causis omnibus visum est, curiæ, plebi, magistratibus tributim, plebeijs singulatim, cōmuniter uniuersis, aureum statuere Timonem iuxta Palladē in arce, fulmē dextera tenentem, radijs tempora ambientibus, utque semper aureis coronis coronetur, et promulgari coronas hodie in Dionysijs tragœdijs nouis. Agi enim per eum oportet hodie Dionysia. Dixit hoc suffragium Demeas orator, propterea quod cognatus illius pro pinquus, ac discipuluseius sit. Nā & orator optimus Timō præterea quicquid voluerit. Hoc igitur tibi suffragiū, sed utinam & filium meū ad te pariter adduxissem, quē tuo nomine Timonem appellaui. T. Qui potes Demea, quū ne uxorē quidē duxeris unquam, quantū nobis scire licuit. Demea. At ducam, nouo ineūte anno si deus permiserit, liberisq; operam dabo. Tū quod erit natū (erit autē masculus) Timonem nuncupabo. Tim. An uxorē tu sis ducturus, equidē haud scio, tanta a me plaga accepta. Dem. Hei mihi: Quid hoc est rei? Tyrannidem Timon occeptas? pulsaq; eos qui sunt ingenui, ipse nec ingenuus plane, nec

πρόφασις ψηφίσματος. Clausula decreti. τὰ ἄλλα πάντα. τὸ ψήφισμα. τὸ πρᾶγμα χθές. ἐπιφάνεια, ὀργή, quærela ab iniusto.

Alia crimina obiicit Syco phanta qui prius laudauerat a multis nominibus Timonem.

nec ciuis, uerū propediem pœnas daturus quū alijs nominibus, tum qꝫ arcem incenderis. Ti. Atqui non conflagrauit arx sceleste. Proinde palā est te calūniatorē agere. De. Sed et dii ues es grarium perfodies. Tim. Non perfossum est necꝫ isthuc, vnde hæc quidem probabiliter abs te dicuntur. Demea. Verum effodietur posthac, sed tu interim omnia quæ in eo cōdita possides. Tim. Alteram itaqꝫ plagā accipe. Deme. Hei scapulis meis. Tim. ne nociferare, alioq & tertiam tibi illidam. Et enim res plane ridicula mihi acciderit, si quum inermis duas Lacedæmoniorum acies fuderim, vnum sceleſtum hominem non protriuero. Tum frustra vicerim in Olympijs, & pugil & ;palæstrites.

Ἀκφώνησις. ἀπαρὴ ῥῦσις. A maiori.

Thrasycles. Sophistę in Sapientiæ professione quęstum captātes.

Sed quid hoc? an non philosophus Thrasycles hic est? Profecto ipsus est, promissa barba, subductisque superciliis, & magnū quid dam secum murmurās accedit, Titani cum obtuēs, cæsariē per scapulas fluentem ventilans, alter quidam Boreas aut Triton, quales eos Zeusis depinxit. Hic habitu fragilis, incessu moderatus, amictu modestus, mane mirū quā multa de uirtute disserit, dānans eos, qui voluptate capiuntur, et frugalitatē laudans, postꝫ lotus deuenit ad coenā, puerꝫ ingentem illi calicem porrexit, mera-

ἐκπλῆξις προσωποποιΐα.

ἀλλ' ἀεὶ ὧν ἀλλὰ δ' ὑσίας ἐν τάχει δίκην, τάτε ἄλλα, καὶ οὐ γὰρ ἀκρόπολιν ἐνέπρησας. Τί. ἀλλ' οὐκ ἐμπέπρησται ὦ μιαρὲ ἡ ἀκρόπολις, ὥστε δῆλος εἶ συνεφορῶν. Δη. ἀλλὰ καὶ πλουτεῖς, ἢ ὀπισθόδομον διορύξας. Τί. δ' διώρυκται δ' ὅτος, ὅστε ἀισθάνᾳ σὺ καὶ ταῦτα. Δη. διορυχθήσεται μὲν ὕστερον, δῆλη δ' σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις. Τί. οὐκοῦν καὶ ἄλλων λάμβανε. Δη. εἶα μοι τὸ μετάφρενον. τί. μὴ κέκραξον. καθίσω γὰρ σε καὶ τρίτῳ, ἐπεὶ καὶ γαλεᾶς πάμπαν πεπόθοιμι, δύο μὲν λαοκόνων μοίρας κατακόψας ἄνοπλος, ἓν δ' μιᾶρὸν ἀνδρώπιον μὴ ἐπιστρίψας. μάτην γὰρ ἂν ἄλλως καὶ νεανικὸς ὁλυμπιονίκης πύξ καὶ πάλῃ. ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος ὅτος ἐστιν; οὐ μὲν δὴ ἄλλος. ἐκπεπτάκασι γὰρ τὰ πώγωνια, καὶ τὰς ὀῤῥῦς ὑπερτέλλας, καὶ βραδύμβροτός τις πρὸς αὐτὸν ἔρχεται, ὑποσαθρὸς βλέπων, ὀνασιβαμένος τῶν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κομῶν. Αὐτοβορίας τίς ἢ Γρίτων, οἷους ὁ Ζεῦξις ἔγραφεν. ὅτος ὁ ἐκ Θεσσαλίας, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σαφρονικὸς καὶ ὀλιγόλογος, ἐσθῆτα μυρίᾳ ὅσῳ περὶ ἀρετῆς διεξιὼν, καὶ τὴν ἡδονὴν χαρύνων κατηγορῶν, καὶ τὸ ὀλιγάρκειαν ἐπαινῶν, ἐπεσθιέ λυσιτελοῦντος ἀφίκετο δὲ τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλων

οὐτῷ, τῷ ἰαρότερῳ δ' χαίρῃ μάλιστα, καθάπερ ἐλέγθαι δοκεῖ μοι ἐν τοῖς ἐμπροσθίοις ἐπιδείκνυσθαι δεῖ τὸν ἀθλητὴν τοῖς ἀθλητικοῖς λόγοις, προσαπτέον δὲ πρὸς ἴκτινος τὰ ὦτα, μὴ τὸ πλησίον παραγκωνίζοντες, κἀρύκης δὲ γένεσθαι εὐπλεκῶς· κωμῳδοῦμεν γὰρ ἐμφερουμένους, ἐπικεκύφοτας, καθάπερ οἱ τοὺς λεπτοὺς τῶν ἀρτυμάτων προσδοκῶντες· ἀκεκλεῖσθαι τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἄτοσμόν μοι, δοκεῖ, δόλιχον ἢ μυτίσασθαι κατελίσσει, μυμψιμοιρεῖ τε ὡς τὸ πλεῖστον ὅλον, ἢ τὸ σῶν μόνος ἢ ἄλλον λάβοι, ὅπου πᾶν λιχνείας μὴ ἀπλήστως ἔφιλος, μύσσας μὴ πύρσειον, ὃν ἄγχει ὠδῖνες μὴ ὀρχηστικὸς μόνον, ἀλλὰ μὴ λοιδορίας μὴ ὀργῆς προσίτι, μὴ λόγοι σολοικοῖ τῇ κυλίκι, πότε δ' καὶ μάλιστα περὶ σωφροσύνης μὴ κοσμιότητος, μὴ ταῦτα φησιν, ὅδ' ὑπὸ τῆς ἀκράτου σονέρου ἔχων μὴ ὑποσαυλίσαν γλαῦκος ἄττα ἐμοὶ ἐπὶ οὐτοσὶ, μὴ τὸ τελευτῶν ἀράμβοι ὑπὸ κακοφίρυσιν οὐκ ἂν συμπαθείην δ' ἀνιηρίδος ἀμφοτέρας ἐπλημμύρουν πλεῖν ἀλλὰ μὴ τέφρα δόκει ἢ πρὸ ἴσου παραχωρεῖσθαι ἂν φιλεμβόλου ὕπνου, ἢ ἀφροντιστοῦ ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ μὴ κολάκων εἶεί τὰ πρῶτα, καὶ ἐπιορκῆ προχειρότατα, μὴ ἐ γοητείαν πρόσωπον, καὶ ἢ δύσκωφία παρουσιάζῃ, μὴ ὅλως πένθος ἐ χεῖμα,

meradore, autē maxime gau let, vnde vt Lethes aquā ebibēs, a dilucularijs illis disputationibus diuer sissima quæ sunt exhibet, dū mihi instar præcipitis bonia, & proximum cubito oppositō arcēs, mēto interim cōdimētis oppleto, dum canū ritu ingurgitat, pno incumbēs corpore, pinde atq; in p tinis uirtutem inuenturū sese speret, dūcq; usq; adeo diligenter catinos extergit indire digito, vt ne paululū quidē reliquiarū sinat adhærere, nunq; non querulus, tanq; deteriorem partē acceperit, vel si totam placēram, aut suem solus omniū acciat, qui quidē edacitatis & insatiabilitatis est fructus tenuatus, uinoque bacchatus, nō ad cantum modo, saltationēq;, verū ad cōuicium usq; & iracūdiā. Ad hæc multus inter pocula sermo (tū enim uel maxime (de tēperantia, sobrietateq;, atq; ista quidē loquitur, quū iam a mero male habens & balbutiēs ridiculus. Deinde vomitus sup his. Postremo sublatū sum sic oōuiuio esse rūt alig, ambabus manibus tibicinę inhærentē. Quanq; alioqui ne sobrius quidem vlli primatiorū cessere it uel mendacio uel confidētia, uel auaricia. Quinet inter assentatores primas tenet, peierat promptissime, anteit impostura, comitatur impudentia. In summa prorsus admirandum quoddā spectaculum

est, omni ex parte excussi, uariisq; absolutus, proinde non eulabit clarius uideli cet quum sit modestus. Qui hoc papę, tandē nobis Thrasydes? Thr. Nō hoc animo ad te venio, Timō, quo plerique isti, qi numiru opes admirati tu as, argēti, auri, opiparorū conuiuiorum adducti spe concurrunt, multaq; assentatione deliniunt te, homi nem uidelicet simplicē, facileq; impartientem id qd adest. Siquidē haud ignoras offam mihi in cornam sufficiētem esse, tum obsonium suauissimū, cępe aut nasturcium, aut si quando delicier, pusillā salis. Porro potū fons Athenis nouem saliens uenis suppeditat. Tum pallium hoc quauis purpura potius. Nam aurum nihilo magis apud me in precio est, quam calculi, qui sunt in lirtoribus. Sed tua ipsius gratia huc me contuli, ut ne te subuerterit pessima ista arq; insidiosissima res, opulentia, quippe quæ multis sæpenumero immedicabilium malorū exciterit causa. Et enim si me audies, potissimū opes uniuersas in mare præcipitabis, vt potequibus nihil sit opus bono uiro, qq; philosophiæ possit opes despicere. Ne tamen in altum o bone, sed ferme ad pudē usq; in gressus, paulo ultra solum fluctibus opertū, me quidē uno spectāte. Quod si hoc nō uis, tute igitur eas potiore uia ex ędibus eij cito,

Thrasydeli oratio.

Propositio per occupationem συγχρησιν.

Ratio.

Θέσις ἀλλοτίου ἀλλοθεῦ.

Ratio. suasionis.

Confirmatio.

A modo

χρὰ πάντα χόσον ἀκριβῶς, μὴ πανοῦργος ἄλογε ὑπολάβῃς. εἰ μάξυπ τοιαῦτα ὠφελεῖ με ἐς μακρὰν χρησὸς ὤν. τί τοῦτο πάλαι, χρένοις ἡμῖν Θρασυκλῆς: Θρασύλλα τὰ τοιαῦτα ὦ Τίμων ζῆς πολλοῖς τούτοις ἀφίγμαι, ὅσωφ οἱ τὰ πλοῦτου Θησαυρὸς, ἀργυρία καὶ χρυσία καὶ φάσιον πολυτελῶν λιθίδια σωφρονισμήσει, πολλὰ ἡ κόλακα κόσον ἐπιδεξάμενοι πρὸς ἄνδρα οἷον σὲ ἀπλοῦν, μὴ τῶν ὄντων κενεῶν κομψὸν οἶδα γὰρ ὡς μάλα μ' ἐμοὶ δοκεῖ ὥρα ἐκεῖνον, ἢ φόρτος ἡδύσιον, θύμον ἢ καρδάμωμον, ἢ ἄττατι τρυφῶν ὀλίγον τῶν ἀλῶν ποτόν. ἡ ὑπάκρυον. ὁ δὲ τρίβων ἐστὶν, ὃς βούλεται πορφυρίδ ἀμφιέσθαι. τὸ χρυσίον μῶν ἐδέ τιμιώτερον ἢ ἐν τοῖς ἀγαλλοῖς φασὶν μοι δοκεῖ, σὺ δὲ οὐκ ἐκέλευ, ὡς μὴ ἀξιοθέατος σὺ κάκεῖνον ποιῇς καὶ ἐπὶ ξυλόταθον κτῆμα ὁ πλοῦτος, ὁ πολλοῖς πολλάκις αἴτιος ἀνιαίσεων συμφορῶν γεγενημένος. ἀ γὰρ μοι πέπεισο, μάλιστα ὅλων ἐς ἢ θάλατταν ἐμβαλὲς αὐτὸν, ἐδ' ὧν ἄλλο γκοῦν ἀφ' ἀγαθοῦ ὄντι, μὴ τὸν φιλοσοφίας πλοῦτον ἔρᾶν δυναμένῳ. μὴ μέν τοι ἐς βαθὺ ὦ γαθὲ, ἀλλ' ὅσον ἐς ξυλλέγειας ἐπιμέλας, ὀλίγον πρὸ τῆς κυματούσης γῆς, ἐμὲ ὁρᾶσθαι μόνον. ἢ μὴ τοῦ βούλει, σὺ ἢ ἄλλον γάπον ἢ μέλλα κατάχρε ἐκφορήσει αὐτ' ἐκ

120

ὦ οὐκίας, ἢ μᾶλλον ὅλης τῆς οἰκίας, ἀλλ' ὑπερπλουτεῖς λοιμένιος, ὦ μῶν ἀφ' ἅμαξαν, ὦ μιᾶν, ὦ δύο τάλαντον, ἢ δὲ τὸν φιλόσοφον ἐν δημοσίῳ ἢ τῷ μοιρίαν φέρειν δίκαιος, ἐμοὶ δὲ, ἢ δὲ οὐκ ἔμαυτ' χάριν αὐτῷ, ἀλλ' ὅπως μεταδῶ τ' ἐταίρων ὧν λοιμένιος ἐκεῖνον ἀ τάλαντον τῆς πόρνας ἐμπλήσας πράγμασι, οὐδ' ὅλως δύο μιδίμνους χωροῦντας ἀργυρικοῦ. ὀλιγάρκη δ' ἢ μᾶλλον χρὴ εἶναι τ φιλόσοφον, ἢ μηδὲν ὑπὲρ δ πόρνα φρονεῖν. τί ἐπαινῶ σοῦ τε καὶ ὦ Θρασύκλεις. πρὸ γὰρ δ πόρνας ἀ δύο δραχμὰς φίλτατ ὧν κινδύνων ἐμαυτὸν ἐποίησα, ἐπὶ μυρίοις τῇ δὲ κύλλῃ. Θρασύ δημοκρατία, ἢ νόμοι πατρῷοι ὑπὸ δ καράτου ἐν ἐλεύθερα τῇ πόλει. τ. τί ἀγανακτεῖς ὦ γαθὲ Θρασύκλεις: μῶν παροικοδομᾶσιν ἢ μὴν ἐπιβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ δ μέτρον τὸ τέταρτον, ἀλλὰ τί τοσοῦτον ξυνέρχεται; Βλεψίας ἐκεῖνος, ἢ λάχανα ἢ τυρόν, ὀλίγα δ σύνταγμα τ οἷμαι ξυμφωνοῦντες, τί οὖν δῆτ πόρνα ταῦτα ἐν ἀλλοῖν, ἢ μ' ὀλίγοι ἀναπαύειν, στέλλα κινοῦντα; οὐδὲ δ' ὅτι πλέονες λίθους ξυμφορήσουσιν, ἐπιχαλασῶ πόρρωθεν αὐδῆς; Βλε. μὴ βάλλε δ' Τίμων, ἐπιμύω ἀ. Τί. ἀλλ' οὐκ ἀναμαρτί γε ὑμᾶς, οὐδ' ἀνόθ τραυμάτων.

ΤΕΛΟΣ.

cito, ne ne obolū quidē tibi factas reliquū, indeficet largitas ipsi, qūq; opus habet, huic quinq; drachmas, illi minam, alij talentū. Si uero qs philosophus fuerit, duplā aut triplā portionē ferre dignus est. Quanquam hoc quidē mihi nō mea ipsius gratia peto, sed quo amicis, si qui egebūt, donē, sat est si modo pcā hanc largitionē sua exple ueris, ne duos quidē modios Aegineticos capiēti. Nām paucis contentū, modestūque cōuenit esse eū qui philosophatur, neque quicq; ultra peră cogitare. Tim. Equidem ita quę dicis, probo Thrasycles; ergo si uidē, priusq; perā expleam, age tibi caput opplebo tuberibus, posteaq; ligone sum mensus. Thr. O libertas, o leges, pulsamur ab impurissimo libera in ciuitate? Tim. Quid stomachatis o bone Thrasycles? nū tē de fraudam? Atqui adijcia ui tra mēsurā Choenices quatuor, sed qd hoc negocij? Cōplures simul aduenūt. Blepsias ille, & Laches et Gniphō, breuiter agmen dorcū qui uapulabūt. Iraq; cinlegb in rudā hāc cōfercndo, ac liggonquidē, pauli sper interuēscere sino, dum fatiga ti. Ipse uero plurimis cōgestis saxis, peream eos lapidū grādine peto. Blep. Ne iace o Timō, animus enim. Tim. At uos quidem nec citra sanguinē, nec absq; uulneribus

Altera pars.

Occupatio.

Ratio.

παροιμία.

Communicatio.

ἰκφώνησις.

ab indignitate.

Epilogus.

FINIS

ARGVMENTVM
duorum postremorum Dialogorum.

Argumentum Necromanticus.

Quum breuis hæc fumo leuior sit uita caduco:
Et tamen excedat quod facit omne modum,
Quam teneat callem, medium seruare Menippus,
Vt pote sit: cæcas curat adire domos.
Ergo refert primum diris quæ uidit in umbris:
Decretum infernum peruarios & locos.
Consilium tandem Vatis, qua uita sequenda:
Cuius responsi, quisquis es, esto memor.

Argumentum Timonis.

Distribuens aurum Timon incautus amicis,
Mendicus subitò è diuite factus erat.
Ira igitur motus falsos contempsit amicos:
Atque alios parcè uiuere constituens:
Iuppiter huic iterum succurrens grandia misit,
Munera, quæ tanti causa doloris erant.
Queis acceptatis, didicit dein parcere nummis.
Fabula, qui rectus, nos monet, usus opum.

LIBER

Index.

LIBER PRIMVS.

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

Deorum Dialogi.

Προμηθέως καὶ Διός.

Promethei & Iouis. fol. 1. a

Προμηθεὺς ἢ Καύκασος

Prometheus, siue Caucasus. fol. 3. a

Διὸς καὶ Ἑρμοῦ.

Iouis & Mercurij. fol. 15. b

Ἀπόλλωνος καὶ Ἡφαίστου.

Apollinis & Vulcani. fol. 16. b

Ἡφαίστου καὶ Διός.

Vulcani & Iouis. fol. 18. b

Ποσειδῶνος καὶ Ἑρμοῦ.

Neptuni & Mercurij. fol. 19. b

Ἀφροδίτης καὶ Σιλήνης.

Veneris & Lunæ. fol. 21. b

Διὸς, Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἡρακλέους.

Iouis, Aesculapij, & Herculis. fol 22. b

Ἥρας καὶ Λητοῦς.

Iunonis & Latonæ. fol. 23. a

Ἥρας καὶ Διός.

Iunonis & Iouis. fol. 24. b

Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτος.

Veneris & Cupidinis. fol. 26. b

Θεῶν κρίσις.
Deorum iudicium. fol.29.b
Αρεως, καὶ Ερμοῦ.
Martis, & Mercurij. fol.37.b
Ερμοῦ καὶ Μαίας.
Mercurij & Maiæ. fol.38.b
Ζεὺς καὶ Ηλιος.
Iouis & Solis. fol.40.a
Απολλων & καὶ Ερμων.
Apollinis & Mercurij. fol.42.a

SECVNDVS LIBER.

ΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

Marini Dialogi.

Δωρίδ, καὶ Γαλατεία.
Doridis, & Galatea fol. 44. a
Κύκλωπ, καὶ Ποσειδῶν.
Cyclopis, & Neptuni. fol. 45. b
Ἀλφειοῦ, καὶ Ποσειδῶν.
Alphei & Neptuni. fol. 47. a
Μενελάου, καὶ Πρώτεως.
Menelai & Prothei. fol. 47. b
Πανόπης, καὶ Γαλήνη.
Panopes, & Galenes. fol. 48. b
Ποσειδῶν, καὶ Δελφίνης.
Neptuni, & Delphinum. fol 49. b
Ποσειδῶν, καὶ Νηρηίδων.
Neptuni, & Nereidum. fol 50. b
Ἶριδ, καὶ Ποσειδῶν.
Iridis, & Neptuni. fol. 51. b
Ξάνθου καὶ Θαλάσσης.
Xanthi, & Maris fol. 52. b
Δωρίδ, καὶ Θέτιδ.
Doridis, & Thetidis. fol 53. a
Τρίτων, καὶ Νηρηίδων.
Tritonis & Nereidum fol. 54. a
Ζεφύρου, καὶ Νότου.
Zephyri, & Noti fol. 56. a

Index.

TERTIVS LIBER.

ΝΕΚΡΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Mortuorum Dialogi.

Διογένους, καὶ Πολυδεύκους.

Diogenis & Pollucis. *fol.58.b*

Πλοῦτων ἢ κατὰ Μενίππου.

Pluto, seu contra Menippum. *fol.60.a*

Μενίππου, Ἀμφιλόχου καὶ Τροφωνίου.

Menippi, Amphilochi & Trophonij. *fol.62.a*

Ἑρμοῦ, καὶ Χάρωνος.

Mercurij & Charontis. *fol.62.a*

Πλούτωνος καὶ Ἑρμοῦ.

Plutonis & Mercurij. *fol.63.a*

Τερψίωνος, καὶ Πλούτωνος.

Terpsicnis & Plutonis. *fol.64.a*

Ξενοφάντου, καὶ Καλλιδημίδου.

Xenophantæ & Callidimidæ. *fol.65.b*

Κνήμωνος καὶ Δαμνίππου.

Cnemonis, & Damnippi. *fol.66.b*

Χάρωνος καὶ Ἑρμοῦ.

Charon, Mercurius, Mortui, Menippus, Charmoleus, Lampichus, Damasias, Philosophus Rhetor. *fol.67.a*

Κράτητος, καὶ Διογένους.

Cratetis, & Diogenis. *70.b*

Αλεξάνδρου, Αννίβου, Μίνωος, καὶ Σκιπίωνος.
Alexander, Hannibal, Minos, Scipio fol. 72.
Διογένους, καὶ Αλεξάνδρου.
Diogenis, & Alexandri fol. 75. a
Αλεξάνδρου, καὶ Φιλίππου.
Alexandri, & Philippi. fol. 77. a
Αχιλλέως καὶ Αντιλόχου.
Antilochi & Achillis. fol. 77. a
Διογένους, καὶ Ηρακλέους.
Diogenis & Herculis fol. 80. b
Μενίππου, καὶ Ταντάλου.
Menippi, & Tantali. fol. 92. a
Μενίππου, καὶ Ερμοῦ.
Menippi, & Mercurij. fol. 81. a
Αἰάκου, Πρωτεσιλάου, Μενελάου, καὶ Πάριδος.
Aeaci, Protesilai, Menelai, ac Paridis. fo. 86. a
Μενίππου, καὶ Αἰάκου.
Menippi, & Aeaci. fol. 87. a
Μενίππου καὶ Κερβέρου.
Menippi, & Cerberi. fol. 85. a
Χείρωνος καὶ Μενίππου.
Charontis & Menippi. fol. 88. a
Διογένους, καὶ Μαυσώλου.
Diogenis & Mausoli. fol. 89. a
Νιρέως, Θερσίτου καὶ Μενίππου.
Nirei, Thersitæ, & Menippi. fol. 90. b
Μενίππου καὶ Χείρωνος.
Menippi & Chironis. fol. 91. b
Διογένους, Ἀντισθένους, καὶ Κράτητος.
Diogenis, Antisthenis & Cratetis fol. 92. b
Διογ

Aiacis & Agamemnonis. fol. 95. a
Μίνω & καὶ Σαρπήδονος,
Minois, & Sestrati. fol. 69. a
Μενίππου, ἢ Νεκυομαντία.
Menippus, Philonides. fol. 99. a
Τίμων, ἢ Μισάνθρωπος. fol. 192. b

FINIS.

VITA LVCIANI
vt Suidas habet.

Λουκιανὸς Σαμοσατεύς, ὁ ἐπικληθεὶς Βλάσφημος, ἢ ἄθεος, ἢ φιλαλήθης, ἐπὶ τῷ μὴ ἀπατᾶσθαι, ὅτι ἐν ὀλίγοις σωτὴρ γενόμενος ἔλεγε καὶ τὰ περὶ τοῦ θεοῦ ἀφροντίστως παρατίθεται. Λέγεται δὲ γενέσθαι ἐπὶ τοῦ Κωνσταντίνου παιδικοῦ, καὶ ἐπὶ ἱκανὸν, ἐν ᾧ ἐστὶ τὸ πρὶν δημόσιος, ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς συρίας: δυσπραγήσας δὲ ἐν τούτῳ, ἐπὶ λόγου χάριν ἐτάκη, καὶ γίγραπται αὐτοῦ ἔπαρμα, τιλλόμενος δὲ αὐτὸν, ὑπὸ κυνῶν, ὃν ἐπὶ τῆς ἀληθείας ἐλυμήνατο. Ἐπὶ γὰρ τοῦ περιγείου βίου ἐστάλητο τῷ χριστιανισμῷ, καὶ αὐτὸν βλασφημῶ τὸ χριστοῦ παραβαίνων, διὸ καὶ τῆς λύσσης τοιαύτας ἐφέκασε τὰς ἐν τῷ παρόντι δίκας, ἐν δὲ τῷ μέλλοντι πληρώσει αἰωνίου πυρὸς μετὰ σατανᾶ γενήσεται.

LVCIANI VITA,
Ex Suida.

LVcianus Samosatensis, cognomento blasphemus, siue maledicus, aut atheos potius apellatus, eò quod in Dialogis suis ridicula etiam illa esse proponit quæ de rebus diuinis et sacris prodita sunt. Dicitur autem uixisse temporib. Traiani Cæsaris, & deinceps. Cæterum fuit ab initio causidicus Antiochiæ, quæ in Syria est: sed cum ea res illi non satis ex sententia succederet, ad scribendum sese conuertit, scripsitq; adeo infinita. Obijsse autem ipsum fama est, a canib. laceratum, quoniam & contra ueritatem uelut rabiem exercuisset. Nam in uita Peregrini Christiani simũ quoq; insectatur, ipsum Christum contumelioſe inceſsit, sceleſtus ille. Quare & rabiei istius pœnas ſuffitientes in præſenti uita dedit, & in futurum, hæres æterni ignis, una cum Satana erit. Hæc ille. Addit autem Volaterranus, neſcio quo autore, cũ ab initio Christianus fuiſſet, poſtea eiuſdem religionis deſertorem factum eſſe, dictitantem ſe nihil ex ea conſecutum, quam quòd nomen ipſius coruptum eſſet, ex Lucio, Lucianus, factum.

Fuit autem Samoſata, ut hoc quoque addamus, urbs, non longe ab Euphrate ſita, Comagenes metropolis. Plinius, & Stephanus.

* * *

SEBAST. HEYD. Lectori.

Qui non Græca simul iungit documenta Latinis:
Is uere docti nomen habere nequit.
Ergo puer paruo coëmas hunc ære libellum:
Quo bene percepto, tum quoque Græca scies.

LVCIANVS, DE Seipso.

Lucius hæc scripsi, prisci, stultiq; peritus.
Id quoq; enim stultum, quod sapit, esse solet.
Nulla homini constans de rebus opinio fertur:
Atq; eadem risu hic excipit, ille probat.

ERRATA.

Fol. 1. l. penult. lege Thetide. fol. 12. b. 14. & Iudicem in hac causa. ibidem. l. 16. ἀποφροφὴ, ut μετάβασιν. fol. 15. l. 22. conclusio, sed προσλεπτικὸς. fol. 16. l. antepenultima. lege, enumerationem, pro enarrationem. fol. 22. b. l. 6. l. actu, situ, & habitu. fol. 51. b. in margine sub finem. lege subiecti tractatio.
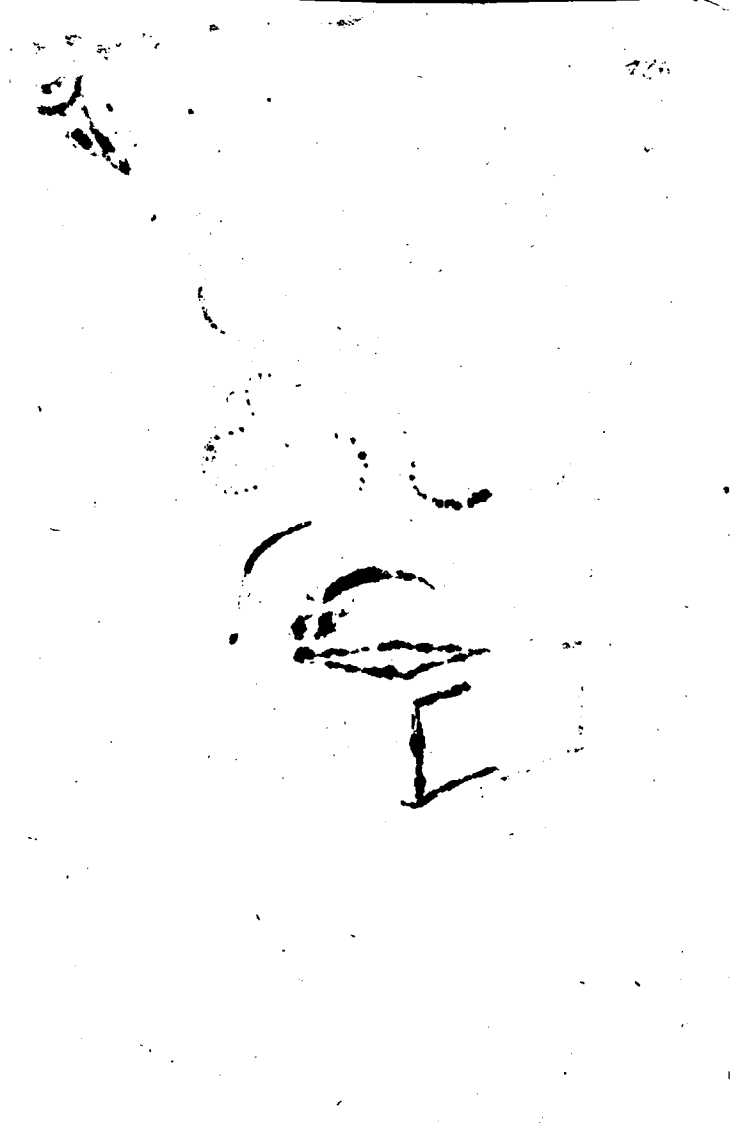
Bayerische Staatsbibliothek München